ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள்

அனைத்திந்திய நூல வரிசை

ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள்

த. ஜெயகாந்தன்

நேஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா

ISBN 81-237-0586-7

முதறபதிபபு, 1973 (சக 1895)
நானகாம மறு அசசு, 1997 (சக 1919)

Jayakanthan Short Stories (*Tamil*)
ரூ **35.00**
வெளியீடு இயககுநர், நேஷனல புக டிரஸட, இநதியா
ஏ-5, கிரீன பாாக, புதுதில்லி 110 016

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	அக்கினிப் பிரவேசம்	... 1
2.	நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி	... 22
3.	அந்தரங்கம் புனிதமானது	... 33
4.	இருளைத் தேடி	... 57
5.	குருபீடம்	... 75
6	நான் இருக்கிறேன்	... 85
7.	சுயதரிசனம்	... 101
8	தவறுகள் குற்றங்கள் அல்ல	... 120
9.	அக்ரஹாரத்துப் பூனை	... 135
10.	ஒரு பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டியில்	... 148
11.	ஒரு வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது	... 165
12.	சிலுவை	... 183
13	நான் என்ன செய்யட்டும், சொல்லுங்கோ	... 193
14.	புதுச் செருப்புக் கடிக்கும்	... 206
15.	நிக்கி	... 220

முன்னுரை

இந்தத் தொகுதியில் உள்ள இந்தக் கதைகள் 1956 முதல் 1972 வரை தமிழ் நாட்டின் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது நான் எழுதியவை. 50-60-களில், லட்சக் கணக்கில் வெளியாகும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் இலக்கியத் தரமான கதைகள் இல்லை என்கிற வசை என்னால் கழிந்தது. நல்ல கதைகளுக்காகத் தமிழ்ப் பத்திரிகை படிக்கலாம் என்ற நிலை அக்காலத்தில் உருவாயிற்று. அதற்காக நியாயமான நன்றியை வாசகர்களும் பத்திரிகைக்காரர்களும் எனக்குப் பாராட்டினார்கள்

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில இந்த அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தில் உலகின் தரத்துக்கு உகந்த கதைகளை எழுதித் தமிழையும் தங்களையும் உயர்த்திக்கொண்ட ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் உண்டு அவர்களில் நானும் ஒருவன். இந்த உண்மையை யார் சொன்ன போதிலும் அது வெறும் புகழ்ச்சி ஆகிவிடாது. இதை நானே சொல்வதனால் தற்புகழ்ச்சியாகிவிடக் கூடாது. இந்த முன்னுரையில் இதுபற்றிப் பிற மொழிக்காரர்கள் அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு இதை ஒரு செய்தியாகவே நான் கூறுகிறேன

தமிழர்களுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் உலகில் வேறு யாருக்குமே இல்லாத சிறப்புக்கள் உண்டு அதே போல் வேறு யாருக்குமே இல்லாத சில அவலங்களும் உண்டு மனிதர்களையும் வாழ்வையும் நேசிப்பதே என் சித்தாந்தம் மனிதரையும் வாழ்வையும் சார்ந்திருப்பதே ஒரு மொழியின் முதற் சிறப்பு ஒரு மொழியிலே வெளிப்படுகின்ற எந்தப் படைப்பும் அந்த மொழிக்கு மட்டுமே சொந்தமாக இருப்பது ஒரு சிறப்பு அல்ல மனிதரைப் பற்றிய மனிதனின் சிந்தனைகள் மொழி, தேசம் என்கிற எல்லைகளையெல்லாம் கடந்து உறவாடுதல் நாகரிக வளர்ச்சியாகும இலக்கியம் நாகரிகத்தின் உரைகல். இந்தக் கதைகளுக்குக் கடுமையான விமர்சனங்களும் கட்டற்ற பாராட்டுதலகளும அவை வெளிவந்த காலத்தில் நேர்ந்தன. எனது வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப இந்த விமர்சன விவாதங்களில் நான் கலந்து பதில் அளித்ததும் உண்டு ; கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கி மௌனம் சாதித்ததும் உண்டு ஆனால் காரியம் ஆற்றாமல் ஒரு போதும் நான் இருந்ததில்லை.

நான் பத்திரிகைகளின் மூலமே மக்களுக்கு அறிமுகம் ஆனவன். தமிழ் நாட்டின் நிலை அப்படித்தான். ஒரு 'கதம்ப ரசனை'யை

'இலக்கிய ரசனை'யாக தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது, இலக்கியம் படித்த யாரும் ரொம்ப அலட்டிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம் அல்ல. ஏனெனில் படைக்கிற ஒவ்வொருவனிடமும், 'எதையாவது கதம்பமாகக் கட்டித் தாருங்கள்' என்று அவர்கள் கேட்பதில்லை. அப்படி நினைத்துக்கொண்டு—அவர்களை வசீகரித்துவிட வேண்டும் என்ற நினைப்பில்—தான் அறிந்த 'கவர்ச்சி வித்தை'களையெல்லாம் காட்டி, அந்த முயற்சியின் இயல்பேயாகிற தாழ்ச்சியை அடைந்தவர்கள் அதற்காக மக்களின் ரசனையைப் பற்றிப் பிரலாபிப்பது இங்கு இலக்கிய விமர்சனம் ஆகிவிட்டது.

எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களை நான் சிறப்பாகவும் பயன் படுத்திக்கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன். எனது கதைகளை அதிகமாக வெளியிட்ட தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளெல்லாம் 'இலக்கிய உத்தாரணம் செய்கின்றனவா, இல்லையா?' என்பது வேறு விஷயம். இவர்கள் இலக்கியம் வளர்த்தாக வேண்டும் என்று வாதிட எனக்கு அதிகாரம் இல்லை. நான் அவர்களின் ஊழியனோ, பங்குதாரனோ அல்ல. அவர்கள் பத்திரிகை வியாபாரம் செய்கிறார்கள். வர வர மிக மோசமான வியாபார உத்திகளை அவர்கள் கையாள ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஒரு சமூகப் பிரஜை என்ற முறையில் இது பற்றி எனக்குக் கண்டனமும் விமர்சனமும் கூட உண்டு. சௌஜன்னியமான சந்தர்ப்பங்களின் போது அந்தப் பத்திரிகைகளிலேயே இந்த எனது கருத்தை நான் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

ஒரு எழுத்தாளன் என்கிற முறையில் எனது உரிமைகளை முன் வைத்துப் போராட நான் வெட்கப்படுகிறேன். ஏனெனில் இந்த உலகத்தின் உண்மையான சொந்தக்காரர்கள் எந்தவித உரிமையும் இல்லாமல், போராட்டங்களின் பெயரால் ஏமாற்றப்படுவதை நான் அறிவேன். உரிமைகளும் வசதிகளும் எல்லா மனிதர்களுக்கும் வந்த பிறகுதான்—இரண்டாம் பட்சமாகத்தான், இறுதியில் தான் அறிவு ஜீவிகளுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். அப்படி அல்லாமல் கிடைக்கிற உரிமையும் வசதியும் உள்ளூர அவனது ஆத்மாவில் எந்தவித நிறைவையும் ஏற்படுத்த முடியாது; மாறாக அது அவனது உள்ளுணர்வில் குற்ற உணர்வையே விளைவிக்கும்.

"**அக்கினிப் பிரவேசம்**"—1966-ல் ஆனந்த விகடனில் எழுதப் பட்டது. இந்தக் கதையின் 'தீம்' எல்லோரும் சொல்லுகிற மாதிரி அப்படி ஒன்றும் புரட்சிகரமானது அல்ல. ஆனால், 'இப்படி ஒரு கதை புரட்சிகரமானது!' என்று தோன்றுகிற அளவுக்கு மிக மேலோட்டமான ரசனை உடையவர்கள் மத்தியில் இது பெரும் சல சலப்பை ஏற்படுத்திற்று.

—

எனது கதையின் முடிவை மாற்றியும், அந்தக் கதாபாத்திரத்தைக் கொன்றும் அதே தலைப்பில் கதை எழுதித் தமிழ் நாட்டின் பெரும் பத்திரிகைகளில் அவற்றுக்கு ஊக்கம் தந்து, நடந்த அத்து மீறல்களை யெல்லாம் மிகப் பொறுமையோடு நான் சகித்துக்கொண்டிருந்தேன் எழுதுகிற பணிக்குப் பொறுமை மிகமிக இன்றியமையாதது அதன் பிறகு அதன் முடிவை மாற்றி—நான் சொல்லவந்த கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல—நான் ஒரு நாவலே எழுதுவதற்கு அந்த 'அத்து மீறல்'களும் எனது "அக்கினிப் பிரவேச"மும் காரணமானதால் அவர்களுக்கும்கூட நான் நன்றி பாராட்டுகிறேன்

"**நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி**" (1956) ஆரம்பகாலக் கதைகளில் ஒன்று. நான் சுதந்திரமாக எழுதுவதற்கு முதலில் ஒரு தளம் அமைத்துத் தந்த, மார்க்ஸிஸத்தில் நம்பிக்கையுடைய நண்பர்களின் இலக்கிய மேடைகளில் ஒன்றாக அக்காலத்தில் விளங்கிய 'ஸரஸ்வதி' பத்திரிகையில அது வெளியாயிற்று

"**அந்தரங்கம புனிதமானது**" (1967, ஆனந்த விகடன்)

"**இருளைத் தேடி**" (1961, ஆனந்த விகடன) நான பிராமணப் பெண்களை இழிவு படுத்துகிறேன என்று வதந்தி மாதிரியான ஒரு 'விமர்சன'த்திற்கு இலக்கான கதைகளில் இதுவும் ஒன்று

"**குருபீடம்**" (1970, ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலர்).

"**நான் இருக்கிறேன்**" (1962, ஆனந்தவிகடன) எல்லாத் தரத்தினராலும் ஏகோபித்துப் பாராட்டப்பெற்ற எனது ஆரம்பகாலக் கதைகளில் ஒன்று

"**சுய தரிசனம**" (1965, ஆனந்த விகடன்) எனது கதைகளை வாசிக்கிற வாசகர்கள் மத்தியில எனனை ஒரு பிராமணனாக எண்ண வைத்த கதை இது பிராமணர்களின மத்தியில இருந்து இந்தக் கதைக்குத்தான் அதிக எதிர்ப்பு நேரிடும் என்று எதிர்பார்த்தேன் நல்ல வேளை! அப்படி ஒன்றும் ஆகவிலலை தமிழ நாட்டுப் பிராமணர்கள் மேல எனக்கொரு புதிய நம்பிக்கை பிறந்தது.

"**தவறுகள குற்றங்களல்ல**" (1956, ஆனந்த விகடன்) "**அக்ரஹாரத்துப் பூனை**" (1968, ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலர்)

"**ஒரு பகல் நேரப பாஞ்சர் வண்டியிலே**." (1964, ஆனந்த விகடன்) ஒரு பெரிய நாவலுக்குப் போட்டிருந்த திட்டத்திலிருந்து உருவி எடுத்த ஒரு சிறு கதை இது. பின்னர் "பிரளயம்" (1965, ஆனந்த விகடன்) என்ற தலைப்பில் சற்றுப் பெரியதான கதைக்கு அடிப்படை ஆயிற்று இந்தக் கதை "பிரளயம"—குறுநாவல் என்று சொல்லப்பட்டது.

"ஒரு வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது" (1969, ஆனந்த விகடன்) எனக்குக் கவிதைகள் மாதிரியும், நாடகம் மாதிரியும், கட்டுரை மாதிரியும், சிறுகதை எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை வருவது உண்டு —அதாவது அவற்றின் சாயல் அதிகம் சார்ந்தும், சிறுகதைத் தன்மை அதனால் கெடாமலும் நான் சில கதைகள் எழுதியிருப்பதைப் பின்னால் கண்டுபிடித்தேன். இந்தக் குறிப்பிட்ட கதை, என் மனசில் நடந்த ஓரங்க நாடகம் ஒன்றின் ரிப்போர்ட்.

"சிலுவை" (1958)-கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இலக்கியப் பத்திரிகையான 'தாமரை'யில் வெளியாயிற்று.

"நான் என்ன செய்யட்டும், சொல்லுங்கோ..." (1968 ஆனந்த விகடன்) தமிழகத்து மக்களின் சமூக வாழ்க்கையில் ஒரு கொள்ளை நோய் மாதிரிப் பரவி அவர்களைச் சூறையாடிய, அரசாங்கத்தின் சூதாட்டமான, லாட்டரிச் சீட்டு மோகத்தைப் பார்த்து ஏற்பட்ட அச்சத்தால் எழுந்த கற்பனை அது.

"புதுச் செருப்பு கடிக்கும்" (1971, ஆனந்த விகடன்)

"நிக்கி" (1969, கலைமகள் தீபாவளி மலர்) நான் வீட்டு மிருகங்களை வைத்துப் பல கதைகள் எழுதியிருக்கிறேன் எனக்கு மிருகங்களோடு உறவாடுதல் பிடிக்காது. ஆயினும் நான் எவ்வளவு ரகசியமாக அவற்றின் மீது அன்பு பாராட்டுகிறேன்; அவற்றை நான் எப்படி ரசிக்கிறேன் என்றெல்லாம் எனக்கே தெரியவைத்த கதை இது.

இந்தக் கதைகளின் இலக்கியத் தரம் குறித்துப் பேசுவது என் வேலை அல்ல. இந்தக் கதை ஒவ்வொன்றுக்கும் பின்னால் இதை எழுதியவனுக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவின் கதை ஒன்று உண்டு. அது குறித்துப் பேசுவது இந்த முன்னுரையின் நோக்கம் அல்ல. இங்கே நான தந்திருப்பது வெறும் விவரங்களே. தனிப்பட்ட எனது பெயரையும், பெருமை சிறுமைகளையுமல்லாமல் இந்தக் காலத்தில் வாழ்கிற இந்திய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த பொதுவான மனிதர்களின் சிறப்பான தன்மைகளைப் பிறமொழிகளிலும் போய் இவை பேசுமாயின் எனக்கு அதில் மகிழ்ச்சி உண்டு.

இவற்றை, நான் அறியாத மொழிகளில் அறிமுகப் படுத்துகிற மேலான பொறுப்பை ஏற்று, என்னையும் எனது மொழியையும் கௌரவப் படுத்துகிற **நேஷனல் புக் ட்ரஸ்ட், இந்தியா—ஸ்தாபனத்**தாருக்கு நான் நிரந்தரமாய் உள்ளார்ந்த நன்றி பாராட்டுவேன்.

சென்னை-31.
12—2—73

த. ஜெயகாந்தன்.

1. அக்கினிப் பிரவேசம்

மத்தியானத்திலிருந்தே விட்டு விட்டு மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது...

மாலையில் அந்தப் பெண்கள் கல்லூரியின் முன்னே உள்ள பஸ் ஸ்டாண்டில் வானவில்லைப்போல் வண்ண ஜாலம் காட்டி மாணவிகளின் வரிசை ஒன்று பஸ்ஸுக்காகக் காத்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. கார் வசதி படைத்த மாணவிகள் சிலர் அந்த வரிசையினருகே கார்களை நிறுத்தித் தங்கள் நெருங்கிய சிநேகிதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுகின்றனர் வழக்கமாகக் கல்லூரி பஸ்ஸில் செல்லும் மாணவிகளை ஏற்றிக்கொண்டு அந்தச் சாம்பல் நிற 'வேனு'ம் விரைகிறது அரைமணி நேரத்திற்கு அங்கே ஹாரன்களின் சத்தமும் குளிரில் விறைத்த மாணவிகளின் கீச்சுக் குரல் பேச்சும் சிரிப்பொலியும் மழையின் பேரிரைச்சலோடு கலந்தொலித்துத் தேய்ந்து அடங்கிப்போனபின்—ஐந்தரை மணிக்குமேல் இருபதுக்கும் குறைவான மாணவிகளின் கும்பல் அந்த பஸ் ஸ்டாண்டு மரத்தடியில் கொட்டும் மழையில் பத்துப பன்னிரண்டு குடைகளின் கீழே கட்டிப்பிடித்து நெருக்கியடித்துக்கொண்டு நின்றிருக்கிறது

நகரின் நடுவில் ஜனநடமாட்டம் அதிகமில்லாத, மரங்கள் அடர்ந்த தோட்டங்களின் மத்தியில், பங்களாக்கள் மட்டுமே உள்ள அந்தச் சாலையில் மழைக்கு ஒதுங்க இடமில்லாமல் மேலாடை கொண்டு போர்த்தி மார்போடு இறுக அணைத்த புத்தகங்களும், மழையில நனைந்து விடாமல உயர்த்தி முழங்காலுக்கிடையே செருகிய புடவைக் கொசுவங்களோடும அந்த மாணவிகள் வெகு நேரமாய்த் தத்தம் பஸ்களை எதிர்நோக்கி நின்றிருக்கினறனர்.

—வீதியின் மறுகோடியில் பஸ் வருகின்ற சப்தம் நறநறவென்று கேட்கிறது.

"ஹேய். பஸ் இஸ் கம்மிங்!" என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள் ஒலிக்கின்றன.

வீதியில் தேங்கி நின்ற மழை நீரை இருபுறமும் வாரி இறைத்துக் கொண்டு அந்த 'டீஸல அநாகரிகம்' வந்து நிற்கிறது.

"பை...பை..."

"ஸீ யூ"

"சீரியோ"

—கண்டக்டரின் விசில் சப்தம்.

அந்தக் கும்பலில் பாதியை எடுத்து விழுங்கிக்கொண்டு ஏப்பம் விடுவதுபோல் செருமி நகர்கிறது அந்த பஸ்.

பஸ் ஸ்டாண்டில் பத்துப் பன்னிரண்டு மாணவிகள் மட்டுமே நின்றிருக்கின்றனர்.

மழைக்காலமாதலால் நேரத்தோடே பொழுது இருண்டு வருகிறது.

வீதியில் மழைக்கோட்டணிந்த ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாக்காரன் குறுக்கே வந்து அலட்சியமாக நின்றுவிட்ட ஓர் அநாதை மாட்டுக்காகத் தொண்டை கம்மிப் போன மணியை முழக்கிக்கொண்டு வேகமாய் வந்தும் அது ஒதுங்காததால்—அங்கே பெண்கள் இருப்பதையும் லட்சியப்படுத்தாது—அசிங்கமாகத் திட்டிக்கொண்டே செல்கிறான். அவன் வெகுதூரம் சென்ற பிறகு அவனது வசை மொழியை ரசித்த பெண்களின் கும்பல் அதை நினைத்து நினைத்துச் சிரித்து அடங்குகிறது.

அதன் பிறகு வெகு நேரம்வரை அந்தத் தெருவில சுவாரசியம் ஏதுமில்லை. எரிச்சல் தரத்தக்க அமைதியில் மனம சலித்துப்போன அவர்களின் கால்கள் ஈரத்தில் நின்று நின்று கடுக்க ஆரம்பித்து விட்டன.

பஸ்ஸைக் காணோம்

அந்த அநாதை மாடு மட்டும் இன்னும் நடுத்தெருவிலேயே நின்றிருக்கிறது. அது காளை மாடு; கிழமாடு; கொம்புகளில் ஒன்று அதன் நெற்றியின்மீது விழுந்து தொங்குகிறது மழை நீர் முதுகின் மீது விழுந்து விழுந்து முத்து முத்தாய்த் தெறித்து, அதன் பழுப்பு நிற வயிற்றின் இருமருங்கிலும் கரிய கோடுகளாய் வழிகிறது. அடிக்கடி அதன உடலில ஏதேனும ஒரு பகுதி—அநேகமாக வலது தொடைக்கு மேல் பகுதி—குளிரில் வெடவெடத்துச் சிலிர்த்துத் துடிக்கிறது.

எவ்வளவு நாழி இந்தக் கிழட்டு மாட்டையே ரசித்துக் கொண்டிருப்பது? ஒரு பெருமூச்சுடன் அந்தக் கும்பலில் எல்லாவிதங்களிலும் விதிவிலக்காய் நின்றிருந்த அந்தச் சிறுமி தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்

—வீதியின் மறுகோடியில் பஸ் வருகின்ற சப்தம் நறநறவென்று கேட்கிறது.

பஸ் வநது நிற்பதற்காக இடம் தந்து ஒதுங்கி அந்த மாடு வீதியின் குறுக்காகச் சாவதானமாய நடந்து மாணவிகள் நிற்கும் பிளாட்பாரத

தருகே நெருங்கித் தனக்கும் சிறிது இடம் கேட்பதுபோல் தயங்கி நிற்கிறது.

"ஹேய்...இட் இஸ் மை பஸ்" — அந்தக் கூட்டத்திலேயே வயதில் மூத்தவளான ஒருத்தி சின்னக் குழந்தைமாதிரிக் குதிக்கிருள்.

"பை...பை..."

"டாடா!"

கும்பலை ஏற்றிக்கொண்டு அந்த பஸ் நகர்ந்த பிறகு, பிளாட்பாரத்தில் இரண்டு மாணவிகள் மட்டுமே நிற்கின்றனர். அதில் ஒருத்தி அந்தச் சிறுமி. மற்ருெருத்தி பெரியவள்—இன்றைய பெரும்பாலான சராசரி காலேஜ் ரகம். அவள் மட்டுமே குடை வைத்திருக்கிருள். அவளது கருணையில் அந்தச் சிறுமி ஒதுங்கி நிற்கிருள். சிறுமியைப் பார்த்தால் கல்லூரியில் படிப்பவளாகவே தோன்றவில்லை ஹைஸ்கூல் மாணவி போன்ற தோற்றம். அவளது தோற்றத்தில் இருந்தே அவள் வசதி படைத்த குடும்பப்பெண் அல்ல என்று சொல்லிவிட முடியும் ஒரு பச்சை நிறப் பாவாடை, கலர் மாட்ச்சே இல்லாத—அவள் தாயாரின் புடவையில் கிழித்த—சாயம் போய் இன்ன நிறம் என்று சொல்ல முடியாத ஒருவகை சிவப்பு நிறத் தாவணி கழுத்தில் நூலில் கோத்து 'பிரஸ் பட்டன்' வைத்துத் தைத்த ஒரு கறுப்பு மணி மாலை; காதில் கிளாவர் வடிவத்தில் எண்ணெய் இறங்குவதற்காகவே கல் வைத்து இழைத்த—அதிலும் ஒரு கல்லைக் காணேம்—கம்மல்...'இந்த முகத்திற்கு நகைகளே வேண்டாம்' என்பதுபோல் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்துப் புரண்டு புரண்டு மின்னுகின்ற கறை படியாத குழந்தைக் கண்கள்...

அவளைப் பார்க்கின்ற யாருக்கும், எளிமையாக அரும்பி, உலகின் விலை உயர்ந்த எத்தனையோ பொருள்களுக்கு இல்லாத எழிலோடு திகழும் புதிதாய் மலர்ந்துள்ள ஒரு புஷ்பத்தின் நினைவே வரும். அதுவும் இப்போது மழையில் நனைந்து, ஈரத்தில் நின்று நின்று தந்தக் கடைசல் போன்ற கால்களும் பாதங்களும் சிலிர்த்து, நீலம் பாரித்துப் போய், பழந்துணித் தாவணியும் ரவிக்கையும் உடம்போடு ஒட்டிக்கொண்டு, சின்ன உருவமாய், குளிரில் குறுகி ஓர் அம்மன் சிலைமாதிரி அவள் நிற்கையில், அப்படியே கையிலே தூக்கிக் கொண்டு போய்விடலாம் போலக் கூடத் தோன்றும்...

"பஸ் வரலியே...மணி என்ன?" என்று குடை பிடித்துக் கொண்டிருப்பவளை அண்ணுந்து பார்த்துக் கேட்கிருள் சிறுமி.

"ஸிக்ஸ் ஆகப் போறதுடீ" என்று கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துச் சலிப்புடன் கூறியபின், "அதோ ஒரு பஸ் வரது. அது என் பஸ்ஸாக இருந்தால் நான் போயிடுவேன்" என்று குடையை மடக்கிக் கொள்கிருள் பெரியவள்.

"ஓ எஸ் மழையும் நின்னுருக்கு. எனக்கும் பஸ் வந்துடும். அஞ்சே முக்காலுக்கு டெர்மினஸ்லேருந்து ஒரு பஸ் புறப்படும். வரது என் பஸ்ஸாஞ நானும் போயிடுவேன்" என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதுபோல் அவள் பேசுகையில், குரலே ஓர் இனிமையாகவும், அந்த மொழியே ஒரு மழலையாகவும், அவளே ஒரு குழந்தையாகவும் பெரியவளுக்குத் தோன்ற சிறுமியின் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கிள்ளி...

"சமத்தா ஜாக்கிரதையா வீட்டுக்குப் போ" என்று தன் விரல்களுக்கு முத்தம் கொடுத்துக் கொள்கிருள்.

பஸ் வருகிறது ... ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் இரண்டு பஸ்கள் வருகின்றன. முதலில் வந்த பஸ்ஸில் பெரியவள் ஏறிக் கொள்கிருள்.

"பை...பை"

"தாங்க் யூ! என் பஸ்ஸும் வந்துடுத்து" என்று கூவியவாறு பெரியவளை வழி அனுப்பிய சிறுமி, பின்னுல் வந்த பஸ்ஸின் நம்பரைப் பார்த்து ஏமாற்றமடைகிருள். அவள் முகமாற்றத்தைக் கண்டே இவள் நிற்பது இந்த பஸ்ஸுக்காக அல்ல என்று புரிந்துகொண்ட டிரைவர், பஸ் ஸ்டாண்டில் வேறு ஆட்களும் இல்லாததால் பஸ்ஸை நிறுத்தாமலே ஓட்டிச் செல்லுகிருன்.

அந்தப் பெரிய சாலையின் ஆளரவமற்ற சூழ்நிலையில அவள் மட்டும் தன்னந்தனியே நின்றிருக்கிருள் அவளுக்குத் துணையாக அந்த கிழ மாடும் நிற்கிறது. தூரத்தில்—எதிரே காலேஜ் காம்பவுண்டுக்குள் எப்பொழுதேனும் யாரோ ஒருவர் நடமாடுவது தெரிகிறது. திடீரென ஒரு திரை விழுந்து கவிகிற மாதிரி இருள் வந்து படிகிறது. அதைத் தொடர்ந்து சீறி அடித்த ஒரு காற்ருல் அந்தச் சாலையில் கவிந்திருந்த மரக்கிளைகளிலிருந்து படபடவென நீர்த் துளிகள் விழுகின்றன. அவள் மரத்தோடு ஒட்டி நின்று கொள்கிருள். சிறிதே நின்றிருந்த மழை திடீரெனக் கடுமையாகப் பொழிய ஆரம்பிக்கிறது. குறுக்கே உள்ள சாலையைக் கடந்து மீண்டும் கல்லூரிக்குள்ளேயே ஓடிவிட அவள் சாலையின் இரண்டு பக்கமும் பார்க்கும்போது, அந்தப் பெரிய கார் அவள் வழியின் குறுக்கே வேகமாய் வந்து, அவள் மேல் உரசுவதுபோல் சடக்கென நின்று, நின்ற வேகத்தில் முன்னும் பின்னும் அழகாய் அசைகின்றது.

அவள் அந்த அழகிய காரை, பின்னால் இருந்து முன்னேயுள்ள டிரைவர் சீட்வரை விழிகளை ஓட்டி ஓர் ஆச்சரியம் போலப் பார்க்கிறாள்.

அந்தக் காரை ஓட்டிவந்த இளைஞன் வசீகரமிக்க புன்னகையோடு தனக்கு இடது புறம் சரிந்து படுத்துப் பின் சீட்டின் கதவைத் திறக்கிறான்.

''ப்ளீஸ் கெட் இன்...ஐ கேன் டிராப் யூ அட் யுவர் பிளேஸ்'' என்று கூறியவாறு, தனது பெரிய விழிகளால் அவள் அந்தக் காரைப் பார்ப்பதே போன்ற ஆச்சரியத்தோடு அவன் அவளைப் பார்க்கிறான்.

அவனது முகத்தைப் பார்த்த அவளுக்குக் காதோரமும் மூக்கு நுனியும் சிவந்து போகிறது: ''நோ...தாங்க்ஸ்! கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு மழை விட்டதும் பஸ்ஸிலேயே போயிடுவேன்...''

''ஓ! இட் இஸ் ஆல் ரைட்...கெட் இன்'' என்று அவன் அவசரப் படுத்துகிறான் கொட்டும் மழையில் தயங்கி நிற்கும் அவளைக் கையைப் பற்றி இழுக்காத குறை...

அவள் ஒருமுறை தன் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். மழைக்குப் புகலிடமாய் இருந்த அந்த மரத்தை ஒட்டிய வளைவை இப்போது அந்தக் கிழமாடு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது

அவளுக்கு முன்னே அந்தக் காரின் கதவு இன்னும் திறந்தே இருக்கிறது தனக்காகத் திறக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கதவின் வழியே மழை நீர் உள்ளே சாரலாய வீசுவதைப் பார்த்து அவள் அந்தக் கதவை மூடும்போது, அவள் கையின்மேல அவனது கை அவசரமாக விழுந்து பதனமாக அழுந்துகையில், அவள் பதறிப் போய்க் கையை எடுத்துக் கொள்கிறாள். அவன் முகத்தை அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்கிறாள் அவன்தான் என்னமாய் அழகொழுகச் சிரிக்கிறான்.

இப்போது அவனும் காரிலிருந்து வெளியே வந்து அவளோடு மழையில் நனைந்தவாறு நிற்கிறானே...

''ம்...கெட் இன்''

இப்போது அந்த அழைப்பை அவளால் மறுக்க முடியவில்லையே...

அவள் உள்ளே ஏறியதும் அவன் கை அவளைச் சிறைப்பிடித்ததே போன்ற எக்களிப்பில் கதவை அடித்துச் சாத்துகிறது. அலையில மிதப்பது போல் சாலையில் வழுக்கிக் கொண்டு அந்தக் கார் விரைகிறது

அவளது விழிகள் காருக்குள் அலைகின்றன. காரின் உள்ளே கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாய் அந்த வெளிறிய நீல நிறச் சுழல் கனவு

மாதிரி மயக்குகிறது. இத்தனை நேரமாய் மழையின் குளிரில் நின்றிருந்த உடம்புக்கு, காருக்குள் நிலவிய வெப்பம் இதமாக இருக்கிறது. இந்தக் கார் தரையில் ஓடுகிற மாதிரியே தெரியவில்லை. பூமிக்கு ஓர் அடி உயரத்தில் நீந்துவது போல் இருக்கிறது...

'வீட்டெல்லாம் எவ்வளவு அகலமா இருக்கு! தாராளமா ஒருத்தர் படுத்துக்கலாம்' என்ற நினைப்பு வந்ததும், தான் ஒரு மூலையில் மார்போடு தழுவிய புத்தகக் கட்டுடன் ஒடுங்கி உட்கார்ந்திருப்பது அவளுக்கு ரொம்ப அநாகரிகமாகத் தோன்றுகிறது. புத்தக அடுக்கையும் அந்தச் சிறிய டிபன்பாக்சையும் வீட்டிலேயே ஒரு பக்கம் வைத்த பின்னர் நன்றாகவே நகர்ந்து கம்பீரமாக உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

'இந்தக் காரே ஒரு வீடு மாதிரி இருக்கு. இப்படி ஒரு கார் இருந்தா வீடே வேண்டாம்-இவனுக்கும்...ஐயையோ-இவருக்கும் ஒரு வீடு இருக்கும்; இல்லையா?.. காரே இப்படி இருந்தா இந்தக் காரின் சொந்தக்காரரோட வீடு எப்படி இருக்கும்? பெரிசா இருக்கும்! அரண்மனை மாதிரி இருக்கும் ..அங்கே யாராரெல்லாமோ இருப்பா... இவர் யாருன்னே எனக்குத் தெரியாதே. .ஹை! இது என்ன நடுவிலே?...ரெண்டு வீட்டுக்கும் மத்தியிலே இழுத்தா மேஜை மாதிரி வரதே! இது மேலே புத்தகத்தை வச்சுண்டு படிக்கலாம்; எழுதலாம்...இல்லேன்னா இந்தப்பக்கம் ஒருத்தர் அந்தப் பக்கம் ஒருத்தர் தலையை வச்சுண்டு 'ஜம்'னு படுத்துக்கலாம். இந்தச் சின்ன விளக்கு எவ்வளவு அழகா இருக்கு; தாமரை மொட்டு மாதிரி இருக்கு; ம்ஹூம், அல்லி மொட்டு மாதிரி! இதை எரிய விட்டுப் பார்க்கலாமா ...சீ! இவர் கோபித்துக் கொண்டார்னா?'

—''அதுக்குக் கீழேயே இருக்கு பாரு.... ஸ்விட்ச்'' அவன் காரை ஓட்டியவாறே முன்புறமிருந்த சிறிய கண்ணாடியில் அவளைப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவலோடு கூறுகிறான்

அவள் அந்த ஸ்விட்சைப் போட்டு அந்த விளக்கு எரிகிற அழகை ரசித்துப் பார்க்கிறாள் பின்னர் 'பவரை வேஸ்ட் பண்ணப்படாது' என்ற சிக்கன உணர்வோடு விளக்கை நிறுத்துகிறாள்.

பிறகு தன்னையே ஒரு முறை பார்த்து தலையிலிருந்து வழிகின்ற நீரை இரண்டு கைகளினாலும் வழித்து விட்டுக் கொள்கிறாள்

'ஹ்ம்! இன்னிக்கினனு போய் இந்தத் தரித்திரம் பிடிச்ச தாவணியைப் போட்டுண்டு வந்திருக்கேனே' என்று மனத்திற்குள் சலித்துக்கொண்டே தாவணியின் தலைப்பைப் பிழிந்து கொண்டிருக்கையில்—அவன் இடது கையால் ஸ்டியரிங்கிற்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெட்டி போன்ற அறையின் கதவைத் திறந்து—'டப்'

என்ற சப்தத்தில் அவள் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்—'அட கதவைத் திறந்த உடனே உள்ளே இருந்து ஒரு சிவப்பு பல்ப் எரியறதே'—ஒரு சிறிய டர்க்கி டவலை எடுத்துப் பின்னால் அவளிடம் நீட்டுகிறான்.

"தாங்ஸ்"—அந்த டவலை வாங்கி தலையையும் முழங்கையையும் துடைத்துக்கொண்டு முகத்தை துடைக்கையில்—'அப்பா! என்ன வாசனை'—சுகமாக முகத்தை அதில் அழுந்தப் புதைத்துக் கொள்கிறாள்.

ஒரு திருப்பத்தில் அந்தக் கார் வளைந்து திரும்புகையில் அவள் ஒரு பக்கம் 'அம்மா' என்று கூவிச் சரிய ஸீட்டின் மீதிருந்த புத்தகங்களும் மற்றொரு பக்கம் சரிந்து அந்த வட்ட வடிவமான சின்னஞ்சிறு எவர்சில்வர் டிபன்பாக்ஸும் ஒரு பக்கம உருளுகிறது

"ஸாரி" என்று சிரித்தவாறே அவளை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தபின், காரை மெதுவாக ஓட்டுகிறான அவன் தான் பயந்துபோய் அலறியதற்காக வெட்கத்துடன் சிரித்தவாறே இறைந்து கிடக்கும் புத்தகங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு எழுந்து அமர்கிறாள அவள்

ஜன்னல் கண்ணாடியினூடே வெளியே பார்க்கையில் கண்களுக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. கண்ணாடியின மீது புகை படர்ந்தது போல் படிந்திருந்த நீர்த் திவலையை அவள் தனது தாவணியின தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு வெளியே பார்க்கிறாள

தெருவெங்கும் விளக்குகள் எரிகின்றன பிரகாசமாக அலங்கரிக்கப் பட்ட கடைகளின் நிழல்கள் தெருவிலுள்ள மழை நீரில பிரதிபலித்துக் கண்களைப பறிக்கின்றன. பூலோகத்துக்குக கீழே இன்னொரு உலகம் இருக்கிறதாமே, அதுமாதிரி தெரிகிறது.'

'இதென்ன கார் இந்தத் தெருவில் போகிறது?'

"ஓ! எங்க வீடு அங்கே இருக்கு" என்று அவள் உதடுகள் மெதுவாக முனகி அசைகின்றன.

"இருக்கட்டுமே, யார் இல்லேன்னா" என்று அவனும் முனகிக் கொண்டே அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.

'என்னடி இது வம்பாப் போச்சு' என்று அவள் தன் கைகளைப் பிசைந்துகொண்ட போதிலும், அவன் தன்னைப் பார்க்கும்போது அவனது திருப்திக்காகப் புன்னகை பூக்கிறாள்

கார் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது.

நகரத்தின் ஜன நடமாட்டம் மிகுந்த பிரதான பஜாரைக் கடந்து, பெரிய பெரிய கட்டடங்கள் நிறைந்த அகலமான சாலைகளைத்

தாண்டி, அழகிய பங்களாக்களும் பூந்தோட்டங்களும் மிகுந்த அவென்யூக்களில் புகுந்து, நகரத்தின் சந்தடியே அடங்கிப்போன ஏதோ ஒரு டிரங்க் ரோடில் கார் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மழையில் இப்படி ஒரு காரில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருப்பது அவளுக்கு ஒரு புதிய அனுபவமானபடியினால் அதில ஒரு குதூகலம் இருந்த போதிலும், அந்தக் காரணம் பற்றியே அடிக்கடி ஏதோ ஒருவகை பீதி உணர்ச்சி அவளது அடிவயிற்றில் மூண்டு எழுந்து மார்பில் என்னவோ செய்து கொண்டிருக்கிறது.

சின்னக் குழந்தை மாதிரி அடிக்கடி 'வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்' என்று அவனை நச்சரிக்கவும் பயமாயிருக்கிறது.

தன்னை அந்த பஸ் ஸ்டாண்டில் தனிமையில் விட்டு விட்டுப் போனாளே, அவளைப்பற்றிய நினைவும், அவள் தன கன்னத்தைக் கிள்ளியவாறு சொல்லிவிட்டுப் போனாளே அந்த வார்த்தைகளும் இப்போது அவள் நினைவுக்கு வருகின்றன : ' சமத்தா ஜாக்கிரதையா வீட்டுக்குப் போ '

' நான இப்ப அசடாயிட்டேனா? இப்படி முன்பின் தெரியாத ஒருததரோட கார்லே ஏறிண்டு தனியாகப போறது தப்பில்லையோ ?... அவரைப் பார்த்தால் கெட்டவர் மாதிரித் தெரியலியே...என்ன இருந்தாலும் நான் வந்திருக்கக் கூடாது.. இப்ப என்ன பண்றது? எனக்கு அழுகை வர்ரதே, சீ ' அழக்கூடாது...அழுதா அவர் கோபித்துக்கொண்டு ' அசடே இங்கேயே கிட 'ன்னு இறக்கி விட்டு விட்டுப் போயிட்டா ? எப்படி வீட்டுக்குப போறது ? எனக்கு வழியே தெரியாதே. நாளைக்கு ஜுவாலஜி ரெக்கார்ட் வேற ஸப்மிட் பண்ணணுமே ..வேலை நிறைய இருக்கு ..'

அவளது பார்வை எதிர்ப்புறக் கண்ணாடியின்மீது கிடந்து அவளைப்போல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் ' வைப்பரை 'யே வெறித்துக் கொண்டிருந்தது. கடைசியில் தைரியமாக அவளை அறியாமலேயே அந்த வார்த்தைகளை அவள் கேட்டு விடுகிறாள் :

" இப்ப நாம எங்கே போறோம் ? "—அவளது படபடப்பான கேள்விக்கு அவன் ரொம்ப சாதாரணமாகப் பதில் சொல்கிறான் :

" எங்கேயுமில்லை ; சும்மா ஒரு டிரைவ் .."

" நேரம் ஆயிடுத்தே வீட்டிலே அம்மா தேடுவா.. "

" ஓ எஸ்...திரும்பிடலாம் "

—கார் திரும்புகிறது. டிரங்க் ரோடை விட்டு விலகிப் பாலைவனம் போன்ற ஒரு திடலுக்குள் பிரவேசித்து, அதிலும் வெகு தூரம சென்று அதன் மத்தியில் நிற்கிறது கார். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்

இருளும் மழையும் சேர்ந்து அரண் அமைத்திருக்கின்றன. அந்த அத்துவானக் காட்டில் தவளைகளின் கூக்குரல் பேரோலமாகக் கேட்கிறது. மழையும் காற்றும் முன்னைவிட மூர்க்கமாய்ச் சீறி விளையாடுகின்றன.

காருக்குள்ளேயே ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை.

திடீரென்று கார் நின்றுவிட்டதைக் கண்டு அவள் பயந்த குரலில் கேட்கிறாள்: "ஏன் கார் நின்னுடுத்து? பிரேக் டௌனா?"

அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் இடிஇடிப்பதுபோல் சிரிக்கிறான். அவள் முகத்தைப் பார்ப்பதற்காக காரினுள் இருந்த ரேடியோவின் பொத்தானை அமுக்குகிறான். ரேடியோவில் இருந்து முதலில் லேசான வெளிச்சமும் அதைத் தொடர்ந்து இசையும் பிறக்கிறது.

அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவள் அவனை என்னவோ கேட்பதுபோல் புருவங்களை நெளித்துப் பார்க்கிறாள். அவனோ ஒரு புன்னகையால் அவளிடம் யாசிப்பதுபோல எதற்கோ கெஞ்சுகிறான்.

அப்போது ரேடியோவிலிருந்து ஒரு 'ட்ரம்ப்பட்'டின் எக்காள ஒலி நீண்டு விம்மி விம்மி வெறி மிகுந்து எழுந்து முழங்குகிறது. அதைத் தொடர்ந்து படபடவென்று நாடி துடிப்பதுபோல் அழுத்தலாக நடுங்கி அதிர்கின்ற காங்கோ 'ட்ரம்'களின் தாளம். அவன் விரல்களால் சொடுக்குப் போட்டு அந்த இசையின் கதிக்கேற்பக் கழுத்தை வெட்டி இழுத்து ரசித்தவாறே அவள் பக்கம் திரும்பி, 'உனக்குப் பிடிக்கிறதா' என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்கிறான். அவள் இதழ்கள் பிரியாத புன்னகையால் 'ஆம்' என்று சொல்லித் தலை அசைக்கிறாள்.

ரேடியோவுக்கு அருகே இருந்த பெட்டியைத் திறந்து இரண்டு 'காட்பரீஸ்' சாக்லெட்டுகளை எடுத்து ஒன்றை அவளிடம் தருகிறான் அவன். பின்னர் அந்த சாக்லெட்டின் மேலே சுற்றிய காகிதத்தை முழுக்கவும் பிரிக்காமல் ஓர் ஓரமாய்த் திறந்து ஒவ்வொரு துண்டாகக் கடித்து மென்றவாறு கால்மேல் கால்போட்டு அமர்ந்து ஒரு கையால் கார் ஸீட்டின் பின்புறம் ரேடியோவிலிருந்து ஒலிக்கும் இசைக்கேற்பத் தாளமிட்டுக்கொண்டு ஹாய்யாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவனை, அவள் தீர்க்கமாக அளப்பது மாதிரிப் பார்க்கிறாள்.

அவன் அழகாகத்தான் இருக்கிறான். உடலை இறுகக் கவ்விய கபில நிற உடையோடு 'ஒட்டு உசரமாய்' அந்த மங்கிய ஒளியில் அவனது நிறமே ஒரு பிரகாசமாய்த் திகழ்வதைப் பார்க்கையில், ஒரு

கொடிய சர்ப்பத்தின் கம்பீர அழகே அவளுக்கு ஞாபகம் வருகிறது. பின்னாலிருந்து பார்க்கையில், அந்தக் கோணத்தில் ஓரளவே தெரியும் அவனது இடது கண்ணின் விழிக்கோணம் ஒளியுமிழ்ந்து பளபளக் கிறது. எவ்வளவு புயலடித்தாலும் கலைய முடியாத குறுகத் தரித்த கிராப்புச் சிகையும் காதோரத்தில் அதிகமாகவே நீண்டு இறங்கிய கரிய கிருதாவும்கூட அந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் மினுமினுக் கின்றன. பக்கவாட்டில் இருந்து பார்க்கும்போது அந்த ஒளி வீசும் முகத்தில் சின்னதாக ஒரு மீசை இருந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று ஒரு விநாடி தோன்றுகிறது. ஓ! அந்தப் புருவம்தான் எவ்வளவு தீர்மானமாய் அடர்ந்து செறிந்து வளைந்து இறங்கி, பார்க்கும்போதே பயத்தை ஏற்படுத்துகிறது! அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸீட்டின் மேல் நீண்டு கிடக்கும் அவனது இடது கரத்தில் கனத்த தங்கச் சங்கிலியில் பிணைக்கப்பட்ட கடிகாரத்தில் ஏழு மணி ஆவது மின்னி மின்னித் தெரிகிறது. அவனது நீளமான விரல்கள் இசைக்குத் தாளம் போடுகின்றன. அவனது புறங்கையில் மொசு மொசுவென்று அடர்ந்திருக்கும் இள மயிர் குளிர் காற்றில் சிலிர்த்தெழுகிறது.

''ஐயையோ மணி ஏழாயிடுத்தே!'' சாக்லெட்டைத் தின்றவாறு அமைதியாய் அவனை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவள், திடீரென்று வாய்விட்டுக் கூவிய குரலைக் கேட்டு அவனும் ஒருமுறை கை கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறான்.

காரின் முன்புறக் கதவை அவன் லேசாகத் திறந்து பார்க்கும் போதுதான், மழையின் ஓலம் பேரோசையாகக் கேட்கிறது. அவன் ஒரு நொடியில் கதவைத் திறந்து கீழே இறங்கி விட்டான்

'' எங்கே? ''...என்று அவள் அவனிடம் பதற்றத்தோடு கேட்டது கதவை மூடிய பிறகே வெளியே நின்றிருக்கும் அவனது செவிகளில அமுங்கி ஒலிக்கிறது: '' எங்கே போறீங்க?''

'' எங்கேயும் போகலே...இங்கேதான் வரேன்'' என்று ஆங்கி லத்தில் கூறியவாறு அந்தச் சிறுபோதில் தெப்பமாய் நனைந்துவிட்ட அவன் பின்ஸீட்டின் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வருகிறான்.

அவள் அருகே அமர்ந்து, ஸீட்டின்மீது கிடந்த—சற்று முன் ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொள்வதற்காக அவளுக்கு அவன் தந்த—டவலை எடுத்து முகத்தையும் பிடரியையும் துடைத்துக் கொண்ட பின், கையிலிருந்த சாக்லெட் காகிதத்தைக் கசக்கி எறிகிறான். அவள் இன்னும் அந்த சாக்லெட்டைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சிறிய டப்பாவை எடுக்கிறான். அதனுள் அடுக்காக இருக்கும

மிட்டாய் போன்ற ஒன்றை எடுத்து வாயிலிட்டுக்கொண்டு அவளிடம் ஒன்றைத் தருகிறான்.

"என்ன அது?"

"சூயிங்கம்"

"ஐயே, எனக்கு வேண்டாம்!"

"ட்ரை...யூ வில் லைக் இட்."

அவள் கையிலிருந்த சாக்லெட்டை அவசர அவசரமாகத் தின்றுவிட்டு அவன் தருவதை மறுக்க மனமின்றி வாங்கக் கை நீட்டுகிறாள்.

"நோ!"— அவள் கையில் தரமறுத்து அவள் முகத்தருகே ஏந்தி அவள் உதட்டின்மீது அதைப் பொருத்தி லேசாக நெருடுகிறான்.

அவளுக்குத் தலை பற்றி எரிவது போல் உடம்பெங்கும் சுகமான ஒரு வெப்பம் காந்துகிறது. சற்றே பின்னால் விலகி, அவன் கையிலிருந்ததைத் தன் கையிலேயே வாங்கிக் கொள்கிறாள்: "தாங்க் யூ"!

அவனது இரண்டு விழிகளும் அவளது விழிகளில் செருகி இருக்கின்றன அவனது கண்களை ஏறிட்டுப் பார்க்க இயலாத கூச்சத்தால் அவளது பலஹீனமான பார்வை அடிக்கடி தாழ்ந்து தாழ்ந்து தவிக்கிறது. அவளது கவிழ்ந்த பார்வையில் அவனது முழந்தாள் இரண்டும் அந்த ஸீட்டில் மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து தன்னை நெருங்கி வருவது தெரிகிறது

அவள் கண்ணாடி வழியே பார்க்கிறாள். வெளியே மழையும் காற்றும் அந்த இருளில் மூர்க்கமாய்ச் சீறி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவள் அந்தக் கதவோடு ஒண்டி உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். அவனும் மார்பின்மீது கைகளைக் கட்டியவாறு மிகவும கௌரவமாய் விலகி அமர்ந்து, அவள் உள்ளத்தைத் துருவி அறியும் ஆர்வத்தோடு அவளைப் பயில்கிறான்.

"ஹவ் டு யூ லைக் திஸ் கார்?"—'இந்தக் கார் உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா' என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்கிறான். அவனது குரல் மந்தர ஸ்தாயியில் கரகரத்து அந்தரங்கமாய் அவளது செவி வழி புகுந்து அவளுள் எதையோ சலனப் படுத்துகிறது. தனது சலனத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் ஒரு புன்னகையுடன் சமாளித்து அவளும் பதில சொல்கிறாள்: "ஓ! இட் இஸ் நைஸ்."

அவன் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு பெருமூச்செறிந்து தலை குனிந்தவாறு ஆங்கிலத்தில் சொல்கிறான்: "உனக்குத் தெரியுமா? இந்தக் கார் இரண்டு வருஷமாக ஒவ்வொரு நாளும் உன் பின்னாலேயே அலைஞ்சிண்டிருக்கு—டு யூ நோ தட்?" என்ற கேள்வியோடு முகம்

நிமிர்த்தி அவன் அவளைப் பார்க்கும்போது, தனக்கு அவன் கிரீடம் சூட்டி விட்டது மாதிரி அவள் அந்த விநாடியில் மெய்மறந்து போகிறாள் :

"ரியலீ ?..."

"ரியலி !"

அவனது வெப்பமான சுவாசம் அவளது பிடரியில் லேசாக இழைகிறது ; அவனது ரகசியக் குரல் அவளது இருதயத்தை உரசிச் சிலிர்க்கிறது : "டூ யூ லைக் மீ ?"—'என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா ?'

"ம்"—விலக இடமில்லாமல் அவள் தனக்குள்ளாகவே ஒடுங்குவதைக் கண்டு அவன் மீண்டும் சற்றே விலகுகிறான்.

வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது. ரேடியோவிலிருந்து அந்த 'ட்ரம்ப்பட்'டின் இசை புதிய புதிய லய விந்நியாசங்களைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறது ..

"ரொம்ப நல்லா இருக்கு இல்லே ?"—இந்தச் சூழ்நிலையைப் பற்றி இந்த அனுபவத்தைக் குறித்து அவளது உணர்ச்சிகளை அறிய விழைந்து அவன் கேட்கிறான்

"நல்லா இருக்கு...ஆனா பயம்மா இருக்கே..."

"பயமா ? எதுக்கு...எதுக்குப் பயப்படணும் ?"-அவளைத் தேற்றுகின்ற தோரணையில் தோளைப்பற்றி அவன் குலுக்கியபோது, தன் உடம்பில் இருந்து நயமிக்க பெண்மையே அந்தக் குலுக்கலில் உதிர்ந்தது போனது அவள் நிலை குலைந்து போகிறாள் : "எனக்கு பயம்மா இருக்கு ; எனக்கு இதெல்லாம் புதுசா இருக்கு .."

'எதுக்கு இந்த ஸர்டிபிகேட் எல்லாம் ?' என்று தன்னுள் முனகியவாறே இந்த முறை பின்வாங்கப் போவதில்லை என்ற தீர்மானத்தோடு மீண்டும் அவளை அவன நெருங்கி வருகிறான் :

"மே ஐ கிஸ் யூ ?"

அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியவில்லை நாக்கு புரள மறுக்கிறது அந்தக் குளிரிலும் முகமெல்லாம் வியர்த்துத் தேகம் பதறுகிறது.

திடீரென்று அவள் காதோரத்திலும் கன்னங்களிலும் உதடுகளிலும் தீயால் சுட்டுவிட்டதைப்போல் அவனது கரங்களில் கிடந்த அவள் துடிதுடித்து, "ப்ளீஸ்...ப்ளீஸ்" என்று கதறக் கதற அவன் அவளை வெறிகொண்டு தழுவித் தழுவி...

அவளது கதறல் மெலிந்து தேய்ந்து அடங்கிப் போகிறது. அவனைப் பழிதீர்ப்பதுபோல் இப்போது அவளது கரங்கள் அவனது கழுத்தை இறுகப் பின்னி இணைந்திருக்கின்றன...

வெளியே...

வானம் கிழிந்து அறுபட்டது. மின்னல்கள் சிதறித் தெறித்தன. இடியோசை முழங்கி வெடித்தது.

ஆ! அந்த இடி எங்கோ விழுந்திருக்க வேண்டும்.

"நான் வீட்டுக்குப் போகணும், ஐயோ! எங்க அம்மா தேடுவா..."

காரின் கதவைத் திறந்துகொண்டு பின்ஸீட்டிலிருந்து அவன் இறங்குகிருன். அந்த மைதானத்தில் குழம்பி இருந்த சேற்றில் அவனது ஷூஸ் அணிந்த பாதம் புதைகிறது. அவன் காலை உயர்த்தியபோது 'சளக்' என்று தெறித்த சேறு, காரின்மீது கறையாய்ப் படிகிறது. திறந்த கதவின் வழியே இரண்டொரு துளிகள் காருக்குள் இருந்த அவள் மீதும் தெறிக்கின்றன.

உடலிலோ மனத்திலோ உறுத்துகின்ற வேதனையால் தன்னை மீறிப் பொங்கிப் பொங்கிப் பிரவகிக்கும் கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் அவனறியாதவாறு அவள் மௌனமாக அழுது கொண்டிருக்கிருள்.

முன்புறக் கதவைத் திறந்து டிரைவர் ஸீட்டில் அமர்ந்த அவன் சேறு படிந்த காலணியைக் கழற்றி எறிகிருன் ரேடியோவுக்கருகில் உள்ள அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து அதிலிருந்து ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு, மூசு மூசென்று புகை விட்டவாறு 'ஸ்விங்கம்'மை மென்று கொண்டிருக்கிருன்

இந்த விநாடியே தான் வீட்டில இருக்க வேண்டும் போலவும், அம்மாவின் மடியைக் கட்டிக்கொண்டு 'ஹோ'வென்று கதறி அழுது இந்தக் கொடுமைக்கு ஆறுதல் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் போலவும் அவள் உள்ளே ஓர் அவசரம் மிகுந்து நெஞ்சும் நினைவும் உடலும் உணர்ச்சியும் நடுநடுங்குகின்றன.

அவனே சாவதானமாக சிகரெட்டைப் புகைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிருன். அதைப் பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கு எரிச்சல் பற்றிக்கொண்டு வருகிறது. அந்தக் காருக் குள்ளே இருப்பது ஏதோ பாறைகளுக்கு இடையேயுள்ள ஒரு குகையில் அகப்பட்டதுபோல் ஒரு சமயம் பயமாகவும் மறுசமயம் அருவருப்பாகவும்—அந்த சிகரெட்டின் நெடி வேறு வயிற்றைக் குமட்ட—அந்த மைதானத்தில் உள்ள சேறு முழுவதும் அவள்மீது வாரிச் சொரியப்பட்டதுபோல அவள் உடலெல்லாம் பிசுபிசுக் கிறதே...

நரி ஊளைமாதிரி ரேடியோவிலிருந்து அந்த 'ட்ரம்பட்'டின் ஓசை உடலையே இரு கூருகப் பிளப்பதுபோல் வெறியேறிப் பிளிறுகிறதே...

அவள் தன்னை மீறிய ஓர் ஆத்திரத்தில் கிறீச்சிட்டு அழுகைக் குரலில் அலறுகிறாள்: "என்னை வீட்டிலே கொண்டுபோய் விடப் போறீங்களா, இல்லையா?"

அவனது கை 'டப்' என்று ரேடியோவை நிறுத்துகிறது.

"டோண்ட் ஷவ்ட் லைக் தட்." அவன் எரிச்சல் மிகுந்த குரலில் அவளை எச்சரிக்கிறான்: 'கத்தாதே!'

அவனை நோக்கி இரண்டு கரங்களையும் கூப்பிப் பரிதாபமாக அழுதவாறு அவள் கெஞ்சுகிறாள்: "எங்க அம்மா தேடுவா.. என்னைக் கொண்டுபோய் வீட்டிலே விட்டுட்டா உங்களுக்குக் கோடிப் புண்ணியம்" என்று வெளியே கூறினாலும், மனசிற்குள் 'என் புத்தியைச் செருப்பால் அடிக்கணும். நான் இப்படி வந்திருக்கவே கூடாது...ஐயோ என்னென்னமோ ஆயிடுத்தே' என்ற புலப்பமும், எங்காவது தலையை மோதி உடைத்துக் கொண்டால் தேவலை என்ற ஆத்திரமும் மூண்டு தகிக்கப் பற்களை நறநறவென்று கடிக்கிறாள். அந்த விநாடியில் அவள் தோற்றத்தைக கண்டு அவன்கூட நடுங்குகிறான்

"ப்ளீஸ்...டோண்ட் க்ரியேட் ஸீன்ஸ்" என்று அவளைக் கெஞ்சி வேண்டிக்கொண்டு, சலிப்போடு காரைத் திருப்புகிறான்—

அந்த இருண்ட சாலையில கண்களைக் கூசவைக்கும் ஒளியை வாரி இறைத்தாறு உறுமி விரைந்து கொண்டிருக்கிறது கார்.

'சீ! என்ன கஷ்டம் இது! பிடிக்கலலேன்னு அப்பவே சொல்லி இருக்கலாமே. ஒரு அருமையான சாயங்காலப் பொழுது பாழாகி விட்டது. பாவம்! இதெல்லாம் காலேஜிலே படிச்சு என்ன பண்ணப்போறதோ? இன்னும்கூட அழுறாளே.' அவன் அவள் பக்கம் திரும்பி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொளகிறான: "ஐ ஆம் ஸாரி ..உனது உணர்ச்சிகளை நான் புண்படுத்தி இருந்தால், தயவுசெய்து மன்னித்துக்கொள்."

—அவளை அவளது இடத்தில் இறக்கி விட்டுவிட்டு, இந்த நிகழ்ச்சியையே மறந்து நிம்மதி காணவேண்டும் என்ற அவசரத்தில் அவன் காரை அதிவேகமாக ஓட்டுகிறான்.

இன்னும் மழை பெய்துகொண்டு இருக்கிறது.

சந்தடியே இல்லாத ட்ரங்க் ரோட்டைக் கடந்து, அழகிய பங்களாக்களும் பூந்தோட்டங்களும் மிகுந்த அவென்யூக்களில் புகுந்து, பெரிய பெரிய கட்டடங்கள் நிறைந்த அகலமான சாலைகளைத் தாண்டி ஜனநடமாட்டம் மிகுந்த அந்தப் பிரதான பஜாரில் போய்க் கொண்டிருந்த கார் ஒரு குறுக்குத் தெருவில் திரும்பி அவளது வீட்டை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

'இங்கே நிறுத்துங்கள், நான் இறங்கிக் கொள்ளுகிறேன்' என்று அவளாகச் சொல்லுவாள் என்று அவளது தெரு நெருங்க நெருங்க அவன் யோசித்துக் காரை மெதுவாக ஓட்டுகிறான். அவள் அந்த அளவுக்குக்கூட விவரம் தெரியாத பேதை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, அவனே ஓரிடத்தில் காரை நிறுத்திக் கூறுகிறான்: "வீடு வரைக்கும் கொண்டுவந்து நான் விடக்கூடாது; அதனாலே நீ இங்கேயே இறங்கிப் போயிடு.. ம்" அவளைப் பார்க்க அவனுக்கே பரிதாபமாயும் வருத்தமாயும் இருக்கிறது ஏதோ குற்ற உணர்வில், அல்லது கடன் பட்டுவிட்டதுபோன்ற நெஞ்சின் உறுத்தலில் அவனது கண்கள் கலங்கி விவஸ்தையற்ற கண்ணீர் பளபளக்கிறது. அவனே இறங்கிவந்து ஒரு பணியாள் மாதிரி அவளுக்காகக் காரின் கதவைத் திறந்துகொண்டு மழைத் தூறலில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். உணர்ச்சிகள் மரத்துப்போன நிலையில் அவள் தனது புத்தகங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு கீழே விழுந்திருந்த அந்தச் சிறிய வட்டவடிவமான எவர்சில்வர் டிபன் பாக்ஸைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு தெருவில் இறங்கி அவன் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் தலைகுனிந்து நிற்கிறாள்

அந்தச் சிறிய தெருவில், மழை இரவானதால் ஜனநடமாட்டமே அற்றிருக்கிறது. தூரத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தெரு விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் தனது அருகே குள்ளமாய்க் குழந்தை மாதிரி நின்றிருக்கும் அவளைப் பார்க்கும்போது அவன் தன்னுள்ளே தன்னையே நொந்து கொள்கிறான் தனக்கிருக்கும் அளவிறந்த சுதந்திரமே தன்னை எவ்வளவு கேவலமான அடிமையாக்கி இருக்கிறது என்பதை அவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான்.

'ஆம். அடிமை'—உணர்ச்சிகளின் அடிமை!' என்று அவன் உள்ளம் உணருகிறது அவன் அவளிடம் ரகசியம் போல் கூறுகிறான்: "ஐ ஆம் ஸாரி .."

அவள் அவனை முகம் நிமிர்த்திப் பார்க்கிறாள்..ஓ! அந்தப் பார்வை!

அவளிடம் என்னவோ கேட்க அவள் உதடுகள் துடிக்கின்றன; "என்ன..." என்ற ஒரே வார்த்தையோடு அவனது குரல் கம்மி அடைத்துப் போகிறது

"ஒண்ணுமில்லே" என்று கூறி அவள் நகர்கிறாள்.

அவளுக்கு முன்னால் அந்தக் கார் விரைந்து செல்கையில் காரின் பின்னால் உள்ள அந்த சிவப்பு வெளிச்சம் ஓடி ஓடி இருளில் கலந்து மறைகிறது

கூடத்தில் தொங்கிய அரிக்கேன் விளக்கு காற்றில் அணைந்து போயிருந்தது. சமையலறையில் கைவேலையாக இருந்த அம்மா கூடம் இருண்டு கிடப்பதைப் பார்த்து அணைந்த விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து மாட்டியபோது, கூடத்து கடிகாரத்தில் மணி ஏழரை ஆகிவிட்டதைக் கண்டு திடீரென்று மனசில் என்னவோ பதைக்கத் திரும்பிப் பார்த்த போது அவள் படியேறிக் கொண்டிருந்தாள்.

மழையில் நனைந்து தலை ஒரு கோலம் துணி ஒரு கோலமாய் வருகின்ற மகளைப் பார்த்ததுமே வயிற்றில் என்னமோ செய்தது அவளுக்கு: ''என்னடி இது, அலங்கோலம்?''

அவள் ஒரு சிலை அசைவது மாதிரி கூடத்துக்கு வந்தாள்; அரிக்கேன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஒரு சிலை மாதிரியே அசைவற்று நின்றாள். அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகிற்று. ''அம்மா'' என்று குமுறி வந்த அழுகையைத் தாயின் தோள்மீது வாய் புதைத்து அடைத்துக்கொண்டு அவளை இறுகத் தழுவியவாறு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்!

அம்மாவின் மனசுக்குள், ஏதோ விபரீதம் நடந்துவிட்டது புரிவது போலவும் புரியாமலும் கிடந்து நெருடிற்று

''என்னடி, என்ன நடந்தது? ஏன இவ்வளவு நேரம்? அழாமல சொல்லு?'' தன்மீது விழுந்து தழுவிக்கொண்டு புழு மாதிரித் துடிக்கும் மகளின் வேதனைக்குக் காரணம் தெரியாவிட்டாலும், அது வேதனை என்ற அளவில் உணர்ந்து அந்த வேதனைக்குத் தானும் ஆட்பட்டு மனம் கலங்கி அழுது முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்தவாறு மகளின் முதுகில் ஆதரவோடு தட்டிக் கொடுத்தாள்: ''ஏண்டி, ஏன் இப்படி அழறே சொல்லு?''

தாயின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் அவள் தோளில் முகம் புதைத்தவாறு அவள் காதில மட்டும் விழுகிற மாதிரி சொன்னாள் அழுகை அடங்கி மெதுவாக ஒலித்த குரலில் அவள் சொல்ல ஆரம்பித்த உடனேயே தன்மீது ஒட்டிக்கிடந்த அவளைப் பிரித்து நிறுத்தி, விலகி வந்து, சபிக்கப்பட்ட ஒரு நீசப் பெண்ணைப் பார்ப்பதுபோல அருவருத்து நின்றாள் அம்மா

அந்தப் பேதைப் பெண் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்: ''மழை கொட்டுக் கொட்டுனு கொட்டித்து...பஸ்ஸே வரலலே ..அதனால் தான் காரிலே ஏறினேன். அப்புறம் எங்கேயோ காடுமாதிரி ஒரு இடம்...மனுஷாளே இல்லே...ஒரே இருட்டு மழையா இருந்தாலும் எறங்கி ஓடி வந்துடலாம்னு பார்த்தா எனக்கோ வழியும் தெரியாது ..

நான் என்ன பண்ணுவேன்...அப்புறம் வந்து...வந்து.. ஐயோ! அம்மா...அவன் என்னை..."

—அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் பார்வையில் மின்னல் பூச்சிகள் பறப்பதுபோல் அந்த அறை அவளது காதிலோ, நெற்றிப் பொ நத்திலோ எங்கேயோ வசமாய் விழுந்தது. கூடத்து மூலையில் அவள் சுருண்டு விழ, கையில் இருந்த புத்தகங்கள் நாற்புறமும் சிதறி டிபன் பாக்ஸ் கீழே விழுந்து கணகணத்து உருண்டது.

"அடிப்பாவி! என் தலையிலே நெருப்பைக் கொட்டிட்டாயே..." என்று அலறத் திறந்த வாய், திறநத நிலையில் அடைபட்டது.

அது நான்கு குடித்தனங்கள உள்ள வீடு. சத்தம கேட்டுப் பின் கட்டிலிருந்து சிலர் அங்கே ஓடி வந்தார்கள்

"என்னடி, எனன விஷயம்?" என்று ஈரக்கையை முந்தானையில் துடைத்துககொண்டு சுவாரசியமாய் விசாரித்த வண்ணம கூடத்துக்கே வந்து விட்டாள் பின்கட்டு மாமி.

"ஒண்ணுமிலலை, இந்தக கொட்ற மழையிலே...அபபடி என்ன குடிமுழுகிப போச்சு? தெப்பமா நனைஞ்சுண்டு வந்திருக்காள். காசைப் பணத்தைக் கொட்டிப் படிக்க வெச்சு, பரீட்சைக்கு நாள் நெருஙகறப்போ படுத்துத் தொலைச்சா என்ன பண்றது! நல்ல வேளை அவ அண்ணா இலலே; இருந்தால் இநநேரம் தோலை உரிச்சிருபபான" எனறு பொய்யாக அஙகலாய்த்துக்கொண்டாள் அம்மா

"சரி சரி, விடு இதுக்குப போயிக் குழந்தையெ அடிப்பாளோ" பின்கட்டு அம்மாளுகக்கு விஷயம் அவ்வளவு சுரததாக இலலை; போய் விட்டாள்.

வாசற கதவையும் கூடத்து ஜன்னல்களையும் இழுத்து மூடினாள் அம்மா. ஓர் அறையில் பூனைக்குட்டி மாதிரி சுருணடு விழுந்து— அந்த அடிக்காகக கொஞ்சம்கூட வேதனைப் படாமல 'இனனுமா பல மாகத தன்னை அடிகக மாட்டாளா, உயிர் போகும்வரை தனனை மிதித்துத் துவைக்க மாட்டாளா' என்று எதிர்பார்த்து அசைவற்றுக் கிடந்த மகளை எரிபபது போல் வெறித்து விழித்தாள் அம்மா...

'இவளை என்ன செய்யலாம்?...ஒரு கௌரவமான குடும்பத்தையே கறைப்படுத்திட்டாளே?...தெயவமே, நான் என்ன செய்வேன்?' என்று திரும்பிப் பார்த்தாள்...

அம்மாவின் பின்னே சமையலறையிலே அடுப்பின் வாய்க்குள்ளே தீச்சுவாலைகள் சுழனறெரியக் கங்குகள் கனன்று கொண்டிருந்தன...

'அப்படியே ஒரு முறம் நெருப்பை அள்ளி வந்து இவள் தலையில் கொட்டினால் என்ன?' என்று தோன்றிற்று.

—அவள் கண்முன் தீயின் நடுவே கிடந்து புழுவைப்போல் நெளிந்து கருகிச் சாகும் மகளின் தோற்றம் தெரிந்தது ..

'அப்புறம்? அத்துடன் இந்தக் களங்கம் போயிடுமா?...ஐயோ' மகளே, உன்னை என் கையால் கொன்றபின் நான் உயிர் வாழவா?... நானும் என் உயிரைப் போக்கிக் கொண்டால்?'

'ம்... அப்புறம்? அத்துடன் இந்தக் களங்கம் போயிடுமா?'-அம்மாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மகளின கூந்தலைப் பற்றி முகத்தை நிமிர்த்தித் தூக்கி நிறுத்தினாள் அம்மா

நடுக்கூடத்தில தொங்கிய அரிக்கேனின திரியை உயர்த்தி ஒளி கூட்டி அதைக் கையில எடுத்துக்கொண்டு மகளின் அருகே வந்து நின்று அவளைத் தலை முதல கால் வரை ஒவ்வோர் அங்குலமாக உற்று உற்றுப் பார்த்தாள் அந்தப பார்வையை தாங்கமாட்டாமல் அவள் முகத்தை மூடிக்கொண்டு "ஐயோ அம்மா, என்னைப்பார்க்காதேயேன்" என்று முதுகுப் புறத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சுவரில் முகம் புதைத்து அழுதாள்...

'அட கடவுளே! அந்தப் பாவிக்கு நீதான் கூலி கொடுக்கணும்' என்று வாயைப் பொத்திக்கொண்டு அந்த முகம தெரியாத அவனைக் குமுறிச் சபித்தாள அம்மா. அவளைத் தொடுவதற்குத் தனது கைகள் கூசினாலும், அவளைத் தானே தீண்டுவதற்குக் கூசி ஒதுக்கினால் அவள் வேறு எஙகே தஞ்சம் புகுவாள் என்று எண்ணிய கருணையினால் சகித்துக்கொண்டு, தனது நடுங்கும் கைகளால் அவளைத் தொட்டாள். 'என தலையெழுத்தே' என்று பெருமூச் செறிந்தவாறு, இவளைக் கோபிப்பதிலோ தண்டிப்பதிலோ இதற்குப் பரிகாரம் காண முடியாது என்று ஆழமாய் உணர்ந்து, அவளைக் கைப்பிடியில் இழுத்துக்கொண்டு அரிக்கேன் விளக்குடன் பாத்ரூமை நோக்கி நடந்தாள்

'இப்ப என்ன செய்யலாம்?...அவனை யாருன்னு கண்டு பிடிச்சுட்டா?... அவன் தலையிலேயே இவளைக் கட்டிடறதோ?...அட தெய்வமே ..வாழ்க்கை முழுவதும் அப்படிப்பட்ட ஒரு மிருகத்தோட இவளை வாழ வச்சுடறதா? அதுக்கு இவளைக் கொன்னுடலாமே?. . என்ன செய்யறது?' என்று அம்மாவின் மனம் கிடந்து அரற்றியது' ..

பாத்ரூமில் தண்ணீர்த் தொட்டியின் அருகே அவளை நிறுத்தி மாடத்தில் விளக்கை வைத்துவிட்டு தானறிந்த தெய்வங்களையெல்லாம் வழிபட்டு இந்த ஒன்றுமறியாப் பேதையின் மீது பட்டுவிட்ட கறையைக் கழுவிக் களங்கத்தைப் போக்குமாறு பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள் அம்மா.

குளிரில் நடுங்குகிறவள் மாதிரி மார்பின்மீது குறுக்காகக் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு கூனிக்குறுகி நின்றிருந்தாள் அவள்.

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு சிலைமாதிரி நிற்கும் மகளிடம் ஒரு வார்த்தை பேசாமல் அவளது ஆடைகளையெல்லாம் தானே களைந்தாள் அம்மா. இடுப்புக்குக் கீழ்வரை பின்னித் தொங்கிய சடையைப் பிரித்து அவளது வெண்மையான முதுகை மறைத்துப் பரத்தி விட்டாள். முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு ஒரு யந்திரம் மாதிரி குறுகி உட்கார்ந்த அவள் தலையில குடம் குடமாய்த் தொட்டியி லிருந்த நீரை எடுத்துக் கொட்டினாள். அவள் தலையில் சீயக்காய்த் தூளை வைத்துத் தேய்த்தவாறு மெல்லிய குரலில் அம்மா விசாரித்தாள்: "உனக்கு அவனைத் தெரியுமா?"

"ம்ஹூம்.."

"அழிஞ்சு போறவன். அவனை என்ன செய்தால் தேவலை"

—பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு சீயக்காய் தேய்த்த விரல்களைப் புலி மாதிரி விரித்துக்கொண்டு கண்களில் கொலைவெறி கொப்பளிக்க வெறித்த பார்வையுடன் நிமிர்ந்து நின்றாள்.

'ம்...வாழை ஆடினாலும் வாழைக்குச் சேதம், முள் ஆடினாலும் வாழைக்குத்தான் சேதம்'— என்று பொங்கி வந்த ஆவேசம் தணிந்து பெண்ணினத்தின் தலை எழுத்தையே தேய்த்து அழிப்பதுபோல இன்னும் ஒரு கை சீயக்காயை அவள் தலையில வைத்துப் பரபர வென்று தேய்த்தாள!

ஏனோ அந்தச் சமயம் இவளை இரண்டு வயசுக் குழந்தையாக விட்டு இறந்துபோன தன் கணவனை நினைத்துக்கொண்டு அழுதாள்; அவர் மட்டும் இருந்தாரென்றால்—மகராஜன் இந்தக் கொடுமை யெல்லாம் பார்க்காமல போய்ச் சேர்ந்தாரே?'

"இது யாருக்கும் தெரியக்கூடாது கொழந்தே' தெரிஞ்சா அதோட ஒரு குடும்பமே அழிஞ்சுபோகும் 'நம வீட்டிலேயும் ஒரு பெண் இருக்கே, அவளுக்கு இப்படி ஆகி இருந்தா என்ன பண்ணுவோம்?'னு யோசிக்கவே மாட்டா. பரம்பரை துவேஷம்மாதிரி குலத்தையே பாழ பண்ணிடுவா...மத்தவாளைச் சொல்றேனே; இன்னிக்கு நடந்ததுக்குன்னு என் நாக்கே இப்படிப் பேசுமா? வேற மாதிரித்தான் பேசும் எவ்வளவு பேசி இருக்கு!" என்று புலம்பிக் கொண்டே கொடியில் கிடந்த துண்டை எடுத்து அவள் தலையைத் துவட்டினாள். தலையைத் துவட்டியபின் அவளை முகம் நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். கழுவித் துடைத்த பீங்கான் மாதிரி வாலிபத்தின் கறைகள் கூடப் படிவதற்கு வழியில்லாத அந்தக் குழந்தை முகத்

தைச் சற்று நேரம் உற்றுப்பார்த்து மகளின் நெற்றியில் ஆதரவோடு முத்தமிட்டாள் : "நீ சுத்தமாயிட்டேடி, கொழந்தே! சுத்தமாயிட்டே ...உன் மேலே கொட்டினேனே அது ஜலமில்லேடி... ஜலம் இல்லே; நெருப்புன்னு நெனைச்சுக்கோ. உன் மேலே இப்போ கறையே இல்லே... நீ பளிங்குடீ, பளிங்கு... மனசிலே அழுக்கு இருந்தாத் தாண்டி அழுக்கு. உம மனசு எனக்குத் தெரியறது. உலகத்துக்குத் தெரியுமோ? அதுக்காகத்தான் சொல்றேன், இது உலகத்துக்குத் தெரியவே கூடாதுன்னு. என்னடீ அப்படிப் பார்க்கறே? தெரிஞ்சுட்டா என்ன பண்றதுன்னு பாக்கறயா?... என்னடி தெரியப் போறது? எவனோடேயோ நீ கார்லே வந்தேன்னுதானே தெரியப் போறது? அதுக்கு மேலே கண்ணாலே பார்க்காததெப் பேசின அந்த வாயைக் கிழிக்க மாட்டாளா?... ம்... ஒண்ணுமே நடக்கலேடி... நடக்கலே! கார்லே ஏறிண்டு வந்ததை மட்டும பாத்துக் கதை கட்டிடுவாளோ?... அப்பிடிப் பாத்தா ஊர்லே எவ்வளவோ பேரு மேலே கதை கட்ட ஒரு கும்பல் இருக்கு... அவாளெ விடுடி... உன் நல்லதுக்கு நான் சொல்றேன். உன் மனசிலே ஒரு கறையுமில்லே; நீ சுத்தமா இருக்கேன்னு நீயே நம்பணும்கிறத்துக்குச் சொலறேண்டி ... நீ நம்பு... நீ சுத்தமாயிட்டே... நான் சொல்றது சத்யம்... நீ சுத்த மாயிட்டே... ஆமா... தெருவிலே நடந்து வரும்போது எத்தனை தடவை அசிங்கத்தைக் காலிலே மிதிச்சுடறோம்... அதுக்காகக் காலையா வெட்டிப் போட்டுடறோம? கழுவிட்டு, பூஜை அறைக்குக் கூடப் போறோமே சாமி வேண்டாம்னு வெரட்டவா செய்யறார்... எல்லாம் மனசுதாண்டி... மனசு சுத்தமா இருக்கணும்... ஒனக்கு அகலிகை கதை தெரியுமோ? ராமரோட பாததூளி பட்டு அவ புனித மாயிட்டாள்னு சொல்லுவா... ஆனா அவ மனசாலே கெட்டுப் போகலே. அதனாலேதான் ராமரோட பாத தூளி அவமேலே பட்டுது. எதுக்குச் சொல்றேன்னா—வீணா உன் மனசும் கெட்டுப் போயிடக்கூடாது பாரு... கெட்ட கனவு மாதிரி இதெ மறந்துடு... உனக்கு ஒண்ணுமே நடக்கல்லே... "

கொடியில் துவைத்து உலர்த்திக் கிடந்த உடைகளை எடுத்துத் தந்து அவளை உடுத்திக்கொள்ளச் சொன்னாள் அம்மா.

"அதென்ன வாயிலே 'சவக் சவக்'குனு மெல்லறே?"

"சுயிங்கம்"

"கருமத்தைத் துப்பு... சீ! துப்புடி. ஒருதடவை வாயைச் சுத்தமா அலம்பிக் கொப்புளிச்சுட்டு வா" என்று கூறி விட்டுப் பூஜை அறைக்குச் சென்றாள் அம்மா.

சுவாமி படத்தின் முன்னே மனம் கசிந்து உருகத் தன்னை மறந்து சில விநாடிகள் நின்றாள் அம்மா. பக்கத்தில் வந்து நின்ற மகளை "கொழந்தே, 'எனக்கு நல்ல வாழ்க்கையைக் கொடு'ன்னு கடவுளை வேண்டிக்கோ—இப்படி எல்லாம் ஆனதுக்கு நானுந்தான் காரணம். வயசுக்கு வந்த பொண்ணை வெளியே அனுப்பறமே, உலகம் கெட்டுக் கெடக்கேன்னு எனக்கும் தோணலையே போச்சே? என் கொழந்தை காலேஜுக்குப் போறாளேங்கிற பூரிப்பிலே எனக்கு ஒண்ணுமே தோணலே. அதுவுமில்லாம எனக்கு நீ இன்னும் கொழந்தைதானே... ஆனா நீ இனிமே உலகத்துக்குக் கொழந்தை இல்லேடி '... இதை மறந்துடு... என்ன, மறந்துடுன்னு சொன்னேன். இல்லே, இதை மறக்காம இனிமே நடந்துக்கோ. யார்கிட்டேயும் இதைப் பத்தி பேசாதே. இந்த ஒரு விஷயத்திலே மட்டும் வேண்டியவா, நெருக்கமானவான்னு கிடையாது. யார்கிட்டேயும் இதைச் சொல்லலேன்னு என் கையிலே அடிச்சு சத்தியம் பண்ணு ...ம்' "—ஏதோ தன்னுடைய ரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வாக்குறுதி கேட்பதுபோல தன் எதிரே கையேந்தி நிற்கும் தாயின் கைமீது தன் கரத்தை வைத்து இறுகப் பற்றினாள் அவள். "சத்தியமா. யார்கிட்டேயும் சொல்ல மாட்டேன்..."

"பரீட்சையிலே நிறைய மார்க் வாங்கிண்டு வரணும்... சமத்து சமத்துன்னு நினைச்சிண்டிருந்தேன். இப்பத்தான் நீ சமத்தா ஆயிருக்கே. எப்பவும் இன்னமே சமத்தா இருந்துக்கோ" என்று மகளின் முகத்தை ஒரு கையில் ஏந்தி, இன்னொரு கையால் அவள் நெற்றியில் விபூதியை இட்டாள் அம்மா.

அந்தப் பேதையின் கண்களில் பூஜை அறையில் எரிந்த குத்து விளக்குச் சுடரின் பிரபை மின்னிப் பிரகாசித்தது. அது வெறும் விளக்கின் நிழலாட்டம் மட்டும் அல்ல. அதிலே முழு வளர்ச்சியுற்ற பெண்மையின் நிறைவே பிரகாசிப்பதை அந்தத் தாய் கண்டு கொண்டாள்.

அதோ, அவள் கல்லூரிக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். அவள் செல்லுகின்ற பாதையில் நூற்றுக்கணக்கான டாம்பீகமான கார்கள் குறுக்கிடத்தான் செய்கின்றன. ஒன்றையாவது அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்க வேண்டுமே! சில சமயங்களில் பார்க்கிறாள். அந்தப் பார்வையில்— தன் வழியில் அந்தக் காரோ அந்தக் காரின் வழியில் தானோ குறுக்கிட்டு மோதிக்கொள்ளக் கூடாதே என்ற ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி மட்டுமே இருக்கிறது.

2. நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி

தூரத்துப் பார்வைக்கு அது ஒரு நந்தவனம்போல் தோற்றமளிக்கும். உண்மையில் அது ஒரு நந்தவனம் அல்ல; இடுகாடு!

பச்சைக் கொடிகள் பற்றிப் படர்ந்த காம்பவுண்ட் சுவரால் நாற்புறமும் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட அந்த இடுகாட்டின் மேற்கு மூலையில், பனை ஓலைகளால் வேயப்பட்ட சின்னஞ் சிறு குடிசை ஒன்று இருக்கிறது.

அதில்தான் ஆண்டி வசிக்கிறான் குடிசைக்கு முன்னே வேப்ப மரக் கிளையில் கட்டித் தொங்கும் தூளியில் அவன் செல்வ மகன் இருளன் சுக நித்திரை புரிகிறான்.

அதோ அவன் மனைவி முருகாயி வேலியோரத்தில் சுள்ளி பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆம், ஆண்டிக்கு மனைவியும் மகனும் உண்டு அவன் பெயர் மட்டும்தான் ஆண்டி. அவன் இருக்கும அந்த இடம் தூரத்துப் பார்வைக்குத்தான் நந்தவனம்.

ஆண்டி ஒரு வெட்டியான் அவன் வாழும் இடம் இடுகாடு அந்த மயான பூமிக்கு வரும் பிணங்களுக்குக் குழிவெட்டுவது அவன் தொழில். அதற்காக முனிசிபாலிடியில் மாதம் ஏழு ரூபாய் சம்பளமும், அந்த இடுகாட்டிலேயே வசிக்க ஒரு வீடும் தந்திருக்கிறார்கள்.

ஆண்டி 'ஒரு மாதிரியான' ஆள; பைத்தியம் அல்ல மகிழ்ச்சி என்பது என்னவென்றே தெரியாத மனிதர்கள், எப்பொழுதும் குஷியாகப் பாடிக்கொண்டே இருக்கும் அவனை 'ஒரு மாதிரி' என்று நினைத்தார்கள். அவன் உடம்பில் எப்பொழுதும் அலுப்போ, சோர்வோ ஏற்படுவதே இல்லை. வயது நாற்பது ஆகிறது; இருபது வயது இளைஞனைப்போல் துறுதுறு வென்றிருப்பான

அர்த்தம் புரிந்தோ புரியாமலோ அவன வாய், உரத்த குரலில் சதா ஒரு பாட்டை அலப்பிக்கொண்டே இருக்கும்

''நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி—அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி...''

குழி வெட்டும் வேலை இல்லாத சமயத்தில் அவன் நந்தவன வேலையில் ஈடுபடுவான். அவன் உழைப்பால்தான் அந்த இடுகாடு கூட 'நந்தவன' மாகி இருக்கிறது. அவனுக்குச் சோகம் என்பது என்னவென்றே தெரியாது

செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும்போதும் சரி, பிணங்களுக்குக் குழி பறிக்கும்போதும் சரி-சலனமோ, சங்கடமோ ஏதுமின்றி, உரத்த குரலில் கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க அந்தப் பாட்டைத் தனது கரகரத்த குரலில் பாடுவான்

அவனைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பாட்டிற்கு அர்த்தம் கிடையாது; வெறும் பழக்கம்தான்.

அது புதைக்கும் இடமாதலால் பெரும்பாலும் குழந்தைகளின் பிரேதம்தான் அங்கு வரும்.

'மூன்றடி நீளம் மூன்றடி ஆழ'க் குழிகள் வெட்டுவது ஆண்டிக்கு ஒரு வேலையே அல்ல.

தலையில் இறுகக் கட்டிய முண்டாசுடன், வரிந்து கட்டிய வேட்டியுடன், கால்களை அகற்றி வைத்துக்கொண்டு நிற்பான். அவன் கையிலுள்ள மண்வெட்டி அநாயாசமாகப் பூமியில் விழுந்து மேற்கிளம்பும் ஒவ்வொரு வெட்டுக்கும் ஈரமண் மடிந்துகொடுக்கும். பூமியே புரண்டு கொடுக்கும்.

"..கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி—அதைக
கூததாடிக கூத்தாடிப்.. போட்டுடைத்தாண்டி .."

அந்தக் 'கூத்தாடி' என்ற வார்த்தையை அழுத்தி அழுத்தி உச்சரித்தவாறு பூமியின் மார்பை அவன் பிளக்கும்போது அவனை யாராவது கண்டால அந்தப் பாட்டின் பொருள் தெரிந்துதான அவன பாடுகிறான என்றே எண்ணத் தோன்றும்.

உண்மையில் அந்தப் பாட்டுக்கு உரிய பொருள் அவனுக்குத் தெரியவே தெரியாது.

அவன் அந்தப் பாட்டை, எங்கு, எப்பொழுது கற்றுக் கொண்டான்?

நமக்குத் தெரிந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் எங்கு எப்பொழுது நாம் கற்றுக்கொண்டு முதன் முதலில் உச்சரித்தோம் என்று சொல்ல முடியுமா? ஆனால், ஏதோ ஒரு விசேஷமான வார்த்தையைக் குறிப்பாக எண்ணினோமானால் நம்மில் எவ்வளவோ பேர் சொல்லி விடுவோம்.

ஆண்டி இந்தப் பாட்டை எப்பொழுது எங்கு முதன் முதலில் கேட்டான்? சற்று நினைவு கூர்ந்தால் அவனால் சொல்லிவிட முடியும்

*   *   *

ஒரு நாள் காலை, கயிற்றுக் கட்டிலில் உறக்கம் கலைந்து எழுந்த ஆண்டி, தன் கண்களைக் கசக்கிவிட்ட பின் கண்ட காட்சி அவனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

குடிசை வாசலில், கிழிந்த கோரைப் பாயில், வழக்கத்திற்கு மாறாக இன்னும் உறக்கம் கலையாமல் தன்னை மறந்து கிடக்கிறாள் முருகாயி

அவன், தான் எழுந்தபின் அவள் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதை, கலியாணம் ஆகி இந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தில் ஒருநாள் கூடப் பார்த்ததில்லை.

"ஏ...முருவாயி..." என்று குரல் கொடுத்தான்.

அவள் எழுந்திருக்கவில்லை; புரண்டு படுத்தாள்

அவன் கயிற்றுக் கட்டிலைவிட்டு எழுந்து அவள் அருகே சென்று அமர்ந்தான்.

'உடம்பு சுடுகிறதோ' என்ற நினைப்பில் அவள் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தான். அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை

"முருவாயி..." என்று மறுபடியும் உலுப்பினான்

மயங்கிக் கிறங்கிய நிலையில் முருகாயி கண்களைத் திறந்தாள். எதிரில் புருஷன் குந்தி இருப்பதைக் கண்டதும் எழுந்து உட்கார்ந்து பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்

"என்ன முருவாயி...ஒடம்புக்கு என்ன பண்ணுது?" என்று பதறினான் ஆண்டி

"ஒண்ணுமில்லே...கையி காலெல்லாம் கொடைச்சலா இருக்கு... ஒடம்பு பூரா அடிச்சி போட்ட மாதிரி...கிர்னு தலை சுத்துது..." என்று சொல்லும்போதே கறுத்த இமைகள் ஒட்டி ஒட்டிப் பிரிந்தன.

"கனா ஒண்ணு கண்டேன்."

"என்ன கனா புள்ளே?"

முருகாயி கண்களைக் கசக்கிவிட்டுக் கொண்டே கொட்டாவி விட்டாள்.

"கனவிலே ஒரு பூச்சி...கறுப்பா ..சின்னதா..." அவள் உடல் ஒருமுறை குலுங்கிற்று.

"உம்..."

" சொல்லும்போதே திரேகம் சிலுக்குது மச்சான்... அந்தக் கறுப்புப் பூச்சி நவுந்து நவுந்து வந்து எங் கையிமேலே ஏறிச்சி... ஏறினவுடனே அது மஞ்சளா மாறிறிச்சி—ஊஹூம், மஞ்ச நெற மில்லே... தங்க நெறம்... அப்பிடி ஒரு சொலிப்பு சொலிச்சிது... அது எங் கையிலே வந்து குந்திக்கிட்டு...'என்னெத் தின்னிடு என்னெத் தின்னுடு'ன்னு சொல்லிச்சு "

" உம் அப்புறம்?..."

" தின்னுடு தின்னுடுன்னு சொல்லிக்கிட்டே எங்கையெகொறிக்க ஆரம்பிச்சுது எனக்கு என்னமோ புத்திக் கொளம்பிப்போய் ஒரு ஆவேசம் வந்திடுச்சி...சீ, இந்த அல்பப் பூச்சி வந்து என்ன தைரியமா நம்மகிட்டே வந்து 'தின்னுடு தின்னுடு'ன்னு சொல்லுது பாத்தியா ?...நாமப திங்கமாட்டோம்கிற தைரியம் தானென்னு நெனைச்சி..."

—அவள் முகம் சிவந்தது, சுளித்தது!

" ஒடெம்பெல்லாம் கூசுது மச்சான். அந்தப் பூச்சியெ ரெண்டு விரல்லே தூக்கிப் பிடிச்சி வாயிலே போட்டு 'கசமுசன்'னு மென்னு...வ்வோ ஒ' "

—அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை, குடலை முறுக்கிக் கொண்டு வந்த ஓங்கரிப்பு பிடரியைத் தாக்கிக் கழுத்து நரம்புகளைப் புடைக்க வைத்தது; தலை கனத்தது; மூச்சு அடைக்க, கண்கள் சிவக்க,

'வ்வோ ஓ'—'

" மச்சான்...மச்சான். அந்தப் பூச்சி வவுத்துக்குள்ளே ஓடுது மச்சான். "

மறுபடியும் ஓர் பலத்த ஓங்காரம். அடி வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டே தலை குனிந்து உட்கார்ந்தாள். வாயெல்லாம் வெறும் உமிழ் நீர் சுரந்து ஒழுகியது

" மச்சான் ..வவுத்திலே பூச்சி "

—ஆண்டி புரிந்துகொண்டான் அவன் உடல் முழுதும் இன்பக் கிளுகிளுப்பு ஓடிப் பரவியது

பதினைந்து வருஷமாய் வாய்க்காதது

எத்தனையோ காலம் நினைத்து நினைத்துப் பார்த்து, ஏமாந்து ஏமாந்து, இல்லை என்ற தீர்க்கமான முடிவில் மறந்தே போனபின்...

—உடலைக் குலுக்கி, குடலை முறுக்கி ஓங்கரித்தாள்...முருகாயி.

—" ஆ...அதுதான்! ஹாஹா...முருகாயி அதுதான்...ஹாஹா " ஆண்டி சிரித்தான்.

'வ்வோஓ!...'

—குத்திட்டுத் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்த முருகாயியை உடலோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு ஆண்டி சிரித்தான்.

"ஹாஹாஹஹா...அதுதான் புள்ளே, அதுதான்..."

பலத்த ஓங்கரிப்புடன் வந்த சிரிப்பைத் தாங்க முடியாது தவித்தாள் முருகாயி.

"மச்சான் வவுத்தைப் பொறட்டுதே தாங்க முடியலியே, ஐயோ!"...என்று பதறினாள்.

"சும்மா, இரு புள்ளே, நம்ப வடிவேலு வைத்தியர்கிட்டே போயி எதுனாச்சும் மருந்து வாங்கியாறேன்" என்று மேல் துண்டை உதறித் தோள்மீது போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினான் ஆண்டி.

முருகாயி சிரித்தாள்.

"ஏ! சும்மாத்தானே இரு மச்சான். யாராவது சிரிக்கப் போறாங்க."

"நீ படற அவஸ்தையைப் பார்க்க முடியலியே புள்ளே..."

"நீ ஏன் பாக்கிறே?...அந்தாலே தள்ளிப்போய் நின்னுக்க."

ஆண்டி மனசுக்குள் கும்மாளியிடும் மகிழ்ச்சியுடன் இடுகாட்டின் கேட்டருகே நின்றான்.

அப்போதுதான் அந்தச் சாலை வழியே சென்ற காவிதரித்த பண்டாரம் ஒருவன் தன்னை மறந்த லயத்தில் அந்தப் பாட்டைப் பாடியவாறு நடந்தான்.

> "நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன்
> நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
> கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி—அதைக்
> கூத்தாடிக் கூத்தாடி போட்டுடைத்தாண்டி"

இதுவரை அனுபவித்தறியாத ஒரு புதிய உணர்வில், மகிழ்ச்சியில் லயித்து தன் நிலை மறந்து நின்ற ஆண்டியின் மனத்தில், தாள லயம் தவறாமல் குதித்தோடி வந்த அந்தப் பாட்டின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஆழப்பதிந்தன.

அதைப் பதிய வைப்பதற்காகவே பாடுவதுபோல் அந்தப் பண்டாரம் அந்த நான்கு வரிகளையே திருமபத் திரும்பப் பாடிக் கொண்டு நடந்தான்.

அன்று முதல் தன்னையறியாமல் ஆண்டியும் அந்தப் பாட்டை பாடிக் குதிக்க ஆரம்பித்தான்.

"நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி"

* * *

ஆயிரக்கணக்கான மனித உடல்கள் மாண்டபின் புதையுண்ட அந்த மயான பூமியில் ஒரு மனிதன் பிறந்தான்.

ஆண்டிக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான.

தாயின் கருவில் அவன் ஜனித்த அந்த நாளில் பிறந்த குதூகலம் ஆண்டிக்கு என்றும் மறையவில்லை

பொழுதெல்லாம் தன் செல்வ மகனைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடினான்.

நூற்றுக்கணக்கான குழந்தைகளின் சவங்களுக்கு குழிபறித்த ஆண்டியின் கரங்கள் தன் செல்வ மகனை மார்போடு அணைதது ஆரத் தழுவின.

—தனது மதலையை மார்புறத் தழுவி மகிழ்ந்த ஆண்டியின் கரங்கள் ஊரார் பிள்ளைகளின் சவங்களுக்குக் குழிபறித்தன.

ஊராரின் புத்திர சோகம் அவனுக்குப் புரிந்ததே இல்லை.

ரோஜாச் செடிக்குப் பதியன் போடும் சிறுவனைப்போல் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே குழி பறிப்பான்.

அருகிலிருக்கும் அந்தப் பச்சைச் சிசுவின் பிரேதத்தைப் பார்த்தும்—அதோ பக்கத்தில், உறிவரும் அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு நிற்கும் அந்தத் தகப்பனைப் பார்த்தும்—நெஞ்சில் ஈரமில்லாமல் பசை இல்லாமல் பாடிக் கொண்டிருக்கிறானே...

சீசீ இவனும் ஒரு மனிதனா ...அதனால்தான் அவனை எல்லோரும் 'ஒரு மாதிரி' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்

குழிபறித்து முடித்த பின நேரே தன் குடிசைக்கு ஓடுவான். தூளியில உறங்கும் இருளனைத் தூக்கி வைத்துக கொண்டு கொஞ்சு வான்; கூததாடுவான்

அந்த மகிழ்ச்சிக்கு. குதூகலத்திற்கு, பாட்டிற்கு, கும்மாளத்துக் கெல்லாம் காரணம் இருளனதானே?

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் ...

எத்தனையோ பெற்றோரின ஆனந்தத்துக்கு, கனவுகளுக் கெல்லாம் புதை குழியாயிருந்த அந்த இடுகாட்டில், மரணம் என்ற மாயையை மறநது, ஜனனம் என்ற புதிரில மட்டும் லயித்துக் கொண் டிருந்த ஆண்டியின் ... ஆண்டியின் ...

— சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

இருளன் ஒருநாள் செத்துப்போனன்.

வாடியிருந்து வரம் கேட்டு, காத்திருந்து தவமிருந்து, காலம் போன ஒரு நாளில், எதிர்பாராமல்—நினைவின் நபபாசைகூட அறுந்துபோன ஒரு காலமற்ற காலத்தில், வாராமல் வந்து

அவதரித்து, ஆசை காட்டி, விளையாடி கனவுகளை வளர்த்த இருளன், எதிர்பாராமல் திடீரென்று இரண்டு நாள் கொள்ளையிலே வந்ததுபோல் போய்விட்டான்.

ஆசைகளையும் கனவுகளையும், பாழுக்கும் பொய்ம்மைக்கும் பறி கொடுத்த முருகாயி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு புரண்டு புரண்டு அழுதாள்.

எத்தனையோ சோகங்களின் திரடுகள் கரடு தட்டி மேடிட்டுப் போன அந்த மயான பூமியில் தனது பங்கிற்காக அந்தத் தாய் ஒப்பாரி வைத்து அழுதாள்.

வேப்ப மரத்தடியில், கட்டித் தொங்கும் வெறும் தூளியினருகே முழங் கால்களில் முகம் புதைத்துக் குந்தி இருக்கிறான் ஆண்டி.

எங்கோ வெறித்த விழிகள்...என்னென்னமோ காட்சிகள்.. எல்லாம் கண்டவை.. இனி, காண முடியாதவை...

அதோ இருளன்!—

வேலியோரத்தில் தவழ்ந்து சென்றதும்...தூளியிலிருந்து உறக்கம் கலைந்தபின் தலையை மட்டும் தூளிக்கு வெளியே தள்ளித் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, கன்னம் குழையும் சிரிப்புடன் 'அப்பா'வென்று அழைத்ததும்...

செடிக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டு இருக்கும்போது அவனறியாமல் பின்னே வந்து, திடீரென்று பாய்ந்து புறம்புல்லி உடலை சிலிர்க்கவைத்து மகிழ்வித்ததும்...

எதிரிலிருக்கும் தட்டத்துச் சோற்றில், வேகமாய்த் தவழ்ந்து வந்து—தனது பிஞ்சுக் கைகளை இட்டுக் குழப்பி, விரல்களுக்கிடையே சிக்கிய இரண்டொரு பருக்கைகளை வாயில் வைத்துச் சுவைத்துச் சப்புக்கொட்டி, கைதட்டிச் சிரித்துக் களித்ததும்...

நெஞ்சோடு நெஞ்சாய்க் கிடந்து இரவு பகல் பாராமல் நாளெல்லாம் உறங்கியதும்...

—பொய்யா?...கனவா?...மருளா? ..பித்தா? .பேதைமையா?

ஆண்டி சித்தம் குலைவுற்றவன் போல் சிலையாய் உட்கார்ந்திருந்தான்.

இருளன் தவழ்ந்து திரிந்த மண்ணெல்லாம், அவன் தொட்டு விளையாடிய பொருளெல்லாம், அவன் சொல்லிக் கொஞ்சிய சொல்லெல்லாம் ஆண்டியின் புலன்களில் மோதி மோதிச் சிலிர்க்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அதோ குடிசையினுள்ளே அந்தச் சிறு பாலகனின் சடலம் ஊதிப் புடைத்துக் கிடக்கிறது. வாயிலும் கண்களிலும் ஈக்கள் மொய்

கின்றன. நெற்றியில் சாந்துப் பொட்டு; கறுத்துப்போன இதழ்களுக்கிடையே பால்மணம் மாருத இளம் பற்கள் மின்னித் தெரிகின்றன. கையையும் காலையும் அகல விரித்துக்கொண்டு...

—ஆழ்ந்த நித்திரையோ?...

'இல்லை. செத்துப் போய்விட்டான்.'

முருகாயி அவன் கைகளை மார்பின்மீது கோத்து வைத்தாள். முகத்தில், கண்களில் மொய்த்த ஈக்களை விரட்டினுள். பிணத்தின் மீது ஒரு துணியை எடுத்துப் போர்த்தி மூடினுள்...

கடைசியில் ..

கடமை என்று ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா?

* * *

சிவந்த கண்கள் நீர்த்தாரை பொழிய, தலையில் மேல் துண்டை எடுத்துச் சுற்றிக்கொண்டான் ஆண்டி. மூலையில் கிடந்த மண்வெட்டியை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டான். தனைத்து வைத்திருந்த மஞ்சள் துணியில் இருளனைச் சுருட்டி எடுத்து மார்போடு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

"ஐயோ!...என் ராசா" என்ற குரல் வெடித்தது—முருகாயி கதறிக்கொண்டே பூமியில் விழுந்து துடித்தாள். ஆண்டியின் கால்களைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு அவனைப் போகவிடாமல் இழுத்தாள்.

கையில் ஒரு சோகம்; நெஞ்சில் ஒரு சோகம்; காலைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு பெரும் சோகம்...

—ஐயோ, அவன் என்ன செய்வான்? நின்ற நிலையில் தவித்தான். எல்லா சோகத்துக்கும் குழி பறிக்க, தோளில் தொங்குகிறதே அந்த மண்வெட்டி, அதனுல் முடியுமா?...

ஒரு கை பிணத்தை அணைத்தது. மறு கை மண்வெட்டியின் பிடியை இறுகப் பற்றியது...

"முருகாயி...அழுவாதே புள்ளே..." என்று சொல்லிக்கொண்டே அவனும் அழுதான்.

அவள் 'ஓ'வென்று கதறியழுதாள்.

அவள் பிடியிலிருந்து தன்னை விலக்கிக்கொண்டு நடந்தான் ஆண்டி.

—அவனுக்கு இத்தனை நாளாய்ப் பிணங்கள்தான் தெரியும். அந்தப் பிணங்களின் பின்னே இத்தனை சோகமா?...

'ஐயோ!...'

* * *

அன்று அந்த நந்தவனத்துக்கு என்ன பூரிப்போ?...

மரங்களும் செடிகளும் புதுமலர்க் கொத்துக்களை அந்த மயான பூமியெங்கும் சிதறிச் சொரிந்துகொண்டிருந்தன.

—ஆண்டி தனது இழந்த கனவைக் கைகளில் ஏந்தி நடந்தான்.

'அந்தப் பன்னீர் மரத்தடியில் இருளனுக்குக் குழி தோண்ட வேண்டும். அந்த மரம் அவன்மீது எப்பொழுதும் அதன் வாசமுள்ள மலர்களைப் பொழிந்து நிற்கும்.'

மகனின் சடலத்தை மண்மீது கிடத்தினான். தோளில் கிடந்த மண்வெட்டியைக் கையில் ஏந்தி மரமாய் நின்றான்.

அவனது கண்கள் சூனியமான வானவெளியை வெறித்து விழித்தன. வெறித்த விழிகள் சிவந்து கண்ணீர் பெருக்கின. நாசியும் உதடுகளும் தாளாத சோகத்தில் துடித்தன நெஞ்சில் என்னவோ அடைத்தது.

மனசை இரும்பாக்கிக்கொண்டு மண்வெட்டியை ஓங்கினான். ஓங்கிய கைகள் நடுங்கின. கால்கள் பூமியில் நிலைக்காமல் தடுமாறின.

உயர்த்திப் பிடித்திருந்த மண்வெட்டியை உதறி எறிந்துவிட்டு 'மவனே' என்று அலறியவாறு சடலத்தின்மீது விழுந்தான் 'ஓ'வென்றுக் கதறி அழுதான். அழுது சோர்ந்தான...

வெகுநேரம் தன் செல்வ மகனின்—இனிமேல் பார்க்க முடியாத மகனின—முகத்தை வெறித்துப் பார்த்தவாறே உட்கார்ந்திருந்தான்.

வேர்வைத் துளிகள் நெற்றியில் சரம் கட்டி நின்றன

மார்பை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு மண்வெட்டியை எடுத்தான். கால்களை அகட்டி நின்று, கண்களை மூடிக்கொண்டு மண்வெட்டியை ஓங்கி, பூமியில் பதித்தான்.

'**நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி!**'

அந்தப் பாட்டு!...அவன் பாடவில்லை

யாரார் பிணத்துக்குக் குழி பறிக்கும்போது மனசில் அரிப்போ கனமோ இல்லாமல் குதித்து வருமே அந்தப் பாட்டு...

'பாடியது யார்?'...

மீண்டும் ஒருமுறை மண்வெட்டியை உயர்த்தி, பூமியைக் கொத்தினான்...

'**நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி!**'...

—மீண்டும் அந்தக் குரல்!...

'யாரது?...'

புலன்களை எல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு மீண்டும் மண் வெட்டியால் பூமியை வெட்டினான்.

மீண்டும் ஒரு குரல் :

" நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி... "

'ஐயோ ! அர்த்தம் புரிகிறதே !...'

—ஆண்டி மண்வெட்டியை வீசி எறிந்துவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

தூணைப் பிளந்து வெளிக் கிளம்பிய நரசிம்மாவதாரம் போன்று பூமியை, புதை குழி மேடுகளைப் பிளந்துகொண்டு ஒரு அழகிய சின்னஞ்சிறு பாலகன் வெளி வந்தான்.

கைகளைத் தட்டித் தாளமிட்டவாறே ஆண்டியைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே பாடியது சிசு !

" நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேணடி...
கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி—அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி... "

குரல்கள் ஒன்றாகி, பலவாகி, ஏகமாகிச் சங்கமித்து முழங்கின.

அந்த மயான பூமியில் எத்தனையோ காலத்திற்குமுன் புதையுண்ட முதற் குழந்தை முதல் நேற்று மாண்டு புதையுண்ட கடைசிக் குழந்தைவரை எல்லாம் உயிர்பெற்று, உருப்பெற்று ஒன்றாகச் சங்கமித்து, விம்மிப் புடைத்து விகஸித்த குரலில்—மழலை மாறாத மதலைக் குரலில்—பாடிக்கொண்டு கைத்தாளமிட்டு அவனைச் சுற்றிச் சூழ நின்று ஆடின. வான வெளியெல்லாம் திசைகெட்டு தறிகெட்டுத் திரிந்து ஓடின.

ஆண்டி தன்னை மறந்து வாய்விட்டுச் சிரித்தான்

அதோ, அவன் இருளனும் அந்தப் பாலகர் நடுவே நின்று நர்த்தனம் புரிகிறான் ; தாளம் போடுகிறான்.

பாட்டுப் பாடுகிறான்.

என்ன பாட்டு தெரியுமா ?...

' நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி...

அடைத்துப் புடைத்து நெருக்கிக்கொண்டு ஓடும் சிசுக்களின் மகா சமுத்திரத்தில் தன் இருளனைத் தாவி அணைக்க அவன் ஓடினான்...

இருளனைக் காணும்...தேடினான், காணோம்...காணோம். இருளனை மட்டும் காணவே காணோம்...

அந்தச் சிசுக்கள் யாவும் ஒன்றுபோல் இருந்தன.

என்னுடையது என்றும், இன்னொருவனுடையது என்றும், அவன் என்றும், அதுவென்றும் இதுவென்றும் பேதம் காண முடியாத அந்தச் சமுத்திரத்தில் இருளனை மட்டும் எப்படி இனம் கண்டு விடமுடியும் !...

ஆண்டி தவித்தான் !

ஆ !...என்ன தவிப்பு...என்ன தவிப்பு...

* * *

பன்னீர் மரத்தடியில் பிள்ளையின் பிணத்தருகே முகம் புதைத்து விழ்ந்து கிடக்கும் ஆண்டியைக் கண்டு பதறியடித்துக்கொண்டு ஓடினாள் முருகாயி.

அவனைப் புரட்டி நிமிர்த்தி மடிமீது வைத்துக்கொண்டு கதறினாள்.

அவன் விழிகள் மெல்லத் திறந்தன.

—தெய்வமே ! அவனுக்கு உயிர் இருந்தது : அவன் சாகவில்லை. இன்னும்கூட அவன் அந்த 'நந்தவன'த்தில்தான் வாழ்கிறான். ஆனால் முன்போல் இப்போதெல்லாம் பாடுவதில்லை.

இடுகாட்டிற்கு வரும் பிணங்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் 'கோ'வென்று கதறி அழுகிறான். ஊராரின் ஒவ்வொரு சோகத்திற்கும் அவன் பலியாகிறான் ! ஆனால் இப்பொழுதும் ஊரார் அவனை 'ஒருமாதிரி என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள் !

3. அந்தரங்கம் புனிதமானது

"ஒரு நிமிஷம் இருங்கள் ; கூப்பிடுகிறேன்...நீங்கள் யார் பேசறது?" என்ற கேள்வி வந்ததும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பதில் சொன்னான் : " நான்—அவர் மகன் வேணு ! "

சற்றுக் கழித்து அவனது தந்தையின் குரல் போனில் ஒலித்தது : " ஹலோ நான்தான் சுந்தரம..."

—அதுவரை இருந்த தைரியம், ஆத்திரம், வெறுப்பு யாவும் குழம்பி வேணுவுக்கு உதடுகளும் நெஞ்சும் துடியாய்த் துடித்தன. அவனது பேச்சு குழறிற்று ; இருந்தாலும் சமாளித்துக்கொண்டு பேசினான் : " நான் வேணு பேசறேன்.. நான் உங்களோடு கொஞ்சம் பேச ணும் . ம் தனியாப் பேசணும் "

" சரி...இன்னும் கொஞ்ச நாழியிலே நான் வீட்டுக்கு வந்துடு வேன் "

" இல்லே. .அதைப்பத்தி. வீட்டிலேபேச எனக்கு விருப்பமில்லே .நீங்க அங்கேயே இருக்கிறதானா, இப்பவே பத்து நிமிஷத்திலே நான் அங்கே வரேன் .."

" ஓ ஐஸீ ! சரி...வாயேன்..."

" தாங்க்ஸ் ."

—ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு நெற்றியில் பொங்கி இருந்த வியர் வையைத் துடைத்து விட்டுக்கொண்டான் வேணு. இன்னும்கூட அவனுக்கு நெஞ்சு படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் என் னென்னவோ பேசத் தன்னைத்தானே ஒரு மகத்தான காரியத்திற்குத் தயார் செய்து கொள்கிற தோரணையில் உள்ளங்கையில் குத்திக் கொண்டு செருமினான் :

" ம் .இது என்னோட கடமை ! இந்தக் குடும்பம் சீர்குலையாம பாது காக்க வேண்டியது என்னோட கடமை ! ஒரு சின்னப்பையன்—தன் மகனே—தன்னைக் கண்டிக்கிற அளவு தான் நடத்தை கெட்டுப் போனதை அவர் உணரவேணுமா? மானக்கேடான விஷயம்தான் ! .. நான் ஆத்திரப் படாமல் நியாயத்தைப்பேசி, அவரோட கேடுகெட்ட ரகசியத்தை அவருக்கே மொதல்லே அம்பலப்படுத்தணும்...' அதெல் லாம் இல்லே ; அப்படி இப்படி'ன்னு அவர் மழுப்பப் பார்ப்பார்... ...ம்ஹ்ம்! அவரோட மேஜை டிராயர்லே இருந்த அந்தக் கடுதாசியை

...கர்மம்...காதல் கடிதம்—அதெ ஞாபகமா எடுத்துக்கறேன். ." என் மேஜை டிராயருக்குக் கள்ளச்சாவி போட்டாயோ?"ன்னு அவர் ஆத்திரப்படலாம். இவர் கள்ளக் காதலைக் கண்டுபிடிக்க நான் செய்த இந்தக் கள்ளத்தனம் ஒன்றும் பெரிய தப்பில்லே ...முந்தா நாள் ராத்திரிகூட அவளோட ரெண்டாவது ஷோவுக்கு சினிமாவுக்குப் போயிருந்ததைப் பார்த்த அப்புறம்தானே இந்தத் தொடர்பின் முழு உண்மையையும் கண்டு பிடிக்கணும்னு நான் அவர் அறையைச் சோதனை போட்டேன் ' ..'

—வேணு அவசர அவசரமாக உடையணிந்து வெளியே புறப் படுகிற சமயத்தில், லேடீஸ் கிளப்புக்'குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்த அவன் தாய் ரமணியம்மாள் எதிர்ப்பட்டாள்.

சில நாட்களாகவே அவனது போக்கும் பேச்சும் ஒரு மாதிரியாக இருப்பதை அவளது தாயுள்ளம் உணர்ந்தது.

இப்போது அவனைத் திடீரென்று பார்த்ததும் அவனது தோற் றத்தைக் கண்டு அவள் கலவரமடைந்தாள்.

'அவன் சரியாகச் சாப்பிடாமல் தூக்கம்கூட இல்லாமல் இருக்கி றானோ?' என்று, அவனது சோர்ந்திருக்கும் தோற்றத்தைக் கண்டு சந்தேகம் கொண்டாள். அவன் இளைத்துக் கறுத்துப் போயிருந் தான் க்ஷவரம் செய்து கொள்ளாததால மேல் உதட்டிலும் மோவா யிலும் கன்ன மூலங்களிலும் இளரோமம் அடர்ந்திருந்தது அவன் எதைக் குறித்தோ மிகுந்த மனோவியாகூலத்திற்கு ஆளாகி இருக் கிறான் என்று அவன் கண்களில் கலங்கிய சோர்விலும், கீழ் இமை களுக்கடியில் படிந்திருந்த கருமையிலும் அவள் கண்டு கொண்டாள்.

'அவன் வயது வந்த ஆண் மகன் அவனுக்கு ஏதேனும் அந்தரங்கமான பிரச்னைகள் இருக்கலாம் அதில் தான் தலையிடுவது நாகரிகமாகாது' என்ற கட்டுப்பாட்டுணர்வுடன் அவள் அவனை நெருங்கி வந்தாள்

"என்னடா வேணு ...எங்கே கிளம்பிட்டே?" என்று ஆதரவாக அவன் தோள்களைப் பற்றினாள் அவனுக்கு உடம்பு கூசிற்று

"கொஞ்சம் வேலை இருக்கு" என்று அழுத்தலாக அவன் பதில் சொன்னான்.

"வாட் இஸ் ராங் வித் யூ? சரி. .என்னவாக இருந்தாலும்—நான் உனக்கு உதவ முடியும்னு சொல்லு..." என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினாள்.

"தாங்க்ஸ்" என்று அவனைக் கடந்து போக யத்தனிக்கையில் அவனை நிறுத்தினாள் அம்மா

"போ...போயி—என்னவோ ஸ்பெஷலா டிபன் பண்ணி இருக்கா சமையற்காரப் பாட்டி......சாப்பிட்டுட்டுப் போயேன்" என்று கெஞ்சி உபசாரம் செய்து விட்டு, தனக்கும் நாழியாவதைக் கைக் கடிகாரத்தில் பார்த்துவிட்டு அவள் வெளியேறினாள்.

வேணு ஒரு விநாடி தலை குனிந்து யோசித்து நின்றான்.

'இந்த அசட்டு அம்மாவை இந்த அப்பாதான் எப்படி ஏமாற்றித் துரோகம் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்' என்று தோன்றியது வேணுவுக்கு. அதன் பிறகு இந்த வயதிலும் இவள் செய்து கொள்ளுகிற அலங்காரமும் பவுடர் பூச்சும் உதட்டுச் சாயமும் கையுயர்ந்த ரவிக்கையும் கீச்சுக் குரலில் பேசுகிற இங்கிலீஷ் பேச்சும் காண வயிற்றைப் பிறக்கொண்டு ஆத்திரமும் அருவருப்பும் பொங்கிற்று அவனுக்கு.

ஹாலில், அப்போதுதான் கான்வென்டிலிருந்து வந்திருந்த அவனது இரண்டு தம்பிகளும் ஆறு வயதுத் தங்கையும் சோபாவில் அமர்ந்து ஷூக்களையும் ஸாக்ஸையும் கழற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்கும்போது வேணுவின் நெஞ்சில் துக்கமும் பரிவும் பொங்கியடைத்தன.

'இந்தப் பொறுப்பற்ற தாயும் ஒழுக்கங்கெட்ட தந்தையும் இந்தக் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தைக் குட்டிச்சுவராக்கிவிடப் போகிறார்கள்' என்று நினைத்தபோது...இதற்குத் தான் என்ன செய்ய முடியும்? என்று குமுறினான் அவன்.

'இதற்கு நான் எதாவது செய்தாக வேண்டும்! அது என் கடமை. நான் என்ன இன்னும் சின்னக் குழந்தையா? எனக்கு இருபத்தியொரு வயதாகிறது...லீகலி, ஐ ஆம் அன் அடல்ட்!'

திடீரென்று அவன் தன்னை வளர்த்த தாத்தாவையும் பாட்டியையும் நினைத்துக்கொண்டான்.

'நல்லவேளை! இந்தக் கேடுகெட்ட சூழ்நிலையில வளராமல் போனேனே நான்!...'

2

வேணுவின் தந்தை சுந்தரமும் தாய் ரமணியும் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் இருவரும் வெவ்வேறு ஜாதியினர் என்பதால் பெற்றேரை விரோதித்துக் கொண்டே அவளைக் கைப்பிடித்தார் சுந்தரம்.

ரமணியம்மாள் சிறு வயதில் கான்வென்டில் படித்து வெள்ளைக் காரப்பாணியில் வளர்க்கப்பட்டவள். மேற்கத்திய கலாசாரத்தில் அவளது குடும்பமே திளைத்தது. அக்காலத்தில் சுந்தரத்திற்கு அவளிடம் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டிற்கு அதுவே கூடக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

அந்த ஈடுபாட்டின் காரணமாகப் பெற்றேரையும் விரோதித்து அவளைக் கலப்பு மணம் புரிந்துகொண்டபின் இரண்டாண்டுக் காலம் பெற்றேருடன் தொடர்பே இல்லாதிருந்தார் சுந்தரம். இரண்டு வருஷங்களுக்குப்பின் வேணு பிறந்தான்.

புத்திர பாசத்தை துறந்திருந்த சுந்தரத்தின் தந்தை கணபதியாப் பிள்ளையும் அவர் மனைவி விசாலமும் பேரக் குழந்தையைப் பார்க்கக் கிராமத்திலிருந்து ரயிலேறிப பட்டணத்துக்கு ஓடி வந்தார்கள்' கொஞ்சம், கொஞ்சமாய்ப பகைமை விலகி சுந்தரததிற்கும் அவன் பெற்றேருக்கும் உறவுப் பாலம் அமைத்தவன் வேணுதான்

வேணுவுக்கு ஆறு வயதாகும்போது கணபதியாப் பிள்ளை பேரனைத் தான் அழைத்துச் சொல்வதாகக் கூறினர் 'எவளோ ஒருத்திக்கு, ஏதோ ஒரு நாகரிகத்துக்குத் தாங்கள் ஆசாரமாக வளர்த்த பிள்ளையைப் பறிகொடுத்து விட்டோமே' என்ற நிரந்தர ஏக்கத்திற்கு ஆளாகிப்போன கணபதியாப பிள்ளை அதை ஈடு செய்துகொள் வதைப்போல் பேரனை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டார். வேணு தாத்தா வின் வீட்டிலேயே வளர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான் பெற்றேரின் வீடு என்பது அவனுக்கு எப்போதாகிலும் லீவிலே வந்து தங்கிச் செல்லும் உறவுக்காரர்களின் குடும்பம்போலாயிற்று

சுந்தரத்தின் தந்தை கணபதியாப் பிள்ளை வீர சைவம். தமிழ்ப் புலமையுடையவர். சிவ பக்தர். அவர் மனைவி விசாலம் சென்ற நூற்றுண்டுத் தமிழ்ப் பெண்மையின் கடைசிப் பிரதிநிதி. புருஷனின் முன்னே உட்கார்ந்து பேச மாட்டாள்

வேணு எப்போதேனும் வீவுக்குத் தாய் தந்தையரிடம் வரும்போது அவர்களின் வாழ்க்கை முறை நடை உடை யாவும் ஓர் அந்நியத் தன்மை கொண்டு அவர்களே தனக்கு மிகவும் அந்நியமானவர்கள் போல் உணர்ந்தான். சிறு வயதில் எல்லாம் அந்த அனுபவம் தாத்தா—பாட்டியிடம் போய்ச் சிரிக்கச் சிரிக்க விளக்கிச் சொல்லிப் பரிகசிக்கவே அவனுக்கு உதவிற்று. பின்னர் வயது ஏற ஏற அவன் தாத்தா—பாட்டியோடு, தாய் தந்தையரை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். அவன் மனத்தில் தாத்தாவும் பாட்டியும் லட்சியத் தம்பதியாகவும், நமது பண்பாட்டின் ஆதர்சமாகவும் ஏற்றம் பெற்றனர்.

என்னதான் பாசமிருந்தபோதிலும் அவனுக்குத் தன் தாய் தந்தையர்மீது உயரிய மதிப்புத் தோன்றவில்லை.

வேணு ஹைஸ்கூல் படிப்பை முடித்துவிட்டுப் பக்கத்து டவுனைய சிதம்பரத்தில் கல்லூரியிலும் சேர்ந்தான். அவன் கல்வி எவ்வளவு தான் நவீனமுற்றிருந்தபோதிலும் அவனது வாழ்க்கை நவீன முறை களுக்கு இலக்காகவில்லை

இப்போது கல்லூரிப படிப்பு முடிந்தபின் அவன் சென்னைக்கு வந்து சில மாதங்கள் தான் ஆயின...

அவனால் தாத்தாவையும் பாட்டியையும் பிரிந்து வரவே முடிய வில்லை.

'நான் ஒண்ணும் உத்தியோகம் பார்க்க வேணும்... படிச்சவங்க எல்லாம் நகரத்துக்கும் உத்தியோகத்துக்கும் போறதனலேதான் நம்ப தேசம் இப்படி இருக்கு நான் இங்கேயே இருந்து விவசாயத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறேனே' என்று அவன் தாத்தா விடம் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தான்' அவன் யோசனை பாட்டிக்கும் கூடப் பிடித்திருந்தது.

ஆனால், வெகு நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலி யில் உட்கார்ந்திருந்த தாத்தா பாட்டியிடம பதில் சொன்னார்: "நீயும் என்ன அவனோடை சேர்ந்து பேசறே? நம்ம பையனை விட்டுட்டு இருந்தப்போ உன் மனசு கேட்டுதா? அது மாதிரி தானே அவனைப் பெத்தவளுக்கும் இருக்கும். படிப்புன்னு ஒரு காரணத்தை வெச்சி இவ்வளவு காலம் இருந்தாச்சு. இப்ப அவன் பெத்தவங்களுக்குப் பிள்ளையா அங்கே போயி இருக்கறதுதான் நியாயம்."

"நான் வரலேன்னு அங்கே யாரும் அழலே!" என்று மறித்துச் சொன்னான் வேணு.

"வேணு! நீ எங்களோட இருக்கறதிலே உன்னைவிட எங்களுக்கு சந்தோஷம்னு நான் சொல்லணுமா? இப்ப நீ கொஞ்ச நாள் போய் இரு. அப்புறம் போகப் போகப் பாப்பம்... இவ்வளவும் சொல்றேனே... நீ அந்தப் பக்கம் ரயிலேறிப் போனப்புறம் நானும் உன் பாட்டியும் எப்படி நாளைத் தள்ளப் போறமோ?... அதுக்கென்ன, நீ லீவிலே போவியே அந்த மாதிரிப் போயி கொஞ்ச நாள் அங்கே இரு... என்ன நான் சொல்றது?" என்று அவர் எவ்வளவோ சமாதானங்கள் கூறிய பின்னரே அவன் சென்னைக்கு வரச் சம்மதித்தான்.

முன்பெல்லாம் லீவு நாட்களில் வந்து முழுசாக இரண்டு மாதங்கள் தன் தாய் தந்தையோடு தங்கி இருந்தபோது ஏற்படாத சலிப்பு இப்போது இரண்டே வாரங்களில் ஏற்பட்டது! அவனுக்கு ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லை.

தன் தாயும் தந்தையும் டைனிங் டேபிளில் எதிர் எதிரே உட்கார்ந்துகொண்டு சாப்பிடுவதும், காலையில் எட்டு மணி வரைக்கும் அவள் தூங்குவதும், தன் தந்தை ஓடி ஓடித் தாய்க்கு ஊழியம் செய்வதும் அவனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தன.

அவன் மனதில், அறுபது வயதாகியும் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி மஞ்சளும் குங்குமமுமாய்த் திகழும் பாட்டியின் உருவமே அடிக்கடி எழுந்தது. அவள் தாத்தாவுக்கு இந்த வயதிலும் பணிவிடை புரியும் மகத்துவத்தை எண்ணி எண்ணி ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியாகக் கற்பனையில் கண்டு இவர்களின் நடைமுறையோடு அவன் பொருத்திப் பார்த்தான்.

'இந்த அப்பா சரியான பெண்டாட்டிதாசன்' என்று தோன்றியது அவனுக்கு. இந்த அம்மா பாட்டுக்குச் சினிமாவுக்குப் போவதும் லேடீஸ் கிளப்புக்குப் போவதும் அதைப் பற்றி அவர் ஒன்றுமே கேட்காமலிருப்பதும், அதே மாதிரி அவரைப் பற்றி இவளும் அக்கறையில்லாமலிருப்பதும்—ஐயே! என்ன உறவு? என்ன வாழ்க்கை?' என்று மனம் சலித்தது.

'சரி! நமக்கென்ன போயிற்று. தாத்தாவின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கொஞ்சநாள் இருந்துவிட்டுக் கிராமத்தோடு போய் விட வேண்டியதுதான்' என்றிருந்த வேணுவுக்கு மேலும் அதிர்ச்சியையும் ஆத்திரத்தையும் அருவருப்பையும் ஊட்டத்தக்க அந்தச் சம்பவம் சென்ற வாரம் நடந்தது.

இரவு எட்டுமணி இருக்கும். டெலிபோன் மணி அடித்தது. சுந்தரம் அப்போது மாடியில் இருந்தார். வேணு ரிஸீவரை எடுத்தான்.

"ஹலோ!"—அவன் போன் நம்பரையும் சொன்னான்.

"நான்தான் வத்ஸலா பேசறேன்...காலேஜிலேயே மீட் பண்ணனும்னு வந்தேன்...நீங்க அதுக்குள்ளே போயிட்டீங்க... 'ஸவுண்ட் ஆப் ம்யூஸிக்' இன்னிக்கித்தான் கடைசியாம்... நைட்ஷோ போலாமா?...என்ன ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டேங்க நீங்க!"

வேணுவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அது ஒரு 'ராங் நெம்பர் கால்' என்று அவன் ஆரம்பத்தில் கொண்ட சந்தேகம், காலேஜில் மீட் பண்ண வந்ததாகக் கூறியதில் அடிபட்டுப் போயிற்று! எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் ரிஸீவரை டெலிபோன்மீது வைத்து விட்டு அந்த அறையை விட்டே ஓடிப்போய்விட்டான் வேணு. பக்கத்தறைத் தனிமையில் போய் உட்கார்ந்து கொண்ட வேணுவின் மனம் அலைபாய்ந்தது.

'அப்பாவைத் தவிர வயது வந்த ஓர் ஆணின் குரல் வேறு யாருடையதாகவும் இருக்காது' என்ற தைரியத்தில் வழக்கமாகப் பேசுகின்ற ஒருத்தியாகத்தான் அவள்—அந்த வத்ஸலா—இருக்க வேண்டும் என்று அவன் உறுதியாக நம்பினான்.

சற்று நேரத்தில் மீண்டும் மணி அடித்தது. அடித்துக்கொண்டே இருந்தது; வேணு இருந்த இடத்தை விட்டு நகரவில்லை.

மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்த சுந்தரம் தானே போய் ரிஸீவரை எடுத்தார்.

"ஹலோ?"—டெலிபோன் நம்பரைச் சொன்னார்.

வேணு மெள்ள எழுந்து சென்று டெலிபோன் இருக்கின்ற ஹாலுக்கும் அவன் இருந்த அறைக்கும் இடையேயுள்ள பலகையில் காதை வைத்துக்கொண்டு உரையாடலைக் கவனித்தான். ஆம்; ஒட்டுக் கேட்டான். அவன் தந்தை ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"இல்லையே. நான் மாடியில் இருந்தேன்...ம்...த்சொ.."

"........."

"இட் இஸ் ஆல்ரைட்"

"........."

"ஒரு வேளை என் மூத்த மகனாக இருக்கலாம்.. ஆமா! அவன் ஊர்லேயே இருந்தான்...இப்பத்தான்...ஆமாம்..."

"........."

"வேறு யாரும்" 'அடல்ட்' இல்லையே!"

"........."

'' சரி..நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்...ஓ. கே!...''

''.........''

''நைன் தர்ட்டி...எஸ்! ஓகே!''

''.........''

'' டோண்ட் ஒரி ! .....''

''.........''

''ஓ ..வாட் ஆர் யூ டாக்கிங்...''

''.........''

'' பை... ''

சம்பாஷணை முடிவடைகின்ற தருவாயில் வேணு அறையிலிருந்து நழுவி வெளியேறிவிட்டான்.

அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு இன்றுவரை அவன் அவர் முகத்தில் விழிக்கவில்லை. ஒரே வீட்டில் இருந்தும் மிக சாமர்த்திய மாக அவர் கண்ணில் படாமல் அவன் தப்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சில நாட்களுக்கு முன் வீட்டில் யாருமில்லாத நேரத்தில் அவன் மாடியில் உள்ள தன் தந்தையின் தனியறைக்குச் சென்றான் ; தனது ஐயத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள அவனுக்கு மேலும் சில துபபுகள் தேவைபபட்டன.

மாற்றுச் சாவிகள் போட்டு அவரது மேஜை, அலமாரி முதலிய வற்றைத் திறந்து துருவினான். அவ்விதம் ஒரு திருடனைப் போல் நடந்து கொள்வதில் அவனுக்கு அவமானமேதும் ஏற்படவில்லை அதனினும் பெருத்த அவமானத்துக்கு அவனை ஆளாக்கத்தக்க சில துப்புகள் கிடைத்ததால் அந்தத் தனது காரியம் சரியே என்று அவன நினைத்தான்.

'நான் ஏன் பயப்படவேண்டும்? தபபு செய்கிற அப்பாவைக் கண்டு நான் ஏன் ஒளிய வேண்டும்?...இதைப் பற்றி அவர் புத்தியில் உறைக்கிற மாதிரி நான் எடுத்துக் கூறி அவரைத் திருத்த வேண்டும்...இது என் கடமை... எப்படி எங்கே அவரிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுவது? .. வீட்டில் பேசினால் அம்மாவுக்கு விஷயம் தெரிந்து போகுமே!...அவரை வெளியில் எங்காவது சந்தித்துப் பேச வேண்டும்...என் பேச்சை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால் ?... அதைப் பற்றிப் பிறகு யோசிக்கலாம். முதலில் தைரியமாக இது விஷயமாய் அவரிடம் உடைத்துப் பேசி விட வேண்டும். ' என்று இரவு பகலாய் இந்த விவகாரம் குறித்து நெஞ்சு பொருமி, நினைவு குழம்பி இறுதியாக நேற்று அவன் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தான்.

'எப்படியும் நாளைக்கு அவரிடம் நேருக்கு நேர் உடைத்துப் பேசி விடுவது. இதில் நான் பயப்பட என்ன இருக்கிறது? நான் என்ன குழந்தையா? ஐ ஆம் அன் அடல்ட்!'

3

கடற்கரையை ஒட்டிப் புதிதாகப் போடப்பட்டுள்ள உட்புறச் சாலையில் அந்த மோரீஸ் மைனர் காரை நிறுத்தினார் சுந்தரம். அவர் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த வேணு முதலில் கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே இறங்கினான் அவன் பார்வை தூரத்துக் கடலை வெறித்தது...காற்றில் அலைபாய்ந்த வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு சற்றுத் தள்ளி மணலில் போய் நின்று கொண்டான் அவன். அவன் மனசில் கடந்த பத்து நிமிஷமாய்—தன் தந்தையைக் கல்லூரியில் சந்தித்து இங்கு வந்து சேர்ந்தது வரை—'எப்படிப் பேச்சை ஆரம்பிப்பது?' என்ற குழப்பமதான் குடிகொண்டிருந்தது. என்னதான் தப்பு செய்திருந்தாலும் ஒரு தந்தையிடம் மகன் பேசக்கூடாத முறையில், தான் ஆத்திரத்தில் அறிவை இழந்து விடக் கூடாதே என்ற அச்சம் வேறு எழுந்தது

காரிலிருந்து இறங்கிய சுந்தரம தனது கோட்டைக் கழட்டி மடித்து காருக்குள் ஸீட்டின் மேல் போட்டுக் கண்ணாடிகளை உயர்த்திக் காரின் கதவுகளைப் பூட்டி விட்டு வந்தார்.

அவன் பக்கத்தில வந்து நின்று கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து "மணி ஐந்துதான் ஆகிறது" என்று அவன் காதில் படுகிற மாதிரி தானே சொல்லிக் கொண்டார் சுந்தரம்.

"அதுதான் கூட்டத்தைக்காணோம்" என்று வலிந்த புன்னகையுடன் அவனும் கூறினான்.

கடற்கரை மணலில் இன்னும் நிழல் இறங்கவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் திடீரென மௌனமாகிச் சற்று மணலில் கடலை நோக்கி நடந்தனர். அந்த இருவரையும் பார்க்கும் யாருக்கும் அவர்கள் தந்தையும் மகனும் என்று தோன்றாது. அண்ணனும் தம்பியும் போலவோ, ஆசிரியரும் மாணவனும் போலவோதான் அவர்கள் இருந்தனர். முகச்சாயலில் இருவருக்கும் நிறைய

ஒற்றுமை இருந்தது. தந்தையின் அளவுக்கே உயரமிருந்தும் அவரைப் போல் சதைப் பற்றில்லாத அவனது உருவம் அவரை விடவும் நெடிதாய்த் தோன்றியது.

அவன் தலை குனிந்து நடக்கையில் மணலில் அழுந்திப் புதையும் தனது பாதங்களையே பார்த்தான்.

மனசில் இருந்த கனம் வினாடி தோறும் மிகுந்தது; நெஞ்சில் குமுறுகிற ஆத்திரம் திடீரென்று தொண்டைக்கு வந்து அடைக்கிறது முகம் சிவந்து சிவந்து குழம்புகிறது. உதட்டை இறுக இறுகக் கடித்துக் கொள்கிறான்...

அவன் தலை நிமிர்ந்து தூரத்துக் கடல் அலையை வெறித்தபோது அவனது கண் இமைகளின் இரண்டு கடைக் கோடியிலும் கலங்கிய கண்ணீர் வீசியடித்த காற்றால் சில்லென இமைக் கடையில் பரந்து படர்கிறது...

அவர் அவனை மிகுந்த ஆதரவோடு பார்த்தார். ஒரு முறை செருமினார். அவன் அவரைத் திருமபிப் பார்த்தபோது அவனைச் சாந்தப்படுத்தும் தோரணையில் அவர் புன்முறுவல் செய்தார். அவனது உதடுகள் துடித்தன.

"இங்கே உட்காரலாமா?" என்றார் அவர்

அவன் பதில் சொல்லாமல் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

—'எப்படி ஆரம்பிப்பது?'

அவன் அவர் முகத்தை வெறித்துப் பார்ப்பதும், பின்னர் தலை குனிந்து யோசிப்பதும், மணலில கிறுக்குவதுமாகக் கொஞ்சம் நேரத்தைக் கழித்தான்...

அவன் எது குறித்துத் தன்னிடம் தனிமையில் பேச வந்திருக்கிறான் என்று சுந்தரம அறிந்தே வைத்திருந்தார். 'அந்த டெலிபோன கால்' சம்பவத்துக்குப் பிறகு இந்த ஒரு வாரமாய்த் தான் அவனைப் பார்க்கவேயில்லை என்ற பிரக்ஞை அவருக்கும் இருந்தது. எனினும் அவன் அதனால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தும், வயது வந்த இளைஞன் எனற காரணத்தால் நாகரிகமாக அது விஷயமாய் ஒரு சந்திப்பைத் தவிர்த்து வருகிறான் என்று அவர் கருதி இருந்தார்

ஆனால் இப்போது அது சம்பந்தமாய் அவன் மிகவும் ஆழமாகப் பாதிக்கப்பட்டு அது குறித்து தன்னிடம் பேசவே தயாராகி வந்திருக்கின்ற நிலைமை அவருக்கு அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை என்றாலும், ஒரு கோழை போல் அந்தச் சந்திப்பைத் தவிர்க்க முயல்வது சரியல்ல என்பதனாலேயே அவனிடம் அவர் இபபோது எதிர்பட்டு நிற்கிறார்.

எனினும் அவர் தானாகவே எதுவும் பேச விரும்பவில்லை.

அவன் திடீரென்று தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்கிறமாதிரி முனகினான்: "ஐ ஆம் ஸாரி!—இது ரொம்பவும் வெட்கப்படத் தக்க அவக்கேடான விஷயம்" என்று ஆங்கிலத்தில் கூறினான். அதைத் தொடர்ந்து அவன் அவரிடம் கேட்டான்: "நான் எதைக் குறித்துச் சொல்கிறேன் என்று உங்களுக்குப் புரிகிறதா?"

அவர் கொஞ்சமும் பதட்டமில்லாமல் 'புரிகிறது' என்பதாகத் தலையை ஆட்டினார்

அவரது பதற்றமின்மையைக் கண்டபோதுதான் அவனுக்கு ஓர் ஆவேசமே வந்துவிட்டது.

"நீங்கள் இப்படிப்பட்ட மனிதராக இருப்பீர்கள் என்று நான் கற்பனை கூடச் செய்ததில்லை..."—அவன் உணர்ச்சி மிகுதியால் முறுக்கேறிய தனது கைகளைப் பிசைந்து கொண்டான். காற்றில தலை கலைந்து பறக்கக் குமுறுகின்ற உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை அடக்கிக் கொண்டு மார்பு பதைபதைக்க சீறிச்சீறி மூச்சு விட்டான்.

"வேணு! டோண்ட் பி ஸில்லி... நீ என்ன சின்ன குழந்தையா?... பொறுமையா யோசி" என்று அவனது தோளில் தட்டிக் கொடுத்தார் சுந்தரம்

"எஸ்...எஸ்...ஐ ஆம் அன் அடல்ட்" என்று பல்லைக் கடித்தவாறு சொன்னான். பிறகு தொடர்ந்து ஆங்கிலத்திலேயே கூறினான்:

. அந்த அந்நிய மொழியில்தான் ஒரு தகப்பனும் மகனும் இது போன்ற விஷயங்களை விவாதிக்க முடியும் என்று எண்ணினான் போலும்'

"உங்களுக்கு அந்த டெலிபோன் சம்பவம் நினைவிருக்கிறதா? அன்றிலிருந்து உங்களை நான் கவனித்தே வருகிறேன்...என்னுடைய தந்தை இப்படி ஒரு ஸ்திரீ லோலனாக இருப்பார் என்று நான் நினைத்ததே இல்லை. இது நம் குடும்பத்தைப் பற்றிய பிரச்னை அல்லவா?...உங்கள் வயதுக்கும் ஸ்தானத்துக்கும் உகந்த செயலா இது? ...இந்த அம்மா இருக்கே அது ஒரு அசடு! நீங்கள் அவங்களை வாழ்க்கை பூராவும் இப்படியே வஞ்சித்து வந்திருக்கிறீர்கள்!..."

அவன் பேசும்போது குறுக்கிடாமல் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துப் புகைத்துக் கொண்டிருந்த அவர், திடீரென இப்போது இடைமறித்துச் சொன்னார்:

"ப்ளீஸ்! உன் அம்மாவை இது சம்பந்தமாய் இழுக்காதே! உனது அபிப்பிராயங்களை-அது எவ்வளவு வரைமுறையில்லாமலிருந்தாலும்

நீ சொல்லு-நான் கேட்கிறேன்...உன் அம்மாவை இதில் கொண்டு வராதே! உன்னைவிட எனக்கு அவளைத் தெரியும். உனக்கு என்னைத் தெரிந்திருக்கிறதே, அதற்கு மேலாக அவளுக்கு என்னைத் தெரியும்-நாங்கள் இருபத்தைந்து வருஷங்கள் தாம்பத்தியம் நடத்தியவர்கள்; எங்கள் இறுதிக் காலம் வரை ஒன்றாக வாழ்க்கை நடத்துவோம்... நீ மேலே சொல்லு!''

''நீங்கள் அம்மாவை வஞ்சித்து ஏமாற்றி ஒரு போலி வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்! நீங்கள் என்னை ஏமாற்ற முடியாது...''

'உன்னை ஏமாற்ற வேண்டிய அவசியமே எனக்கு இல்லை' என்பது போல் அவர் சிரித்துக்கொண்டார்.

''அந்த போன் நிகழ்ச்சியை மட்டும் வைத்து உங்களைப் பற்றி இந்த முடிவுக்கு நான் வந்துவிடவில்லை... இரண்டாவது முறை நீங்கள் போனில் பேசினீர்களே அந்தப் பேச்சை நான் கேட்டுக் கொண்டுதானிருந்தேன்... அதன பிறகு இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் காரை எடுத்துக்கொண்டு ஓடினீர்களே... உங்கள் இருவரையும் நான் தியேட்டரிலும பார்த்தேன். இதனால மட்டும ஒருவரை சந்தேகித்து விட முடியுமா?... அதனால்தான் உங்கள் அறையில் புகுந்து உங்கள் மேஜை டிராயர், அலமாரி யாவற்றையும் நான சோதித்துப் பார்த்தேன்... உங்களின காதல் கடிதங்கள்-ஒரு பையிலே இருக்கிறதே ...அதில் ஒன்று இதோ!'' என்று அவன ஆத்திரத்துடன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுதது அவர் மேல் விட்டெறிந்தான்...

பிறகு அவன வேறுபுறம திருமபிக் கொண்டு கண் கலங்கினான தொண்டையில் அழுகை அடைத்தது

கடற்கரைச சாலையில் நீல விளக்குகள் எரிய ஆரமபித்தன மணல் வெளியில் ஜனக் கூட்டம் குறைந்து இருந்தது... ஒரு சிறு கும்பல அவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது அந்தக் கும்பல் அவர்களைக் கடந்து செல்லும் வரை அவர்கள் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தனர் பின்னர் வேணுதான் பேச்சை ஆரமபித்தான:

''நீங்கள் என்னைப் பெற்ற தகப்பன். உங்களுக்கு நான் இதையெல்லாம் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம ஏற்பட்டு விட்டதை எண்ணினால் எனக்கு வருத்தமாகத்தானிருக்கிறது... இனிமேலாவது நீங்கள் உங்கள் தவறுகளைத் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்... அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்...''

அதற்கு மேல் என்ன பேசுவதென்று புரியாமல் அவன் மௌன மானுன். சுந்தரம் மௌனமாகப் பெருமூச்செறிந்தவாறு வானத்தைப் பார்த்தவாறிருந்தார்... இவனிடம் இது குறித்துத் தான் என்ன பேசுவது என்பதைவிட, என்ன பேசக்கூடாது என்பதிலேயே அவர் கவனமாக இருந்தார்.

அவன் திடீரென அவரைப் பார்த்துக் கேட்டான் :

" தாத்தா சொல்லியிருக்கிருர்—நீங்களும் அம்மாவும் காதலித்துக் கலியாணம் செய்து கொண்டீர்கள் என்று... இந்தக் காதல் விவகாரங்கள் எல்லாம் கடைசியில் இப்படித்தான் ஆகுமோ!" என்று சிறிது குத்தலாகவும் கேலியாகவும் கேட்டு அவர் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான்.

சுந்தரம் சிகரெட்டைப் புகைத்தவாறு சற்றுக் குனிந்த தலையுடன் யோசித்தவாறிருந்தார். ஒரு பெருமூச்சுடன் முகம் நிமிர்ந்து வேணுவைப் பார்த்தார். எதைப்பற்றியோ அவனிடம் விளக்கிப் பேச நினைத்து, 'வயது வேறு; அனுபவம் வேறு. அனு பவம் வேறு; அதிலிருந்து பெறுகின்ற முதிர்ச்சி வேறு!' என்று அவருக்குத் தோன்றியதால், அவர் அவனுக்கு விளக்க நினைத்த விஷயத்தை விடுத்து வேறென்றைப் பற்றிப் பேசினுர்.

" சரி. இது பற்றியெல்லாம் உன்னைப் பாதிக்கின்ற விஷயம் என்ன? அதைச் சொல்லு '

அவர் இப்படிக் கேட்டதும் அவனுக்கு ஒரு பக்கம் கோபமும் இன் ெனுரு பக்கம் 'இந்த மனிதர் என்னதாணுகி விட்டார்?' என்ற பரிதாப மும் ஏற்பட ஒரு சிறு புன்னகையுடன் சொல்ல ஆரம்பித்தான் :

" அப்பா!... நீங்கள ஒரு புரபசர்; கௌரவமான குடும்பத்தில் பிறந் தவர். நான்கு குழந்தைகளின் தந்தை. இத்தனை வயதுக்குமேல் நீங்கள் ஒரு விடலைப்போல திரிவதனுல் உங்கள் குடும்ப அந்தஸ்து, சமூக அந்தஸ்து இவையாவும சீர்குலைந்து விடுகிறதே—என்று உங்க ளின் வயது வந்த மகன் கவலைப்படுவது தப்பு என்கிறீர்களா? அதில் அவனுக்குச் சம்பந்தமில்லை என்கிறீர்களா?"

அவன் பேசும்போது அவர் மகனின் முகத்தை நேருக்குநேர் கூர்ந்து பார்த்தார் அவன் முகத்தில் ஒரு பக்கம் வெளிச்சமும் மறு பக்கம் இருளும் படிந்திருந்த போதிலும், தன் முகத்தை நேருக்குநேர் பார்க்க முடியாமல் அவனுடைய பார்வை நாலு புறமும் அலைவதை அவரால் கவனிக்க முடிந்தது

" வேணு... நீ வயது வந்தவன் என்று சொல்லுகிருய். அது உண்மையும்கூட, ஆனுல், வயது வந்த ஒரு மனிதனுக்குரிய

வளர்ச்சியை உன்னிடம் காணோமே!...முதலில் ஒரு தகப்பன் என்ற முறையில் என்னுடைய 'பர்ஸனல்' விவகாரங்களை — அந்தரங்க விவகாரங்களை உன்னிடம் பரிமாறிக் கொள்வது அவசியம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நீ எனது சமூக அந்தஸ்து, குடும்ப அந்தஸ்து முதலியவைபற்றிக் கவலைப்படுவதாகச் சொல்கிறாய். ரொம்ப நல்லது. அந்த எனது தகுதிகளுக்கு ஒரு குந்தகமும் வராது. அதனைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் உன்னைவிட எனக்கு அக்கறை உண்டு. அவற்றுக்கு இழுக்கு வரும் பட்சத்தில் அதனை எதிர்த்துச் சமாளிக்கும் வலிமை எனக்கு உண்டு என்பதை உனக்கு நான் எப்படி நிரூபிப்பது? ஏன் நிரூபிக்க வேண்டும்?..."

—அவர் குரல் தீர்மானமானதாகவும் கனமானதாகவும் இருந்தது. அவர் கொஞ்சமகூடப் பதட்டமோ குற்ற உணர்ச்சியின் குறு குறுப்போ இல்லாமல் தன்னிடம் பேசுகிறதைக் கேட்கையில் வேணு வுக்குத் 'தான் செய்வதுதான் தப்போ' என்ற சிறு பயம் நெஞ்சுள் துடித்தது. இருந்தாலும் 'இத்தனை வயதுக்குமேல் இவ்வளவு கேவலமாக ஒரு பெண்ணுடன் உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தும் என்ன தைரியத்துடன் தன்னிடம் வாய்ச் சாதுரியம் காட்டுகிறார் இவர்' என்ற நினைப்பு மேலோங்கி வர, அவன் கோபமுற்றான்

"எனக்கு ஏன் நிரூபிக்க வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்கள்? நான் உங்கள் மனைவியின் மகன் நீங்கள் அவளுக்குத் துரோகம் செய்கி றீர்கள்" என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் கூறினான்.

"ம்...அவள் என்னைப்பற்றி உன்னிடம் புகார் செய்தாளா, என்ன?" என்று அவர் அமைதியாகக் கேட்டார்.

"இல்லை..."

"பின் எதற்கு நீ அத்து மீறி எங்கள் தாம்பத்திய விவகாரத்தில் குறுக்கிடுகிறாய்?..."

"ஐ ஆம் யுவர் ஸன்!...நான் உங்கள் மகன்—இது என் கடமை."

"நோ ஸன்னி!...இது உன் கடமை இல்லை! இதில் தலையிடும் அதிகாரம் ஒரு மகனுக்கு இல்லை மகனே!"

வேணு உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான் அவனுக்கு அழுகை வந்தது...அவரை வாய்க்கு வந்தபடி வைது தீர்த்து விட்டு இனிமேல் அவர் முகத்திலேயே விழிக்கக் கூடாத அளவுக்கு உறவை முறித்துக் கொண்டு ஓடிவிடலாம் என்று தோன்றியது.

அவனுடைய தவிப்பையும் மனப் புழுக்கத்தையும் கண்டு அவ ருக்கு வருத்தமாக இருந்தது. தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத, தன்னால் தாங்க முடியாத விஷயங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒதுக்க முடியாத

பலவீனத்தால் அந்த இளம் உள்ளம் இப்படி வதைபடுகிறதே என்ற கனிவுடன் அவன் கையைப் பற்றினார் அவர்.

"வேணு..."

சிறு குழந்தை மாதிரி பிணங்கிக் கொண்டு அவன் அவர் கையை உதறினான். இப்போது அவனுக்கு அழுகையே வந்துவிட்டது. அழுகை அடைக்கும் குரலில் அவன் நெஞ்சு இளகக் கேட்டான்:

"அப்பா...எனக்கு இந்த விஷயம் ரொம்ப அவமானமா இருக்கே... நீங்க ..என்னத்துக்கு ..இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளணும்.."

அவர் தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டார்.

"மை பாய்! வயது வந்த ஆண் பிள்ளை என்று மீசை முறுக்கற நீ இப்படிக் கேட்கலாமா? உன்னோட நல்ல உணர்ச்சி எனக்குப் புரியுது. என்னைப்பத்தித் தப்பாத் தோணினால், அதை மனசிலேயே அடக்கி வை...காலப் போக்கிலே 'எது சரி, எது தப்பு—எந்த அளவுக்கு எது தப்பு எது சரி'ன்னு உனக்குப் போகப் போக புரியும்... நீ செய்த காரியங்களை எல்லாம் உன்மேல் பாசமுள்ள ஒரு தகப்பன்கிற முறையிலே நான் மன்னிக்கறேன். யோசித்துப்பார்...தகப்பனின் தனிப்பட்ட விஷயங்களைத் தெரிஞ்சுக்கறதுக்காக ஒரு மகனே அவனை உளவு பாக்கறதும், கள்ளத்தனமா அவனது அந்தரங்கங்களில் பிரவேசிக்கிறதும் ரொம்பவும அவமானகரமானது இல்லையா?... நான் உன்னுடைய ஸ்தானத்திலே இருந்தா இந்தச் செயலுக்காக வாழ்க்கை முழுவதும் வெட்கப்படுவேன்."

அவர் அவனை மன்னித்து விட்டதாகவும, அவன் செய்த குற்றத்துக்கு அவனை வெட்கப்படும் படியாகவும் கூறுவதை அவனால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. எனினும் தொடர்ந்து அவரிடம் தான பேசி அவரைத் திருத்துவதோ, அவர் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்வதோ தனது சக்திக்கு அப்பாறபட்டது என்று அவன் உணர்ந்தான்.

4

"அம்மா!"

அவர்கள் பெற்ற பிள்ளைகளிலேயே ரமணியம்மாளை அம்மாவென்றும், சுந்தரத்தை அப்பாவென்றும் அழைப்பவன் வேணு ஒருவன் தான். மற்றவர்கள் அனைவரும் 'மம்மி' 'டாடி'தான்.

மாடி வராந்தாவில் வந்து நின்று வேணு 'அம்மா'வென்று அழைத்தபோது, ரமணி அம்மாள் சாவகாசமாக ஈஸிசேரில் சாய்ந்து 'ஜூலியன் ஹக்ஸ்லி' எழுதிய ஒரு புத்தகத்தைப் புரட்டி சுவாரஸ்யமான ஒரு பாராவைப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வேணு அந்தப் புத்தகத்தின் அட்டையைக் கூர்ந்து பார்த்து வாய்க்குள் படித்துக் கொண்டான் :

'தாலெட்ஜ், மொராலிட்டி அன்ட் டெஸ்டினி!'

"அம்மா! நீ படிக்கறதுக்கு இடைஞ்சலா வந்துட்டேனா?"

"சீ சீ! இதென்ன ஃபார்மாலிட்டி? வா...இப்படி உக்காரு..." என்று கனிவுடன் அழைத்தாள் ரமணி அம்மாள்.

வேணு வராந்தாவில் கிடந்த ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டு அமர்ந்தான்.

அவனுக்கு என்ன பேசுவதென்று தெரியவில்லை. ரமணியம்மாள் அவனை வாஞ்சையோடும், தனக்கு இவ்வளவு பெரிய பிள்ளை இருப்பதைத் திடீரென உணர்ந்த பெருமிதத்தோடும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் கை விரல்களின் நகத்தைப் பிய்த்தவாறு குனிந்த தலையோடு ஏதோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் தன் மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருக்கும் ஏதோ ஓர் அந்தரங்கமான அவனது பிரச்னை குறித்துத் தன்னோடு விவாதிக்கவோ யோசனை கேட்கவோ வந்திருக்கிறான் என்பதாக எண்ணி ஒருவகைப் பூரிப்புக்கு ஆளாகிவிட்டிருந்தாள் அவள்.

எனினும் அவன் பேசத் தயங்குவதைக் கண்டு அவளே ஆரம்பித்தாள் :

"என்ன வேணு..இங்கே உனக்கு லைஃப் ரொம்ப போர் அடிக்கிறதோ?"

"ம்..." என்று தலை நிமிர்ந்த வேணு, "போர் அடிக்கிதுங்கறது இல்லே...எனக்கு இந்த லைஃப் பிடிக்கலே நான் என்ன இருந்தாலும் ஒரு மொபஸல டைப்தானே? நீங்கள்ளாம் ரொம்ப நாகரிகமா அல்ட்ரா நாகரிகமா-வாழற வாழ்க்கை எனக்குச் சரிப்பட்டு வரலே..." என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் தலை குனிந்து உள்ளங்கையில் விரலால் சித்திரம் வரைய ஆரம்பித்தான்.

சற்று நேர மௌனத்துக்குப் பின் ரமணியம்மாள் சொன்னாள் :

"உன்னுடைய குழப்பம் என்னன்னு எனக்குச் சரியா புரிஞ்சுக்க முடியலே...நாங்க இத்தனை வருஷமா எப்படி வாழ்ந்து வரோமோ

அப்படித்தான் இருக்கோம்னு நான் நினைக்கறேன். புதுசா பொருத்தமில்லாத 'அல்ட்ரா' நாகரிகம் ஏதும் வந்துட்டதா எனக்குத் தோணலே...உன் மனசிலே இருக்கிறதை வெளிப்படையா சொன்னாத் தானே எனக்குப் புரியும்...'' என்று அவனிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே 'இவன் மனசில் என்னத்தை வைத்துக் கொண்டு இவ்விதம் குழம்புகிறான்?' என்றறிய அவளும் பிரயாசைப் பட்டாள்.

''எனக்கு இங்கே ஏண்டா வந்தோம்னு இருக்கு...யாரோ அந்நியர் வீட்டிலே இருக்கிற மாதிரி இருக்கு. இங்கேயுள்ள பழக்க வழக்கங்களும் எனக்கு ரொம்ப அந்நியமா இருக்கு...உங்க உறவுகளும் பாசமும் எல்லாம் வெளிப்பூச்சா இருக்கு. நீங்க ரொம்பவும் பொய்யானதொரு வாழ்க்கை வாழறீங்க. நான் திரும்பவும் தாத்தா வீட்டுக்குப் போயிடலாம்னு நெனைக்கிறேன்...'' அவன் நிறுத்தி நிறுத்தித் தெளிவாகக் கூறியவற்றை அவளும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு இருவருமே சற்று அமைதியாக இருந்தனர். அப்போது மத்தியான நேரம்—மணி பதினொன்றாகி இருந்ததால், வீடு அமைதியாக இருந்தது. கீழே சமையல் அறையில் சமையற்காரப் பாட்டி கூடத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள் வீடும் வீதியும் ஓவென்று வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

''வேணு...திடீர்னு உனக்கு இப்போ இது ஒரு பிரச்னையாகிப் போன காரணம் என்ன?...தாத்தா வீட்டு வாழ்க்கைக்கும், நம்ப வீட்டு சூழ்நிலைக்கும் நெறைய வித்தியாசம் இருக்கும்னு எனக்கும் புரியுது ஆனா உன் வயசுக்கு நியாயமா அந்த வாழ்க்கைதானே 'போர்'டிக்கணும்!.. சரி, ருசிகள்ங்கறதே பழக்கத்தினால் படிகிற பயிற்சிதானே ..ஆனாலும் இதுதானே உன் வீடு. உனக்குப் பிடிச்ச மாதிரி நீ இங்கே வாழறதை யாராவது தடுக்கறாங்களா என்ன? எது இருந்தாலும் இல்லேன்னாலும் இன்னொருத்தர் சுதந்திரத்திலே மற்றவர் தலையிடற, அதிகாரம் பண்ற, ஆட்டிப் படைக்கிற போக்கு மட்டும நம்ப வீட்டிலே யாருக்கும் கெடையாது...உனக்கு ஞாபகம் இருக்குதோ, என்னமோ?...உங்க பாட்டியும் தாத்தாவும் இங்கே வந்துட்டுப் பொறப்பட்டப்போ—அவங்களோட போகணும்னு நீ அடம் பிடிச்சே!...அவங்களுக்கும் உன்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போயி வெச்சிக்கணும்னு ஆசை!...உன் ஆசைக்காகவேதான் மனசொப்பி அனுப்பினேன்...அந்த அளவுக்கு இந்த வீட்டிலே குழந்தைகளின் சுதந்திரத்துக்குக்கூட அவ்வளவு மதிப்பு என்னைக்கும் உண்டு...

உனக்கு இங்கே உன் விருப்பப்படி இருக்கறதுலே என்ன தடை?...ம். சொல்லு வேணு!'' என்று அவன் முகத்தைப் பார்த்தபோது அவன் மௌனமாக அவளை வெறித்துப் பார்த்தான்.

''அதனாலே—உனக்கு ஊருக்கே திரும்பிப் போகணுங்கறதுக்கு வேற ஏதோ காரணம் இருக்கணும்னு எனக்குத் தோணுது...என்ன சரிதானே?'' என்று லேசான சிரிப்புடன் கேட்டாள் ரமணி அம்மாள்.

''ஆமாம்..வேற காரணம் இருக்கு...'' என்று கூறித் தன் மனத்துள் கிடந்து அரிக்கும் தந்தையைப் பற்றிய உண்மைகளை அவளிடம் கூறுவதற்கு வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் அவன் தவித்தான்.

''வேணு!...அதுவுமில்லாமல் நீ என்னென்னவோ சொல்றியே! ஏதோ வெளிப்பூச்சுன்னும் பொய்யின்னும் இந்த வாழ்க்கையைப் பத்தி ஏதோ சொன்னே..என்ன விஷயம்? நீ எப்படி எங்களைப் பத்தி அப்படி அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்...நீ எதை வெளிப்பூச்சுன்னு நெனைக்கிறே! எல்லா வாழ்க்கையிலும் ஏதோ ஒரு அளவுக்கு ஏதோ ஒரு விதமான வெளிப்பூச்சு இருக்கத்தான் செய்யும் வேணு...நீ எதைப்பத்தி சொல்றே? உன் மனசு ரொம்ப ஆழமாக் காயப்பட்டுத்தான் இப்படி ஒரு வார்த்தை உன் வாயிலிருந்து வருதுன்னு எனக்குத் தோணுது...என்ன நடந்தது சொல்லேன்...''

இப்போது அவன் சட்டைப் பையிலிருந்து கர்சீப்பை எடுத்து மூக்கையும் கண்களையும் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டான். முகமே சிவந்து குழம்பியிருந்தது

''அம்மா...எனக்கு அப்பாவின் நடத்தை புடிக்கலே...'' என்று வானத்தை வெறித்தவாறு முகம் திரும்பிக் கூறினான். அவளிடமிருந்து பதிலில்லை. அந்தத் தைரியத்தில் அவள் முகத்தைத் திரும்பிப் பாராமல் தொடர்ந்து சொன்னான்:

''உனக்கும் அப்பாவுக்கும் மனஸ்தாபம் வருமே, உங்கள் குடும்பத்தில் அமைதி என்னாலே கெட்டுப் போகுமேன்னு நெனச்சி நெனச்சித்தான் நான் இத்தனை நாளா குழம்பிக்கிட்டே இருந்தேன். கெட்டுப்போகிற ஒரு குடும்பத்தின், அமைதி மட்டும் கெடாமலிருப்பது எத்தனை நாளைக்கு முடியும்?...அவர் உனக்குத் துரோகம் பண்றாரு அம்மா. இது எனக்குத் தெரிஞ்சும் நான் இதை உன்னிடம் மறைச்சு வெச்சா அந்தத் துரோகத்துக்கு நானும் உடந்தைன்னு அர்த்தம்...அதனால்தான் இந்த அவமானகரமான குடும்பத்திலே இருக்க எனக்குப் புடிக்கலே..அவரை நானா திருத்த முடியும்?... முடிஞ்சா நீ திருத்து...இது உங்க விஷயம்...நான் போறேன்''

என்று படபடவென்று கூறிவிட்டு அதற்குமேல் அந்தத் தாயின் முகத்தைப் பார்க்கத் தைரியமில்லாமல் அவன் அங்கிருந்து ஓடிவிடத் துடித்தான்.

அவன் மனசில், ‘அவள் அழுவாளோ, அழுதுகொண்டே அவரைப்பற்றிக் குத்திக் குடைந்து எதையாவது கேட்பாளோ, ஆத்திரப்பட்டு அந்தத் துரோகமிழைத்த கணவனைச் சபிப்பாளோ, தான் பல காலம் சந்தேகப்பட்டு மனசில் வைத்துக் குமுறிக்கொண்டு மானத்துக்கு அஞ்சி மறைத்து வைத்திருந்த விஷயம் மகன் வரைக்கும் 'தெரிந்துவிட்டதே என்று அவமானத்தால் சாம்பி விடுவாளோ ?’ என்று அஞ்சியே ஒரு குற்றவாளி மாதிரி அவன் அவளிடமிருந்து தப்பியோட யத்தனித்தான்.

“வேணு !” என்று அமைதியான, உணர்ச்சி மிகுதியால் சற்றுக் கனத்துவிட்ட அவனது தாயின் குரல் அவனைத் தடுத்தது.

அவள் முகத்தில் அவன் எதிர்பார்த்த எந்தக் குறியுமில்லாமல் அவள் மிகுந்த கனிவுடன் புன்னகை காட்டி “உட்காரு” என்றதும் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்த வேணு மீண்டும் உட்கார்ந்தான்.

“நீ ஏதோ உன் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்னை எதையோ பேசப் போறன்னு நான் நெனைச்சேன். உன் அப்பாவைப் பத்திய பிரச்னையா அது ! ..நல்ல வேடிக்கை !” என்று அவள் கசிந்து சிரித்தாள்.

“அப்பிடின்னா உனக்கு ஏற்கனவே அதெப் பத்தி யெல்லாம் தெரியுமா ?” என்று முனகுவது போல் கேட்டான் அவன்.

“நான் அதைப் பத்தி யெல்லாம் தெரிஞ்சிக்க விரும்பினதில்லே வேணு”...என்று ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் கூறினாள் அவள்.

அவள் தொடர்ந்து சொன்னாள் :

“இதோ பார். அவர் உன் அப்பாங்கிறது எவ்வளவு உண்மையோ —என் புருஷன்ங்கிறது எவ்வளவு உண்மையோ—அவ்வளவு உண்மை அவர் ஒரு புரபசர்ங்கிறதும், அவர் ஒரு பெரிய அறிவாளி, படிப்பாளி, சமூக அந்தஸ்து மிக்கவர்ங்கறதும்...இல்லியா ?...”

அவன் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை.

அவளே சொன்னாள் :

“நீ எது எதுக்காகவெல்லாம் உன் அப்பாவை நினைச்சுப் பெருமைப்படலாமோ அதையெல்லாம் விட்டுட்டு, எதைப்பத்தி உனக்கு முழுசாத் தெரியாதோ, எது ரொம்பவும் அந்தரங்கமானதோ அதைக் குடைஞ்சு வருத்தப்படறதும் அவமானப்படறதும் சரின்னு தோணுதா உனக்கு?”

அவன் திடீரென்று கொதித்துப் போய்ச் சொன்னான் : "முழுசாத் தெரிஞ்சுதான் அம்மா பேசறேன். ஐ ஹாவ் புரூப்ஸ்! என்னால் நிரூபிக்க முடியும்...அவருக்கு வந்த போன்கால்...அவர் பேசறதை நான் என் காதாலே கேட்டேனே.. அன்னிக்கி ராத்திரி தியேட்டர்லே அதுக்காகவே போயி இந்தக் கண்ணாலே பார்த்தேனே...அவர் ரூமில் இருக்கற டிராயர்லே அவருக்கு வந்த லவ் லெட்டர்ஸ் ஒரு பைலே இருக்கே...அவா முகத்திலேயே அதை வீசி எறிஞ்சப்ப அவராலேயே அதை மறுக்க முடியலே ..அம்மா!"

"ஓ! இட் ஈஸ் எ ஷேம் ஆன் யூ! புரூப்ஸ் இருக்காம் புரூப்ஸ்! வேணு, பெரிய மனிதர்களையும் பிரபலமானவங்களையும் அவதூறு செய்யறதையே தொழிலா கொண்டிருக்கே சில மஞ்சள் பத்திரிகைங்க.. அவங்ககிட்டேயும் அதுக்கெல்லாம் புரூப் இருக்கும். அதுக்கெல்லாம் புரூப் இருக்காதுன்னா அதை 'மஞ்சள் பத்திரிகை'ன்னு கௌரவமானவங்க ஒதுக்கறாங்க? அது ஒரு மனுஷனுடைய பெருமை, திறமை எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு அவனுடைய அந்தரங்கமான பல வீனங்களைப்பத்திப் பேசறதை ஒரு பிழைப்பா வெச்சிருக்கிறதனாலே சமுதாயத்துக்கோ நாகரிகத்துக்கோ கேடுதானே ஒழிய, லாபமில்லே அதனாலேதான நாம மஞ்சள் பத்திரிகைகளைக் கண்டா அருவருத்து ஒதுக்கறோம்?...இப்ப நீ பண்ணி இருக்கியே இதுக்கும் அதுக்கும் என்ன வித்தியாசம் சொல்லு. நீயும் அவங்க மாதிரி தானே 'புரூப்' இருக்கு என்கிறே. .வேணு...எனக்கு உன்னை நெனச்சி ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு...ஷேம். இட் இஸ் எ ஷேம் ஆன் யூ!" என்று ரமணியம்மாள் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

"நீ நெஜமா, இப்படியெல்லாம் செய்தியா? . வேணு...எவ்வளவு உயர்ந்த மனுஷனை எவ்வளவு கேவலமா நடத்திட்டே!" என்று கூறுகையில் உடலும் மனமும் அவளுக்குப் பதறின.

'இவள் என்ன மனுஷி! இவள் என்ன மனைவி?' என்று புரியாமல் திகைத்தான் வேணு.

"அம்மா—உன்னுடைய நல்லதுக்கும் இந்தக் குடும்பத்தோட நன்மைக்கும்தான் தப்புன்னு தெரிஞ்சும் நான் அவர் விஷயத்திலே அப்படி நடந்துக் கிட்டேன்..." என்று அவளுடைய நிலையைப் பார்த்து அவன் சமாதானம் கூற முயன்றான்.

"வேணு ..எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருக்குடா...அவரை நெனச்சி இல்லே...உன்னைப் பாக்கறப்போ எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருக்குடா...நீ அப்படி நடந்துக்கலாமா? ஒரு தகப்பன்கிட்டே ஒரு மகன்...ஐயோ! என்னாலே கற்பனை செய்து பார்க்கக்கூட முடியலே வேணு!"

"அவர் உனக்குத் துரோகம் செய்யறார்னும் தெரிஞ்சு..."

"இட் இஸ் மை பிராப்ளம்!" என்று அவள் இடைமறித்துக் கூவினாள்: "அது என் விவகாரம்!...உனக்கு எங்க தாம்பத்தியம் பற்றிய அந்தரங்கத்தில் தலையிட என்ன உரிமை?" என்று அருவருத்து உடல் சிலிர்த்தாள்:

"சொல்றேன் கேள்: நாங்க இருபத்தைஞ்சு வருஷம் அமைதியா வாழ்ந்திருக்கோம். கடைசி வரைக்கும் அப்படியே வாழ்வோம்... அதனால்தான் அந்த அமைதியை—அந்தச் சந்தோஷத்தைக் கெடுத்துக்கற எந்த விஷயத்திலேயும் நான் தலையிட விரும்பறது இல்லே...எனக்கும் லேசாத் தெரியும். அதனால் என்ன? ..என்னை விட அவருக்கு இனிய துணை யாரும் இருக்கமுடியாது ..நீ சொல்றியே அதைப்பத்தி எனக்கு மனசுக்குள்ளே ஆழ்ந்த வருத்தம் உண்டு தான்"–இதைச் சொல்லும்போது எவ்வளவு அடக்கியும் அடங்காமல், அவளது இதயத்தில் பாறையாய் ரகசியமாய்க் கனத்துக் கிடக்கும் ஓர் ஆழ்ந்த துயரம் உருகிற்று ..கண்களில் தாரை தாரையாய் வடியும் கண்ணீரை—மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்தவாறே அங்கிருந்து எழுந்து சென்று வராந்தாவில் ஒரு நிமிஷம் நின்று தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு மீண்டும் மகனின் எதிரே வந்து அமர்ந்தாள்

"வேணு! நீ நினைக்கிற மாதிரி வாழக்கை அவ்வளவு 'சிம்பிள்' இல்லேடா. .அது ரொம்ப சிக்கலானது, குழப்பமானது வேணு. அந்தச் சிக்கலிலும் அந்தக் குழப்பத்திலும் எப்படி ஒரு குடும்பத்தை அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் நடத்தறதுங்கறதுதான் வாழ்க்கைக் கலை! ..பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும் இல்லேன்னா—அன்பு காதல்ங்கறதுக்கெல்லாம் அர்த்தமே இல்லை. உன்னை மாதிரி நான் நடந்துக்கிட்டிருந்தா இந்தக் குடும்ப அமைதியும அவரோட கௌரவமும் குலைஞ்சு போறதுக்கு நானே காரணமாகிப் போயிருப்பேன் . என்னுடைய 'பொஸஸ்ஸிவ்னஸ்'னாலே... என்னுடைய பிடியில் அவர் இருக்கணும்கறதுக்காக—இந்தக் குடும்பத்தோட அமைதியையும், அவரோட கௌரவத்தையும், என் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தையும் விலையாக் கொடுக்கிற அளவு நான் சுயநலக்காரியாகறது எவ்வளவு கேவலமானது!... இப்படியெல்லாம் நான் சொல்றதைக் கேட்டு நான் ஏதோ ரகசியமான சோகத்தை அனுபவிச்சிக்கிட்டு வாழறேன்னு நீ கற்பனை செய்து கொள்ளாதே! ஆனால், என் மனசிலே ஒரு சின்னத் துயரம் இல்லாமல் இல்லை. முழுமையான ஆனந்தம் என்பது அவ்வளவு சுலபமானதா என்ன?...

"பேச எனக்கு உரிமை இருக்கா—இல்லியா? ங்கிறது பிரச்னையே இல்லே...அதனாலே என்ன பலன்னு யோசிக்க வேண்டாமா? இப்போ என்ன நஷ்டம்னு நான் யோசிச்சேன்...நான் அதைப் பத்தி பேசாதது ஒரு பண்பு வேணு...ஆமாம் ஒருத்தரை நாம் மதிக்கிறோம்ங்கறதுக்கு என்ன அர்த்தம்? அவங்களோட அந்தரங்கத்தை-பிரைவஸியை—தெரிஞ்சுக்கறதுக்குப் பலவந்தமா முயற்சி செய்யாமே இருக்கறதுதான். ஒருத்தர் மேலே அன்பு செலுத்தறதுன்னா என்ன? அவங்களோட அந்தரங்கமான ஒரு பலவீனம் நமக்குத் தெரிஞ்ச போதிலும் அதுக்காக அவங்களோட மத்த தகுதிகளையும், பெருமைகளையும் குலைக்காமல், அந்தப் பலவீனமும் சேர்ந்ததுதான் அவங்கன்னு புரிஞ்சு கொள்றதுதான்...

"ஓ! ஒருவரின் அந்தரங்கம் எவ்வளவு புனிதமானது! இட் இஸ் ஸம்திங் ஸேக்ரெட் வேணு! இதிலே இன்னொரு இரண்டாவது நபரின் பிரவேசம்—அது யாராயிருந்தாலும் ரொம்பக் காட்டுமிராண்டித்தனமானது...அசிங்கமானது."

"அம்மா—நீ அவரோட மனைவி!"

"ஸோ வாட்? அந்த உரிமையை நான் துஷ்பிரயோகம் செஞ்சா அந்த உரிமையே எனக்கு மறுக்கப்படலாம் இல்லையா?"

"உன் விஷயத்தில் அவர் அப்படி இருப்பாரா?"

"இருப்பாரான்னு கேட்டே? இருக்கிறார் வேணு...ஒரு புருஷன் தன் மனைவியையோ, ஒரு மனைவி தன் புருஷனையோ சந்தேகப் படறதுக்கும், பரஸ்பரம் அந்தரங்கமான விவகாரங்களை எல்லை கடந்து ஆராயறதுக்கும் காரணமே கெடையாது. ஒரே ஒரு காரணம்தான். அவங்க தங்களுக்கு அந்த உரிமை இருக்கிறதா நினைச்சிக்கறதுதான் காரணம்...

"புருஷன் — மனைவி — மகன் — தாய் — தகப்பன் எல்லாருமே ஒரு உறவுக்கு உட்பட்டவங்கதான் — ஆனா ஒவ்வொருவரும் — ஒரு — ஸெபரேட் இன்டிவிஜுவல்—ஒரு தனி யூனிட் இல்லியா? ஒவ்வொரு தனி மனுஷாளுக்கும் ஒரு தனிப்பட்ட அந்தரங்கம் உண்டு. அதை கௌரவிக்கணும் வேணு...யார் மேலே நமக்கு ரொம்ப மதிப்போ அவங்க அந்தரங்கத்தை நாம் ரொம்ப ஜாக்கிரதையா கௌரவிக்கணும்...உன் அப்பாவை நீ என்னன்னு நெனச்சே?...என்னை நீ கேட்ட மாதிரி அவரைக் கேட்க முடியுமா? கற்பனை பண்ணக் கூடச் சக்தி இல்லேப்பா எனக்கு...ஓ! நீ என்ன செஞ்சுட்டே?

"பரவாயில்லை. உங்க அப்பா ரொம்ப ஸ்ட்ராங்மேன்! இதைத் தாங்கிக்குவார்...அவர் தனது பலவீனங்களையும் தாண்டி வருவார்...

நிச்சயம் தாண்டி வந்துடுவார்...வாழ்க்கை ரொம்பச் சிக்கலானது வேணு. வாழ்க்கையைப் புரிஞ்சுக்கணும். இந்தப் புத்தகத்தைப் படிச்சுப் பார்—உனக்கு இது மாதிரி சிந்தனைகள் விசாலமான பார்வையைத் தரும்.''

வேணுவுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது. அவன் மனத்தில் தாத்தாவும் பாட்டியும் மட்டும்தான் லட்சியத் தம்பதியாய்த் தோன்றினர்.

அவனுக்குப் புரியவே இல்லை: 'அவர்கள் தாத்தாவும் பாட்டியுமாகவே கலியாணம் செய்து தாத்தாவும் பாட்டியுமாகவே தாம்பத்யம் நடத்தி வாழ்ந்திருக்கவில்லை' என்பது.

5

சில நாட்களுக்குப் பின் ஒரு நாள் மாலை. கல்லூரியிலிருந்து வந்த சுந்தரம் உடைகளைக் களைந்து கொண்டிருந்தபோது, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு சொல்லிக்கொள்ளாமல் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிப் போய்விட்ட வேணுவிடமிருந்து வந்த கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து அவரிடம தந்தாள் ரமணி அம்மாள்.

அதில் முக்கியமான கடைசி வரிகள் இவைதாம்:

''நான் தாத்தாவின் பேரனாகத்தான் இருக்க லாயக்கானவன் வந்துவிட்டேன். உங்கள் வாழ்க்கை நெறிகள் புரியாமல் தவறு செய்திருந்தால் மன்னிக்கவும்

இப்படிக்கு,
வேணு.''

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அர்த்தத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்...

''பழைமை வாதிகள் என்பவர்கள் எழுபது வயதுக்கு மேல்தான் இருக்கணும்ங்கறது இல்லே...இருபது வயசிலேயும் இருக்கலாம்...'' என்று அவர் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

ரமணி அம்மாள் சற்று நேரம் அவர் முகத்தையே ஏக்கத்தோடு வெறித்து நோக்கினாள்...அவள் கண்கள் சிவந்து கலங்கின.

அவள் தனது ஆழ்ந்த துயரத்தையே ஒரு புன்முறுவலாக்கி அவரிடம் கேட்டாள் : "இன்னுமா... நீங்கள்... நீங்கள்..." என்று துடித்த அவள் உதடுகள் தனது கன்னத்தில் அழுந்தும்படி அவர் அவளைத் தழுவிக்கொண்டார்.

—அதன் பிறகு நடந்தவை, அவர்களின் அந்தரங்க விவகாரங்கள்!

4. இருளைத் தேடி...

பத்து வருடங்களுக்குப் பின், சிறிதும் எதிர்பாராத நிலையில், சற்று முன் பட்டணத்துச் சந்தடியில் சந்திக்க நேர்ந்துவிட்ட பட்டுவும் ருக்குவும் அந்த ஓட்டலின் தனியறையை நாடி வந்தனர்; காப்பி குடிக்கவும், கொஞ்சம் உட்கார்ந்து மனம் விட்டுப் பேசவும் அது வசதியான இடம்.

வாழ்க்கைச் சந்தியில் இருவர் சந்தித்து இணைய முடிவது எவ்வளவு சாதாரணமும் இயல்புமாகுமோ, அதே அளவு இயல்பானதுதான் இருவர் சந்தித்துப் பிரிந்து விலகிப் போய் விடுவதும்...

இந்தப் பத்தாண்டுகளில் இருவருக்குமே எத்தனையோ தரப்பட்ட, வகைப்பட்ட சிநேகிதிகள் கிடைத்திருப்பர். வாழ்க்கையும் எத்தனையோ தரத்தில், வகையில் பேதமுற்று வேறுபட்டிருக்கும்... விலகிப் போன அந்த நட்பின் நினைவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தேய்ந்து—அல்லது புதிய புதிய வாழ்க்கையின் மாற்றங்களினால், அறிமுகங்களினால் மூடப்பெற்று உள்ளே புதைந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் சற்று நேரத்துக்கு முன் திடீரென்று அவர்கள் இருவரும்—வாழ்க்கைச் சந்தியின் சாதாரண இயல்புக்கேற்பவே-பட்டணத்துச் சந்தடியின் நடுவே, இதற்கு முன் பார்த்தறியாத—எத்தனையோ புதிய முகங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் நிமிஷத்துக்கொரு அலையாய்க் கடந்து மறைந்து கொண்டிருக்கும் யந்திர இயக்கத்தில் எதிர் எதிரே மோதிக் கொள்வது போல் எதிர்ப்பட்டு, மோதலைத் தவிர்க்க நின்று, நேருக்கு நேர் முகம் பார்த்தபோது அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது...

யந்திரம்போல் இயக்கம் கொண்டு விட்டதனால் மட்டும் மனித ராசி யந்திரமாகி விடுமா...?

அந்தச் சந்திப்பைத் தவிர்க்க நினைத்தவள் போல் தன்னையறியாமல் முகம் திரும்பிய பட்டு, அரைவிநாடி நிலைகுலைவுக்குப் பின்னர், நிலைமையைச் சமாளித்தவளாய் அந்த எதிர்பாராத சந்திப்பின் சந்தோஷ உணர்வை ஏற்றுக் கொண்டாள் அப்படித்தான் அவளால் முடிந்தது; அடுத்த விநாடியே அவ்விதத் தயக்கத்திற்காக அவள் உள்ளூற வருந்தினாள்.

மகிழ்ச்சியால் விளைந்த திகைப்பு என்றே அதை எண்ணினாள் ருக்கு. இந்த நிமிஷம் அது தான் உண்மை...

இருவரும் பேசும் திறன் இழந்து, பாசத்தோடு ஒருவர் கையை மற்றவர் பற்றிக் கொண்டனர்.

'பட்டு...' 'ருக்கு...' என்று ஒருவர் பெயரை மற்றவர் மௌனமாக அழைத்துக் கொள்ளும்போது, பரஸ்பரம் இருவர் முகத்திலும் மனம் நிறைந்த புன்னகையின் விகஸிப்பும் கைகளின் இணைப்பில் படிப்படியான இறுக்கமும் விளைந்தன.

சிறிது நேரம் கும்பலிலிருந்து ஒதுங்கி ஓர் ஓரமாய் நின்ற இருவரும் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் அறிந்து கொள்ளும்முறையில் சில வார்த்தைகள் பேசிக் கொள்கையில், தங்களில் யாருக்குமே அவசர காரியம் ஏதுமில்லை என்று உணர்ந்தபின், வசதியாய் இருந்து பேச இடம் தேடியே அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தனர்.

ஓட்டலின் தனியறையில் வந்து எதிர் எதிரே அமர்ந்தபின் ஒருவரை யொருவர் தீர்க்கமாயும் அவசரமில்லாமலும் பார்த்துக் கொள்ள முடிந்தது; அத்துடன் கண்ணாடியில் தெரியும் தத்தமது உருவங்களுடன் பக்கத்திலுள்ள ஒருவரை ஒருவர் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளவும் நேர்ந்தது

திடீரென இருவரும் ஒரே சமயத்தில் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டனர் அந்தச் சிரிப்பின் இறுதியில் இருவர் முகத்திலும் உள்ளார்ந்த ஒரு சோகமே படர்ந்தது.

அவர்கள் இருவரிடத்தும் மகிழ்ச்சிக்குரிய மாற்றங்கள் ஏதும் இல்லை ருக்குவின்—முந்தானையால் இழுத்து மூடப்பட்டிருந்த—கழுத்து வெறிச் சென்றிருந்தது. பட்டுவின் கழுத்தில பகட்டானதும் மட்டமானதுமான முத்துமாலை கிடந்தது. ருக்குவின் நெற்றியில் வட்டமான குங்குமப்பொட்டு, பட்டுவின் நெறறியில் செஞ்சாந்துத் திலகம். இருவர் அணிந்திருந்ததும் சாதாரண வாயில் புடவைகளே; எனினும் உடுத்தியிருந்த விதத்தில்தான் எத்தனை வித்தியாசம்! சாயம் போன தனது நீலப் புடவையினால் போர்வையிட்டது போல் உடலை மூடி மறைத்திருந்த ருக்கு சேலைத் தலைப்பை இடுப்புச் செருகலில் இருந்து எடுத்து, பிடரியிலும் கழுத்துக்கடியிலும் கசிந்திருந்த வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டபின் தன் கையில் நீண்ட சுருளையாக வைத்திருந்த ஒரு காகிதத்தை மேஜையின் மேல் வைத்து விட்டு, தலைக்குமேல் சுழலும் மின்சார விசிறியின் காற்றை அநுபவித்தாள். அவள் முகம் சுத்தமாய், வெண்மையாய், மங்கி ஒளியிழந்திருந்தது.

பட்டுவின் முகத்தில் அப்பியிருந்த பௌடரின் மேல் வியர்வை பூத்திருந்ததால் முகமெல்லாம் திட்டுத் திட்டாய் இருந்தது. அவள்

அணிந்திருந்த கறுப்பு நிறப் புடவையில் பளபளக்கும் வெள்ளிப் பூக்கள் மின்னின. பட்டுவின் தலையலங்காரம் ருக்குவின் பின்னலைப் போல் ஒழுங்காக இல்லை...கூந்தல் கலைந்தது போலவே வாரப்பட்டிருந்தது; காதோர முடி மட்டும் கவனத்தோடு சுருளாக்கப்பட்டிருந்தது. கழுத்துப் பக்கம் இறங்கிய ரவிக்கை வெட்டு; வயிறும் புஜங்களும் வெளித் தெரிய அணிந்த சேலைக் கட்டு; இவை இருவருக்குமுள்ள வித்தியாசங்கள்.

எவ்வளவுதான் வாட்டமுற்றிருந்த போதிலும் மாறாத பொன்னிறம், இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேல் பிராயம் தோற்றும் முகப் பொலிவு, மலர்ந்த விழிகள், கருத்தடர்ந்த கூந்தல்—இவையாவும் இருவருக்குமுள்ள ஒற்றுமைகள்

பட்டுவின் சிறப்பு, அந்த நீண்ட மோவாய்; வனப்புடன் மெலிந்து அழகுற உயர்ந்த உருவம்

ருக்குவுக்கு, வடிவாயமைந்த அதரங்கள்; வசீகரமிக்க புன்னகை; சிலைபோன்ற சிறுருவத் தோற்றம்—மற்றபடி ஓர் இளம் விதவையைப் போன்ற எளிமை—அதுவே ருக்குவின் சிறப்பு

பேசுவதற்கு நிறைய இருப்பதனாலேயே, என்ன பேசுவது என்ற ஒரு பிரமிப்புடன் இருவரும் மௌனமாய் ஒருவரை ஒருவர் அளப்பது போலும், ஒப்பிடுவது போலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ருக்கு அன்பு வழியச் சிரித்தவாறே பேச்சை ஆரம்பித்தாள். "பாட்டி ?" என்று அவள் இழுக்கவும், பட்டு தோள்களை உயர்த்தி உதட்டைப் பிதுக்கினாள்: "ரெண்டு வருஷமாச்சு"

"அப்ப நீ தனியாகவா இங்கே இருக்கே?...நீ எப்ப, யாரோட பட்டணத்துக்கு வந்தே?" என்று பரபரப்போடு கேட்டாள் ருக்கு.

"பாட்டி செத்தப்புறம், அங்கே ஊர்லே யாரு இருக்கா எனக்கு? நம்ம அரசமரத்தாத்து மாமிதான் அவா வீட்டிலே என்னை அழைச்சிண்டு போயி வெச்சிருந்தா...தேனொழுகப் பேசி, வெயாவை வழிய வேலை வாங்கறதிலே மாமி ரொம்பக் கெட்டிக்காரி அதனாலே என்னன்னுதான் இருந்தேன்..ரெண்டுவேளை சாப்பாட்டுக்கும் துணிக்கும் மட்டுமில்லே, கௌரவமா ஒரு குடும்பத்தோட இருக்கமேன்னுதான். ஆனா அவாளும நொடிச்சுப் போனா...அந்த மாமா யாருக்கோ ஜாமீன் கையெழுத்துப் போட்டு, அவன் மோசம் பண்ணிப்பிட்டானும்...எல்லாம் போச்சு!...அப்பதான் மாமியோட சொந்தக்காரர் யாரோ வந்து 'பொண்ணை எங்களோட அனுப்புங்கோ'ன்னு சினிமாவிலே சேத்து விடறதா அழெச்சுண்டு வந்தா ...அப்புறம் அதெல்லாம் ஒண்ணும் சரிப்பட்டு வரலை...இப்ப நான்

ஒரு சிநேகிதியோட தனியா இருக்கேன் ''—அவள் பேச்சே யார் மீதோ குற்றப்பத்திரிகை வாசிப்பது போல் இருந்தது.

பட்டு பேசுகின்ற பேச்சிலிருந்த தயக்கமும் வரட்சியும் அவள் பொய் கூறுவதுபோல் புரிந்தது ருக்குவுக்கு.

'' இப்ப யாரோடயோ இருக்கேன்னியே, யாரந்த சிநேகிதி? ''

'' ம்...உனக்குத் தெரியாது '' என்று, கருராய், ' நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதுமில்லை ' என்பது போல் கூறினாள் பட்டு.

' இந்தப் பத்து வருடங்களில் எனக்குத் தெரியாத, என்னிலும் அந்நியோன்யமான சிநேகிதிகள் இவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்! சரி, அதனால் என்ன? அதனால் என்னைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று இவளுக்குத் தோன்றுதா? நான்தான் அவளைப் பற்றிக் கேட்கிறேன்...அவளுக்கு என்னைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி யில்லையோ?' என்று ருக்கு எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத் தில் '' உன் அப்பாவுக்கு உடம்பு குணமாயிடுத்தா?... அவருக்கு வைத்தியம் பார்க்கத்தானே நீங்க ரெண்டு பேரும் ஊரைவிட்டு இங்கே யாரோ சொந்தக்காரர் வீட்டுக்கு வந்தீங்க? '' என்று பட்டு கேட்டதும், தன்னைப் பற்றி இவ்வளவு ஞாபகத்தோடு விசாரிக்கும் பட்டுவை ஒரு கணத்தில் தான் தவறாக எண்ணி விட்டதைக் குறித்து வருத்தமுற்றாள் ருக்கு. எனினும் அடுத்த கணமே பட்டு வின் முகத்தில் தோன்றிய ஒரு வெறும் புன்னகையைக் கண்டதும் ருக்குவுக்குத் தோன்றியது. ' இவள் இரண்டு மன நிலையில், இரண்டு ஆளாய், இரண்டுங் கெட்டவளாய் இருக்கிறாள்...'

எனினும் அவள் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள் ருக்கு: '' அப பவே—வந்து கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் அப்பா காலமாயிட்டா...''

—அப்போது ஓட்டல் சர்வர் அறையின் கதவுக்கு மேல் தலைநீட்டிப் பார்த்து உள்ளே வந்தான்.

'' என்ன சாப்பிடுவோம்?. .'' என்றாள் ருக்கு.

'' வெறும் காப்பி...''

'' ரொம்ப அழகா இருக்கு.. இவ்வளவு காலத்துக்கப்புறம் பார்த் திருக்கோம் ''—என்று ஒரு குதூகலச் சிரிப்புடன் '' ரெண்டு ஸ்பெஷல் ஸ்வீட் கொண்டு வாங்கோ '' என்று சர்வரைப் பார்த்துச் சொன் னாள் ருக்கு.

ருக்கு, சர்வரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்தச் சிறிய இடை நேரத்தில் பட்டு தன் மயமாகி, ஏதோ சிந்தனையுடன் தலை குனிந்தி ருந்தாள். சர்வர் போனபின், அவள் நிலையை அனுதாபத்தோடு,

என்னவென்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல் வெறித்துப் பார்த்தாள் ருக்கு.

திடீரெனத் தலைநிமிர்ந்தாள் பட்டு. ருக்குவைப் பார்த்து மீண்டும் ஒரு வெற்றுப் புன்னகை காட்டினாள்...முகத்தில் ஒரு பொய்ப் பொலிவுடன் "ம்...நீ இப்ப அதே—அந்த சொந்தக்காரர் வீட்டிலேதான் இருக்கியா ?"

"ஆமாம், அந்த வீட்டிலேயேதான் இருக்கேன்...ஆனா தனியா இருக்கேன்."

"தனியாவா ? அப்படின்னா ஏதாவது உத்தியோகம் பாக்கறயா?" என்று கேட்டவாறே ருக்குவின் கையருகே மேசையின் மேலிருந்த நீண்ட காகிதச் சுருளையை எடுத்து "பார்க்கலாமா ?" என்றாள் பட்டு.

லேசான தலையசைப்பால் அனுமதியளித்த ருக்கு, பட்டுவை உள்ளும் புறமும் அளப்பதுபோல் தீர்க்கமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது சர்வர் இரண்டு தட்டுகளில் ஸ்வீட்டைக் கொணர்ந்து வைத்தான் ; காபியும் காரமும் சொல்லி அவனை அனுப்பினாள் ருக்கு.

அந்தக் காகிதச் சுருளையைப் பிரித்துப் பார்த்த பட்டு அருவருப்பும் கலவரமும் அடைந்தவளாய், கையில் விரிந்திருந்த அந்த அகலமான காகிதத்துக்கு மேலாய்த் தலையை உயர்த்தி ருக்குவைப் பார்த்தாள். .

ருக்கு அமைதியாய்ச் சிரித்தாள்.

அப்போது அங்கே காலடி ஓசை கேட்கவே மீண்டும் அவசர அவசரமாக அந்தக் காகிதத்தைச் சுருட்டினாள். பாதி சுருட்டிய காகிதத்துடன் திருடியைப் போல் பட்டு விழித்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்த சர்வர் கொண்டு வந்த பலகாரங்களை மேசையின் மீது வைத்துவிட்டு வெளியேறினான்.

அவன் தலை மறைந்தவுடன் படபடத்த குரலில் கேட்டாள் பட்டு : "என்னடி இது அசிங்கம் ?"

ருக்கு அவளைப் பார்த்துப் பெருந்தன்மையுடன் சிரித்தவாறே சொன்னாள் : "இது அசிங்கம்னா நீயும் நானும்—உலகமே அசிங்கம் தான்...அதை நன்னா உத்துப் பார்...பார்க்கவே ஏன் பயப்படறே !... தெளிவான மனசோட பார்..." என்றாள்.

பட்டு மீண்டும் சுளித்த புருவங்களுடன் அந்தச் சித்திரத்தை விரித்துப் பார்த்தாள்.

அதில், பிறந்த மேனியாய் ஒரு பக்கம் சாய்ந்து மண்டியிட்டு உட்கார்ந்திருந்தது ஒரு பெண்ணின் உருவம்.

முதலில் பார்க்கும்போது பழக்கமற்ற கண்களுக்கு அந்த ஓவியம், மனத்திலிருந்த அழுக்கின் காரணமாய் 'சீ' என்று தோன்றியது. அதே படம் இப்போது சற்றுப் பொறுமையாய்ப் பார்க்கையில்—உட்கார்ந்திருக்கும் அந்தத் தோற்றமும், இடதுபுறம் மண்டியிட்டு நீண்டு கிடக்கும் முழங்கால்களின் அமைப்பும், இடுப்பின் வளைவும், வலது கையைத் தரையில் ஊன்றி, வலதுபுறக் கழுத்தை வளைந்து திருப்பி, தோளின் மேல் முகம் புதைந்து கிடக்கும் சிரமும், வயிறும் மார்பும், மதர்ப்பும் மடிப்பும், வரியும் நிழலும்—பார்க்கப் பார்க்க, சித்திரத்தின் அமைப்பும் அழகும் மட்டுமில்லாமல், அந்தத் தோற்றமே எதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும் ருக்குவினுடையது என்றும் பட்டுவுக்குத் தெளிவாயின. பட்டு இரண்டுமுறை படத்தின் முக விலாசத்தையும் ருக்குவின் முகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

"இது நீதானே" என்ற பட்டுவின் கேள்விக்குப் பெருமிதத்துடன் தலையசைத்தாள் ருக்கு.

"இதை வரைஞ்சது ஒரு ஆம்பிள்ளையா, பொண்ணா?"

ருக்கு லேசாகச் சிரித்தாள்: "இதை வரைஞ்சது ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட் இப்படிச் சொன்னா உனக்குத் திருப்தி ஏற்படாது இல்லையா?"—என்று மீண்டும் சிரித்து "ஆம்பிளைதான்" என்றாள் ருக்கு.

"இதுக்காக, உனக்கு அவன் பணம் தருவானா?"

"ம்...தருவா ..எனக்கு உத்தியோகம் என்னன்னு கேட்டியே, உத்தியோகம் இதுதான்" என்று ருக்கு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பட்டு ருக்குவையே வெறித்துப் பார்த்தாள் அவள் முதுகுக்குப் பின்னால் கண்ணாடியில் தெரியும் தன்னையும் பார்த்தாள் 'தன்னை விடவும் எளிமையும் நல்ல குணமும் கொண்ட ருக்கு, கழுத்தையும் முதுகையும் வெளியில் வரும்போது இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டுவரும் ருக்கு—வயிற்றுக்காக எவன் முன்னாலோ போய் நிர்வாணமாய் நிற்கிறாளே' என்று நினைத்த பட்டுவின் கண்களில் நீர் சுரந்தது.

"ஆமா ..நீ என்ன செய்துண்டு இருக்கே? அந்த சிநேகிதி என்ன உத்தியோகம் பண்றாள்னு நான் தெரிஞ்சிக்கலாமா?" என்று ருக்கு கேட்கவும் பட்டுவுக்குத் துயரம் நெஞ்சில் அடைத்தது; உதட்டில அழுகை துடித்தது.

ஆரம்பத்தில்—சந்தித்தவுடன்—தன்னைப் போலல்லாமல் கௌரவமாக வாழ்க்கை நடத்துகிறாள் ருக்கு என்று எண்ணிய பட்டு,

அவளிடம் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளாமல், அந்தரங்கமாய் விலகி விலகியே பேசிவந்தாள். இப்போது தன்னைப் போலவே இவளும் கௌரவமற்ற, அவமானகரமான பிழைப்பு நடத்துகிறவள்தான் என்று தோன்றியபோது பட்டுவின் மனம் ருக்குவை நெருங்கி வந்தது. கௌரவமாய்ப் பிரிந்த தாங்கள் இருவரும் இவ்வளவு கேவலமாய்ச் சந்திக்க நேர்ந்த கசப்பில், திக்கற்ற தனக்கு ஒரு துணையாகவும், வெட்கப்படத்தக்க தன் தொழிலுக்கு ஓர் இணையாகவும் தன்னோடு மீண்டும் உறவுகொண்டுவிட்ட ஒரு பழைய நட்பின் புதிய நிர்மாணத்திற்காக அவள் துயரம் கலந்த மகிழ்ச்சியே கொண்டாள்.

இருப்பினும் 'நீ என்ன செய்துண்டு இருக்கே?' என்ற ருக்குவின் கேள்விக்குரிய பதிலை எண்ணிப் பார்த்தபொழுது பட்டு அவமதிப்பால் தலை குனிந்தாள்.

"பட்டு, வருத்தப்படறியா? உன்னை வருத்தப்படற மாதிரி நான் ஒண்ணும் கேட்கலே. முடியுமானா என்னாலான உதவியைச் செய்யலாம்னுதான் கேட்டேன், எங்கே என்னைப் பாரு..." என்று மேஜையின் குறுக்காக கை நீட்டிப் பட்டுவின் குனிந்த முகத்தை—அதன் அழகை ரசித்தவாறு—அவளது அழகிய நீண்ட மோவாயைப் பற்றி நிமிர்த்தினாள் ருக்கு. மையால கரையிட்டு, சிவந்து மலர்ந்திருந்த விழிகளில கண்ணீர் நிறைந்து இமை ரோமங்கள் நனைந்திருந்தன.

பட்டு திடீரென முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுதாள். ருக்குவுக்கு அவள் நிலைமை நன்கு புரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, கம்பிய குரலில் பட்டு கூறினாள்: "ருக்கு, நான் என்னைப்பத்தி உன்கிட்டே மறைச்சு மறைச்சுதான் பேசினேன். யாரோ ஒரு குடும்பத்தோட வந்ததாப் பொய்தான் சொன்னேன். நம்ம ஊர்க்காரன் ஒருத்தனை நம்பி, சினிமாவிலே சேரலாம்னு நானே தான் அரசமரத்தாத்து மாமிகிட்டே சொல்லிக்காம ஓடி வந்தேன். அந்தத் துரோகத்துக்கு வேணுங்கறதை இந்த ஒரு வருஷமா அனுபவிச்சுட்டேன். நான் என்ன தொழில் செய்து பிழைக்கிறேன்னு சொல்லிக்க நாக்கு கூசறது. ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அந்த இடத்திலேயிருந்து ஓடிடணும்னுதான் மனசு துடிக்கிறது. எங்கே போவேன்? சொல்லு ...ம்... தலைவிதியம்மா, தலைவிதி" என்று மேலே பேச முடியாமல் பெருமூச்சுவிட்டாள் பட்டு.

ருக்கு மௌனமாய் ஏதோ யோசித்தவாறு தட்டிலிருந்ததைச் சாப்பிட்டாள். "ம். சாப்பிடு" என்று பட்டுவிடம் சொன்னாள். இருவரும் மௌனமாகவே டிபனைச் சாப்பிட்டனர்.

திடீரென்று ருக்கு சொன்னாள் : "...ம்... தலைவிதிதான் ; அதுக்கு யார் என்ன செய்யமுடியும் ? தலைவிதி நம்மை ஏழையாப் பொறக்க வெச்சுடுத்து. நம்மெ அநாதையாகவும் ஆக்கிடுத்து. ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்கும் ஒரு நல்ல புடவைக்கும் கூட வழியில்லாம நிர்க்கதியாகவும் நின்னிருக்கோம். தலைவிதியினாலே ஒரு பொண் எளிமையா இருக்கலாம் ; கேவலமா ஆயிடக்கூடாது. தலைவிதியின் பேராலே என்ன வேணும்னாலும் செஞ்சுடக்கூடாது. நீ ஏழையானத்துக்குத் தலைவிதிதான் காரணம்னு சொல்லு ; நீ கேவலமானத்துக்குக் காரணம் தலைவிதியில்லே ; நீதான் !" என்ற ருக்குவின் நயமான உறுதியான பேச்சைக் கேட்டு உதட்டைக் கடித்தவாறு குற்ற உணர்ச்சியோடு தலை குனிந்தாள் பட்டு.

ருக்கு தொடர்ந்து சொன்னாள் : "வறுமையிலதான் செம்மை வேணும். பலஹீனப்பட்டுப்போன உடம்பை நோய்க் கிருமிகள் வந்து தாக்கறமாதிரி, மனசை பலவீனப்படவிட்டா எல்லாக் குணக் கேடுகளும் வந்துடும். வறுமையினாலே மனம் பலப்படணும் ; கஷ்டம் வந்துட்டுதுன்னு தப்பான வழியிலே போய் வாழ்க்கையை கெடுத்துக்கறதனாலே கஷ்டம் கொறைஞ்சுடுமா ? அப்படி கெட்டுப் போறதே ஒரு கையாலாகாத்தனம், இல்லையா ? இவ்வளவும் ஏன் சொல்றேன்னா, இப்படிப்பட்ட நிலைக்கு நானும் ஆளாகியிருக்கலாம்..." என்று எதையோ அவள் விவரிக்க நினைத்தபோது, சர்வர் குறுக்கிட்டான்...

"அப்புறம் காப்பிதானே ?" என்று அறைக் கதவின் அப்புறத்திலேயே நின்று கேட்ட சர்வரிடம் 'ஆம்' என்று தலையாட்டினாள் ருக்கு.

அதே நேரத்தில் பட்டு யோசித்தாள் : 'ஒரு பெண் எளிமையாக இருக்கலாம் ; கேவலமா ஆயிடக்கூடாதுன்னு நியாயம் பேசற இவளும் கேவலமான காரியத்தைத்தானே தொழிலா வெச்சிருக்கா...' என்ற நினைப்போடு கையில் சுருட்டி வைத்திருந்த அந்தச் சித்திரத்தாளை மீண்டும் ஒருமுறை கொஞ்சம் பிரித்துப் பார்வையைச் செலுத்திய பட்டு, உதட்டோரத்தில் லேசாகச் சிரித்துக்கொள்ளுவதை ருக்குவும் கண்ணுற்றாள்.

அந்தப் படத்தையே வெறித்துப் பார்த்தவாறு கைத்துப்போன உணர்ச்சியுடன் சொன்னாள் பட்டு : "நீ எப்பவும் எதையும் ஆற அமர யோசிக்கிறவ ; அடக்கமானவ ; என்னெ மாதிரி படபடன்னு நிக்கறவ இல்லை. இவ்வளவும் சொல்ற உன் கதியும் இப்படித்தானே கேவலமா ஆயிடுத்து ?" என்று கூறி விஷமத்தோடும் துயரத்தோடும்

தலை நிமிர்ந்து ருக்குவைப் பட்டு ஏறிட்டு நோக்கியபோது, பட்டுவின் அறியாமைக்கு வருந்துகிறவள் மாதிரி அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை மறுக்கும் முறையில் தலையாட்டினாள் ருக்கு.

"நான் கேவலமான வாழ்க்கை நடத்தறேன்னு நீ சொல்றத்துக்காக நான் வருத்தப்படலே. ஏன் தெரியுமா? நானும் ஆரம்பத்திலே இதெப்பத்தி அப்படித்தான் நெனச்சேன். சாதாரண மனுஷா யாருமே அப்படித்தான் முதல்லே நெனைப்பா..." என்று சொல்லி நிறுத்தியபோது சர்வர் காப்பி கொணர்ந்தான. காபபியையும் 'பில்'லையும் மேசையின்மேல் வைத்து அவன் வெளியேறிய பிறகு—தன் மனத்தில் உள்ள—தன் தொழில் கேவலமானதல்ல; கௌரவமானதே—என்ற பலமான தீர்மானத்தைப் பக்குவமாய் இவளுக்குப புரியவைக்கத் திறனில்லாமல் வார்த்தைகளைத் தேடி மௌனமாயிருந்த ருக்கு, சில விநாடிகள் இடது கரத்தால் புருவத்தையும் கண்களையும் சேர்த்து மூடிக்கொண்டிருந்தாள.

ருக்கு அழுகிறாளோ, என்ற அச்சம பிறந்து அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள பட்டு ஆனால சிறிது நேரத்தில ஒரு புன்னகையுடன் கூறினாள் ருக்கு: "நீ உன்னைப்பத்தி மறைச்சு மறைசசு என்கிட்டே பேசினதா சொன்னே, இல்லையா? பொய்கூடச் சொன்னதாகச் சொன்னே, இல்லையா? ஆனா, நான உன்கிட்டே எதையும் மறைக்கல்லே; நான் செய்யற தொழில் கேவலம்னு என் மனசிலே தோணியிருந்தா, இந்தப படத்தை நீ பார்க்கவே அனுமதிச்சிருக்கமாட்டேன. அதில் இருக்கிறது நான்தான்னு ஒப்புத்திண்டிருக்கவும் மாட்டேன் நான் கௌரவமாகத்தான் வாழறேன்—ஆனா ஆரம்பத்திலே...எனக்கு...இந்த யோசனையைக் கேட்டப்போ உடம்பெல்லாம் கூசிக் குறுகித்து; அழுகையே வந்தது" என்று சொல்லும்போது ருக்குவின் குரல் அடைத்தது; மொழி குழறியது

சற்று மௌனமாய்க் காப்பியை ஆற்றி ஒரு மிடறு பருகியபின் தெளிவான குரலில் பேசலானாள் ருக்கு.

"அப்பா செத்துப்போனதும் நானும் உன் மாதிரி அநாதையாயிட்டேன். 'ஊருக்குப் போயி, தெரிஞ்சவா நாலு பேரு வீட்டிலே ஒழைச்சுச் சாப்பிடேன்; பட்டணத்தில் உனக்கு என்ன வெச்சிருக்கு'ன்னு இடிச்சு இடிச்சு சொல்ல ஆரம்பிச்சா அந்த வீட்டிலே எனக்குன்னு தெரியும்: அந்த ஊர்லேயும் ஒண்ணும் எனக்கு வெச்சில்லேன்னு. அப்பதான் நெனச்சுண்டேன்: 'அவசரப் பட்டு, எட்டாங் கிளாசோட படிப்பெ நிறுத்தினேமே'ன்னு. அந்த

மாதிரி சந்தர்ப்பங்கள் வர்ரபோது தனக்குத்தானே உழைச்சுச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லாத ஓர் அநாதையான வயசுப் பொண்ணுக்கு உலகம் ரகசியமா ஓடிவந்து செய்யற உதவி—உனக்குக் கெடச்சிருக்கிற தொழில்தான். ஒரு தடவை எக்ஸிபிஷன்லே ஒரு ஸ்டால்லே வேலைக்குப் போனேன். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு ரூபா சம்பளம்னு கேட்டப்போ எனக்கு மனசு குளிர்ந்தது. அங்கே எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லே; வர்ரவா கேக்கற அவசியமுள்ள, அவசியமில்லாத அநாவசியக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சிரிச்ச முகத்தோட பதில் சொல்லிண்டு இருக்கணும்

"நான் வேலைக்குப் போனது ஒரு பவுடர் ஸ்னோ ஸ்டால் வேலைக்குப்போன அடுத்த நாள் அந்த ஸேல்ஸ் மானேஜர், எனனைக் கூப்பிட்டுச் சொனனர்—'நம்ம ஸ்னோவையும் பவுடரையும் மத்தவாளை உபயோகிக்கணும்னு சொலறதுக்கு முன்னே நாமும கொஞ்சம் உபயோகிக்கணும்'னு அதனலே நான் அலங்காரமும் செய்துண்டேன். இதைப் பார்த்து அந்தச் சொந்தக்கார மனுஷாள் எல்லாம் தப்பாத்தான் பேசினா. அபபுறம்தான அநத வீட்டிலேயே ஒரு ரூமை வீட்டுக்காரங்க கிட்டே கேட்டு வாடகைக்குப் பிடிச்சிண்டு தனியாவே வாழறதுன்னு ஒரு முடிவு பணணினேன்

"ரெண்டு மாசம் எக்ஸிபிஷன் முடியற வரைக்கும் என் வாழ்க்கை கஷ்டமில்லாம ஓடித்து எக்ஸிபிஷன முடியறதுக்கு முதல் நாள் அந்த ஸேல்ஸ் மானேஜர் எனகிட்டே வந்து ரொம்ப ஆதரவோட என்னைபபத்தி விசாரிச்சார் வயசிலே எனக்குத் தகபபனர் மாதிரி இருந்ததாலே என்னோட நிராதரவான நெலமையை அவர் கிட்டே சொன்னேன. அவர் ஓர் அட்ரஸ் கொடுத்து மறுநாள் அங்கே வந்து சந்திக்கச் சொன்னர். மறுநாள் நான் அங்கே போனு ..ம்ஹூம்! என்னத்தைச் சொல்றது? அவர் எனக்குக் காட்டின வழியே, இப்ப நீ இருக்கியே இந்தப் பிழைப்புத்தான். நான யோசிச்சேன: 'இதுதானு வழி...இது ஒண்ணுதானு வழி ..வேற வழியே கிடையாதா வாழறத்துக்கு?'ன்னு யோசிச்சேன்! இப்படி ஒரு வழி இருக்கிறதா நெனைச்சாலே வேற வழி புலப்படாது பட்டினி கெடந்து அநாதைப் பொணமா சாகிறதானுலும் சரி, இந்தப் பிழைப்பே எனக்கு வாண்டாம்னு வந்துட்டேன்" என்று சொல்லி தம்ளரில் ஆறிக் கொண்டிருந்த காப்பியை மடமடவெனக் குடித்தாள் ருக்கு.

"நான் இருக்கிற வீட்டிலே மாடிமேலே ஒருத்தர் குடியிருந்தார்" என்று கூறுகையில் அவள் குரலில் ஒரு மாற்றமும், முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சியும், கண்களில் ஒரு கலக்கமும் பிறந்ததைப் பட்டு கவனித்தாள்.

"நான் கஷ்டப்படறபோதெல்லாம், நிராதரவாய்க் கண்கலங்கி நிற்கும்போதெல்லாம், அந்தச் சொந்தக்கார மனுஷா என்னைச் சுடு சொற்களாலே வடுப்படுத்தின நேரத்திலே எல்லாம், அவர் என்னெப் பார்க்கிற பார்வையிலே எனக்கு ஒரு ஆறுதல் இருந்தது. அவர் எனக்கு உதவி செய்ய முடியும்னும் செய்வார்னும் தோணித்து. அன்னிக்கு ஸேல்ஸ் மானேஜரைப் போய்ப் பார்த்துட்டு மனம் உடைஞ்சு திரும்பி வர்ரபோது அவரை வழியிலே பார்த்தேன்...என் நம்பிக்கைக்குத் தகுந்தமாதிரி அவர் உதவி செய்ய முன் வந்தார்... 'நீங்க எங்கே போயிட்டு வர்ரீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும்'னு அவர் என்கிட்டே பேச ஆரம்பிச்சார். 'ஐயோ தெய்வமே! என்னைப்பத்தி அநியாயமா இவர் தப்பா நெனைக்கும்படி ஆயிடுத்தே'ன்னு நெனைச்சப்போ, எனக்கு அழுகையெ அடக்க முடியலே...

"ஆனா அவர் சிரிச்சுண்டே சொன்னார்: 'அதனாலே ஒண்ணும் தப்பில்லே—உங்களுக்குத் தெரியாமல்தான் நீங்க போயிருக்கீங்க; தெரிஞ்சவுடனே மனசுக்குப் பிடிக்காம திரும்பி வந்துட்டீங்கன்னும் எனக்குத் தெரியும். அடுத்தபடி என்ன செய்யப் போறீங்க?'ன்னு கேட்டார்.. என்னைப்பத்தி அவ்வளவு அக்கறை எடுத்துண்டு என்னை அவர் கவனிச்சுண்டு வரார்னு தெரிஞ்சப்ப 'நீங்க சொல்றபடி கேக்கறேன்'னு சொல்லணும் போலத் தோணித்து. ஆனா என்னாலே ஒண்ணுமே சொல்ல முடியல்லே—பேசாம நின்னேன் அவரே பேசினார்: 'உங்களை, உங்க மனசை, அறிவை நான் நன்னா புருஞ்சிண்டிருக்கிறவன், சொன்னா—உங்களுக்கு ரொம்ப ஆச்சரியமா இருக்கும் எதையும் தப்பா நெனைச்சுக்க மாட்டீங்கன்னு நம்பறேன்; நாளைக்கு காலையிலே என்னோட வர்ரதானா உங்களை ஒரு கௌரவ மான காரியத்தில் ஈடுபடுத்தலாம்னு ஆசைப்படறேன்'னு அவர் சொன்னப்ப, என் வாழ்க்கைக்கே விடிவு வந்துட்டதுன்னு நெனைச்சுப் பூரிச்சுப் போனேன்..." என்று சொல்லி நெஞ்சுவிரிய ஒரு நெடுமூச்சிழுத்தாள் ருக்கு.

அப்போது மீண்டும் சர்வர் வந்து எட்டிப் பார்க்கவே "என்ன பட்டு, இன்னொரு காப்பி சாப்பிடுவோமா" என்று வினவினாள் ருக்கு.

"எனக்கு வேண்டாம்..." என்று பட்டு மறுத்ததும், "காப்பிக்காக இல்லே...இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து பேசலாம்...அதுவு மில்லாம முதல் காபி ரொம்ப ஆறிப் போச்சு—ஒரு காபியை ஆளுக்குப் பாதி சாப்பிடலாமே—ம்...ஒரு காபி கொண்டு வாங்க"—என்று அவளிடத்தில் பேசி, சர்வரிடம் கூறினாள் ருக்கு.

"அடுத்த நாள் அவரோட, அவர் அழெச்சிண்டு போன இடத்துக்குப் போனேன்...அதுவரைக்கும் எனக்குத் தெரியாது அவர் ஒரு பெரிய 'ஆர்டிஸ்ட்'னு. அந்த இடமே ஒரு புனிதமான கோவில் மாதிரி இருந்தது. 'சித்ர, சில்ப கலாசாலே'ன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கியோ?...அங்கேதான போனேன். வெளி வராந்தாவிலே பத்து இருபது மாணவர்கள் மெழுகிலே சிலேகள் செய்துண்டிருந்தா... உள்ளே ஒரு ஹாலிலே 'கிளாஸ்' நடந்துண்டிருந்தது. என்னே மேல் மாடிக்கு அழைச்சிண்டு போனூர். அங்கே சுவரிலே மாட்டியிருந்த படங்களேப் பார்க்கறசசே எனக்கு உடம்பெல்லாம் கூசித்து..

"—'இதெல்லாம் பார்த்துண்டு இருங்கோ'ன்னு சொல்லிட்டு அவர் கீழே போனூர். நான் அந்த ஹாலே நன்னு சுத்திப் பார்த்தேன்... ஹால் நடுவிலே ஒரு பெரிய மேடை மாதிரி இருந்தது. அதுக்கு நாலு பக்கமும்—மேலே பெரிய லேட்டுகள்...அந்த மேடை இஷ்டப்படி திருப்பக்கூடிய சுழல்மேடை; அதைச் சுத்திலும் ஸ்டாண்டுகளும் பக்கத்தில் ஸ்டூலிலே சித்திரம் தீட்டறத்துக்கான வர்ணம, பென்சில், பிரஷ்—என்னென்னவோ இருந்தது அந்தப் படங்கள் எல்லாம் இப்ப நீ பாத்தியே இதைவிடப பெரிசா, வர்ணம் தீட்டியும்—கரிக்கோட்டிலே வரைஞ்சதும — பெண்கள், ஆண்கள் எல்லாமே நிர்வாணத் தோற்றமாவே இருந்தது...அதில் ஆபாசம இருக்கிறதாக அப்ப தோணினது ஒரு பிரமைனனு இப்ப புரியறது; ஆனு அப்ப எனக்கு ஒண்ணுமே புரியல்லே அந்தப் படத்துக்குக் கீழே ஒரு ஓரமா 'ருத்ரா'ன்னு எழுதி இருந்தது ஆமா, அவர் பேரு அதுதான்...

"கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம்—ரெண்டு கையிலேயும் ஐஸ் கட்டி மெதக்கற கூல்டிரிங்ஸ் தம்ளரை ஏந்தி என்னேப் பார்த்துச் சிரிச்சிண்டே அவர் வந்தார். எனக்கு அவரைத் தப்பாவோ அசிங்கமாவோ நெனேக்க முடியல்லே...

"அவர் என் கையிலே ஒரு தம்ளரைக் குடுத்துட்டு தன கையிலே இருந்ததைக் குடிச்சிண்டே அங்கேஇருந்த படங்களே எலலாம் கவனமாப் பார்த்தார்...'இவங்க எல்லாம் உங்களே மாதிரி கௌரவமான பெண்கள்தான்'னு சொன்னூர்...நான் பதிலே பேசல்லே... அவர் சொன்னூர். 'இது ஒரு கோயில் மாதிரி இங்கே அழகே தெய்வம். இயற்கையே அழகு. அழகான பசுவுகளோ, மயிலுக்கோ, காளேக்கோ, மானுக்கோ பத்து முழத் துணியைச் சுத்தி வெச்சா அந்த அழகுகள் எல்லாம் எவ்வளவு ஆபாசமாயிடும்னு கற்பனே செய்து பாருங்கோ'ன்னூர்...

"...மனிதனின் அழகே அவன் 'உடுத்திக்கற 'துணி'—அழகா போயிடுத்தே!... துணிக்குத் தனியா அழகு உண்டு... இங்கே அதுக்கே ஒரு வகுப்பு இருக்கு; அங்கே டிசைன்ஸ், 'என்கிரேவிங்ஸ்' எல்லாம் படிக்கறு; மனிதனின் அழகுங்கறது துணியோட அழகு இல்லே... இன்னும் சொல்லப் போனு துணியும் மணியும் நகைகளும் சிங்காரங்களும் தான் ரொம்ப ஆபாசம். அழகைக் கெடுக்கறதுக்குப் பேருதானே ஆபாசம்? இப்படி நான் சொல்லும் போது நீங்க ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவா புரிஞ்சுக்கணும் இந்த நிர்ணயிப்புகள் எல்லாம் கலைச்சுடரின் முன்னே... அவை இந்த ஹாலின் புனிதத் தன்மைக்கு அப்பால் செல்லாது; செல்லவும் வேண்டாம்.

'கலைஞனின் இதயம் ஒளிமயமானது. உலகத்தின் இதயம் கபடும் சூதும் பொய்யும் நிறைஞ்சது. இந்த அழகின் பேரொளியை அந்தக் கண்கள் தாங்காது. ஆகையால கள்ள மனம் படைச்சவங்களுக்கு அழகை ரசிக்கத் தெரியாது. இங்கே அழகு ஆராதனைக்கே தேவைப்படுகிறது. அங்கே 'தேவை'னு எல்லா ஆபாசங்களும்—அது தேவைன்னு—அங்கே 'அழகா'யிடறது. நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்கோ... நிர்வாணம் ஓர் ஆபாசமா? யோசிச்சுப் பாருங்கோ, உங்க உடம்பின் அழகை நீங்க ரசிச்சதில்லையா, தனிமையிலே...? அந்த ரசனையில் ஆபாசமிருந்ததா நினைக்கிறீங்களா? இல்லையே. அந்த ஒருமை நிலையை உங்களோட—பிரபஞ்சத்தோட—கலைஞன் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறான்... அதுக்கப்புறம் 'நான—நீ'ங்கற பேதமில்லை. நித்தியமில்லாத பொய்யான அழகிலிருந்து நித்தியமான ஒரு பிரதிமையை உருவாக்கவே கலைஞன் அழகை வழிபடுகிறான். மெய்யாய்த்தோன்றும் உங்கள் உடலுரு நிலையில்லாத ஒரு பொய்... பொய்யாய்த் தோன்றும் இந்த ஓவியம் சாஸ்வதமான—நித்தியமான ஒரு மெய்! நீங்கள் கடவுளின் சிருஷ்டி; ஆனு கடவுள் சிருஷ்டிக்க முடிஞ்சது ஒரு பொய்யைத்தான். அதிலேருந்து மெய்யை வளர்த்தது மனுஷனின் கைகள்.. மனிதன் சிருஷ்டிச்ச கலை தான் மெய்!... இப்படிப்பட்ட ஒரு மகத்தான பணியிலே அற்பமான எண்ணங்களுக்கு இடமே இல்லே. அந்த அற்ப விஷயங்கள் ஒரு பொருட்டுமில்லை. தீயில் விழுந்த சருகு மாதிரி அதெல்லாம்.

'இதோ இந்த மேடை மேலே நீங்க ஏறினவுடனேயே இயற்கையின் ஓரம்சமாய் மாறிவிடறீங்க. அப்போது உங்களுக்கு ஆடையிருக்கலாம்; இல்லாமலே போகலாம். அது பொருட்டல்ல. இங்கே அழகே ஓர் ஆடை! கலைஞனின் கடமை அதன்மீது ஆசைப்படுவதல்ல.

அந்தப் பொய்யிலிருந்து மெய்யைப் படைக்க வேண்டியது அவன் கடமை. அப்போ பால் உணர்ச்சி அற்றுப்போகிறது. நீங்க ஒண்ணுமே தெரியாத குழந்தைபோல உட்கார்ந்தோ படுத்துக் கொண்டோ இருக்கீங்க; குழந்தை நிர்வாணமாய்த்தான் இருக்கும். குழந்தை ஓர் ஆபாசமில்லை. உங்கள் உருவத்தை வரைகின்ற கலைஞர்களில் யாராவது ஒருத்தன் முழுமையான கலைஞனாய் இல்லாமல் ஆபாச மனம் படைச்சிருந்தால்தான் என்ன? எதன் பேரில்தான் உலகத்தில் தப்பு நடக்கல்லே? குழந்தையைப் பார்த்தும் கூட சில வக்கரித்த மனம் படைத்தவர்கள் ஆபாச ரசனையில் ஈடுபடலாம். அது குழந்தையின் பிரச்னையல்ல. அது குழந்தையை எந்த விதத்திலும் பாதிக்கிறதுமில்லே. அது அவனையே பாதிக்கும்...'

—இப்படி, ரொம்பநாழி பல விஷயங்களை அவர் விளக்கினார் நான் ஒரு பதிலும் பேசலே. ஆனா வந்தவுடனே இருந்தது மாதிரி குனிஞ்ச தலையோட நிற்காம, நிமிர்ந்து அங்கிருந்த படங்களைப் பார்த்தேன. மனசிலே கூச்சமில்லே அந்த அழகு எனக்குப் புரிஞ்சுது.

"கடைசியிலே அவர் சொன்னார்: 'இது ஒரு தொழில் இல்லே... இது ஓர் உயர்ந்த கலைப்பணி. அதனாலேதான் அப்படிப்பட்ட ஓர் உயர்வான காரியத்துக்கு உங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்னு நெனைச்சேன். இதுக்கு நாங்க தர்ர பணம் ஒரு கலைஞருக்குத் தரும் சன்மானம் தானே ஒழிய, விலையோ சம்பளமோ இல்லே இதை நீங்க புரிஞ்சிண்டு ஒரு 'மாடலா' இருக்க சம்மதிச்சா இருக்கலாம். இல்லேன்னாலும் இங்கே வேறே ஏதாவது ஒரு உத்தியோகத்துக்கு முயற்சி பண்ணிவிடலாம்னுதான் அழைச்சிண்டு வந்தேன. நீங்க இப்ப இல்லேன்னாலும் கொஞ்ச நாளலே இந்தக் கலையைப் புரிஞ்சுண்டா இந்தக் கலைக்கு உதவ முடியும்'னு சொன்னப்ப, ஒரு விநாடி கூடத் தயங்காம 'இந்தக் கலைக்கு நான் உதவமுடியும்னா அதைப் பெருமையா நெனச்சி—ஒரு 'மாட'லா இருக்கச் சம்மதிக்கிறேன்னு' சொன்னேன்."

—அப்போது காப்பி வந்தது. காப்பியை மேசையின் மீதுவைத்து விட்டு, சர்வர் முதலில் கொண்டு வந்த பில்லை எடுத்துத் திருத்தி எழுதி வைத்தான். ருக்கு பழைய நினைவுகளைப் பற்றிப் பேசிய ஆர்வத்தில் முகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தாள். அவள் காப்பியை ஆற்றிப் பாதியாய்ப் பகிர்ந்து பட்டுவிடம் தம்ளரை வைத்து வட்டாவில் இருந்ததை அருந்தினாள். ஒன்றுமே புரியாமல், திகைத்தவன் போன்று ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் உட்கார்ந்திருந்தான் பட்டு அவள் மனத்தில் நிறைக்கப்பட்ட உண்மையானதும், புனிதமானது

மான செய்திகள் சுமையாய்க் கனத்து, சொல்லிழக்க வைத்திருந்தது அவளை. தன்னைப்போல் ருக்குவையும் கேவலமாய் நினைத்துப் பேசியதை எண்ணி வருந்தினாள் பட்டு. அவ்விதம் பேசியும் தன் மீது வருத்தம் கொள்ளாத ருக்குவின் பெருந்தன்மையையும் எண்ணி வியந்தாள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவளது தனித்த, சொந்த பிரச்னைகள் வேறு மனத்துள் குமைந்தவாறே இருந்தன. இவளைச் சந்தித்த பின்பு மீண்டும் திரும்பி அந்தக் கேவலமான இருட்டறைக்குத் திரும்பிப் போவதை எண்ணுகையில் தன் தலைவிதிக்கு ஒரு முறை குரலெடுத்து அழவேண்டும் போலிருந்தது. அந்த உணர்ச்சியை விழுங்கியதால் அவள் முகமெல்லாம் சிவந்து கழுத்து நரம்புகள் புடைத்துக் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

காப்பியைக் குடித்துக் கொண்டே ருக்கு சொன்னாள்: "ஏதோ ஒரு புனித உணர்ச்சியிலே தைரியமாச் சொல்லிட்டேனே ஒழிய, முதல் நாள் பத்துப் பதினைஞ்சு 'ஆர்ட்டிஸ்ட்'டுகள் மத்தியில், மேடையிலே போயி, லைட்டையும் 'ஆஃப்' பண்ணி, அங்கியைக் கழட்டிப் போடச் சொன்னவுடனே உதற ஆரம்பிச்சுது. ஓடி வந்துடலாம்னு கூடத் தோணித்து. ஆனா அதுவும் முடியலே. காலே நகரலே... அந்தச் சமயத்திலேதான் அவர் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைச்சுண்டேன்.

"...'இங்கே அழகே ஓர் ஆடை, ஒரு மகத்தான பணியில் அற்பமான எண்ணங்களுக்கு இடமே இல்லை. அந்த அற்ப விஷயங்கள் இங்கே ஒரு பொருட்டும் இல்லே. தீயில் விழுந்த சருகு மாதிரி அதெல்லாம் — இதோ, இந்த மேடையிலே நீங்க ஏறினவுடனே, இயற்கையின் ஓரம்சமா மாறிடறீங்க' — அந்த வார்த்தைகளை முழுமையான மனசோடு ஏத்துண்ட பிறகு என் உடம்பிலே நடுக்கம் குறைஞ்சுது. மத்த காரியத்தைப் பத்தி நெனைக்க எனக்கு வெட்கமோ அவமானமோ இல்லே. அவர் சொன்னது உண்மை. இது கேவலமான ஒரு தொழில் இல்லே; உயர்ந்த கலைப்பணி" என்று கூறி, மௌனமாய் மேலே பேச யோசித்தவாறு இருந்தாள் ருக்கு.

இவ்வளவு நேரம் பேசாதிருந்த பட்டு 'சரக்' கென்று புதுத் துணியைக் கிழித்தது போல ஒரு வார்த்தையைத் தத்தலான அழுத்தத்துடன் கூறினாள்: "எல்லாம் வயித்துக்காகத் தானே?

"கலை — அது இது — அப்படி இப்படின்னு நீ என்ன பேசினாலும் வயிறுதானே உன்னைப்போயி அங்கே நிர்வாணமாய் நிக்க வெக்கறது?... ம்... நீ அதையே கௌரவமா பேசிக்கலாம். அதே காரணத்தாலேதான் நானும்..." என்று சொல்ல வந்ததை விழுங்கினாள் பட்டு.

"ஆமாம், நீ இருட்டிலே நிக்கறே! நான் வெளிச்சத்திலே நிக்க றேன்!... இருட்டுக்கும் வெளிச்சத்துக்கும் வித்தியாசம் உண்டுன்னு சொன்னால் போறுமா? இதுக்கு அது பூரணமாகவே மாறு பட்டது இல்லையா? அதனாலேதான் ஒண்ணு கௌரவம்; இன்னொண்ணு கேவலம். அது சரி; 'எல்லாம் வயித்துக்காக'ன்னு ஒரேயடியா முடிவு செய்து விடாதே! கலைஞன் வயித்துக்கு இல்லாம காய்ந்தே போகலாம்; இல்லாட்டா அவன் கலையின் மூலம் கோடி கோடியாய்ப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கலாம் ஆனால் அவன் கலையை சிருஷ்டிக்கறதே அதுக்காக இல்லே. என்னை யாரும் கட்டாயப்படுத்தல்லே, யாரையும் திருப்திப்படுத்தறத்துக்காக அந்தக் காரியத்தை நான் செய்யல்லே. அப்படிச் செய்ய முடியாதுடி! அதன் ஆத்மாவை புரிஞ்சுக்கணும். அப்பத்தான் முடியும்

"இன்னிக்கி நான் அங்கேயே உத்தியோகம் பண்ணிண்டிருக் கேன். இப்பவும் 'மாடலா' போயி நிக்கறதிலே எனக்கு ஓர் உன்னதமான சந்தோஷமிருக்கு அது என்னிக்கும் இருக்கும். காரிலே வந்து இறங்கி 'மாடலா' நிக்கற பெரிய மனுஷாளும் உண்டு உனக்கு வயிறே பிரச்னைன்னா, கலை உன் வயித்தையும் நிரப்பும் ஆனால் கலையின் நோக்கமே கலைஞனின் வயித்தை நெரப்பறது இல்லே" என்று ருக்கு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது பட்டு பொல பொலவென்று கண்ணீருகுத்து அழுதாள். ருக்குவின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னாள்: "எனக்கு என்ன தெரியும்? அறியாத்தனத்தாலே, நான் தப்பா ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் மன்னிச்சுடு ருக்கு..." என்று அவள் பரிதாபமாய்க் கேட்டபோது, ருக்கு அவள் கரத்தை அழுந்தப் பற்றி "அடி அசடே...என்ன பேசறே? உனக்கு நன்னாப் புரியும்படி விளக்கறதுக்குத்தான் இவ்வளவும் நான் சொல்றேன் உன் மேலே எனக்கு வருத்தம் உண்டாகுமா, என்ன?" என்று தணிந்த குரலில் சிரித்தாள்

"நீ கல்யாணத்தைப் பத்தி யோசிக்கவே இல்லையா?" என்று பேச்சை மாற்றினாள் பட்டு ருக்கு ஒரு நிமிஷம் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னாள்: "இல்லே...அப்படி ஒரு ஆணை நான் இன்னும் சந்திக் கவே இல்லை"

ருக்குவின் பேச்சையும் அவளது நிலையையும் பார்க்க, பட்டுவுக்கு உள்ளூறப் பெருமிதமாய் இருந்தது.

"சரி, என்னோடே துணையாய் நீ வந்து இரேன். இந்த உத்தியோகத்தைச் சரியா நீ புரிஞ்சுண்டா, நாளைக்கே உன்னை நான் அழைச்சிண்டு போவேன், சம்மதமா?" என்று வினவினாள் ருக்கு

தாழ்ந்துபோன பெண் ஜன்மமான தன் எதிரே, ஆண் வாடையே படாத, ஒளி மிகுந்த பெண்மைச் சுடராய் நின்று, உதவிக்குக் கரம் நீட்டும் அந்த அழைப்பைப் பட்டுவால் மறுக்க முடியவில்லை.

புனிதமானதும் உயர்வானதுமான அந்த சித்ரசில்ப கலாசாலை யின் மாடியிலுள்ள விசாலமான ஹாலுக்குள், பயந்து கூசித் தலை குனிந்து நடந்தாள் பட்டு.

தலை நரைத்து, பட்டை பிரேம் கண்ணாடியணிந்து, நீண்ட அங்கி யைப போன்ற ஜிப்பாவுடன் எழுந்து வந்த அவர்-'புரபஸர் ருத்ரா' அவளைப் புன்னகையுடன் வரவேற்று ஹாலுக்குள் அழைத்துச் சென்றார் அந்த மேடைக்குப பின்னாலிருந்த ஸ்கிரீன் மறைவுக்குப் போய், தனது உடைகளைக் களைந்துவிட்டு, அங்கிருக்கும் நீண்ட அங்கியை அணிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று முக்கு அவளுக்கு விளக்கியிருந்தாள்

அதன்படி அவள் ஸ்கிரீனுக்குப் பின்னால் மறைந்ததும்—வெளியே மணியடித்தது.

தடதடவென மாடிப் படிகளில மாணவர்கள் வரும் சப்தம் கேட்டது

ஸ்கிரீனுக்குப பின் நின்றிருந்த பட்டு தலை நிமிர்ந்து சுவர்களிலிருந்த சில ஓவியங்களைப் பார்த்தாள் அவளுக்குக் கண்கள் கூசின அந்த உருவங்கள் அழகாக இருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் 'அப்படிப்பட்ட அழகோ, தகுதியோ தனது உடலுக்கு இல்லையே' என்ற தாழ்வுணர்ச் சியால் அவள் மனம வதங்கியது. அவள் முக்குவைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்தாள் ''புனிதமான தன் மேனியைப் பற்றி அவளுக்கு இருக்கும் பெருமிதம் தனக்கு இல்லையே' என்று அவசியமில்லாமல் மனம் குமைந்தாள் பட்டு

அப்போது அவர் ஸ்கிரீன் கதவில் மெள்ளத் தட்டி ஓசைப்படுத் தினார்

அவள் தனது உடைகளைக் களைந்து அங்கியை எடுத்து அணிந்து கொள்ளப்போன நேரத்தில் மேடைக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஒளி சொரி யும் விளக்குகள் எரிந்தன! அவற்றுக்கு 'ஷேடு'கள் வைத்து நிழ லும் ஒளியும் கலந்து விழுவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண் டிருந்தன.

'ஐயோ! இவ்வளவு வெளிச்சமா?' என்று பதைத்து நின்றாள் பட்டு ஸ்கிரீனின் இடைவெளியில் முகம் பதித்து ஒரு கண்ணால் வெளியே பார்த்தாள். இருபதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்கள் உட்கார்ந் திருந்தனர்

பட்டுவின் உடலில் நடுக்கமும், மனத்தில் கலக்கமும் அதிகமாயின. 'தன்னால் அவ்விதம் நிற்க முடியாது, அந்தச் சக்தி தனக்கு இல்லை' என்று தீர்மானமாகத் தோன்றியது அவளுக்கு. ஒளி சொரியும் விளக்குகள் பொருத்தப்பட்ட பின் மீண்டும் ஒரு முறை அவர் கதவைத் தட்டியதும்,

—அவள் வெளியே வந்தாள்...

உள்ளே போகும்போது அணிந்திருந்த ஆடைகளையே மீண்டும் அணிந்து தலையைக் குனிந்துகொண்டே அவள் வெளியே வந்தாள்.

"என்னை மன்னிச்சிடுங்க...என்னாலே" என்ற வார்த்தைகளை யாருக்கும் புரியாமல் குழறிவிட்டு, அவள் விடுவிடென்று அந்த வகுப் பறையினின்றும் வெளியேறி மாடிப்படிகளில இறங்கும்போது கீழே நின்றிருந்த ருக்குவைப் பார்த்தாள்.

"பட்டு பட்டு" என்று அழைத்தவாறே ஓடி வந்தாள் ருக்கு.

"என்னை மன்னிச்சுடு ருக்கு. .நான் போறேன் என்னாலே முடியலேடி...ரொமப வெளிச்சமாயிருக்கு..." என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடினாள் பட்டு

"ஓ! முடியல்லேன்னா பரவாயில்லே. இப்ப நீ எங்கே போறே?" என்று அவளைத் தடுத்தாள் ருக்கு

"நான் போறேன்...என் தலைவிதிப்படி" என்று கூறிவிட்டு ருக்குவின் பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காமல் காம்பவுண்டைக் கடந்து தெருவில் இறங்கி ஓடினாள பட்டு.

அவள் பின்னால தொடர்ந்து செல்லவிருந்த ருக்குவின் எதிரே அவர்—ருத்ரா—வந்தார்.

"ப்ளீஸ் ஹெல்ப! அங்கே ஸ்டூடன்ஸெல்லாம் காத்திண்டிருக்கா—நீங்களாவது வரணும" என்று அழைத்ததும், ருக்கு மாடிப்படியேறி மேலே போனாள்.

சற்று நேரத்திற்குப் பின் அழகையே ஆராதிக்கும் அந்தக கலா சந்நிதியில் இருபுறத்திலிருந்தும் பிரகாசமாய்ப் பொழியும் ஒளி வெள்ளத்தில் அழகையே ஓர் ஆடையாய்த் தரித்து, பலர் முன்னே தன் சுடர் மேனியைக் காட்டி நின்றிருந்தாள், ருக்கு.

அதே நேரத்தில் இருளைத் தேடி—அந்தப் போர்வையில் எவனோ ஒருவனோடு தன்னை மறைத்துக்கொள்ள நகரத்தின் ஓர் இருண்ட பகுதியை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தாள் பட்டு.

5. குருபீடம்

அவன் தெருவில் நடந்தபோது வீதியே நாற்றமடித்தது. அவன் பிச்சைக்காகவோ அல்லது வேடிக்கை பார்ப்பதற்காகவோ சந்தைத் திடலில் திரிந்து கொண்டிருந்த போது அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் எல்லாருமே அருவருத்து விரட்டினார்கள். அவனை விரட்டுவதற்காகவே சில பேர் ஏதோ பாவ காரியத்தைச் செய்கிற மாதிரி அவனுக்குப் பிச்சையிட்டார்கள்.

அவன் ஜெயிலிலிருந்து வந்திருப்பதாகச் சில பேர் பேசிக் கொண்டார்கள். அவன் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டவனென்றும் சிலர் சொன்னார்கள்.

ஆனால், இப்போது அவன் ஒரு நோயாளியோ பைத்தியக்காரனோ அல்ல என்று அவனைப் பார்த்த எல்லோரும் புரிந்து கொண்டார்கள் உண்மையும் அதுதான் சோம்பலும் சுய மரியாதை இல்லாமையும், இத்தக் கோலம் அசிங்கமென்று உணர முடியாத அளவுக்கு அவனிடம் ஊறி உறைநதுபோன தாமசத்தின் மதமதப்பினாலும் அவன் இவ்வாறு திரிகிறான் பசிக்கிறதோ இல்லையோ தன் கையில் கிடைத்ததையும் பிறர் கையில் இருப்பதையும் தின்ன வேண்டுமென்கிற வேட்கை அவன் கண்ணில் அலைந்தது. ஒரு குழந்தை சாப்பிடுவதைக் கூட ஒரு நாய் மாதிரி அவன் நின்று பார்த்தான். அவர்களும் அவனை நாயை விரட்டுவது மாதிரி விரட்டினார்கள், அவ்விதம் அவர்கள் விரட்டி அவன் விலகி வருமபோது அவன் தனது பார்வையால பிறர் சாபபிடும பொருளை எசசில் படுத்தி விட்டு வந்தான். அவன் எப்போதும் எதையாவது தின்று கொண்டே இருந்தான். அவன் கடைவாயிலும் பலலிலும் அவன தின்றவை சிக்கிக் காய்ந்திருந்தது. யாராவது பீடியோ சுருட்டோ புகைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதற்குமு அவன் கையேந்தினான். அவர்கள் புகைத்து எறிகிற வரைக்கும் காத்திருந்து அதன் பிறகு அவற்றைப் பொறுக்கி, அவர்களை அவமரியாதை செய்கிற மாதிரியான சந்தோஷத்துடன் அவன் புகைத்தான்.

சந்தைக்கு வந்திருக்கிற நாட்டுப்புறப் பெண்கள் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கும் போதும், குனிந்து நிமிர்கையில் ஆடை விலகும் போதும் இவன் காமாதுரம் கொண்டு வெட்கமில்லாமல் அவர்களை வெறித்துப் பார்த்து ரசித்தான்.

அவனுக்கு உடம்பில் நல்ல வலுவும் ஆரோக்கியமும் இருந்தது. எனினும் எப்போதும் ஒரு நோயாளியைப்போல் பாசாங்கு செய்வது அவனுக்குப் பழக்கமாகிப் போய்விட்டது. அவனுக்கு வயது நாற்பதுக்குள்தான் இருக்கும். கடுமையாக உழைக்காததாலும், கவலைகள் ஏதும் இல்லாததாலும் அவன் உடம்புவாகே ஒரு பொலி காளை மாதிரி இருந்தது. இளமையும் உடல் வலுவும் ஆரோக்கியமும் இயற்கையால் அவனுக்கு அனுக்கிரகிக்கப்பட்டிருந்தும் அவன் தன்னைத் தானே சபித்துக் கொண்டது மாதிரி சேற்றில் மேய்கிற பன்றியாய்த் திரிந்தான்.

சந்தைத் திடலுக்கும் ரயிலடிக்கும் நடுவேயுள்ள குளக்கரையை அடுத்த சத்திரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு அங்கே குளிக்கிற பெண்களை வேடிக்கை பார்ப்பது அவனுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. ஆனால் ஒரு நாளாவது 'தானும் குளிக்க வேண்டு'மென்று அவனுக்குத் தோன்றியதே இல்லை. மற்ற நேரங்களில் அவன் அந்தத் திண்ணையில் அசிங்கமாகப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருப்பான். சில சமயங்களில் பகல் நேரத்தில் கூட உறங்குவது மாதிரி பாவனையில் வேண்டுமென்றே ஆடைகளை விலக்கிப் போட்டுக் கொண்டு தெருவில் போவோர் வருவோரை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கி ரகசியமாக மனத்திற்குள் மகிழ்ச்சி அடைவான்.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு லேசாக மழை பெய்துகொண்டிருந்த இரவில் ஒரு பிச்சைக்காரி இந்தச் சத்திரத்துத் திண்ணையில் வந்து படுக்க, அவளுக்கு ஏதேதோ ஆசை காட்டிக் கடைசியில் அவளை இவன் வலியச் சென்று சல்லாபித்தான். அதன் பிறகு இவனைப் பழி வாங்கிவிட்ட மகிழ்ச்சியில் தனது குறைபட்டுப்போன விரல்களைக் காட்டித் 'தான் ஒரு நோயாளி' என்று அவள் சிரித்தாள். அதற்காக அருவருப்புக் கொள்கிற உணர்ச்சிகூட இல்லாமல் அவன் மழுங்கிப் போயிருந்தான். எனவே, அவள் இவனுக்குப் பயந்துகொண்டு இரண்டு நாட்களாக இந்தப் பக்கமே திரும்பவில்லை. இவன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு நேற்று இரவெல்லாம் சினிமாக் கொட்டகை அருகேயும், கடைத் தெருவிலும், சந்தைப் பேட்டையிலும், ஊரின் தெருக்களிலும் கார்த்திகை மாதத்து நாய்மாதிரி அலைந்தான்.

மனித உருக்கொண்டும் அவனிடம் உறைந்துபோன தாமசத் தன்மையினால், சோம்பலைச் சுகமென்று சுமந்துகொள்கிற புத்தியின் மந்தத்தினால் அருவருக்கத்தக்க ஒரு புலை நாய்மாதிரி அவன் இங்கு அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். வயிற்றுப்பசி, உடற்பசி என்கிற விகாரங்களிலும் உபாதைகளிலும் சிக்குண்டு அலைகின்ற நேரம் தவிர

பிறபொழுதுகளில் அந்தச் சத்திரத்துத் திண்ணையில் அவன் தூங்கிக் கொண்டே இருப்பான்.

காலை நேரம்; விடியற்காலை நேரம் அல்ல. சந்தைக்குப் போகிற ஜனங்களும், ரயிலேறிப் பக்கத்து ஊரில் படிப்பதற்காகப் போகும் பள்ளிக்கூடச் சிறுவர்களும் நிறைந்து அந்தத் தெருவே சுறுசுறுப்பாக இயங்குகின்ற—சுரீர் என்று வெயில் அடிக்கிற நேரத்தில் அழுக்கும் கந்தலுமான இடுப்பு வேட்டியை அவிழ்த்துத் தலையில் இருந்து கால் வரை போர்த்திக்கொண்டு, அந்தப் போர்வைக்குள் கருப்பிண்டம் மாதிரி முழங்கால்களை மடக்கிக்கொண்டு, கைகளிரண்டையும் காலிடையே இடுக்கியவாறு, வாயிலிருந்து எச்சில் ஒழுக, ஈ மொய்ப்பதுகூடத் தெரியாமல் அவன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். தெருவிலே ஏற்படுகிற சந்தடியும் இரைச்சலும் ஏதோ ஒரு சமயத்தில் அவன் தூக்கத்தைக் கலைத்தது என்றாலும் அவன் விழித்துக் கொள்ள விரும்பாதது போல தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்

—இதுதான் சோம்பல் உறக்கம் உடலுக்குத் தேவை. ஆனால், இந்தத் தேவையற்ற நிர்ப்பந்தத் தூக்கம்தான் சோம்பலாகும் இந்த மதமதப்பைச் சுகமென்று சகிக்கிற அறிவுதான் தாமசமாகும்.

விரைவாக ஏறி வந்த வெயில் அவன்மீது மெதுவாக ஊர்ந்தது அவன் தெருவுக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு சுவர் ஓரமாகப் படுத்திருந்தான் சத்திரத்துச் சுவரின் நிழல் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சுருங்க ஆரம்பித்தது முதலில் வெயிலின் விளிம்பு அவனது விலாவுக்கும் தரைக்கும் இடையே மெள்ள மெள்ளப் புகுவதை அவனது மரத்துப்போன தேகம் ரொம்பத் தாமதமாக உணர்ந்தது. வெயிலின் உறைப்பை உணரக்கூடிய உணர்ச்சிக் குறுகுறுப்பு மழுங்கிப்போனதால் ஒரு மலைப்பாம்புமாதிரி அவன் அசிங்கமாக நெளிந்தான். அந்த வெப்பத்திலிருந்து—அந்த வெயிலின் விளிம்பிலிருந்து ஒரு நூல் இழை விலகுவதற்கு எவ்வளவு குறைவான, மெதுவான முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளலாமோ அவ்வளவே அவன் நகர்ந்து படுத்தான். சற்று நேரத்தில் மறுபடியும் வெயில் அவனைக் கடித்தது அவனது அசமந்தம் எரிச்சலாகி அவன் தூக்கம் கலைந்தான். ஆனாலும் அவன் எழுந்திருக்கவில்லை இன்னும் கொஞ்சம் நகர்ந்து சுவரோடு ஒட்டிக்கொண்டான்

எதிரே இருந்த டீக்கடையிலிருந்து டீ அடிக்கிற சத்தம் கேட்டது அந்தச் சத்தத்தில் அவன் டீ குடிப்பது மாதிரி கற்பனை செய்து கொண்டான்

மறுபடியும் வெயில் அவனை விடாமல் போய்க் கடித்தது. அதற்கு மேல் நகர முடியாமல் சுவர் தடுத்தது. ஒரு பக்கம் சுவரும் ஒரு பக்கம் வெயிலும் நெருக்க அவன் எரிச்சலோடு எழுந்து உட்கார்ந்தான். அவனுக்குக் கண்கள் கூசின. ஒரு கண்ணைத் திறக்கவே முடியவில்லை. பீளை காய்ந்து இமைகள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அவன் ஒரு கையால் கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டே இன்னொரு கையால் தலைமாட்டில் சேகரித்து வைத்திருந்த துண்டு பீடிகளில் ஒன்றை எடுத்தான். பீடியைப் பற்ற வைத்து அவன் புகையை ஊதியபோது அவனது அரைக் கண் பார்வையில் மிக அருகாமையில் யாரோ நின்றிருக்கிற மாதிரி முகம் மட்டும் தெரிந்தது. புகையை விலக்கிக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

எதிரே ஒருவன் கைகளைக் கூப்பி, உடல் முழுவதும் குறுகி இவனை வணங்கி வழிபடுகிற மாதிரி நின்றிருந்தான். இவனுக்குச் சந்தேகமாகித் தனக்குப் பின்னால் ஏதேனும் சாமி சிலையோ, சித்திரமோ இந்தச் சுவரில் இருக்கிறதா என்று திரும்பிப் பார்த்து நகர்ந்து உட்கார்ந்தான். இவனது இந்தச் செய்கையில் ஏதோ அரிய பொருளைச் சங்கேதமாகப் புரிந்துகொண்டு. வந்தவன் மெய்சிலிர்த்து நெக்குருகி நின்றான்.

அவனுக்கு வயது இருபதுக்குள் இருக்கும். முகத்தில் லேசான தாடியும் மீசையும் அரும்பிப் பிடரியில் தலை முடி வழிய, பெரிய ஒளி வீசும் கண்களும், வெற்றுடம்பும், இடையில் ஒரு துண்டும், விபூதிப் பூச்சுமாக ஓர் இளம் நாயன்மார் மாதிரி இருந்தான்.

'இவன் எதற்குத் தன்னை வந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு நிற்கிறான் பைத்தியமோ?' என்று நினைத்து உள் சிரிப்புடன்—

"என்னய்யா இங்கே வந்து கும்படறே? இது கோயிலு இல்லே—சத்தரம். என்னை சாமியார் கீமியார்னு நெனச்சுக்கிட்டியோ? நான் பிச்சைக்காரன்..." என்றான் திண்ணையிலிருந்தவன்.

"ஓ!...கோயிலென்று எதுவுமே இல்லை ..எல்லாம் சத்திரங்களே! சாமியார்கள் என்று யாருமில்லை—எல்லாரும் பிச்சைக்காரர்களே!" என்று அவன் சொன்னதை உபதேச மொழிகள் மாதிரி இலக்கண அலங்காரத்தோடு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிப் புதிய புதிய அர்த்தங்கள் கண்டான் தெருவில் நின்றவன்.

'சரி, சரி! இவன் சரியான பைத்தியம்தான்' என்று நினைத்துக் கொண்டான் திண்ணையிலிருந்தவன்.

தெருவில் நின்றவன் இவனிடம் விண்ணப்பித்துக்கொள்கிற பவ்யத்துடன் "சுவாமி" என்றழைத்தான்.

இவனுக்குச் சிரிப்பு தாங்கவில்லை. வந்த சிரிப்பில் பெரும் பகுதியை அடக்கிக்கொண்டு புன்முறுவல் காட்டினான்.

"என்னைத் தங்களுடைய சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தங்களுக்குப் பணிவிடை புரியவும், தாங்கள் அழைத்த குரலுக்கு ஓடி வரவும் எனக்கு அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்"

திண்ணையிலிருந்தவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. "சரி, இப்போ எனக்கு ஒரு டீ வாங்கியாந்து குடு" என்றான்.

அந்தக் கட்டளையில் அவன் தன்னைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான் என்று புரிந்துகொண்ட மகிழ்ச்சியுடன் இடுப்புத் துண்டிலிருந்த சில்லறையை அவிழ்த்துக்கொண்டு ஓடினான் வந்தவன். அவன் கையிலிருந்த காசைப் பார்வையால் அளந்த 'குரு', ஓடுகின்ற அவனைக் கை தட்டிக் கூப்பிட்டு. "அப்படியே பீடியும் வாங்கியா" என்று குரல் கொடுத்தான்.

அவன் டீக் கடைக்குள் சென்று பார்வைக்கு மறைந்ததும் இவன் வந்து சீடனாக வாய்த்த அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணிப் பெருங் குரலில் சிரித்தான் குரு. 'சரியான பயல் கிடைத்திருக்கிறான். இவன் மயக்கம் தெளியாதபடி பார்த்துக்கணும். திண்ணையை விட்டு எறங்காமல் சொகமா இங்கேயே இருக்கலாம். பிச்சைக்கு இனிமே நாம்ப அலைய வேணாம். அதான் சிஷ்யன் இருக்கானே... கொண்டா டான்னா கொண்டுவரான். முடிஞ்சா சம்பாரிச்சுக் குடுப்பான்... இல்லாட்டி பிச்சை எடுத்துக்கிட்டு வரான். என்ன அதிர்ஷ்டம் வந்து நமக்கு அடிச்சிருக்கு...' என்று மகிழ்ந்தான் குரு.

சற்று நேரத்தில் சீடன் டீயும் பீடியும் வாங்கி வந்து நிவேதனம் மாதிரி இரண்டு கைகளிலும் ஏந்திக்கொண்டு குருவின் எதிரே நின்றான்.

குரு அவனைப் பார்த்துப் பெரிதாகச் சிரித்தான். அவன் கையிலிருந்த டீயையும் பீடியையும் 'தனக்குச் சொந்தமான ஒன்று— இதனை யாசிக்கத் தேவையில்லை' என்ற—உரிமை உணர்ச்சியோடு முதன் முறையாய்ப் பார்த்தான். அதனை வாங்கிக் கொள்வதிலே அவன் அவசரம் காட்டாமல் இருந்தான். தான் சீடனை ஏமாற்றுவதாக எண்ணிக்கொண்டு சாமர்த்தியமாக நடந்து கொள்வதற்காக அவன் பீடிகையாகச் சொன்னான்:

"என்னை நீ கண்டு பிடிச்சுட்டே. நீ உண்மையான சிஷ்யன்தான். என்னை நீ இவ்வளவுக்குத்தான் கண்டுபிடிச்சே. ஆனால், நான் உன்னை ரொம்ப நாளாப் பாத்துக்கினே இருக்கேன். நான் உன்னைக் கொஞ்சம் கேள்விங்கள்ளாம் கேப்பேன். அதுக்கெல்லாம் நீ பதில்

சொல்லனும். அதுக்கோசரம் எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதுன்னு நினைச்சிக்காதே. எனக்கு எல்லாம் தெரியும்! தெரிஞ்சாலும் சில தெல்லாம் கேட்டுத்தான் தெரிஞ்சுக்கணும்."

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு இரண்டு கையிலும் டீயையும் பீடியையும் ஏந்தி இருந்த சீடன் அவனை கரங்கூப்பி வணங்க முடியாமல் பார்வையாலும் முக பாவத்தாலும் தன் பணிவைக் காட்டினான்.

"நீ யாரு? எந்த ஊரு? பேரு என்ன? நீ எங்கே வந்தே? நான் தான் குருன்னு உனக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?...டீ ஆறிப் போச்சில்லே? குடு" என்று டீயை வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டே சீடன் சொல்ற பதிலை மெத்தனமாகத் தலையை ஆட்டியவாறே கேட்டான்.

"குருவே...நான் ஒரு அனாதை. அதோ இருக்கிறதே முருகன் கோயில் அங்கே ஒரு மடப்பள்ளி இருக்குது. அங்கே தண்ணி எறைச்சிக் கொண்டு வர்ற வேலை. மடப் பள்ளியிலே இருக்கிற ஐயிரு மூணு வேளையும் சாப்பாடு போட்டு செலவுக்கு நாலணா தினம் குடுக்கறாரு. எனக்கு வாழ்க்கை வெறுத்துப் போச்சு இந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமில்லேன்னு தெரிஞ்சும் உடம்பைச் சுமந்துக்கிட்டுத் திரியற சுமையைத் தாங்க முடியலே...துன்பத்துக்கெல்லாம் பற்றுதான் காரணம்னு எல்லாரும் சொல்றாங்க. எனக்கு ஒருவிதப் பற்றும் இல்லே...ஆனாலும் நான் துன்பப் படறேன்...என்ன வழியிலே மீட்சின்னு எனக்குத் தெரியலே ... நேத்து என் கனவிலே நீங்க பிரசன்னமாகி, 'இந்தச் சத்திரந்தான் குருபீடம். அங்கே வா'ன்னு எனக்குக் கட்டளை இட்டீங்க...குருவே! நீங்க இதெல்லாம் கேட்கறதனாலே சொல்றேன். தாங்கள் அறியாததா? விடியற்காலையிலேருந்து சந்நிதானத்திலே காத்துக்கிட்டிருந்தேன். என் பாக்கியம் தங்கள் கடாட்சம் கிட்டியது..."

'ம்...ம்...' என்று மீசையை நெருடிக்கொண்டே அவன் கூறுவதைக் கேட்ட குரு, காலியான தம்ளரை அவனிடம் நீட்டினான்.

சீடன் டீக்கடையில் காலித் தம்ளரைக் கொடுக்கப் போனான். 'கடவுள் இந்தப் பயலை நன்றாகச் சோதிக்கிறார்'.என்று நினைத்து அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டுச் சிரித்தான் குரு 'ம்...அதனால் நமக்கென்ன? நமக்கு ஒரு சிஷ்யன் கிடைத்திருக்கிறான்' என்று திருப்திப்பட்டுக் கொண்டான்.

சீடன் வந்த பிறகு அவன் பெயரைக் கேட்டான் குரு. அவன் பதில் சொல்லுவதற்குள் தனக்குத் தெரிந்த பல பெயர்களைக் கற்பனை செய்த குரு திடீரெனச் சிரித்தான். இவன் கூறுமுன் இவனது

பெயரைத் தான் சொல்ல முடிந்தால் இந்த நாடகத்தில் அது எவ்வளவு அற்புதமான லீலையாக அமையும்' என்று நினைத்தே அவன் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பினால் சீடன் பதில் சொல்லச் சற்றுத் தயங்கி நின்றான்.

அப்போது குரு சொன்னான்: "பேரு என்னான்னு ஒரு கேள்வி கேட்டா—ஒவ்வொருத்தனும் ஒவ்வொரு பதில் சொல்றான் பாத்தியா? ஒரு கேள்விக்கு எம்மாம் பதில்'" என்று ஏதோ தத்துவ விசாரம் செய்கிற மாதிரிப் பிதற்றினான். சீடன் அதைக் கேட்டு மகா ஞான வாசகம் மாதிரி வியந்தான்

"சரி; உன் பேரு என்னான்னு நீ சொல்ல வேணாம். நான் குரு. நீ சிஷ்யன்...எனக்குப் பேரு குரு. உனக்குப் பேரு சிஷ்யன் நீ தான் என்னை 'குருவே குருவே'ன்னு கூப்பிட ஆரம்பிச்சுட்டே... நானும் உன்னை 'சிஷ்யா சிஷ்யா'ன்னு கூப்பிடறேன்...என்ன. சரி தானே?.." என்று பேசிக்கொண்டே இருந்தான் குரு.

'எல்லாமே ஒரு பெயர்தானே?' என்று அந்தப் பேச்சிலும் எதை யோ புரிந்து கொண்ட சீடனின் விழிகள் பளபளத்தன

'நான் என்ன இப்படியெல்லாம் பேசுகிறேன்' என்று குரு தன்னையே எண்ணித் திடீரென வியந்தான் இப்படியே அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

மத்தியானமும் இரவும அந்தச் சீடன் மடப்பள்ளியிலிருந்து தனக்குக் கிடைக்கிற புளியோதரை, சர்க்கரைப் பொங்கல் ஆகிய வற்றைப் பயபக்தியுடனும் அன்போடுங் கொண்டு வந்து இந்தக் குருவுக்குப் படைத்தான அவ்வளவு ருசியும் மணமும் புனிதமும் அன்பும் உபசரணையும உடைய அமிர்தத்தை இவன் ஜென்மத்தில் ருசி பார்த்ததில்லை ஆவல மிகுதியினால் தனது நடிப்பைக்கூட மறந்து அவற்றை அள்ளி அள்ளி இவன் உண்பதை அன்பு கனியப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சீடன்

குருவுக்கு எதனாலோ கண்கள் கலங்கின. சீடன் தண்ணீரை எடுத்துக் கொடுத்தான்

மறுநாள் காலை அதே மாதிரி திண்ணைக்குக் கீழே வந்து காத்து நின்றிருந்தான் சீடன். அவனுக்கு டீயும் பீடியும் வாங்கி வந்தான், குருவை அழைத்துக்கொண்டு ஆற்றங்கரைக்குப் போய் அவனது ஆடைகளைத் துவைத்துக் கொடுத்தான். அவனைக் குளிக்க வைத்து அழைத்து வந்தான்.

உச்சியில வெயில் வருகிறவரை—குருவுக்குப் பசி எடுக்கும் வரை— அவர்கள் ஆற்றில் நீந்திக் குளித்தார்கள்.

"குளிக்கிறது சொகமாத்தான் இருக்கு. ஆனா, குளிச்சி என்ன பிரயோசனம்...குளிக்க குளிக்க அழுக்கு சேந்துக்கிட்டுத்தானே இருக்கு?...அது அப்பிடித்தான், பசிக்குது...திங்கறோம்..அப்புறமும் பசிக்கத்தானே செய்யிது...குளிக்கக் குளிக்க அழுக்காகும் அழுக்கு ஆக ஆகக் குளிக்கணும். பசிக்கப் பசிக்கத் திங்கணும்...திங்கத் திங்கப் பசிக்கும்...என்ன வேடிக்கை!" என்று சொல்லிவிட்டு குரு சிரித்தான். சிரித்துக்கொண்டே இருக்கும்போது 'என்ன இது நான் இப்பிடியெல்லாம் பேசுகிறேன்?' என்று எண்ணிப் பயந்து போய்ச் சட்டென நிறுத்திக் கொண்டான்.

சீடன் கை கட்டிக்கொண்டு இவன் சொல்வதைக் கேட்டான்.

அன்றும் அதற்கு மறுதினமும் அதன் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் இதே மாதிரி காலையில் டீயும் பீடியும் வாங்கித் தந்து, மத்தியானம் ஆற்றுக்கு அழைத்துச் சென்று துணி துவைத்துத் தந்து, குளிப்பாட்டி, மத்தியானம் உணவு படைத்து அவனைத் தனிமையில் விடாமலும், அவன் தெருவில் அலையாமலும் இந்தச் சீடன் எப்போதும் அவன் கூடவே இருந்தான.

அவன் பேசுகிற எல்லா வார்த்தைகளிலும் அவனே புதிதாகப் புரிந்து கொள்ளுகிற மாதிரி பலவிதமான அர்த்தங்கள் கண்டு இந்தச் சீடன் புளகாங்கிதம் அடைவதைச் சந்தைக்கு வருகிற சிலர் சத்திரத்துத் திண்ணையில் ஓய்வுக்காகத் தங்கி இளைப்பாறும்போது வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

சிலர் குருவை அடையாளம் கண்டு கொண்டு 'இவன் யாரோ ஒரு சித்தன்' என்று அப்போதே நினைத்ததாகவும் 'அப்படிப் பட்டவர்கள் இப்படியெல்லாம் கந்தலுடுத்தி, அழுக்கு சுமந்து எச்சில் பொறுக்கித் திரிவார்கள்' என்றும் தன்னைப் பற்றி இவனுக்கே தெரியாத ஒன்றைத் தெரிவித்தார்கள்! அதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கே ஒருவருக்குப் பக்குவம் வேண்டுமென்றும், அந்தப் பக்குவம் இந்தச் சீடனுக்கு இருப்பதாகவும் கூறி சீடனைப் புகழ்ந்தார்கள்

அதில் சிலர், இப்படியெல்லாம் தெரியாமல் இந்த சித்தபுருஷனை ஏசி விரட்டியடித்ததற்காக இப்போது பயமடைந்து இவனிடம் மானசீகமாகவும், கீழே விழுந்து பணிந்தும் மன்னிப்பு வேண்டினார்கள்.

இந்த ஒரு சீடனைத் தவிர குருவுக்குப் பக்தர்கள் நாள்தோறும் பெருக ஆரம்பித்தார்கள். சந்தைக்கு வருகிற வியாபாரிகளும் மற்றவர்களும் இவனை வேடிக்கை பார்த்து நின்றுவிட்டு இவனுக்கு டீயும், பீடியும் பழங்களும் வாங்கித் தந்தார்கள்.

இவன் அவற்றைச் சாப்பிடுகிற அழகையும், தோலை வீசி எறிகிற லாகவத்தையும், பீடி குடிக்கிற ஒய்யாரத்தையும், ஒன்றும் செய்யாமல படுத்திருக்கிற யோகத்தையும், விழிதிறந்து பார்க்கிற கோலத்தையும், விழிமூடிப் பாராமலிருக்கிற பாவத்தையும் அவர்கள் புகழ்ந்தும் வியந்தும் பேசினார்கள்.

குருவுக்கு முதலில இது வசதியாகவும், சந்தோஷமாகவும், பின்னர் ஒன்றும் புரியாமலும் புதிராகவும் இருந்து கொஞ்ச நாட்களில் எல்லாம் புரியவும், புதிர்கள் விடுபடவும் தொடங்கின.

ஒரு நாள் இரவு—குருவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. அவன் எது எது பற்றியோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அதாவது அந்தச் சிஷ்யனோடு பேசுகிற மாதிரித் தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் நட்சத்திரங்களைப் பற்றியும், தான் இந்த உலகத்தில் வருவதற்கு முன்னால் இருந்த காலத்தைப் பற்றியும், மரணத்தைப் பற்றியும், தனக்குப் பின்னால் உள்ள காலங்களைப் பற்றியும் எந்த முடிவினுமே எண்ணி நிர்க்க முடியாத விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் யோசித்தான்.

அவன் தூங்காமலே கனவு மாதிரி ஏதோ ஒன்று கண்டான். அதில் தனது குரலோ, சீடனின் குரலோ அல்லது சந்தையில் திரிகிற இவனை வணங்கிச் செல்கிற யாருடைய குரலோ மிகவும் தெளிவாகப் பேசியதைக் கேட்டான் :

'உனக்கு சிஷ்யனாக வந்திருக்கிறானே, அவன்தான் உண்மையிலே குரு!...சிஷ்யனாக வந்து உனக்குக் கற்றுத் தந்திருக்கிறான்...அப்போதுதான் நீ வசப்படுவாய் என்று தெரிந்து சிஷ்யனாய் வந்திருக்கிறான்...தப பீடத்தில் இருந்தால் என்ன? எவன் கற்றுத் தருகிறானோ அவன் குரு. கற்றுக் கொள்கிறவன் சீடன். பரமசிவனின் மடிமீது உட்கார்ந்து கொண்டு முருகன் அவனுக்குக் கற்றுத் தரவில்லையா? அங்கே சீடனின் மடியே குருபீடம் அவனை வணங்கு...'

பறவைகள் பாடிச் சிறகடித்துப் பறந்து சந்தைத் திடலின் மரச் செறிவில குதூகலிக்கிற காலைப்பொழுது புலர்கிற நேரத்தில் அதே மாதிரியான குதூகலத்துடன் கண் விழித்தெழுந்த குரு, சீடனை வணங்குவதற்காகக் காத்திருந்தான்; மானசீகமாய் வணங்கினான். அவன் வந்தவுடன் சாஷ்டாங்கமாய் அவன் பாதங்களில் தான் விழப்போவதை எண்ணி மெய்சிலிர்த்தான்.

ஆனால், அந்த சிஷ்யன் வரவே இல்லை. இந்தக் குரு அந்த மடப்பள்ளிக்கு—தன்னை ரசவாதம் செய்து மாற்றிவிட்ட சீடனைத் தேடி ஓடினான்.

மடப்பள்ளியில் உள்ளவர்கள் இவனை வணங்கி வரவேற்று உட்கார வைத்து உபசரித்தார்கள்.

குருவுக்கு அப்போது சீடனின் பெயர் தெரியாத குழப்பத்தால் என்னவென்று கேட்பது என்று புரியாமல் " என் சிஷ்யன் எங்கே?" என்று விசாரித்தான்.

அவர்கள் விழித்தார்கள். குரு அடையாளம் சொன்னான். கடைசியில் அவர்கள் ரொம்ப அலட்சியமாக, "அவன் நேற்றே எங்கேயோ போய் விட்டானே" என்றார்கள்

"அவன்தான் நமக்கெல்லாம் குரு!" என்றான் குரு.

"அப்படியா!" என்று அவர்கள் ஆச்சரியம் கொண்டனர்.

அதுபற்றி இவனது வேதாந்தமான விளக்கத்தை அவர்கள் எதிர்பார்த்து நின்றனர். ஆனால், இவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அதன் பிறகு ஒன்றுமே பேசவில்லை எழுந்து நடந்தான்.

சந்தைத் திடலிலும ஊரின் தெருக்களிலும் சீடனாகி வந்த அந்தக் குருவைத் தேடித் திரிந்தான் இவன். சீடனைக் காணோம்! இவன் சிரித்தான்; தேடுவதை விட்டு விட்டான்.

இப்போதெல்லாம் சந்தைத் திடலில அழுக்கும் கந்தையும் உடுத்தி ஒவ்வொருவரிலும் எதையோ தேடுவது மாதிரியான கூர்த்த பார்வையுடன் இவன் திரிந்து கொண்டிருக்கிறான். இவனை யாரும் விரட்டுவதில்லை. குழந்தைகள் இவனைப் பார்த்துச் சிரித்து விளையாடுகின்றன. பெண்களும் ஆண்களும் இவனை வணங்கி இவனுக்கு எதையாவது வாங்கித் தந்து அன்புடன் உபசரிக்கிறார்கள்.

அந்தச் சீடனிடம் என்ன கற்றானோ அதனை இவன் எல்லாரிடத்தும் எல்லாவற்றிலும் காண்கிற மாதிரி நிறைவோடு சிரித்துச் சிரித்துத் திரிந்து கொண்டு இருக்கிறான்.

6. நான் இருக்கிறேன்

அந்தச் சத்திரத்தின் வாசற்கதவுகள் சாத்தி, பூட்டப்பட்டிருக்கும்; பூட்டின்மீது ஒரு தலைமுறைக் காலத்துத் துரு ஏறி இருக்கிறது. கதவின் இடைவெளி வழியாகப் பார்த்தால் உள் சுவர்களைக் கிழித்துக்கொண்டு கம்பீரமாய் வளர்ந்துள்ள அரசஞ்செடிகளும் காடாய் மண்டிக்கிடக்கும் எருக்கம் புதர்களும் தெரியும். சத்திரத்துக்கு எதிரே அதாவது சாலையின் மறுபுறத்தில் நான்கு புறமும் படித்துறையுள்ள ஆழமில்லாத குளம்; குளத்திற்கு அப்பாலும், குளத்தைச் சுற்றிலும் செழிப்பான நஞ்சை நிலப்பகுதி. வரப்பினூடே நடந்து ஏறினால், சற்றுத் தூரத்தில் ரயில்வே லைன் மேட்டுப் பகுதி. ரயில்வே லைனுக்கு மறுபுறம்—'இந்தப் பக்கம் செழித்து தலையாட்டிக் கொண்டிருக்கும் பயிர்களை வளர்த்ததன் பெருமை என்னுடையது தான்' என்று அலையடித்துச் சிலு சிலுக்கும் ஏரி நீர்ப்பரப்பு கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் பரந்து கிடக்கிறது.

அதற்கப்புறம் ஒன்றுமில்லை; வெறும் தண்ணீர்தான். தண்ணீர்ப் பரப்பின் கடைக்கோடியில் வானம்தான். தண்ணீரும் வானமும் தொட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற இடத்தில் நிலவின் பெருவட்டம் மங்கிய ஒளியை ஏரி நீரில் கரைத்து மிதந்து கொண்டிருக்கிறது... நிலவு மேலே ஏற ஏற அதன் உருவம் குறுகிச் சிறுத்தது; ஒளி பெருகிப் பிரகாசித்தது. ஒரு கோடியில் எழுந்து, ரயில்வே லைன் மேட்டின் மேலேறிய நிலவு வீசிய வெளிச்சம், மறுகோடியில், சத்திரத்துத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து உணவருந்திக்கொண்டிருந்த அந்த வியாதிக்காரப் பிச்சைக்காரனின் புத்தம் புதிய தகரக் குவளையின் மீது பட்டுப் பளபளக்க, அதன் பிரதிபிம்பம் அவன் முகத்தில் விழுந்தது.

திண்ணையில் அவனைத் தவிர யாரும் இல்லை. அவன் அந்தத் தனிமையிலும், தகரக் குவளையில் ஊறிக் கிடந்த ரசத்து வண்டல் சோற்றிலும் லயித்துத் தன்னை மறந்த மகிழ்ச்சியுடன் பாடிக் கொண்டே ஒவ்வொரு கவளமாயச் சாப்பிட்டான். அவன் பார்வை நிமிர்ந்து நிலவில் பதிந்திருந்தது. வாய்நிறையச் சோற்றுடன் அவன் பாடுவது தெளிவாய் ஒலிக்கவில்லை. கேட்கத்தான் அங்கு வேறு யாரிருக்கிறார்கள்!

தகரக் குவளையை வழித்து நக்கிச் சுற்றிலும் இறைந்து கிடந்த பருக்கைகளை ஒவ்வொன்ருய்ப் பொறுக்கி விரலோடு சேர்த்து உறிஞ்சிச் சாப்பிட்டானதும், தனது—விரல்கள் குறைபட்ட—இரண்டு கைகளாலும் தகரக் குவளையை இடுக்கி எடுத்துக்கொண்டு சாலையின் குறுக்காய், குளத்தை நோக்கி நடந்தான் கால் விரல்களுக்குப் பிடிப்பு இல்லாததால் குதிகால்களை அழுந்த ஊன்றித் தாங்கித் தாங்கித்தான் அவனுல் நடக்க முடியும்—குளத்தின் மேல்படியில் காலிலிருந்த கான்வாஸ்ஷூஸ் நனையாமல் நின்றுகொண்டு, தகரக் குவளையை அலம்பி, ஒரு குவளைத் தண்ணீரைக் குடித்தான். தண்ணீரை 'மடக் மடக்'கென்று குடிக்கும்போது அவசரத்தில் குவளைக்கும் வாய்க்குமிடையே இரண்டு பக்கத்திலும் தண்ணீர் வழிந்து அவன்மேலிருந்த கோட்டின் காலரை நனைக்கவே அவசர அவசரமாகத் தண்ணீரைத் தட்டிக்கொண்டே கோட்டின் மார்புப் பையிலிருந்த பீடியையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்து வேறு பைக்கு மாற்றிக்கொண்டான். மேலேறி வந்த பிறகு தகரக் குவளையைக் கீழே வைத்து விட்டு, நின்று ஒரு பீடியைப் பற்றவைத்துக் கொண்டான். புகையோடு சேர்த்துத் திருப்தியுடன் ஏப்பம் விட்டவாறு அவன் முனகிக் கொண்டான்

''நல்லாத்தான் இருக்கு...'' என்று வாய்விட்டு முனகிக் கொள்ளும் போதே மனசில் '—என்ன நல்லாருக்கு?' என்ற கேள்வியும் பிறந்தது.

''எல்லாம்தான் தோ... இந்த நெலா, இந்தக் குளம்... அடிக்கிற காத்து, குடிக்கிற தண்ணி... பசி, சோறு, தூக்கம்—எல்லாந்தான். வாழ்க்கை ரொம்ப நல்லா இருக்கு... பிடிச் சொகம் ஒண்ணு போதுமே!'' என்று நெருப்பு கனியக் கனியப் புகையை வாய் நிறைய இழுத்து ஊதினுன் சிறிது நேரம் நின்று ஏதோ யோசனைக்குப்பின் சத்திரத்துத் திண்ணைக்கு வந்து ஒரு மூலையில் தகரக் குவளையைக் கவிழ்த்து வைத்து விட்டு, சுவரோரமாகக் கிடந்த கந்தல் துணியால் தரையைத் தட்டிவிட்டு உட்கார்ந்தான்.

''உலகம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கு. இதைப் பார்க்கற எம் மனசு சந்தோஷப்படுது ஆமா, எல்லாப்பொருளும் பார்த்தவங்க மனசை சந்தோஷப்பட வைக்கும்போது, நான்... நான்? என்னைப் பார்த்தவுடனே ஒவ்வொருத்தர் முகத்திலேயும் ஏற்படற மாற்றம் இருக்கே, வியாதியாலே மரத்துப்போன என் உடம்புக்குத் தெரியாத வேதனை, பாவம் அவங்க மனசுக்குத் தெரியுது. அன்னைக்கி ஒரு நாளு, ஒரு வீட்டுக்கு முன்னுடி போயி 'அம்மா தாயே பசிக்குது'ன்னு

நின்னப்ப, சாப்பிட்டுட்டு எச்சில் இலே கொண்டுவந்து வெளியே போட்ட ஒரு பொண்ணு என்னைப் பாத்துட்டு வாந்திவர்ரமாதிரி குமட்டிக் கிட்டு உள்ளே ஓடினப்புறம், ஒரு ஆளு வந்து எட்டிப் பாத்துட்டு சொன்னுனே...' அம்மா, வெளியே ஒரு தரித்திரம் வந்து நிக்குது; ஏதாவது போட்டு அனுப்பு. இவனெல்லாம் ஏன் தான் உசிரை வெச்சிக்கிட்டு இருக்கானே? இந்தத் தீராத நோயோ டே'ன்னு...

" அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே அங்கே நிக்க முடியாமத் திரும்பினப்போ, ' இந்தாப்பா பரதேசி'ன்னு கூப்பிட்ட அந்தக் குரல் இருக்கே, அதிலே இருந்த ஆறுதல்தான் உலகத்திலே வாழணும்னு ஆசை குடுத்திச்சி...ராமலிங்கசாமி மாதிரி காதோரத்திலே முக்காட்டுத் துணியைச் செருகிக் கிட்டு கையிலே சோத்தோட எதிரே நின்னபடி, ' என் பையன் கொஞ்சம் வாய்த்துடுக்கு ... சாகறதும் இருக்கறதும் நம்ம கையிலா இருக்கு'ன்னு சொல்லிக்கிட்டே கொவளையிலே சோத்தைப் போட்டாங்க...நான் அந்த அம்மா மொகத்தையே பார்த்துக்கிட்டு நின்னேன் தன் மகனைப் பார்த்து, ' நீ சாகக்கூடாதா'ன்னு யாரோ கேட்டுட்ட மாதிரி அவங்க கண்ணிலே தண்ணி கொட்டிக்கிட்டே இருந்தது..."

—அன்றைக்குப் பிறகு அவன் பகலில் பிச்சைக்குப் போவதில்லை. இருட்டியபிறகு யார் கண்ணிலும் படாமல் தலையில் முக்காடிட்டுக் கொண்டுதான் போவான். மூன்று வேளைக்கும் முதல் நாளிரவு ஒருவேளை எடுத்த பிச்சைதான். சில நாட்களில் அதுவே அதிகமாகி அடுத்த நாளைக்கும் இருந்துவிடுவது உண்டு.

தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த பிச்சைக்காரன் நிறைவாக இருந்த வயிற்றைக் தடவி விட்டுக்கொண்டான். " சாப்பாடு கொஞ்சம் அதிகம்தான்..." என்று மறுபடியும் ஒரு ஏப்பம் விட்டவாறு " முருகா " என்று எழுந்தான். தரையில் விரித்த கந்தலை எடுத்துத் தலையில் முண்டாசாகக் கட்டினுன். மூலையில் இருந்த தடியையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு ஏரிக் கரையை நோக்கி நடந்தான்.

" ம்...உடம்பிலே வியாதி இருந்தா என்ன? உசிரு இருக்கறது நல்லாத்தான் இருக்கு. நாக்குக்கு ருசியா திங்கிற சொகம்; கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியா பாக்கற சொகம்; காதுக்கு எதமா கேக்கற சொகம்...வியாதி இருந்தால் இதெல்லாம் கெட்டுப்பூடுதா?"

ஏரிக்கரையின் ஓரமாக ரயில்வே லைன் மேட்டுச் சரிவில் தடிக் கம்பை ஊன்றியவாறு உட்கார்ந்திருந்த பிச்சைக்காரன் பீடிப் புகையைக் காற்றில் ஊதிவிட்டான்...

'அப்பாடா! சாப்பிட்ட உடனே வயித்திலே என்னமா ஒரு வலி! திங்கறதுலே ஒண்ணும் சொகமில்லே; ஆறு தின்னுத்தான் சொகம். ஒடம்பிலே சேத்துக்கறதா சொகம்? உடம்பிலேருந்து எல்லாத்தையும் போக்கிக்கறதிலேதான் சொகம் உடம்பையே போக்கிக்கிட்டா? ...சொகந்தான்! ஆனு, உடம்பிலே இருக்கிற சொரணையே போயிட்டா, சொகம் ஏது?'

இப்பொழுது அவன் முழங்காவளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டு வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். நிலவும் நட்சத்திரங்களும் அவன் கண்களுக்கும் அழகாகத்தான் தெரிந்தன.

'ம். .தோ. .அதான் சப்தரிஷி மண்டலம். அந்த நாலு நட்சத்திரம் சதுரமா இருக்கு; அதுக்கு ஓரமா வாலு மாதிரி மூணு நீட்டிக்கிட்டு இருக்கே, அந்த மூணுலே நடுவாலே இருக்குதே, அதுக்குத் தள்ளி மங்கலா...அதான் அருந்ததி நட்சத்திரம்...சர்த்தான், நமக்கு ஆயுசு கெட்டி! அருந்ததி தெரியுதே...அம்மாஞ் சுளுவா எல்லாருக்கும் தெரியுமா அது? லேசா எழுதி கலைச்சிட்ட மாதிரி...'புள்ளி மானத்திலே இருக்கா, கண்ணுலே இருக்கா?'ன்னு கண்ணைக் கசக்கிட்டு 'எங்கியுமில்லே'ன்னு சொல்லிடுவாங்க பலபேரு .அருந்ததியைப் பாத்தவனுக்கு ஆறுமாசத்துக்குச் சாவு இல்லேம்பாங்க...'

நிலவொளியில் பளபளத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏரி நீரில் புரண்டு எழுந்து குளுமை பெற்றுவரும் தென்றல் காற்று அந்த வியாதிக்காரனின் உடலையும் தழுவத்தான் செய்தது. நீரின் அலைகள், சின்னஞ் சிறு கால்கள் சலங்கை அணிந்து சதிராய் நடந்து வருவதுபோல் கரையில் மோதி மோதித் தளதளக்கும் இனிய நாதத்தை அவன் செவிகளும் கேட்டன. கரையோரத்தில் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த காட்டுப் பூக்களின் நெடிமிக்க போதை மணம் அவனது நாசியையும் துளைக்கத்தான் செய்தது...அவன் வாழ ஆசைப்படுவதில் என்ன தவறு?

வெகு நேரத்திற்கு பிறகு தண்ணீரிலிருந்து கரையேறி வந்து, அங்கு கழற்றிப்போடப்பட்டிருந்த கான்வாஸ் ஷூவை எடுத்து குனிந்து நின்று காலில் அணிந்துகொண்டான்; அப்படியே அவன் தலை நிமிரும்போது...எதிரே...

நீண்டுசெல்லும் இருப்புப் பாதையில் வளைந்து திரும்பும் அந்தக் கண்ணுக்கெட்டிய எல்லையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது...ஒரு துண்டு வெளிச்சம்தான். அந்தக் ஒளிக்கீற்றின் அசைவால் தரையில் செல்லும் இருப்புப் பாதையிலும், வானில் செல்லும் தந்திக் கம்பிகளிலும் ஒரு ஜொலிப்புத் துண்டம், விட்டு விட்டுத் தாவிச்செல்லு

வது போலிருந்தது. தூரத்தில் ரயில் வருகின்ற ஓசை லேசாகக் கேட்டது.

"அடேயப்பா! மெயிலு வரானே? மணி பன்னெண்டா ஆயி டுச்சி!" என்று தண்டவாளத்தைக் கடப்பதற்காகக் கைத்தடியைச் சரிவில் ஊன்றித் தட்டுத் தடுமாறி ரயில்வே லைன் மேட்டின்மீது ஏறும்போது, தூரத்தில்...

நீண்டு செல்லும் இருப்புப் பாதையின் வளைந்து திரும்பும் கண்ணுக் கெட்டிய எல்லையில் இரண்டடி உயரத்திற்கு, வெள்ளையாய் அசை கின்ற உருவம்... ஏதாவது மிருகமா? அல்லது...

கால்களை மண்டியிட்டு தரையில் ஊர்ந்து வந்த அந்த மனித உருவம், ரயில்வேலைன்மீது ஏறியதும் எழுந்து நின்றது. சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்து, தன் பின்னால் பிச்சைக்காரன் வரும் திசையைப் பார்க்கத் திரும்பியபோது அதற்குள் நிற்க முடியாமல் கால்கள் நடுங்க, மெல்லக் கைகளைத் தரையில் ஊன்றித் தண்டவாளத்தின் மீது உட்கார்ந்துகொண்டது. பிறகு உறுதியுடன் இரண்டு தண்ட வாளங்களுக்கும் குறுக்காக விறைத்து நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டது.

"அடச்சே, மனுசப்பயதாண்டோய்! உசிரை வெறுத்துட்டான் போல.. ஐயய்யோ! உங்களுக்கு ஏண்டா புத்தி இப்பிடி போவுது? வெளிச்சம் வேகமா வருதே!" என்று பதறியவாறு, விரல்களில்லாத பாதங்களுக்குப் பாதுகாப்பாய் இருந்த கான்வாஸ் ஷூஸ் தேயத் தேய இழுத்தவாறு தாவித் தாவி ஓடிவந்த பிச்சைக்காரனின் செவி களில் தூரத்து ரயில் சத்தம் பேரோசையாகக் கேட்டது.

ரயிலின் ஓசை சமீபித்துவிட்டது. பிச்சைக்காரன் ஓடி வந்த வேகத்தில், கண்களை இறுக மூடித் தண்டவாளத்தின் குறுக்காக விறைத்து நீட்டிக் கிடந்தவனின் விலாவுக்கடியில் கைத்தடியைக் கொடுத்து, மயானத்தில் பிணத்தைப் புரட்டுவது போல் நெம்பித் தள்ளினான். அவனைத் தள்ளிய வேகத்தில், வியாதிக்காரன் இரண்டு உள்ளங் கைகளாலும் பற்றிப் பிடித்திருந்த கைத்தடி எகிறி விழுந்தது தண்டவாளத்திலிருந்து உருண்டு எழுந்த அந்த இளைஞன் ஒன்றும் புரியாமல் எதிரிலிருப்பவனை வெறித்து விழித் தான். 'மறுபடியும் தன்னைத் தள்ளிவிட்டு அவன் ரயிலின் முன்னே போய் விழுந்துவிடுவானோ' என்ற பயத்துடன் தனது கைகள் இரண்டையும் அகல விரித்துக்கொண்டு அவன்மீது பாய்வதுபோல் நின்று, "வேணும் ஐயா, வேணும்! உசிரு போனா வராது..." என்று கெஞ்சினான் வியாதிக்காரன். அவன் முன்னே இரண்டு கால்களும் வெடவெடக்க உடலே நடுங்க நின்றிருந்தான் அந்த இளைஞன்.

அப்பொழுது 'ஹோ'வென்ற பேரிரைச்சலோடு வந்த மெயில் வண்டி, அந்த இருவரின் மீதும் தன் நிழலை ஏற்றி இழுத்தவாறு கட கடத்து ஓடியது. ரயிலின் பேரோசை அருகே அதிர்ந்து நகரும் வரை மௌனமாய் நின்றிருந்த இருவரும், ரயில் அவர்களைக் கடந்து போனபின் அதன் பின்புறத்தைப் பார்த்தனர். செக்கச் சிவந்த ஒற்றை விளக்கு ஓடி ஓடித் தூரத்தில் மறைந்தது. நின்றிருந்த இளைஞன் கால்கள் நிலைக்காமல் உட்கார்ந்துகொண்டான். வியாதிக்காரன் கையிலிருந்து எகிறிப் போன கைத்தடியைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு வந்தான். "யோவ்! உன்னைச் சொல்லிக் குத்தமில்லை ஐயா...இந்த எடத்து ராசி அப்பிடி! ஆமா, இந்த எடத்துக்கு ஒரு காவு வேணுமின்னு இருக்கு ஒண்ணு ரெண்டுன்னு உன்னோடெ மூணு ஆச்சு. நாளைக்குப்பொளுது விடியட்டும்; ரெண்டு எலுமிச்சம் பளத்தையாவது வாங்கி வெக்கணும் முந்தாநாளு அப்பிடித்தான் —ஏரிக்கரையிலே யாரோ ஒரு அம்மாவும் ஐயாவும் கொளந்தையை விட்டுட்டு கட்டுச்சோத்தை அவுத்து வெச்சிச் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருந்தாங்க...அதுக்கென்ன தெரியும்—பச்சைப்புள்ளை! நடந்து நடந்து வந்து தண்டவாளத்திலே ஏறிட்டுது...இந்த எடம் தான்- ரயிலு வர்ர நேரம்...அப்புறம், நான் பாத்துட்டேன்...வேற யாரையுங்காணோம். சர்த்தான், ஆபத்துக்குப் பாவமில்லேன்னு தொட்டுத் தூக்கிட்டேன் ..." என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு விநாடி மௌனமாகி நின்றான். பிறகு எதையோ நினைத்துப பெருமூச்சுடன், "ம்... இருக்காதா...பெத்தவங்களுக்குத்தான் தெரியும் புள்ளை அருமை!" என்று தன் நினைவுக்கு அவனே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு தொடர்ந்தான்: "எதுக்குச் சொல்ல வந்தேன்னா, இந்த எடத்து ராசி அப்பிடி. இன்னக்கிக் காத்தாலேகூட ஒரு எருமை மாடு... ஆபத்துன்னு வந்தா மனுசனுக்கே புத்தி மாறிப்பூடுது. எருமை என்ன பண்ணும்? கூட்ஸு வண்டி வந்துட்டான். இஞ்சினுக்காரன் ஊதறான்...ஊதறான்...இது என்னடான்னா, லைனைவுட்டு நவுருமா, நேரா ஓடிக்கினே இருக்குது. அவன் வந்த வேகத்திலே பிரேக் போட்டாப் புடிக்கிதா, என்னா எளவு? ... ரயிலும் ஓடியாருது, எருமையும் ஓடுது. நானு ஒரு பக்கத்திலே ஓடி, கல்லுங்களை எடுத்து அடிச்சிக்கினே இருக்கேன். அப்புறம், சும்மா ஒரு மயிரிளையிலே தப்பிச்சிதுன்னு வெச்சிக்கியேன்..." என்று அந்த இடத்தின் ராசியை விவரித்தான் வியாதிக்காரன்.

அந்த இளைஞன் தலையைக் குனிந்து மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தான். வியாதிக்காரன் ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்

கொண்டான். "நா' ஒருத்தன் இந்தப் பக்கந்தானே சுத்திக்கிட்டிருக்கேன். இப்ப என்னுடான்னு, ஏதாவது ஆடு கீடு வந்து நிக்குதோன்னு ஓடியாந்தேன்...நல்ல வேளை; ஒரு மனுசனைச் சாவுலேருந்து தடுத்தாச்சி...ம்...நாம்பளா தடுக்கறோம்?...ஒனக்கு இன்னம் ஆயுசு இருக்கு...என்னமோ, தடுக்கணும்னு இருக்கு, தடுத்தாச்சி... இல்லாட்டி, மனுசன் தடுத்தா வர்ர சாவு நின்னுடப்போவுது?" என்று வாயில் புகையும் பீடியுடன் தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்துத் தலைப்பாகையாகச் சுற்றிக்கொண்டான். பிறகு, மண்ணில் தலைகுனிந்தவாறு காலை மடக்கிபபோட்டு உட்கார்ந்திருந்த அந்த இளைஞனை மௌனமாக உற்றுப் பார்த்தான். அவன் அழகாக இருந்தான்; நல்ல நிறம். தலைமயிர் நிலா வெளிச்சத்தில் கருகருவெனப் பளபளத்தது. வெள்ளை ஷர்ட்; எட்டுமுழ வேட்டி உடுத்தியிருந்தான். அவன் 'தன்னைப்போல் பரம ஏழையோ, பிச்சைக்காரனோ, வியாதிக்காரனோ அல்ல'வென்று தோன்றியது. 'வறுமையோ, பட்டினியின் கொடுமையோ அந்த இளைஞனிடம் தெரியவில்லை. பின் எதற்காகத் தற்கொலை செய்துகொள்ள வந்தான்?' என்று தெரிந்துகொள்ளத் துடித்தது வியாதிக்காரனுக்கு.

"சர்த்தான், எந்திரிச்சி வாய்யா! தோ...அங்கே சத்தரத்துத் திண்ணையிலே போய்க் குந்துவோம்...இந்தச் சத்தரம் இருக்கே..." என்று பேசிக்கொண்டே நடந்து திரும்பிப் பார்த்த பிச்சைக்காரன், அவன் இன்னும் எழுந்திருக்காமல் தூரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். "என்னய்யா, குந்திக்கினே இருககியே? இனிமே அடுத்த ரயிலு காத்தாலே ஆறு மணிக்கு வடக்கே போற பார்சலுதான்; வா போவோம். ஒலகத்துலே மனுசன்னு பொறந்துட்டா கஸ்டமும் இருக்கும் சொகமும் இருக்கும். கஸ்டத்துக்குப் பயந்து செத்துப்பூட்டா, சொகத்தை அனுபவிக்கிறது யாரு? கஸ்டத்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கணுமய்யா. ஏன்னா, கஸ்டம் வருதுன்னா பின்னடிச் சொகம் காத்துக்கிட்டு இருக்குதுன்னு அர்த்தம்...ம், எளுந்திரு, போகலாம்..." என்று உற்சாகமாகப் பேசும் பிச்சைக்காரனை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கலங்குகின்ற கண்களோடு முகத்தில் பரிதாபகரமான புன்சிரிப்போடு அந்த இளைஞன் எழுந்திருப்பதற்கு முன்னால் உதவிக்குக் கை நீட்டினான்.

'தெய்வமே!...இவன் கையைப் புடிச்சு நான் தூக்கறதாவது?' என்று விலகிக்கொண்டான் பிச்சைக்காரன். அந்த இளைஞன் தன் முயற்சியால் கைகளை ஊன்றி ஒருவாறு எழுந்து நின்றான். பிறகு நிதானித்து, காலைப் பதனமாக ஊன்றிமாறு காலை உயர்த்தும்போது

தடுமாறி விழ இருந்தவன், பிச்சைக்காரனின் தோள்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் பிடித்த வேகத்தில் நிலைகுலைந்த பிச்சைக்காரன் சமாளித்தவாறு, அப்பொழுதுதான் அந்த இளைஞனின் கால்களைப் பார்த்தான். அவை பார்ப்பதற்கு ஒழுங்காக இருப்பன போன்று தோன்றின. என்றாலும் முழங்காலில், தொடைகள் சேர்கின்ற இடம் முழுதும்—முழங்கால் மூட்டுகள் உறுதியற்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன. முழங்காலுக்குக் கீழே நான்கு புறமும் மடங்கும் தன்மையுடன் கால்கள் தொளதொளத்துச் சூம்பிக் கிடந்தன.

சற்று நேரத்திற்குமுன் தூரத்துப் பார்வைக்கு இரண்டடி உருவமாய்க் குறுகித் தெரிந்த அந்த உருவம் நினைவுக்கு வந்தது பிச்சைக்காரனுக்கு. அந்த இளைஞன் நடக்க முடியாமல் மண்டியிட்டுத் தவழ்ந்து வந்திருக்கிறான் என்பதை யூகித்து, "இந்தாய்யா! இந்தக் கம்பை வச்சிக்கிட்டு நடக்கிறியா?" என்று கைத்தடியைக் கொடுத்தான்.

"ஊஹூம், முடியாது இப்பிடியே வரேன்...நீ நடந்தா நானும் வருவேன்..." என்று அவன் தோள்களை இறுகப் பற்றியவாறு கூறினான் நொண்டி.

வியாதிக்காரன் லேசாகச் சிரித்தான். "கம்பு இல்லாம நானும் நடக்கமுடியாது...இருந்தாலும் சமாளிச்சிக்கிடலாம்னுதான் குடுத்தேன்...கையிலே கம்பு இருந்தா உன்னைத் தூக்கிக்கிட்டுகூட நடப்பேன்...வா போவோம்" என்று கைத்தடியைப் பூமியில் உறுதியாய் ஊன்றித் தாங்கித் தாங்கி நடந்த வியாதிக்காரனின் தோளில் தொங்குவதைப்போல் பிடித்துக்கொண்டு ஊனக் கால்களைத் தத்தித் தத்தி இழுத்தவாறு நகர்ந்தான் நொண்டி.

"ஐயா..."

"ம்..."

"ரொம்பப் பாரமா இருக்கேனோ?...உம் உம்...பார்த்து..."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே...பயப்படாம வா..."

"இப்பிடி எல்லாருக்கும் பாரமா இருக்கப் பிடிக்காமத்தான்... பிடிககாமத்தான்..." என்று விம்மினான் நொண்டி.

"—உசிரையே விட்டுடலாம்னு பாத்தியா? ஏய்யா எப்பப் பார்த்தாலும் உன்னைப் பத்தியே உனக்கு நெனப்பு?..."

"என்னாலே எல்லாருக்கும் கஷ்டம்தான்..."

அவர்கள் இருவரும் தட்டுத் தடுமாறிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

நொண்டியும் வியாதிக்காரனும் நிலா வெளிச்சம் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும் திண்ணையில் படுத்திருந்தனர். வியாதிக்காரன் பாதிபடுத்தும் பாதி படுக்காமலும் தூணில் சாய்ந்து கால்களை நீட்டிக் கொண்டு பீடி புகைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

"பீடி குடிக்கிறியா ஐயா?"

"வேண்டாம்; பழக்கமில்லே..." என்று குப்புறப் படுத்திருந்த நொண்டி பதில் சொன்னான். திடீரென்று குப்புறக் கிடந்த முகத்தைத் திருப்பி வியாதிக்காரனைக் கேட்டான் நொண்டி: "கஷ்டத்திற்கு அப்புறம்தான் சொகம்னு சொன்னியே...எனக்கு இனிமே ஏது சொகம்? சொகமே வராதுன்னு தெரிஞ்சும் எதுக்கு நான் இருக்கணும்?"

"சொகமே வராதுன்னு முடிவு சொல்லறதுக்கு நீ யாரு? கஸ்டம் வரப் போவுதுன்னு நீயா முன்கூட்டியே சொன்னே? அது திடீர்னு வந்தமாதிரி இது வராதா!...அதெல்லாம் அவன் பார்த்துச் சொல்லணும்" என்று வானத்தை நோக்கிப் புகையை ஊதினான் பிச்சைக்காரன்.

வியாதிக்காரனுக்கே தான் சொன்ன பதில் நொண்டியின் மனச் சமாதானத்துக்குத்தான் என்று தெரிந்தது. "சாகப் படாது ஐயா... அதான் ஒரு நாளைக்கு எல்லாருமே சாகப்போறமே?...அதுவரைக்கும் இருந்துட்டுதான் சாவமே..." என்று சமாதானம் கூறினான். "அது சரி; நீ பாட்டுக்குச் சாகறத்துக்கு வந்துட்டியே...உனக்குத் தாயி, தகப்பன், குடும்பம்னு ஒண்ணுமில்லையா? என்னை மாதிரி அநாதை தானா?" என்றான் வியாதிக்காரன்.

"அம்மா..." என்று பெருமூச்செறிந்தவாறு எழுந்து உட்கார்ந்த நொண்டி, சில விநாடிகள் மௌனமாய்த் தலைகுனிந்திருந்துவிட்டு, விம்மி விம்மி அழ ஆரம்பித்தான்.

"வருத்தப்படாதே ஐயா" என்று ஆறுதல் கூறினான் பிச்சைக்காரன். முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு சொன்னான் இளைஞன்:

"அதோ தெரியுது பாரு" என்று ரயில்வே லைனுக்கு நேரே வரிசையாகத் தெரியும் சில வீடுகளின் கொல்லைப்புறத்தைக் காட்டி, "அங்கேதான் எனக்கு வீடு. அம்மா இருக்காங்க, தம்பி இருக்கான். தம்பிக்குக் கலியாணமாகிக் கொழந்தைகள்கூட இருக்கு. என்னாலே தான் யாருக்கும் உதவியுமில்லே, சந்தோஷமுமில்லே. நான் வயித்திலே ஜனித்ததிலிருந்து எங்க அம்மா என்னைச் சுமந்துகிட்டே இருக்காங்க. அம்மாவுக்கு ஒரே நம்பிக்கை—எனக்குக் காலு வந்துடும்னு...எப்பப் பார்த்தாலும் தம்பிகிட்டே 'அந்த டாக்டரைப் பார்க்

கணும்; இந்த டாக்டரைப் பார்க்கணும்'னு பணத்தை வாங்கிக்கிட்டு டாக்டர்களைப் பார்த்ததுதான் மிச்சம். அவன் என்ன பண்ணுவான்?...வரவரத் தம்பியும் குடும்பஸ்தனுகி மாறிப் புள்ளேகளும் பெண்டாட்டியுமா ஆனப்புறமும் நான் ஒரு சொமையா இருக்கிறதா? எனக்காக அம்மாவும் தம்பியும் தினம் சண்டை போடறுங்க...தம்பி கோவத்திலே என்னே 'நொண்டி'ன்னு சொல்லிட்டான். அம்மா, 'ஓ'ன்னு அழுதுட்டாங்க'' என்று நொண்டி சொல்லும்போது வியாதிக்காரனின் மனசில், ராமலிங்கசாமி மாதிரி காதோரத்திலே முக்காட்டுத் துணியைச் சொருகிக்கொண்டு 'பரதேசி'ன்னு கூப்பிடும் அந்தக் குரலும் முகமும் தோன்றின. நீட்டிய கால்களின் முழந்தாள் மூட்டுகளைப் பிசைந்துகொண்டே சொன்னுன் நொண்டி:

''நேத்து ஏதோ ஒரு நாட்டு வைத்தியர் இந்தமாதிரிக் குறையெல்லாம் தீத்து வைக்கிருர்னு யாரோ சொன்னுங்க—அம்மா கையிலே இருந்த காசை முந்தானையிலே முடிஞ்சுண்டு 'வாடா'ன்னு உசிரை வாங்கி என்னே அழைச்சிண்டு போறப்ப நான் என்ன பண்ணுவேன், சொல்லு. சரின்னு அம்மா தோள்லே தொத்திண்டு போனேன். அந்த வைத்தியன் இருக்கிற இடம் நாலு மைல் இருக்கு...பஸ்ஸிலேதான் போகணும்...போனேம்...அம்மா ஆசையிலே, வழக்கம்போல இல்லாம ஒரே தடவையிலேயே மண்ணு விழுந்துட்டுது...என் காலைப் பாத்துட்டு 'முடியாது'ன்னுட்டான் அவன். 'இவன் ஒண்ணும் நல்ல வைத்தியன் இல்லே...ஊரை ஏமாத்தறவன்'னு ஒரே நிமிஷத்திலே, அவன் பல நாளா சூட்டிண்டிருந்த புகழ்மாலையை எல்லாம் வெடுக்குனு பிடுங்கிண்டு 'வாடா போகலாம்'னு என்னை அழைச்சிண்டு பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு வந்துட்டாங்க அம்மா...பஸ்ஸிலே ஒரே கூட்டம்...''

ஒரு நிமிஷம் பேச்சை நிறுத்திக் கண்கலங்க எங்கோ பார்த்தவாறு வெறித்த விழிகளுடன் நெஞ்சில் பெருகி, தொண்டையில் அடைத்த துயரை விழுங்கினுன் நொண்டி. அவன் வாழ்வின்மீது கொண்ட வெறுப்புக்கெல்லாம் எந்த ஒரு நிகழ்ச்சி காரணமாய் அமைந்து அவனைச் சாவின் பீடத்துக்குக் கொண்டுவந்து தள்ளியதோ—அந்த நிகழ்ச்சி மனசில் தெரிந்தது. அதை மனசால் பார்த்துக்கொண்டே வியாதிக்காரனிடம் விவரித்தான் நொண்டி.

அந்தக் காட்சி—

வெள்ளைப் புடவையுடுத்தி முக்காடிட்ட அந்த வயோதிகத் தாயின் தோளைப் பற்றி, தன்னுடலின் முழுப் பாரத்தையும் அவள் மேலே சுமத்திக்கொண்டு வரும் மகனிடம், ''கட்டாலே போறவன்;

யாராரோ சொன்னுளேன்னு நம்பி வந்தேன். இவன் ஒண்ணும் வைத்தியன் இல்லே; பில்வி சூனியம் வைக்கறவன்...நீ கவலேப் படாதேடா கண்ணு! நான் உன்னே அடுத்த மாசம் வேலூர் மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கி அழைச்சிண்டு போயி...'' என்று அவள் ஏதோ சொல்ல வரும்போது அவள் தோளில் நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொள்வதுபோல் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டே சொன்னுன் மகன் :—

''எனக்குக் 'காலில்லேயே'ங்கற கவலேகூட இல்லேம்மா; நீ எனக்காகப் படற சிரமத்தைப் பார்த்தாத்தான் ரொம்பக் கஷ்டமா இருக்கும்மா...'' என்று விம்முகின்ற குரலோடு அவள் தோளில் நெற்றியைத தேய்த்துக்கொண்டே இருக்கும்போது, பஸ் வந்தது.

''கண்ணு, கெட்டியாப் பிடிச்சுக்கோ...பாத்து, பாத்து...இதோ, இப்பிடி உக்காந்துக்கோ'' என்று மகனேச் சுமந்து இழுத்தவாறு பஸ்ஸில் அவள் ஏறுவதற்குள், முன்பக்கத்தில் டிக்கட் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கண்டக்டர். ''ஆச்சா? எவ்வளவு நாழி?'' என்று அவசரப்படுத்தினுன். ஒருவாறு சிரமத்திற்குப்பின் பஸ்ஸில் ஏறிய தும், எதிரில் இருந்த இருவர் உட்காரும் ஸீட்டில் மகனேப் பக்கத்தில் அமர்த்திக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள் அம்மா.

பஸ் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது, அவனது தாய் சேலேத் தலேப்பிலிருந்த சில்லரையை எடுக்கும்போது, அவன் அகஸ்மாத் தாகத் திரும்பும்போது அவர்கள் ஸீட்டுக்கு மேலே எழுதியிருந்த 'பெண்கள்' என்ற வாசகம் அவன் கண்களில் பட்டது. அப்பொழுது ஒரு ஸ்டாப்பில் பஸ் நின்றது. அழகிய இளம் பெண்ணுெருத்தி பஸ்ஸில் ஏறினுள். அவளேப் பார்த்தவாறே அருகில் வந்தான் கண்டக்டர். நொண்டி ஒரு விநாடி பெண்ணேப் பார்த்தான்; அவளது இடத்தில் தான் உட்கார்ந்திருப்பதை உணரும்போது அவனது ஆண்மை உணர்ச்சி அவனுள் ரகசியமாக வதைபட்டுக் கொண்டிருக்கும் அதே சமயம், அதைக் கொல்வதுபோல் கண்டக் டரின் குரல் ஒலித்தது: ''இந்தாய்யா ஆம்பளே! பொம்மனுட்டி நிக்கிருங்க இல்லே?''

அந்த நொண்டி திடீரென்று கால்கள் வந்துவிட்டதுபோல் எழுந்து நின்ருன். அவன் எழுந்த வேகத்தில் அந்தப் பெண் அந்த இடத் தில் உட்கார்ந்துகொண்டாள். எழுந்து நின்ற நொண்டியின் கால்கள் நடுங்கின...

''ஐயா!...ஐயா!'' என்ற தாயின் பரிதாபமான குரல் கண்டக் டரையும், அந்தப் பெண்ணேயும் பஸ்ஸிலுள்ள அனேவரின் கவனத்

தையும் ஈர்த்தது. இன்னொருவர் சொல்லித் தன் காதால் கேட்கப் பொறுத அந்த வார்த்தையை அவளே சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்... "ஐயா! அவன் நொண்டி ஐயா! நிக்க முடியாதையா..." என்று சொல்லிக் கண்களில் வழிந்த கண்ணீருடன் எழுந்து தன் இடத்தைக் காட்டி, "கண்ணு, நீ இப்பிடி உக்காந்துக் கோடா" என்று சொல்லும்போது தடுமாறி விழ இருந்த மகன், தாயின் தோளைப் பிடித்துக்கொண்டு சொன்னான்: "இல்லேம்மா நான் நிப்பேன்."

"உன்னாலே முடியாது கண்ணு" என்று அந்தப் பெண்ணின் பக்கத்தில் மகனை உட்கார வைத்து அந்தத் தாய் நிற்கும்போது, அந்தப் பெண் எழுந்து அவன் தாயிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதுபோல், "நீங்க உட்காருங்க அம்மா" என்று வற்புறுத்திக் கெஞ்சினாள். கண்டக்டரின் முகம் அழுவதுபோல் மாறிவிட்டது. "ஸார், மன்னிச்சுக்குங்க, எனக்கு முதல்லே தெரியலே ஸார்.." என்று நொண்டியிடம் குனிந்து சொன்னான். நொண்டி யாருக்கும் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல், யார் முகத்தையும் பார்க்காமல், பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த தாயின் பின்னால் ஒரு குழந்தையைப்போல் முகம் புதைத்து, அழுகையை அடக்கி, நெற்றியை அவள் தோளில் தேய்த்துக்கொண்டே இருந்தான்.

பஸ் போய்க்கொண்டிருந்தது. பஸ்ஸிலிருந்த எல்லோரின் அனுதாபமும் அவன் நெஞ்சில் கனமேற்றி அவன் உயிரையே அரிப்பதுபோல்...

—நொண்டி சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை எல்லாம் மௌனமாய்க் கேட்டவாறிருந்த வியாதிக்காரன் தன்னைப பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான்:

'இவனுக்கு இன்னும் வயசு இருக்கு, வாழ்க்கை இருக்கு... இவனுக்கு ஒரு கஸ்டம்னு வருத்தப்படறதுக்கு, உதவி செய்யறதுக்கு உறவுக்காரங்க இருக்காங்க. இவன் வாளணும்னு ஆசைப்படறதுக்கு அன்பான தாய் இருக்கா... இவன் நொண்டின்னு தெரிஞ்சு அன்பு காட்ட, பரிதாபப்பட, பிரியம் காட்ட உலகமே இருக்கு... இவன் எதுக்கு சாவணும்?' என்று ஆரம்பித்த மனம் தன்னைப்பற்றி எண்ணும்போது...

'எனக்கு யார் இருக்கா? எனக்கு ஒரு கஸ்டம்னு, வருத்தப்படறதுக்கு, உதவி செய்யறத்துக்கு உறவு இருக்கா? உறவுங்கெல்லாம் உதறித்தள்ளி எத்தனையோ காலம் ஆயிடுச்சே? நான் வாளணும்னு ஆசைப்படற ஜீவன் என்னைத் தவிர இன்னொண்ணு உண்டா?

எனக்கு அன்பு காட்ட, பரிதாபப்பட, பிரியங்காட்ட யார் இருக்கா? உலகமே வெறுத்து முகம் சுளிச்சு என்னைப் பாக்குது' என்றெல்லாம் எண்ணி மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தான் வியாதிக்காரன்.

நொண்டியின் இமைகளைத் தூக்கம் அழுத்த, அவன் கொட்டாவி விட்டான் அந்த சப்தம் கேட்டு வியாதிக்காரன் நொண்டியைப் பார்த்தான்: "இந்தாய்யா, நீ சாகப்படாது...சொல்லிட்டேன், ஒனக்குக் காலு இல்லேங்கிற நெனப்பினாலேதான் நீ கஸ்டப்படறே, மத்தவங்களையும் கஸ்டப்படுத்தறே."

"நான்தான் சொல்றேனே, எனக்குக் காலில்லாம மத்தவங் களுக்கு நான் பாரமா இருக்கேனே! எங்கம்மா வைத்தியனுக்குன்னு தம்பியைப் பணம் கேக்கறப்போ அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் என்னாலே எவ்வளவு சண்டை! எவ்வளவு வருத்தம்!" என்று நொண்டி சொல்ல, குறுக்கிட்ட வியாதிக்காரன், "ஆமாய்யா, நீ சதாநேரமும் உங்கம்மா தோளைப் புடிச்சுத் தொங்கிக்கிட்டே இருந்தா அப்படித்தான் சண்டை வரும். காலு இல்லாட்டிப்போனா என்னய்யா? கையாலே இந்த உலகத்தையே வளைக்கலாமே! வாளறதுக்குக் காலும் கையும் வேணுமய்யா, நல்ல மனசு வேணும். அறிவு வேணும். மனுசனோட அறிவு யானையைக்காட்டியும் சிங்கத்தைக்காட்டியும் வலுவானது 'இல்லே'ங்கிறதுக்காகச் செத்து இருந்தா மனுச சாதியே பூண்டத்துப் போயிருக்கும். காலு இல்லாட்டி அது இல்லாத கொறையை மாத்திக்கிட்டு எப்படி இருக்கறதுன்னு யோசிக்க ஆரம்பிச்சேன்னா காலு இருக்கிறவங்களைக் காட்டியும் நீ வேகமா ஓடிடமாட்டியா?

"மனுசனுக்கு ரெக்கை இருந்திருந்தா அவனும் பறந்துகிட்டிருப் பான். ரெக்கை இல்லாததனாலேதான் 'விர்ரு விர்ரு'ன்னு இப்ப ஏரோப்ளேன்லே பறக்கறான். இன்னும் மானத்துலே எங்கெங்கியோ போயி என்னென்னத்தையோ புடிக்கிறான் இல்லேன்னு சாவறதா? உங்கம்மாவெ, 'என் மகனுக்குக் காலு இல்லாட்டி என்ன, அவன் என்னென்ன காரியம் பண்றான்'னு நெனைக்க வெச்சிட்டியினா அவுங்க ஏன் உன் தம்பிகிட்டே போயி வம்புக்கு நிக்கப் போறாங்க? நீ என்ன என்னை மாதிரி தீராத நோயாளியா? நானே வாளறப்போ நீ சாகப்போறேங்கறியே? .." என்று சொல்லும்போது வியாதிக் காரனின் தொண்டை அடைத்தது. அவனது பேச்சால் வியாதிக் காரனின நெஞ்சிலிருந்து, 'வாழவேண்டுமென்ற ஆசை, வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கை' நொண்டியின் இதயத்தில் தொற்ற ஆரம்பித்தது நொண்டி புதியதோர் நம்பிக்கையுடன் தலை

நிமிர்த்தி வியாதிக்காரனைப் பார்த்தான். வியாதிக்காரன் தொடர்ந்தான் :

"நீ என்னமோ சொல்றியே...பஸ்ஸிலே உன்னை எந்திரிக்கச் சொன்னான், அப்புறம் உக்காரச் சொன்னான்னு...அதுக்காக உன் மனசு கஸ்டப்பட்டது, நாயந்தான். தோ, என்னைப்பாரு. என்னை அந்த பஸ்ஸிலே ஏறவுடுவானய்யா? நீ என்னைப் பகல்லே பாத்தா இப்பிடி பக்கத்திலே உக்காந்து பேசக்கூட மாட்டே, தோ... வெளிச்சத்திலே பாரு இந்தக் கையை" என்று தன் குறைபட்ட கைகளை மேலே இருந்த கோட்டை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு நிலா வெளிச்சத்தில் நீட்டி விம்மினான் : "இந்தக் கை கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே முளுசா இருந்தது. உனக்குக் காலு இல்லே—அவ்வளவு தான். எனக்கு இருக்கிறதெல்லாம் கொஞ்சம்கொஞ்சமா இல்லாமப் போயிக்கிட்டே இருக்கு... இந்தக்கையாலே முந்தாநாளு ஒரு கொளந்தையைத் தூக்கிட்டேன். கொளந்தையைத் தூக்கணும்கிற ஆசையினாலேயா தூக்கினேன்? சீ! அந்த ஆசை எனக்கு வரலாமா? தண்டவாளத்திலே வந்து நிக்கிதே, ரயிலு வர்ர நேரமாச்சேன்னு பதறித்தூக்கிட்டேன். நான் வியாதிக்காரன்தான். என் உடம்பிலே சொரணை அத்தே போயிடுச்சி. ஆனாலும் ஒரு கொளந்தையை தூக்கறேம்கிற நெனைப்பிலேயே என் மனம் சிலுத்துப் போச்சு...ஆனா, ஆனா...அதுக்காக அந்தப் பெத்தவங்க என்னை அடிக்க வந்துட்டாங்க, தெரியுமாய்யா?...மனுசனாப் பொறந்தும், மனுசனுக்குள்ள எந்தச் சொகத்தையும், எந்த உரிமையையும் அநுபவிக்க முடியாம நான் வாளறேனே...ஒரு பிசாசு மாதிரி தனியா குந்திக்கிட்டு, வாளறதா நெனைச்சி என்னையே ஏமாத்திக்கிறேனே" என்று சொல்லும்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விம்ம ஆரம்பித்து விக்கிவிக்கி அழுதான் வியாதிக்காரன்.

சற்று நேரத்திற்குப்பின் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஒரு வரண்ட சிரிப்புடன் சொன்னான் :

"ஆமா, பெத்தவங்களுக்குத் தெரியும் புள்ளை அருமை... சாவைக் காட்டியும் கொடியது இல்லையா, இந்தநோயி? அப்புறம் விசயத்தைச் சொன்னப்புறம் ஒருமாதிரி சமாதானம் ஆனாங்க... அப்பக்கூட, 'ஒரு கொரலு, எங்களைக் கூப்பிடவேண்டியதுதானே... நீயா தூக்கறது?'ன்னு கேட்டிச்சி—அந்த அம்மா. 'நீங்க சொல்றது நாயந்தான். தெரியாம செஞ்சிட்டே'ன்னு மன்னிப்பு கேட்டுகிட்டு வந்தேன். ஏன்னா, இது பொல்லாத நோயி, மனுசனுக்கு வரக் கூடாது; ஆரம்ப காலம்னா தீத்துடலாம். இது ரொம்ப முத்தின

கேஸ" ! இனிமே கொறையாது ; பரவும். மத்தவங்க ஜாக்கிரதை யாத்தான் இருக்கனும். ஒரு தாய்க்குத் தன் கொளந்தை செத்தாலும் பரவாயில்லே, இந்த நோய் வரப் பொறுக்கமாட்டா" என்று அவன் தன்னையுணர்ந்து தனக்குள் முனகுவதுபோல் பேசினான்.

சில நிமிஷ மௌனத்துக்குப் பிறகு நொண்டி இரண்டாவது முறை கொட்டாவி விட்டான்.

"தூக்கம் வருதா ? படுத்துக்க, ஐயா ! தூங்கறது ரொம்பச் சொகம். செத்தாத் தூங்கமுடியாது, கேட்டுக்க. பொளுது விடிஞ்சி பெத்த மகராசிக்குப் புள்ளையாப் போய்ச் சேரு ! உனக்கு நான் கடைசியாச் சொல்றது இதுதான் : காலு இல்லேன்னு நெனச்சி நீ யாருக்கும் பாரமா இருக்காதே. இப்ப யாரோட துணையுமில்லாம எப்படி சாகவந்தியோ, அந்த மாதிரி வாளப் போ. அதுலே ஒண்ணும் வெக்கப்படவேணும். உன்னையே பாத்து உங்கம்மா மகிழ்ந்து போவாங்க, பாரு..." என்று, அணைந்திருந்த கடைசிப் பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான் வியாதிக்காரன். படுத்த சற்று நேரத் துக்கெல்லாம் நொண்டி தூங்கிப்போனான். வியாதிக்காரன் தூக்கம் வராமல், கீழே கிடந்த துண்டுப் பீடிகளைப் பொறுக்கிப் பற்றவைத்துக் கொண்டு தூணில் சாய்ந்து வானத்தை வெறித்தவாறு உட்கார்ந் திருந்தான்.

"அதோ, ரொம்ப தூரம் தள்ளி வந்திருச்சே சப்தரிஷிமண்டலம் ...நாலு நட்சத்திரச் சதுரத்துக்கு ஓரமா, வாலு மாதிரி இருக்கற மூணுக்கு நடுவாலே, ஓரத்திலே, ஆமாமா, அருந்ததி... அருந்ததி யைப் பார்த்தவனுக்கு ஆறு மாசத்துக்குச் சாவில்லே ! அடி செருப்பாலே ! இன்னும் ஆயுசு அதிகம் வேணுமா என் கட்டைக்கி!" என்று விரக்தியும் வேதனையும் குழைய முனகிக்கொண்ட வியாதிக் காரன், கையிலிருந்த பீடியைத் தரையில் நசுக்கித் தேய்த்தான். அவன் பார்வை சப்த ரிஷி மண்டலத்தை வெறித்தது.

விடிந்து ஆறு மணிக்கு வடக்கே போகும் பார்சல் வண்டியின் அவலமான கூக்குரல் கேட்டு, சத்திரத்துத் திண்ணையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த நொண்டி கண் விழித்தான்.

அவனருகே வியாதிக்காரனின் கறை படிந்த கந்தலும், பள பளப்பான புதிய தகரக் குவளையும் தனியாகக் கிடந்தன. அங்கே ஈக்கள் மொய்த்தன.

தூரத்தில், நீண்டு செல்லும் இருப்புப் பாதையின் வளைந்து திரும்பும் எல்லையில் புகை கக்கி அழுதவாறு பார்சல் வண்டி நின்றிருந்தது ! அங்கு மனிதர்கள் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

" இங்கே சுத்திக்கினு இருப்பானே—அந்தப் பெருவியாதிக்காரன், ரயிலு முன்னாடி போயி விளுந்துட்டான்... ! "

'அவன் எனக்கு வாழக் கற்றுக் கொடுத்தான் ; நான் அவனுக்குச் சாகக் கற்றுக்கொடுத்தேன். அவன் என்னைச் சந்திக்காமல் இருந்திருந்தால் ? '—நொண்டியின் கண்கள் கலங்கின.

'அந்த இடத்தின் ராசியோ ?—தன்னையே காவு தந்து இன்னொரு விபத்து ஏற்படாமல் தடுக்க முயற்சியோ ? அவன் மேனியிலிருந்ததா பயங்கர தொத்து வியாதி ?...இல்லை ; என் மனசில் தோன்றியதே—தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம்—அந்த 'வாழ்க்கையின் வெறுப்பு'த்தான் பயங்கர வியாதி...அதற்கு அவன் பலியாகிவிட்டான்.'

திடீரென்று ரெயில்வே லைனுக்கு அப்பால் வரிசையாகத் தெரியும் வீடுகளின் கொல்லைப்புறக் கதவுகளைத் திறந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தோரின் நடுவே இருந்து, " ஐயோ ! கண்ணு !" என்ற அலறல் ரயில்வே லைனுக்கு அப்பால் வெகு தூரத்திலிருந்த நொண்டியின் வயிற்றைக் கலக்கியது.

" அம்மா ! நான் இருக்கிறேன்...அம்மா !" என்று கோஷித்தவாறு வேகமாய்த் தவழ்ந்தோடினான் அவள் மகன்.

" மகனே !...மகனே !..." என்று ரயில்வே லைன் மேட்டின் மீது விழுந்து புரண்டு கொண்டிருந்த அவன் தாய் 'நான் இருக்கேன்' என்ற குரல் கேட்டு அவனைப் பார்த்து ஒன்றும் புரியாமல் அடி வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீருடன் சிரித்தாள். பிறகு, " யார் பெத்த மகனோ !" என்று ரயில் சக்கரத்தைப் பார்த்து அழுதாள்.

அவள் அருகே வந்த அவள் மகன் அவள் தோளில் முகம் புதைத்து நெற்றியைத் தேய்த்து அழுதுகொண்டே சொன்னான் : " அம்மா ! நான் இருக்கேம்மா...அது உன் மகனில்லே...அது... அந்த மனுசன் அவன் செத்திருக்கக் கூடாது அம்மா...ஆ !..." என்று பெருங் குரலில் கதறி அழுதான் நொண்டி.

7. சுயதரிசனம்

அந்த வாரப் பத்திரிகையில் தனக்கு உதவி ஆசிரியர் உத்தியோகம் என்று கௌரவமாகச் சொல்லிக்கொண்டு—ஒவ்வொரு நாளும் வந்து குவியும் கதைகளுக்கெல்லாம் அனுப்பியவர்களின் விலாசங்களைப் பதிவு செய்தும், பிரசுரிக்காமல் தள்ளப்பட்ட கதைகளை 'வருந்துகிறோம்' ஸ்டாம்பு குத்தித் திருப்பி அனுப்பியும்—விலாச மெழுதிக் கொண்டிருப்பதையே பணியாகக் கொண்டுள்ள சிவராமனுக்கு, இன்று அவன் பெயருக்கே ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. அந்த நீளக் கவரின்மீது 'சிவராமன், உதவி ஆசிரியர்' என்று குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதைக் கண்டதில் அவனுக்குச் சற்றுப் பெருமிதம்தான்!

அந்த நீளக் கவரின் வாய்ப்புறத்தை இரண்டு விரல்களால் பிடித்து லாகவமாக வளைவு வளைவாய்க் கிழித்துப் பிரிக்கிறான் சிவராமன். அதனுள் ஒரு கத்தைக் காகிதமிருந்தும் அதன் நடுவே இருந்து 'இது கடிதம்' என்று சொல்வது போல் தனியாக விழுந்த ஒரு காகிதத்தை எடுத்துப் படிக்கிறான் அவன்.

'சிரஞ்சீவி சிவராமனுக்கு அநேக ஆசீர்வாதம். பகவான் கிருபையால் உனக்கு சகல சௌபாக்கியங்களும் உண்டாகணும்

'உங்கள் எல்லாரையும் பார்த்து நேரிடையாகச் சொல்லிண்டு வராமப் போனதை நெனைச்சா கஷ்டமாத்தான் இருக்கு...இருந்தாலும் பரவாயில்லை யோசிச்சுப் பார்க்கச்சே, ஆசையும் உறவும் மனசிலே ஆழமா இருந்தா, உதட்டோட சொல்ற வார்த்தையெல்லாம் அநாவசியம்னு தோணறது. ஆனாலும் அப்படியெல்லாம் நெனைச்சுண்டு ஒரு தீர்மானத்தோட நான் சொல்லிக்காம வந்துடல்லே. சொல்லிக்கறதுக்கு எனக்குத் தைரியம் வரலே... சொல்லிக்க முடியல்லே...அவ்வளவுதான்; வந்துட்டேன். ஆமாம்; எதையுமே சொல்றதுக்கு ஒரு தைரியம் வேணும். என் அனுபவத்திலே செய்யறதுகூட சுலபம்; சொல்றதுதான் கஷ்டமாயிருக்கு... அதான் சிரமம். நன்னா யோசிச்சுப்பாரு. நீ யோசிக்கிறவன்; கதை எழுதறவன்..நல்லதும் கெட்டதுமா எத்தனையோ விஷயங்களைச் செஞ்சுடறோம்..அதையெல்லாம் அலசிப் பிச்சுச் சொல்றதுன்னா முடியற காரியமா? நான் இப்படி ஓடி வந்துடறதுன்னு முடிவு பண்ணிண்டு உங்ககிட்டேயெல்லாம் சொல்லிண்டு போக வந்திருந்

தேன்னு...சொல்லி இருப்பேன்—கடைசியிலே மனசு கேக்காம அங்கேயே உக்காந்துண்டிருந்திருப்பேன். எனக்குத் தெரியும்; நான் போறேன்னு நீங்க யாரும் அழமாட்டேள்னு...ஆனா நான் அழுவேனே !...உன் ஆத்துக்காரி என் காதிலே விழட்டும்னே, நான் இருக்கிறது தெரியாத மாதிரி சொல்லுவாளே 'அசட்டு பிராம்மணன்'னு... அது நெஜந்தான் ! சரி. இப்ப நான் வந்துட்டேன். எங்கே இருக்கேன், என்ன பண்றேன் ?னு எல்லாம் தெரிஞ்சுக்க உன் மனசிலே ஒரு துடிப்பு இருக்கும்னு எனக்கு புரியறது. இந்தக் கடுதாசியோடு ஒரு கத்தைக் காகிதம் கிறுக்கி அனுப்பி இருக் கேனே... அதை எப்பவாவது போது இருக்கச்சே—போது போக லேன்னா படிச்சுப்பாரு. என்னை, என் மனச்சாட்சியை நீ புரிஞ்சுக் கலாம். நீ புரிஞ்சுப்பேன்னு நெனைக்கறேன்...நீ புரிஞ்சுண்டாலும் புரிஞ்சுக்கல்லேன்னாலும் எனக்குக் கவலை இல்லே...இந்த ஒரு மாசமா உனக்கு ஒரு கடுதாசி எழுதணும் எழுதணும்னு ஏனோ தோணிண்டே, எழுதலியேன்னு உறுத்திண்டே இருந்தது. சத்திய மாச் சொன்னா இந்தக் கடுதாசியைத் தவிர மீதி இருக்கற ஒரு கத்தைக் காகிதத்தை உனக்காக நான் எழுதல்லே ..நானா, எனக்குத் தோணினதை யெல்லாம் எதுக்குன்னு தெரியாமலே எழுதிண்டே இருந்தேன் ; இன்னும் எழுதிண்டிருக்கேன்...இது என்னை நானே பார்த்துக்கற பார்வை, சுயவிமரிசனம் ..இல்லே, சுயதரிசனம் ! திடீர்னு என்னமோ தோணித்து; எழுதின வரைக்கும் அந்த நோட்டு புக்கிலிருந்து பிச்சு எடுத்து உனக்கு அனுப்பறேன். என்னமோ தோணித்து; அனுப்பறேன். இதுவும் ஒரு அசட்டுத் தனமோ என்னமோ ? ஆனா ஒண்ணு, உன் ஆத்துக்காரியிடம் சொல்லு : 'அசடு பிராம்மணா இருக்கப்படாது ; அசடா இருந்தா அவன் பிராம்மணனில்லே ; பிராம்மணன்னா ஞானப் பொக்கிஷம்னு அர்த்தம்'... அந்தக் குலத்திலே பொறந்து, 'கணபதி'ன்னு பெத்தவா சூட்டினபேரை இழந்து 'அசட்டு சாஸ்திரி, தத்தி சாஸ்திரி'ன்னே அறுபது வருஷமா பட்டம் வாங்கிண்டு இருந்திருக்கேன். சரி, போனது போச்சு. இப்ப நான் சந்தோஷமா கௌரவமா—அறுபது வயசுக்கப்புறம்—இப்பத்தான் சந்தோஷமா இருக்கேன். ப்ராப்தம் இருந்தால் எங்கேயோ எப்பவோ நாம சந்திக்கலாம். என்னை நீங்கல்லாம் மறந்துட்டாலும் பாதகமில்லே. என்னால் எதையுமே மறக்க முடியல்லே...

இப்படிக்கு உன் தகப்பனார்
கணபதி...'

—கையெழுத்திட்ட இடத்தில் கணபதி சாஸ்திரிகள் என்று எழுதி, சாஸ்திரிகள் என்ற வார்த்தை அடித்து நைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கவருக்குள்ளிருந்து அந்த ஒரு கத்தைக் காகிதத்தைப் பத்திரிகை ஆசிரியர் தோரணையில் கையில் எடுத்து எத்தனை பக்கங்கள் என்று அறிய அவன் கடைசித் தாளை நீக்கிப் பார்க்கிறான். அதில் பக்க எண் எதுவுமில்லை. அந்தக் காகிதங்கள் அனைத்தும் ஒரு நோட்டுப் புத்தகத்திலிருந்து பிய்த்தெடுக்கப்பட்டிருந்ததால் ஓரத்தில் ஒழுங்கற்ற பிசிருகளுடன் இருக்கின்றன. அவற்றில் சில பக்கங்களில் பென்சிலாலும் சில பக்கங்களில் பேனாவாலும்—தீர்க்கமான சிந்தனையோடு பல காலம் மனசில் ஊறிவரும் தெளிவு மிகுந்த கருத்துக்களானதால்—அடித்தல் திருத்தல் ஏதுமின்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை ஒரே மூச்சில் படித்துவிட வேண்டும் என்ற ஆர்வமிருந்தும் ஆபீசில் அதற்கு நேரமில்லாது வேலை குவிந்திருப்பதால் அந்தக் கடிதத்தைப் பத்திரமாக மடித்துத் தன் கைப்பையில் வைத்துக் கொள்கிறான் சிவராமன். அதைப் பைக்குள் வைக்குமுன் அந்தக் கடிதம் எங்கிருந்து வந்திருக்கிறது என்றறிய உறையையும் கடிதத்தையும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்கிறான். அனுப்பியோர் விலாசம் ஏதும் அதில் இல்லை. எனினும் தபால் முத்திரையிலிருந்து அக்கடிதம் புது டில்லியிலிருந்து வந்திருப்பதைக் கண்டு ஒரு விநாடி பிரமித்து விழிக்கிறான் சிவராமன்.

'இந்த அப்பா என்ன துணிச்சலோடு இவ்வளவு தூரம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப் போயிருக்கிறார்!' என்று எண்ணியபோது, கள்ளங் கபடு அறியாத அந்த அப்பாவி உள்ளம் இந்த வாழ்க்கையில் எந்த அளவுக்குக் கைத்து நொந்து போயிருக்கும் என்ற—அறிவில் விளையாத, மனத்தில் சுரந்த—உணர்வில் அவனது கண்கள் கலங்குகின்றன.

—அந்த விநாடி அவன் தனது தந்தையின், அந்த அசட்டுப் பிராம்மணரின்—தாடி மழிக்காத, நரைத்த ரோமக்கட்டை அடர்ந்த, முன் பல் விழுந்த, அம்மைத் தழும்புகள் நிறைந்த, மாறு கண் பார்வையோடு கூடிய கரிய முக விலாசத்தைக் கற்பனை செய்து கண்ணெதிரே காண்கிறான்.

2

கணபதி சாஸ்திரிகள் போன மாசம் அமாவாசைக்கு அடுத்த நாள் திடீரென்று காணுமற் போய்விட்டார்...

முதல் இரண்டு நாட்கள் அவரது குடும்பத்தினர்—குடும்பத்தினர் என்ருல் வேறு யார்? அவரது இரண்டு பிள்ளைகளான சிவராமனும் மணியும்தான்—அவர்கள் அதற்காக அதிகம் கவலை கொள்ளவில்லை

நான்கைந்து சாஸ்திரிகளோடு அவர் காஞ்சிபுரம் போயிருப்பதாக யாரோ சொல்லக் கேட்டு, "போகிற மனுஷர் ஆத்திலே வந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டுப் போகப்படாதோ? நெனச்சபோ வரதும போறதும்...இது என்ன சத்திரமா சாவடியா?" என்று மொறு மொறுவென அவரைத் திட்டித் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அவரது மாட்டுப்பெண் ராஜம். ஆனுல் சில நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த நான்கு சாஸ்திரிகளும் திரும்பி வந்து கணபதி சாஸ்திரிகள் தங்களுடன் வரவில்லை என்று தெரிவித்த அந்த நிமிஷமே ராஜம் ஒரு விஞடி திகைத்து, அந்தத் திகைப்புக்குப் பின்னர் அவரைத் திட்டுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள்

'எங்கே போயிருப்பார்? எங்கே போயிருப்பார்?' என்று தனக்குத் தானே புலம்பிக் கொண்டாள். வேறு மகளோ, அவரை மதித்து அன்புடன் உபசரிக்கும் உறவினரோ யாருமிலலாத அவரது நிலையை எண்ணி யெண்ணித் தனக்குள் பெருமூச்செறிந்தாள் சிவராமனின் மனத்திலும் லேசான கலக்கம் குடிகொண்டது

தினசரி மாலையில் ஆபிசிலிருந்து வரும்போது, வழியில் உள்ள தெப்பக்குளச் சுவரின்மீது வரிசையாய் உட்கார்ந்து உரத்த குரலில் வாக்கு வாதங்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் சாஸ்திரிகளின் சபையில் தன தகப்பனுர் இருக்கிருரா? என்று சிவராமனின் கண்கள் அலைந்து அலைந்து தேடி ஏமாந்தன.

—அவனுக்குத் தெரியுமா, ஊரில் இருக்கும்போதுகூட இந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒதுங்கித் தனித்தே அவர் நிற்பார் என்பது . அது சரி, அந்த அசட்டு பிராம்மணரை யார்தான் சேர்த்துக்கொள் வார்கள்.

நாளுக்கு நாள் தன் தந்தையின்மீது 'அவர் என்ன ஆனுரோ, எங்கே நிற்கிருரோ, அல்லது வேறு ஏதாவது'...என்று எண்ணி

யெண்ணி அவர்பால் தன்மனத்துக்குள் ஒரு ரகசியமான ஏக்கம் மிகுந்து கனப்பதை அவன் உணர ஆரம்பித்தான். எனினும் அது பற்றி வெளிப்படையாய் விசாரிக்கவோ பேசவோ அவன் வெட்கப் பட்டான். தன் மனைவி ராஜம் 'லோகத்திலே இல்லாத அப்பாவைப் படைச்சுட்டேளே.. ஒரேயடியா உருகிப் போகாதேங்கோ' என்று எரிந்து விழுவாளோ என்று அஞ்சினான். தன் தம்பியும் தன்னைப் போலவே உள்ளூர அப்பாவுக்காக ஏங்குகிறானோ, அல்லது, 'அந்த அசட்டுக் கிழம் எங்கே தொலைந்தால் என்ன?' என்று அசட்டையாக இருக்கிறானோ என்று அறிய முடியாமல் தவித்தான். அப்படி அசட் டையாக இருந்தால் அது மகா பாவம் என்று தோன்றியது. சின்ன வயசில் — சின்ன வயசில் என்ன, இப்போதுகூடத்தான் அவரை அப்பா என்று சொல்லிக் கொள்ளவே தானும் தன் தம்பியும் வெட்கப் பட்ட நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் அவன் நினைவுக்கு வந்தன.

கணபதி சாஸ்திரிகள் போன்ற ஓர் அழகற்ற கறுப்புப் பிராம்மணர் அசட்டுச் சிரிப்புடன், மாறு கண் பார்வையோடு எதிரில் வந்து நின்றால் யாருக்குமே மதிப்பான எண்ணம் பிறக்காதுதான். அவரைப் பார்த்தால் சிலருக்குப் பரிதாபமாக இருக்கும்; சிலருக்குப் பரிகாசமாக இருக்கும்; அவரும் 'ஈஈ' என்று ஓட்டை வாய்ச் சிரிப்புடன் குழந்தைபோல் எதையாவது பேசுவார். பேச்சில் பொதிந்துள்ள ஆதங்கத்தை யார் கவனிக்கிறார்கள்? ஆகவே அது பலருக்கு ஒரு 'போரா'கவே இருக்கும். பரிதாபத்துக்கும் பரிகசிப்புக்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருக்கும் தன்னை அப்பா என்று சொல்லிக்கொள்ளவே தன் பிள்ளைகள் வெட்கப்படுவதில் ஒரு நியாயமிருப்பதாகக் கருதி வந்தார் கணபதி சாஸ்திரிகள். மொத்தத்தில் கணபதி சாஸ்திரிகளை ஊரில் யாரும் மதித்ததில்லை. சில சமயங்களில் அவமதித்ததுண்டு...

மற்ற சாஸ்திரிகளுக்கு எதையாவது பேசி அவர் வாயைக்கிளறி மகிழ அவர் ஒரு பொழுதுபோக்குச் சாதனம். வீட்டில் அவரது பிள்ளைகளுக்கு அவரால் அவமானம்; வெட்கம். அவரது மாட்டுப் பெண்ணுக்கு அவர்மீது வெறுப்பு!

ராஜத்துக்கு அவர் மீது தனியாக விசேஷமான வெறுப்பு ஒன்றும் கிடையாது. சதா நேரமும் சிடுசிடுத்துக் கொண்டிருப்பது அவள் சுபாவம். அந்தச் சிடுசிடுப்பில் அடிக்கடி வந்து சிக்கிக் கொள்பவர் அவர்தான் என்றால் அதற்கு அவளா பழி?

இவ்விதம் யாருக்கும் வேண்டாதவராயிருந்த கணபதி சாஸ்திரிகள் எங்கோ ஓடிப்போனதில் யாருக்கு என்ன நஷ்டம்?

"இன்னியோட பத்து நாளாச்சு. இருபது நாளாச்சு..." என்று அவர்கள் ஏன் நாளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?

"இப்படி நம்ம தலையிலே பழியைப் போடணும்னு காத்துண்டு இருந்திருக்கார் மனுஷர். ஊர்லே என்னைத் தானே சொல்லுவா? நான் அவரை ஒரு வார்த்தை பேசினது உண்டா?...மனுஷன் இருந்தும் என் பிராணனை வாங்கினார். இப்போ இல்லாமலும் என் பிராணனை வாங்கறார்" என்று பொழுது விடிந்து பொழுது போனால் தன் மாமனாரின் பிரிவுக்காக அவளும் தன் சுபாவப்படி ஏங்கிக்கொண்டு தானிருந்தாள்..

—அவர் இருக்கும்போது, ஒரு வார்த்தைகூட அவரைக் கடிந்து தான் பேசினதில்லை என்று நிஜமாகவே நினைக்கிறாள் ராஜம்.

இந்த ஒருமாதப் பிரிவின் காரணமாக—தங்களை விட்டு விலகிப் போன கணபதி சாஸ்திரிகள் உயிருடனாவது இருக்கிறாரா? என்று அறிந்துகொள்ள விரும்பும் துடிப்பில் அவர் குடும்பத்தினருக்கு அவர் மீது ஒருவித ஏக்கமும் அன்பும் பிறந்திருக்கிறது. அவர் இப்படி எங்கோ அநாதை போலப் போய்விட்டதை எண்ணியெண்ணி 'அவர் எங்கே அநாதைப் பிணமாகக் கிடக்கிறாரோ' என்ற பயங்கரமான கற்பனைகளில் சிக்கிக்கொண்டு, 'இந்தப் பாபத்துக்கு நான் தான் காரணமோ?' என்று உள்ளூர விளைந்த நடுக்கத்துடன் ரகசியமாகக் கண்ணீர் வடிக்கிறாள் ராஜம். இந்த விஷயம் சிவராமனுக்கோ மணிக்கோ தெரியாது.

* * *

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு ஆபீசில் இருந்து வருகின்றபோது, தெப்பக் குளக்கரையில் கூடி நின்ற சாஸ்திரிகள் கும்பலில் சிவராமனின் பார்வை—கட்டை குட்டையாய்க் கன்னங் கரேலெனத் துண்டாகத் தென்படும்—தன் தந்தையைத்தேடி வழக்கம்போல் துழாவிய போது அவனைப் பார்த்துவிட்டார் வெங்கிட்டுவையர்... அவனைப் பின் தொடர்ந்து கடைத் தெரு வரை வந்தார்...பிறகு தன் பின்னால் யாரும் வருகிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக்கொண்டு "என்னடா சிவராமா..." என்றழைத்தார்.

சிவராமன் திரும்பினான்.

"என்ன, உங்கப்பாவைப் பத்தின தகவல் ஏதாவது கிடைச்சுதோ?" என்று நெருக்கமாய் வந்து கேட்டார். வெங்கிட்டுவையர், கணபதி சாஸ்திரிகளின் பால்ய சிநேகிதர்; ஒத்த வயது.

சிவராமனுக்கு ஏனோ தான் பெரிய தவறு புரிந்துவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டுக் குனிந்த தலையோடு "ஒரு தகவலும் இல்லை... எங்கே போயிருப்பார்னு தெரியல்லே...ஏன் போனார்னும் தெரியல்லே...ஆத்திலே கூட ஒண்ணும் வருத்தம் இல்லே...ம் ..உங்களுக்குத் தெரியாதா நாங்க எப்படி அவரை வெச்சிருந்தோம்னு" என்று மென்று மென்று விழுங்கினான் சிவராமன். அவனுக்குக் குற்றமுள்ள மனசு குமைந்தது...

"அட அசடு ..அதுக்கு நீ என்ன செய்வே?...அப்படியே இருந்தாலும் தோப்பனுக்கும் மகனுக்கும் ஆயிரம் இருக்கும்...அதுக்காக ஒருத்தன் ஆத்தை விட்டே போயிடுவானோ? அது சரி, உனக்கு விஷயமே தெரியாதா?..." என்று சுற்று முற்றும் பார்த்தார் பிறகு குரலைத் தாழ்த்தி "இப்படி வா சொல்றேன்" என்று நடுத் தெருவிலிருந்து ஓரமாய், பஜனை மடத்தருகே அவனை அழைத்து வந்தார் வெங்கிட்டுவையர்.

கணபதி சாஸ்திரிகள் ஊரைவிட்டே ஓடிப் போவதற்கு முதல் நாள் தெப்பக் குளக்கரையில் நடந்த சம்பவத்தை அவர் நினைத்துப் பார்த்தார்

தெரு ஓரமாய் இருவரும் வந்து நின்றபின், தனது இடுப்பில் செருகி இருந்த பொடி மட்டையை எடுத்து ஒரு சிமிட்டா பொடியை விரல்களில் இடுக்கியவாறு அவர் சொன்னார்: "அவனுக்கு மனசே வெறுத்துப் போச்சுடா அவனை அப்பிடி அவமானப் படுத்திட்டார் ...வேறே யாரு, சுந்தரகனபாடிகள் தான்..." என்று சொல்லிவிட்டுக் கையிலிருந்த பொடியைக் காரமாய் உறிஞ்சினார் வெங்கிட்டுவையர். பொடியின் காரத்தில் கலங்கிய கண்களோடு சிவராமனை வெறித்துப் பார்த்தார்.

சிவராமனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சுந்தரகனபாடிகள் கணபதி சாஸ்திரிகளை அவமானப்படுத்தினாரா?...ஏன்?

சிவராமனுக்கும் அவன் குடும்பத்தினருக்கும் சுந்தரகனபாடிகள் மீது அளவற்ற மரியாதையும் பக்தியும் உண்டு. கணபதி சாஸ்திரிகளின் குருநாதர் அவர்தான். அந்தக் காலத்தில் மகா பண்டிதராய் விளங்கிய கணபதி சாஸ்திரிகளின் தந்தையான பரமேஸ்வர கனபாடிகளின் உயிருக்கு உயிரான சீடர் சுந்தரகனபாடிகள் என்கிற விஷயம், ஒரு குடும்பப் பெருமையாய்ப் போற்றிவந்த செய்தி. அவரிடம்தான் கணபதி சாஸ்திரிகள் வேதம் பயின்றார். 'எழுபத்தைந்து வயதுக்கு மேலாகிப் பழுத்த பழமாய்ப் பார்த்தவர் வணங்கும் தோற்றமும் தன்மையும் பொருந்திய கனபாடிகள், பாவம், தன் தந்தையை

என்ன காரணத்திஞல் அவமானப்படுத்தி இருக்க முடியும்? அப்படியே கொஞ்சம் முன்கோபியான கனபாடிகள் ஏதாவது சொல்லியிருந்தாலும், யார் என்ன கூறிப் பழித்தாலும் அதனைப் பொருட்படுத்தாத 'பரப்பிரம்மமான' தன் தந்தை, அதற்காகவா ஊரை விட்டு ஓடிப்போயிருப்பார்?' என்றெல்லாம் யோசித்த தயக்கத்துடன் "நீங்க என்ன சொல்றேள்?" என்று வெங்கிட்டுவையரின் முகத்தைப் பார்த்தான் சிவராமன்.

"நான் பார்த்ததைத்தாண்டா சொல்றேன். நேக்கென்னடா பயம்? மத்தவாள்ளாம் ஒரு கட்சி மாதிரி, இந்த அநியாயத்தைப் பத்தி ஒரு வார்த்தை பேச மாட்டேங்கருளே...சுந்தரகனபாடிகள் ரொம்பப் பெரியவர் தான்...நான் இல்லேங்கலே...ஆஞலும் அவருக்கு இந்த வயசிலே இப்படி ஒரு கோபம் கூடாது...மனுஷன் என்ன, இப்படியா அசிங்க அசிங்கமாப் பேசுவார்? இவர் தகுதிக்கு ஆகுமா?...சீ!" என்று படபடவென்று பேசி அலுத்துக் கொண்ட வெங்கிட்டுவையர், அதற்குமேல் விஷயத்தை அறிந்துகொள்ள அவன் ஆர்வம் காட்டுகிருஞ என்று அறிய மௌனமாய் சிவராமனின் முகத்தைப் பார்த்தார்

"என்னதான் நடந்தது...எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாதே'" பதைத்தான் சிவராமன்.

"எனக்கும்தான் தெரியாது..நான் கோயில்லேருந்து வந்துண்டிருந்தேன். குளத்தங்கரையிலே ஒரே சத்தமா, ஏக களேபரமா இருந்தது. பார்த்தா உங்கப்பன்—கணபதி தேமேன்னு நின்னுண்டிருக்கான். கனபாடிகள் அடிக்கப்போறவர் மாதிரி கையைக் கையை ஓங்கிண்டு ஆவேசம் வந்த மாதிரி குதிக்கருர். அவனை அவர் அடிக்கக்கூடப் பாத்தியதை உள்ளவர்தாண்டா, நான் இல்லேங்கல்லே...ஆஞலும் கன்ஞ பின்ஞன்னு—சீ! ஒரு பிராமணன் பேசக் கூடிய பேச்சா? அப்பிடி அசிங்க அசிங்கமா திட்டிஞர்...கணபதி அப்படியே கூனிக் குறுகி நின்னுண்டிருந்தான்...கடைசியிலே—அவன் மட்டும் என்ன மனுஷன் இல்லியா? நேக்கே தோணித்து...அதை அவன் கேட்டுட்டான்; அப்படி ஒண்ணும் தப்பா பேசிடலே 'ஓய்...இப்படி அசிங்க அசிங்கமா பேசறீரே...நீர் ஒரு பிராமணஞய்யா'ன்னு கேட்டான்...! எவ்வளவு பேச்சுக்குத்தான் ஒரு மனுஷன் பேசாம இருப்பான்? நறுக்குன்னு கேட்டான்...அவ்வளவு தான்! அந்தக் கிழவரைப் பார்க்கணுமே...கணபதி கழுத்திலே போட்டிருந்த துண்டை இழுத்து முறுக்கிப் பிடிச்சுண்டார்... ஆவேசம் வந்ததுமாதிரி காயத்திரி மந்திரத்தைக் கூவிஞர்.

"சொல்லுடா, இதுக்கு அர்த்தம் சொல்லு. நீ பிராமணனுக்குப் பொறந்தவனுன்னு சொல்லுடா...என்னைப் பார்த்தா கேட்டே... பிராமணனுன்னு? . இவன் பிராமணனுன்னு எல்லாரும் கேளுங்கோ..."ன்னு அசிங்க அசிங்கமாத் திட்டினார்—ஒரே கூட்டம் கூடிடுத்து ...நான் போய் விலக்கப் பார்த்தேன் அந்தக் கிழவனுக்குத்தான் என்ன பலமோ? என்னைப் பிடிச்சு ஒரு தள்ளு தள்ளினார் பாரு.. நான் போயி குளக்கரை சுவர் மேலே விழுந்தேன் .. தள்ளிட்டுக் கத்தறார்...மனுஷனுக்கு வெறி' ஒண்ணு மந்திரத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லு . இல்லேன்னு 'நான் பிராமணன் இல்லே'ன்னு ஒத்துக்கோ...என்னை கேட்டியேடா, என்ன தைரியம்?" என்று உறுமினார் அவர் பிடியிலே பாவம், கணபதிக்கு உடம்பே நடுங்கறது நாங்க அவர்கிட்டே பேச முடியலே . அந்தக் கெழம்தான் மூர்க்கமாச்சேன்னு கணபதிகிட்டே கெஞ்சினோம் . .' சொல்லுமேய்யா மந்திரத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லிட்டுப்போமே பிடிவாதம் பிடிக்காதீர்'ன்னு நானும் கிட்டே போயி சொன்னேன். கணபதி என் மூஞ்சியை வெறிச்சுப் பார்த்தான் பார்த்துட்டு 'ஓ'ன்னு கொழந்தை மாதிரி அழுதான்...

"—'நேக்கு மந்திரம் தான் தெரியும் அர்த்தம் தெரியாதே'ன்னு அவன் அழறப்போ, அம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி நானும் அவனும் ஒண்ணா படிச்சதெல்லாம் நேக்கு ஞாபகம் வந்து நானும் அழுதுட்டேன்.

"திடீர்னு உங்கப்பன் கனபாடிகள் கையைத் தள்ளி உதறினான் எல்லாரும் என்ன நடக்கப் போறதோன்னு திகைச்சுப் போனோம் பூணூலைக் கடிச்சுண்டு உடம்பிலே இருந்த பூணூலை வெடுக்குனு பிச்சு அறுத்து, கனபாடிகள் மூஞ்சிலே எறிஞ்சுட்டு 'போங்கோ. நான் பிராமணன் இல்லே நான பிராமணன் இல்லே'ன்னு கோஷம் போடற மாதிரிக் கத்திண்டு ஓட்டமும் நடையுமா நாலுவீதியும் சுத்திண்டு அப்ப போனவன்தான ; என்ன ஆனானோ, எங்கே போனானோன்னு உன்னண்டை வந்து விசாரிக்கணும்னுதான் நெனைச்சிண்டிருந்தேன் . நீ என்னடான்னா இந்த விஷயமே தெரியாதுங்கறே? .." என்று, தான் சம்பந்தப்படாத—இந்தக் காலத்து பிராமணர்களாகிய தாங்கள் யாருமே சம்பந்தப்படாத—கணபதி சாஸ்திரி என்ற தனிப்பட்ட ஒருவனின் விவகாரம்போல் அன்று நடந்த நிகழ்ச்சியை விளக்கினார் வெங்கிட்டுவையர்.

வெங்கிட்டுவையர் விவரித்த சம்பவத்தில் பொதிந்துள்ள ஒரு சமூகச் சீரழிவின் கொடுமையை ஆழ்ந்து உணர்ந்த வேதனையில்

வாய்மூடி மௌனியானான் சிவராமன். அவரிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்ளாமலேயே குனிந்த தலையோடு, கலங்குகின்ற கண்களோடு அவன் வீடு நோக்கி நடந்தான்.

வீட்டிற்குப் போனதும் ஒரு மூலையில் கவிழ்ந்து படுத்துக் கதறி அழவேண்டும் என்று வழியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டே அவன் நடந்தான்...

ஆனால் அன்று அவன் வீடு சென்றதும் அவ்விதம் செய்யவில்லை. தந்தையின் பிரிவை எண்ணித் தான் அழுவதைக் கண்டு 'அவள்' கோபிப்பாள் என்ற அச்சத்தில் அவன் அந்த 'ஆசை'யைக் கைவிட்டு விட்டான்...

—தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த கொடுமைக்கு அழுதால் அதற்கு ஓர் அர்த்தமும் இருக்கும்; அனுதாபமும் கிடைக்கும். உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தும் கலியின் விளைவால் விபரீதமாய்ப் போன இந்தக் கொடுமைக்கு அழத்தான் முடியுமா? அனுதாபந்தான் கிடைக்குமா?

3

சிவராமன் ஆபீஸிலிருந்து வரும்போது வழியில் குறுக்கிட்ட தெப்பக்குளக்கரை சாஸ்திரிகள் கூட்டத்தில் அவன் பார்வை இன்று யாரையும் தேடவில்லை. வீடு சென்றதும் தபாலில் வந்த அந்தக் காகிதக் கத்தையில் பென்சிலாலும் பேனாவாலும் எழுதப்பட்டிருக்கும் செய்திகளை, காலத்தின் அடியை நெஞ்சில் ஏற்றதால் ஒரு வயோதிக இதயத்திலிருந்து தெறித்து விழுந்த ரகசியமான உதிரத் துளிகளின் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற அவசரத் துடிப்பில் நடந்து கொண்டிருந்த அவன், அந்தக் கூட்டத்தையே கவனிக்க வில்லை.

சிவராமன் வீட்டை அடையும் போது ராஜம் அடுக்களையில் இருக்கிறாள். மணி இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை. அவனுக்கு மவுண்ட் ரோடிலுள்ள ஒரு பெரிய பாதரட்சைக் கடையில் சேல்ஸ்மேன் உத்தியோகமானதால், இரவு எட்டு மணிக்குமேல் கடை அடைத்த பின்பே வீட்டுக்கு வரமுடியும்...

தனது அறையில் சென்று உடைகளைக் களைந்தபின் முதல் வேலை யாகக் கைப் பையைத் திறந்து அந்த நீளக் கவரின் உள்ளே இருந்த

காகிதக் கத்தையை எடுத்து அந்தரங்கமாய்ப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறான் சிவராமன்.

அவன் படித்த முதல் வரியே ஒரு மகத்தான இலக்கியத்தின் ஆரம்ப வாசகம்போல் அமைந்து இருக்கிறது :

"இதோ! என் கண்முன்னே ஆயிரக்கணக்கான மனுஷா சஞ்சரிச்சுண்டிருக்கா. ஒவ்வொரு மனுஷாளும் ஒவ்வொரு விதமா இருக்கா. ஒருவிதம் மாதிரி இன்னொரு விதம் இல்லே. ஆயிரமும் ஆயிரம் விதம்! இந்த மைதானத்திலே எனக்கு முன்னேயும் எனக்குப் பின்னேயும் ஆயிரம் ஆயிரமா மனுஷா போயிண்டும் வந்துண்டும் இருக்கா...சின்ன வயசிலே குடை ராட்டினத்திலே முதல் தடவை சுத்தினப்ப ஏற்பட்ட மயக்கம் மாதிரி இந்த நிமிஷம் என்னைச் சுத்தி ஆயிரம் ஆயிரமா ஜனங்கள் சுத்திண்டு இருக்கச்சே ஒரு பிரமை தட்டறது. நானும் திருவிழாக் கும்பல்லே வழி தவறிச் சிக்கிண்ட கொழந்தெ மாதிரி திருதிருன்னு முழிச்சுப் பாக்கறேன். இந்த ஆயிரக்கணக்கான மனுஷா முகத்திலே ஒண்ணுகூட தெரிஞ்ச முகமா இல்லே என்னைக் கவனிக்கிற முகம் இதிலே ஒண்ணுகூட இல்லேங்கறதை நெனச்சுப் பார்க்கறப்போ பரம சுகமா இருக்கு.

"இந்த டில்லி இருக்கே, ரொம்ப புராதன நகரம் அசோகன் என்ன, பாதுஷாக்கள் என்ன, வெள்ளைக்காரா என்ன—இந்த தேசத்தையே எத்தனையோ வருஷங்களா ஆண்டு வர்ர நகரம் இது. இனிய தேதியிலே நாமெல்லாம் உக்காந்துண்டு சொந்தம் கொண்டாடறோம் எத்தனை தலைமுறைகளை இந்த லோகம் பாத்துண்டே இருக்கு. இந்த நிமிஷம் உயிர் வாழற மனுஷ ஜாதியிலே ஒரு நபர்கூட இருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னாலே இல்லை; இருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னாலே வாழ்ந்த மனுஷ ஜாதியின் ஒரு ஜீவன்கூட இப்போ இல்லே. அது ஒரு பிரிவு; இது ஒரு பிரிவு. அந்தப் பிரிவு எப்போ எப்படிப் போயி இந்தப் பிரிவு எப்போ எப்படி வந்ததுன்னு யார் சொல்ல முடியும்? இது மட்டும் சத்தியமா. அது முழுக்கப் போயிடுத்து, இது முழுசுக வந்துடுத்து. ஆழமா யோசிக்காம எடுத்த எடுப்பிலே பார்த்த உடனே இந்த உலகத்திலே உள்ள எல்லாமே ஒரு அதிசயமாகத்தான் இருக்கு அதுமாதிரிதான் இந்த விஷயமும்—இருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னாடி இருந்தவா முழுக்கப் போனதும், இப்ப உள்ளவா முழுக்க வந்துட்டதும் ஆச்சரியமாத் தான் இருக்கு—அவா கொஞ்சம் கொஞ்சமா போனா; இவா கொஞ்சம் கொஞ்சமா வந்தா இதுமாதிரிதான் போறதும் வர்ரதும். கடவுள் விதிப்படி இந்தக் காரியம் தடங்கல் இல்லாமல்தான்

நடக்கறது. மனுஷ விதிப்படியும் இப்படித்தான் நடக்கணும்; நடக்கும்.

"இயற்கையிலே ஒரு சிக்கலும் இல்லை. சிக்கலே இல்லேன்னா அது செயற்கையே இல்லை. இப்படி ஒரு செயற்கையான சிக்கலிலே தான் நான் சிக்கிண்டேன். அப்படி சிக்கிக்கறதுதான் வாழ்க்கை... சிக்கல் விடுபடலேன்னா அதுக்கு நாமதான் பொறுப்பு..."

அந்தக் காகிதங்களில இதுவரை பென்சிலால் எழுதப்பட்டிருக் கிறது. இதற்குப் பிறகு ஆரம்பமாகிற பக்கங்கள் பேனாவால எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த வித்தியாசத்தை ஒரு அத்தியாயப் பிரிவு போல் உருவகித்துக் கொண்டு, தான் படித்த கனமான விஷயங் களைக் கருத்துான்றிச் சிந்திக்கிறான் சிவராமன். அவனது சிந்தனை களை மறித்துக்கொண்டு 'இந்த அசட்டு அப்பாவா இப்படி யெல்லாம சிந்திக்கிறார்' என்ற வியப்புணர்ச்சியே மேலிடுகிறது.

இந்த வினாடி அவன் தனது தந்தையின், அந்த அசட்டுப் பிராமணரின், தாடி மழிக்காத ரோமக்கட்டை அடர்ந்த, முன் பல் விழுந்த, அம்மைத் தழும்பு நிறைந்த, மாறுகண் பார்வையோடு கூடிய கரிய முக விலாசத்தைக் கற்பனை செய்து கண்ணெதிரே காண்கிறான்.

எழுத்தைத் தொழிலாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசையோடு ஒரு பத்திரிகையில பணியாற்றும் தனது சிந்தனையில ஏற்பட முடியாத எண்ணங்களும், தன்னால் எழுத்தில் வடிப்பதற்குக் கைவரப் பெறாத கலையும—காலமெல்லாம் எல்லோருடைய கேலிக்கும அவமதிப்புக்கும் ஆளான அந்த அப்பாவி பிராமணனுக்கு எப்படி சித்தியாயிற்று! என்ற பிரமிப்பில் விளைந்த நடுக்கத்தோடு அவன் தொடர்ந்து படிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

"என் தகப்பனாரின் முகமகூட எனக்கு ஞாபகம் இல்லே. சாகறபப எனக்கு வயசு ஒன்பது; நியாயமா அது எனக்கு ஞாபகம் இருக் கணும். நான்தான் அசடாச்சே, மறந்துட்டேன. ஆனா வயசு ஆக ஆக அவரைப பத்தி எல்லாரும் பேசிக்கறதிலே இருந்து நானும அவரைப்பத்தி ரொம்பத் தெரிஞ்சுண்டேன். அவர் மகா பண்டிதர். எந்த அளவு அவருக்கு சம்ஸ்கிருதத்தில் பாண்டித்தியம் உண்டோ அந்த அளவுக்குத் தமிழிலும் உண்டாம். சுந்தர கனபாடிகள் மாதிரி பெரியவாள்ளாம் அவர்கிட்டே படிக்கக் கொடுத்து வச்சவா. எனக்குத்தான் கொடுத்து வைக்கலலே. அம்மா சொல்லுவா: அப்பா மாதிரி நானும் மகா பண்டிதனாகணும்னு. அதுதான் அப்பாவுக்கும் ஆசையாம், ம்... அதெல்லாம் அந்தக் காலத்துப் பிராமணத்

தம்பதிகளின் லட்சியம்: தன் பிள்ளை பிராமண தர்மத்தின் பிரதிநிதியா ஆகணும்கறது. இந்தக் காலத்திலே எவன் இருக்கான்? நான் ஏன் எவனையோ தேடணும்? அப்படிப் பட்டவாளுக்குப் பொறந்த நானிருந்தேனே அவா மாதிரி?

"நான் எவ்வளவோ சொன்னேன: அந்த செருப்புக் கடை வேலை வாண்டாமனு, இந்த மணி கேட்டானா?... 'உனக்கு ஒண்ணும தெரியாது. இதுக்கே நான் என்ன சிரமப்பட்டிருக்கேன்.. மாசம் இருநூத்தைம்பது ரூபா சம்பளம். வருஷத்திலே மூணு மாச போனஸ் இந்த வேலைக்கு என்ன குறைச்சல்! அங்கே ஒண்ணும் மாட்டை அறுத்து, தோல் எடுத்துச் செருப்புத் தைக்கிற வேலை இல்லே டப்பாவிலே வர்ற செருப்பை எடுத்து விக்கறதுதான். உனக்கு ஒன்றும தெரியாது, நீ ஒரு பஞ்சாங்கம்...சும்மா இருன்னு என் வாயை அடைச்சுட்டுப் போயிட்டான் அந்த வேலைக்கு.

"அது அவன் தப்பா? இல்லே, அது ஒரு தப்பான்னு யோசிச்சுப் பார்த்தா இந்தக் கலியிலே எல்லாம் சரிதான்னு தோண்றது ஏன்னா, என் பிள்ளைகள் என்னைப போல குடுமி வச்சுண்டு, உடம்பிலே சட்டை போடாம, காலிலே செருப்பும் போட உரிமை இல்லாம—இந்தக் காலம் பார்த்துப் பரிகசிக்கிற ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட கூட்டமா வாழணும்னு நான் ஆசைப்படலே. அதனாலேதான் அவாளை இங்கிலீஷ் படிக்கவைச்சேன். கிராப்பு வச்சுக்கச் சொன்னேன். இதுக்கு அர்த்தம் என்ன? நான் எப்படி இருக்கணும்னு ஆசைப் பட்டு அப்படி இருக்க முடியலையோ அப்படியெல்லாம் அவாளை ஆக்கித் திருப்திப்பட்டுண்டேனா? ஆமாம்; 'ஒதுங்கிப்போ ஒதுங்கிப் போ'ன்னு சொல்லிச் சொல்லி நானேதான் ஒதுங்கிப் போயிட்டேனே!... ஒரு ஜாதி தாழ்ந்தது எவ்வளவு பொய்யோ அவ்வளவு பொய் இன்னொரு ஜாதி உயர்ந்ததும். இது எப்போ தெரியறதுன்னா தாழ்த்தி ஒதுக்கப்பட்ட ஜாதியைப போலவே உயர்ந்து ஒதுங்கிப் போன ஜாதியும் படற கஷ்டத்திலே எனக்குத் தெரியறது. என் பிள்ளைகள் பேருக்கு உயர்ந்த ஜாதின்னு சொல்லிண்டாலும், ஊருக்குப் பூணூல போட்டுண்டாலும நல்ல வேளை '—என்னைப்போல ஒதுங்கிப்போன ஜாதி ஆயிடலே. ஆனா அவா கூட என்னை ஒதுக்கி வச்சுட்டாளே. என்னை அப்பான்னு சொல்லிக்க, அவா சமமா பழகறவா மத்தியிலே என்னை அப்பான்னு காட்டிக்க எவ்வளவு வெக்கப்பட்டாங்கறதை நான் எத்தனையோ தடவை பார்த்திருக்கேன்

"ம்...முகம் தெரியாத அப்பாவை நெனச்சு நெனச்சு நான் பெருமைப் பட்டுண்டிருக்கேன்...கண்ணெதிரே இருக்கிற அப்பனைப் பார்த்து என் பிள்ளைகள் வெக்கப்பட்டுண்டிருக்கு! அது சரி, நானே என்னை நெனைச்சு வெக்கப்படறச்சே, அவா படறது தப்பா?"

—மீண்டும் இந்த இடத்திலிருந்து பென்சில் எழுத்துக்கள் ஆரம்பமாகின்றன. சிவராமனின் கண்களில் சுரந்த கண்ணீரால் அந்த எழுத்துக்களும் மறைகின்றன அவன் சில விநாடிகள் மேல் துண்டால முகத்தை மூடிக் கொள்கிறான். அழுகிறானா? பிறகு ஒரு முறை பெருமூச்செறிந்து சிவந்த கண்களும் துடிக்கின்ற உதடுகளுமாய்த் தொடர்ந்து படிக்கிறான்:

"பாரதியார் ரொம்ப கோபத்தோடு கடுமையாய்த்தான் சொல்லியிருக்கார்: 'அர்த்தம் தெரியாம மந்திரம் சொலறதைவிட செரைக்கப் போகலாம்'னு ஒரு பத்து வருஷத்துக்கு முன்னே இதை எங்கேயோ படிச்சேன் நான் சொல்ற மந்திரத்துக்கெல்லாம் எனக்கு அர்த்தம் தெரியுமா?ன்னு நான் யோசிச்சுப் பார்த்தேன். அன்னிக்குப் பூரா முகந் தெரியாத என் தகப்பனாரை—அந்த மகா பண்டிதரை நெனச்சு, நெனச்சு, நான் அழுதேன் அந்த மகா பண்டிதரிடம்—என் தகப்பனாரிடம்—படிச்ச சுந்தர கனபாடிகளும் மகா பண்டிதர்தான். அவரிடம் படிச்சவன் நான் ஆனா எனக்கு அவர்கிட்டே ஆசான் என்கிற பக்தியைவிட 'அடிப்பாரே' என்கிற பயம்தான் அதிகமாக இருந்தது ஒரு தடவைக்கு மேலே கேட்டா அவருக்குப் பொல்லாத கோபம் வரும். அந்தப் பயத்திலே அவர் ஒரு தடவை சொல்றதைக்கூட நான் ஒழுங்காப் புரிஞ்சுக்கலலே. நான் கிளிப்பிள்ளை மாதிரி வேதம் படிச்சேன் அப்போ அது எனக்கு தப்புன்னு தோணலே...

"...மந்திரங்கள் தெய்வீகமான, புனிதமான, பவித்திரமான விஷயங்களைப்பத்திப் பேசறதுங்கற நம்பிக்கையிலேயே அதை நான் மனனம் பண்ணிட்டேன் 'தாய்ப்பால்லே என்னென்ன வைட்டமின் இருக்குன்னு தெரிஞ்சுண்டா குழந்தை குடிக்கிறது! ஆனாலும் அது அவசியமில்லையா? நோயாளிக்கு மருந்துதான் முக்கியமே ஒழிய, ஒவ்வொரு மாத்திரையிலேயும் என்னென்ன ரசாயனம் கலந்து இருக்குங்கிற ஞானம் அவசியமா என்ன? அதுபோலதான் மந்திரம்! உனக்கு அது தேவை; அதை ஜபிப்பதன் மூலம் அதற்குரிய பலன்கள் வந்து உன்னை அடையும்'னு ஒரு பெரிய மேதை எழுதியிருந்தார். அதைப் படிச்சப்பறம்தான் எனக்கு ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது. ஆனா, அந்த ஞானியின் இந்த வாதமும் எனக்குத் தக்க சமயத்தில் கை கொடுக்கல்லே...

" ஒரு தடவை வக்கீல் ராகவைய்யர் ஆத்துக்கு தர்ப்பணம் பண்ணி வைக்கப் போயிருந்தேன். அவர் ரொம்பப் பெரியவர். என் தகப்பனர் மேலே வச்சிருந்த பக்தியை தகுதி இல்லாத என்பேர்லே அப்படியே வச்சிருந்தார். நாற்பது வருஷமா என்னே அவருக்குத் தெரியும். போன வருஷம் ஒரு நாள் அவர் வீட்டுக்குப் போயிருக் கச்சே, அவர் மருமான், வைத்தியநாத அய்யர்னு டில்லியிலேருந்து வந்திருந்தார் அவருக்கும் அன்னிக்கி தர்ப்பணம் பண்ணி வைக்க வேண்டியிருந்தது. அவரைப் பார்த்தா ஆள் வெள்ளேக்காரன் மாதிரி இருந்தார் அந்தப் பட்டுவஸ்திரத்தை அவர் கட்டியிருந்த முறையிலேயே மனுஷன் வேஷ்டி கட்டிப் பழகாதவர்னு தெரிஞ் சுண்டேன். நாலு அங்குலத்துக்குச் சரிகைக் கரை வேஷ்டியும் பட்டுத் துண்டுமா அவர் மாடியிலேருந்து எறங்கி வர்ரச்சே பள பளான்னு கால்லே சிலிப்பர் வேறே...என்ன பண்றது ? .. காலம் !

" ..நான் முகத்தைச் சுளிச்சுண்டு 'தர்ப்பணம் பண்ணச்சே அதைக் கழட்டிடணும்'னு சொன்னேன் 'ஐ ஆம் ஸாரி'ன்னு ஞாபக மறதிக்கு அவரும் வெக்கப்பட்டுண்டார். நானும் 'இட் இஸ் ஆல் ரைட்' சொன்னேன் ..நாலும் அடிக்கடி ஏதாவது ரெண்டு இங்கிலீஷ் வார்த்தையைக் கலந்து பேசறதுதான் ! ..உலகம் என்னே ஒதுக்கி வச்சிருந்தாலும் ஓடி ஓடி வந்து ஒட்டிக்கிற குணம் அது.

" எனக்கும் அன்னிக்கி பல எடத்துக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. அவசர அவசரமா கடமையை முடிச்சுண்டு எழுந்திருக்கச்சே பார்த் தா தட்சணே குறைவா இருந்தது 'இந்த மனுஷனுக்கு ஒண்ணுமே தெரியலேயே'ங்கற அலட்சியத்தோட, "என்ன ஸ்வாமி தட்சணே குறையறதே"ன்னேன். அவர் என்னேப் பார்த்துச் சிரிச்சுண்டே "மந்திரமும் குறைஞ்சிருந்ததே"ன்னுர்...அன்னிக்கு மாதிரி வாழ்க்கை யிலே அதுக்கு முன்னே நான் இப்படி அவமானப்பட்டதில்லே. அப்புறமானு தெரிஞ்சது அவர் டில்லியிலே பெரிய சம்ஸ்கிருத புரொபஸர்னு...

" அவர் என்னைக் கேட்டார். "உங்க பீடத்துக்கு நாங்க வெச் சிருக்கற மதிப்பை நீங்க காக்க வேண்டாமா ? அர்த்தம் தெரியாமே மந்திரம் சொல்லித் தரலாமா?"ன்னு...நான் சொன்னேன் : " மருந் தைச் சாப்பிட்டா போறும், பலன் கிடைக்கும் ; மருந்திலே என்ன இருக்குன்னு தெரிஞ்சா என்ன, தெரியாட்டா என்ன?"ன்னு எப்ப வோ படிச்சதை எடுத்துவிட்டேன். அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரிச் சுண்டே " மருந்து சாப்பிடறவனுக்குத் தெரியாட்டா பாதகமில்லே. மருந்து கொடுக்கிறவருக்குத் தெரிஞ்சிருக்கணுமே ?"ன்னுர்...ஒரு

நிமிஷம் யோசித்துப் பார்த்தேன்...! என்ன சொல்றதுன்னு புரி யல்லே... "மன்னிச்சுக்கோங்கோ ஸ்வாமி"ன்னு கை எடுத்து கும்பிட்டுட்டு சைக்கிள்லே ஏறி ஓடி வந்துட்டேன்."

—மணி எட்டு அடிக்கிறது. ராஜம் அடுக்களையிலிருந்து அறைக்குள் வந்து அவன் முதுகில் உரசியவாறு நின்று அவன் தோள் வழியே அவன் படிக்கும் காகிதங்களைப் பார்க்கிறாள்; ஏதோ ஆபீஸ் விவகாரம என்ற அலட்சியத்தோடு,

"இன்னும் முடியலையா? சாப்பிட வரேளா?" என்ற குரல் கேட்டு அவன் கவனம் கலைந்து அவளைப் பார்க்கிறான்

"மணியும் வந்துடட்டுமே" என்று ஒரு பயந்த புன்னகையோடு அவன் வேண்டிக்கொள்கிறான்

"இந்தக் குப்பைகளையெல்லாம் ஆபீசோட வச்சுக்கப்படாதோ?" என்று சிடுசிடுத்தவாறு மேஜைமீதுகிடந்த ஒரு வாரப் பத்திரிகையை எடுத்துப் பிரித்துக்கொண்டு சுவரோரமாக உட்காருகிறாள் ராஜம்.

அவன் அடுத்த காகிதத்தைப் புரட்டுகிறான்.

"அறுபது வருஷமா அர்த்தமில்லாமல் பேத்திண்டே வாழ்ந்திருக் கேன்! என்னைபபோல மனுஷாளாலேதான பிராம்மண தர்மமே அவமானப் பட்டுடுத்து. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வேளையும் சந்தியாவந்தனம் பண்றச்சேயெல்லாம் ஏதோ குத்தம் செய்யறமாதிரி ஒரு உறுத்தல் பொய்யாவே வாழ்ந்துட்டமாதிரி ஒரு புகைச்சல்... சாஸ்திரங்கள், வேதங்கள் எல்லாம் இந்தக் காலத்திலேலே மதிப் பிழந்து போயிடுத்துன்னு நான் சொல்லமாட்டேன் அதுக்கு உரிய மதிப்பை, மரியாதையை நாமே உணர்ந்துக்கலேங்கறதுதான் எனக்குத் தெரியற உண்மை. இந்த ஒரு மாசமாத்தான் நானே ஒரு மனுஷன்னு எனக்குத் தெரியறது. இதுக்கு முன்னே நாடகத்திலே வர்ரமாதிரி நான் வேஷம் போட்டுண்டு, யாரோ எழுதிக் கொடுத்த வசனங்களைப் பேசறமாதிரி மந்திரங்களை, மனசிலே ஒட்டாம உதட் டிலே ஒட்டிண்டு திரிஞ்சேன்.

"...எனக்குத் தெரிஞ்சவா இப்ப யாராவது என்னைப் பார்த்தா அவாளுக்குத் தெரிஞ்ச கணபதிசாஸ்திரி நான்தான்னு சொன்னால் கூட, நம்பவேமாட்டா. எங்கேயாவது கண்ணாடியிலே என் உருவம் திடீர்னு தெரியறப்போ எனக்கே என்னை நம்ப முடியலே. ஆமாம்; என் மனசிலே இருக்கிற என் உருவம் குடுமி வச்சுண்டிருக்கு; பத்தாறு தரிச்சிண்டிருக்கு...அறுபது வருஷ நெனைப்பு அவ்வளவு சீக்கிரம் மாறிடுமா? ம்...நினைப்புத்தான்...

"இப்ப நான் பிராமணனும் இல்லே, சாஸ்திரியும் இல்லே எனக்கு, என் மனசாட்சிக்குத் துரோகம் செஞ்சுக்காத ஒரு நேர்மையான மனுஷன் நான்! நான் பொறந்த குலத்தை நான் ரொம்பவும் மதிக்கிறேன். ரொம்பப் பெரியவாள் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை எல்லாம் போஷித்தனமா நான் செஞ்சுண்டு இருக்கறது, அவாளை நான் மதிக்கிறது ஆகாது. எல்லாரும் என்னைக் 'கிறுக்கு'ன்னுதான சொல்லுவா இப்பவும். சொல்லட்டுமே... அன்னிக்கி, குளத்தங்கரையிலேருந்து வந்த கோலத்தைப் பார்த்தவா எனக்குப் பயித்தியம் பிடிச்சுடுத்துன்னுதான் நெனச்சுண்டு இருப்பா. சுந்தர கனபாடிகள் மாதிரி இருக்கிறவாளுக்கு புரோகிதம் கௌரவமான ஜீவிதம்தான். அவர் என்னை என்னதான் வைதிருந்தாலும், அவரை நினைச்சு நான நமஸ்காரம் பண்றேன என் கண்ணைத திறந்துவிட்ட குரு அவர்தான். இந்த உலகமே அவர் ரூபத்திலே வந்து என்னைப் பிடிச்சுண்டு 'நீ பிராமணனா சொல்லு, இந்த மந்திரத்திற்கு அர்த்தம் தெரியாதவன்... நீ பிராமணனா சொல்லு'ன்னு உலுக்கின மாதிரி இருந்தது ... அவர்தான் எனக்கு பிரம்மோபதேசம் செஞ்சு வச்சு பூணூல் போட்டவர் ... அவர் சொல்லிக் கொடுத்ததைத்தான நான இத்தனை காலமா சொல்லிண்டு இருந்தேன் அது தப்புன்னு அவரே சொல்லிட்டார் எப்படிப் பார்த்தாலும் அவர்தான் என் குருநாதர் அவரை நான் நமஸ்காரம பண்றேன

"இப்போ நான் கிராப்பு வச்சுண்டுட்டேன். சட்டை போட்டுண்டேன், செருப்பு போட்டுண்டேன இதெல்லாம நன்னாத்தான் இருக்கு. எனக்கு நெனச்சுப் பார்த்தா சிரிப்பு சிரிப்பா வரது: சாஸ்திரிகள்னா செருப்புப் போட்டுக்கப்படாதாமே... ஆனா சைக்கிள்லே மட்டும் போலாமாம். எனக்கு சைக்கிள் — நாற்பது ரூபாய்க்கு சிவராமன்தான் வாங்கித் தந்தான் வாங்கறபோதே அது கிழம... இபப யாரு அதை உபயோகப படுத்திண்டிருப்பா? சிவராமனா? மணியா?... கிழங்களும் உபயோகப்படுமே, சாகற வரைக்கும்"

படித்துக் கொண்டிருந்த சிவராமன் தலைநிமிர்ந்து கூடத்துச் சுவரோரமாக நிறுத்தி இருந்த சைக்கிளைப் பார்க்கிறான். அவன் முகத்தைப் பார்த்து அவன பார்வை வழியே முகம் திரும்பி, கூடத்தில் நிறுத்தி இருந்த கணபதி சாஸ்திரிகளின் சைக்கிளை ராஜமும் பார்க்கிறாள். அந்த நிமிஷம் வார்த்தைகள் ஏதுமற்ற மௌனத்திலேயே, அவர்கள் இருவரும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசாமலேயே மன உறுத்தலைப் பரஸ்பரம் பரிமாறி உணர்ந்து கொள்கின்றனர்;

திடீரென ஒரு விம்மலுடன் ராஜம் அந்த மௌனத்தைக் கலைக்கிறாள் :

"இந்தப் பாழும் பிராம்மணர் எங்கே போய்த் தொலைஞ்சாரோ? ஒரு சேதியும் தெரியல்லையே...நாள் ஆக ஆக, என் மனசைப் போட்டு என்னென்னமோ செய்யறதே!... உங்ககிட்டே இப்ப மனசை விட்டுச் சொல்றேனே. அவர் இல்லாம எனக்கு இந்த வீடே வெறிச்சுனு இருக்கு; நீங்க ஏதாவது சண்டை போட்டேளா? இப்படி ரெண்டு பிள்ளைகள் மலையாட்டமா இருந்தும், இப்படி அனாதையாய்ப் போகணும்னு அவர் தலையிலே எழுத்தா?" என்று கையிலிருந்த வாரப் பத்திரிகையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுகிறாள் ராஜம்.

'ஒன்றுமே தெரியாத அசடு' என்று தான் தீர்மானித்திருந்த தன் தந்தையின் உள்ளுணர்வுகளை அறிந்து, பிரமித்ததுபோலவே, அவர் மீது வெறுப்பைத் தவிர வேறு பாசமேதும் இல்லாதவள் என்று இது நாள் வரை தான் எண்ணியிருந்த ராஜத்தின் மன உணர்வுகளைத் திடீரென அறிய நேர்ந்ததும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஏதோ ஒரு மகத்துவம் நமக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்திருக்கிறது என்ற உணர்வில் மெய்சிலிர்க்கிறான் சிவராமன். மேஜை மீதிருந்த காகிதக் கத்தையில் தான் படித்திருந்த பக்கங்களை எடுத்து மௌனமாய் அவளிடம் நீட்டுகிறான்.

அப்போது அவன் விழிகளில் தைரியமான இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் துளித்திருந்து பொட்டென உதிர்கிறது!

"என்ன கடுதாசியா...அவரா எழுதியிருக்கார்?" என்ற பரப்பரப்போடு அவர் எங்கோ உயிரோடு இருக்கிறார் என்ற ஒரே திருப்தியில் ஆனந்த மயமாகி அதை வாங்கிப் படிக்க ஆரம்பிக்கிறாள் ராஜம்.

இப்போதுதான் வீட்டிற்குள் வந்த மணி, அவள் வார்த்தைகளை அரைகுறையாய்க் கேட்டவாறு "அப்பாவா? எங்கே இருக்கார்?" என்று கூவியவாறு ராஜத்தின் அருகே உட்கார்ந்து அவளோடு சேர்ந்து அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க முயல்கிறான்.

மணி ஒன்பது அடிக்கிறது...அவர்களில் யாரும் இன்னும் சாப்பிடப் போகவில்லை. அந்த ஒரு கத்தைக் காகிதம் இப்போது முடிவதாக இல்லை.

தங்களை விட்டு எங்கோ விலகிக் கிடக்கும் அவரை முழுமையாக அறிந்துகொள்ளும் ஆவலில் ஆளுக்கு ஒரு பக்கத்தை அவர்கள் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அந்தக் காகிதத்தில் ஏதோ ஒரு பக்கத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்த மணி திடீரெனக் கூவுகிறான்: ''வெல்டன்...பாதர். .''

அந்தக் காகிதங்களில் அவர்கள் அறிவது, அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரிவது, அவர்கள் தரிசிப்பது—அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த, இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டில் வாழ நேர்ந்துவிட்ட, கணபதி சாஸ்திரிகள் என்ற தனிப்பட்ட ஒரு பிராம்மணரை மட்டும்தானு?

8. தவறுகள் குற்றங்கள் அல்ல!

தெரஸா கூறிய வார்த்தைகள் ஒன்றுகூடக் கடுமையானதல்ல. அவற்றைச் சொல்லும்போது அவள் குரல் கூடக் கடினமாக இல்லை.

மென்மையான சுபாவமுடைய தெரஸாவின் மிருதுவான குரலில் வெளிவந்த அந்த வார்த்தைகளில் இன்னும் கூட மரியாதை கலந்திருந்தது. அவரைப் பற்றி அவளுக்கு வருத்தம்தான் மிகுந்திருந்ததே தவிர, அவரை அவமதிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமோ, விரோதமோ அவள் முக பாவத்தில் தெரியவில்லை.

'சீ' என்று அவள் காறித் துப்பியோ அல்லது 'யூ டாமிட்' என்று கத்தியோ தன்னை அவமதித்திருந்தால் கூடத் தேவலாம் போலிருந்தது நாகராஜனுக்கு. அவ்வித அனுபவங்கள் அவருக்கு ஏற்பட்டதுண்டு

அது மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் தன்னை எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்வது என்று நாகராஜனுக்குத் தெரியும் அவருடைய அதிகாரம், செல்வாக்கு, தோரணை, வயது, சமூக அந்தஸ்து இவையெல்லாமோ, அல்லது இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றோ அவருக்குத் துணை வந்து நிற்கும். 'என்ன நின்று என்ன? பட்ட அவமானம் பட்டதுதானே! எவ்வளவு பட்டும் எனக்குப் புத்தி வரவில்லையே!' என்று தன்னையே தன் மனத்துள் கடிந்து கொண்டபோது அவரது கண்கள் வெட்கமற்றுக் கலங்கின. அவர் அவமானத்தாலும் தன் மீதே ஏற்பட்ட அருவருப்பாலும் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்து தன்னைப் பற்றிக் கசப்புடன் யோசித்தார்

'சீ! நான் என்ன மனுஷன்' வயசு ஐம்பது ஆகப் போகிறது. தலைக்கு உயர்ந்த பிள்ளையும், கல்லூரியில் படிக்கிற பெண்ணும்.. அவர்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்திருந்தால், இந்நேரம் நான்கு பேரக் குழந்தைகளுக்குத் தாத்தாவாகி இருப்பேன்!...சீ! நான் என்ன மனுஷன்'' என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டார் இரண்டு கைகளையும் கோட்டுப் பாக்கெட்டிற்குள் நுழைத்து விரல்களை நெரித்துக் கொண்டார் கண்களை இறுக மூடி, நாற்காலியில் அப்படியே சாய்ந்து, தன்னையறியாமல் ''வாட் எ ஷேம்!''... என்று முனகியவாறே தலையை இடமும் வலமும் உருட்டினார். அவருக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை!

தெரஸாவின் அந்த முகமே அவர் நினைவில் வந்து வந்து நின்றது. சற்றுமுன்...

ரத்தமாய்ச் சிவந்து, நெற்றியில் சிகை புரள, உதடுகள் தீப்பட்டவை போல சிவப்புச் சாயம் கலந்து துடிதுடிக்க கண்களிலிருந்து கலங்கிச் சுரந்த கண்ணீருடன்—

"ப்ளீஸ்! லீவ் மீ!...ஐ ரிக்ரட்!..." என்று அவரிடமிருந்து திமிறி விலகிச் சென்று உடல் முழுதும் நடுநடுங்க அவள் நின்ற தோற்றம்...

அவள் கண்களிலிருந்து பெருகிய கண்ணீர்—அவள் தனது ஸ்கர்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து கர்ச்சிப்பை எடுத்துத் துடைப்பதற்குள் 'பொட்' டென்று அவரது டேபிளின்மீது—இந்தக் கண்ணாடி விரிப்பின்மேல் விழுந்து இதோ இன்னும் உலராமல் சிதறிக் கிடக்கிற இரண்டு நீர் முத்துக்கள்..

அவர் எதிரே நின்று தான் அழுதுவிட்ட நாகரிகமற்ற செயலுக்கு வருந்தி, "ஐ ஆம் ஸாரி" என்று தனக்குள்ளேயே விக்கியவாறு கர்ச்சிப்பில் முகம் புதைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து தனது அறைக்கு ஓடினாளே—அதோ அவளது ஸ்லிப்பர் சப்தம் இப்போதுதான் ஓய்ந்து, 'பொத்'தென அவள் நாற்காலியில் விழுகிற ஓசை.

அவர் காதில் திரும்பத் திரும்ப அவளது வார்த்தைகளும்—அவர் நினைவில், அவமானமும் துயரமும் கொண்டு அவள் ஓடினாளே அந்த காட்சியும்தான் இந்தச் சில நிமிஷங்களில் திரும்பத் திரும்ப வந்து நிற்கின்றன

அவள் எவ்வளவு பெருந்தன்மையானவள்! எவ்வளவு உயர்ந்த மென்மையான இயல்புகள் கொண்டவள் என்பதை உணர்கையில் அவருக்கு நெஞ்செல்லாம் வலிக்கிறது.

'நான் அவளிடம் இப்படி நடந்து கொள்வேன் என்று அவள் கனவுகூடக் கண்டிருக்க மாட்டாள்' என்பது புரிகையில் தன்னைத் தானே இரு கூறுகப் பிளந்து கொள்ளலாம் போலிருக்கிறது அவருக்கு

ஒரு நிமிஷத்தில் தான் அடைந்துவிட்ட வீழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி அவர் நெஞ்சைப் பிசைந்து கொள்கிறார்.

'தெரஸாவுக்கு எப்படிச் சமாதானம் கூறுவது? இந்த மாசை எப்படித் துடைப்பது? மறுபடியும் அவள் மனத்தில் தனது பழைய கௌரவத்தை எவ்விதம் நிலைநிறுத்துவது?

'ம்...! அவ்வளவுதான். எல்லாம் போச்சு! கொட்டிக் கவிழ்த்தாகி விட்டது! எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம்?'—நாகராஜன் நினைத்து

நினைத்துப் பெருமூச்சு விடுகிறார். நெற்றி வியர்க்க வியர்க்கத் துடைத்துக் கொள்கிறார். எங்காவது போய் அழலாம் போல் தோன்றுகிறது.

தான் சில நாட்களாகவே அவள்பால் கொண்ட சபலங்களுக்கு—அவளது நடவடிக்கைகள், புன்சிரிப்பு, உபசரிப்பு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய்த் தனது வயதையும், தான் அவளிடம் காட்டுகிற பரிவையும் உத்தேசித்து ஒரு தகப்பனிடம் தெரிவிப்பது போல் அவள் தனது வாழ்க்கையின் அவலங்களையும் ஏமாற்றங்களையும் கூறி மனம் கலங்கியது முதலியவற்றைச் சாதகமாகக் கொண்டு, அவளுக்குத் தன் மீது நாட்டம் என்று நம்பிய தனது கேவலத்தை எண்ண எண்ண உள்ளெல்லாம் குமட்டுகிறது அவருக்கு.

அப்படியொரு அசட்டு நம்பிக்கையில்தான், அவள் தடுக்க மாட்டாள் என்கிற தைரியத்தில்தான் அவர் அவளிடம் அப்படி நடந்து கொண்டார்.

இந்தப் பத்து நாட்களாய் வழக்கமாகச் சாப்பாடு பரிமாற வருகிற அந்தக் கன்னையா சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடிப் போனானே, அந்தத் தேதியிலிருந்து—ஒவ்வொரு நாளும் 'லஞ்ச்' டயத்தில் தெரஸாவும் நாகராஜனும் ஒன்றாகத்தான் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள்.

மத்தியானத்தில் ஆபீசிலேயே சாப்பிடுகிற வழக்கத்தை உண்டாக்கியவன் கன்னையாதான். அவன் அவர் வீட்டோடு வந்து சேருவதற்கு முன்—இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் வரை, அவர் லஞ்சுக்கு மத்தியானத்தில் வீட்டுக்குப் போய்த்தான் வருவார். ஆனால் வீட்டுக்குப் போனால் சாப்பிட்டோம் வந்தோம் என்று முடிகிறதா? கொஞ்சம் இளைப்பாற வேண்டும்; படுக்க வேண்டும்; சிறு தூக்கம் போடவேண்டும். திரும்ப ஆபீசுக்கு வர நாலு மணி ஆகிவிடுகிறது.

நாகராஜன் எத்தனை மணிக்கு வேண்டுமானாலும் ஆபீசுக்கு வரலாம்; போகலாம். அவரை யாரும் கேட்கமாட்டார்கள். அந்த கம்பெனியின் முதலாளிக்கு அடுத்தபடி அதிகாரம் உள்ளவர் அவர் தான். என்றாலும் சில விஷயங்களில் முதலாளிக்கும் கொஞ்சம் மேலே என்று சொல்லுகிற அளவுக்குப் பொறுப்பும் உடையவர் இருபத்தைந்து வருஷ காலமாக இந்தத் தலைமை ஆபீசில் இருந்து கொண்டே மாகாணம் முழுவதும் பல கிளைகளைத் தோற்றுவித்து இன்றிருக்கும் நிலைக்கு இந்த ஸ்தாபனத்தை உயர்த்தியவர் நாகராஜன் என்றால் அவர் அந்த அளவுக்குப் பொறுப்பும் முதலாளிகளின் நம்பிக்கையும் பெற்றிருப்பதனால்தானே முடிந்திருக்கிறது.

கன்னையா தன் வீட்டோடு வந்த பிறகு ஆபீசுக்குச் சாப்பாடு கொண்டுவந்து தானே அவருக்குப் பரிமாறிவிட்டுப் போக ஆரம்பித்தான். அவர் முக்கியமாக வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிடுவதற்கான காரணம், தானே போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடப் பழகாததுதான். அது அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை.

கன்னையா, நாகராஜன் வீட்டு வேலைக்காரனோ சமையற்காரனோ என்றுதான் எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவன் அவரது சொந்த அத்தை மகன் என்பதும் சம வயதுடைய பால்ய கால நண்பன் என்பதும் ரொம்பப் பேருக்குத் தெரியாது. தெரியும்படி அவன் நடந்து கொள்ளவும் மாட்டான்.

அவனுக்கு குடும்பம், கல்யாணம், வீடு, உறவு என்றெல்லாம் ஒன்றுமே ஏற்படவில்லை.

சொந்தக்காரர்கள் வீடுகளில்—அவனைச் சொந்தக்காரன் என ஏற்றுக் கொள்கிற வீடுகளில் வந்து கொஞ்ச நாள் அவன் தங்குவான் தங்கி இருக்கிற காலத்தில் அந்த வீட்டுக்கு அவன் ஒரு பலமாக விளங்குவான் குழந்தைகளுக்குத் தாதிமாதிரியும், கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வரும் சேவகனாகவும் இருப்பான். தோட்டங்கள் கொத்துவான் ; துணி துவைப்பான் ; கடைக்குப் போவான் ; கட்டை பிளப்பான் ; சுமை தூக்குவான் ; சுவையாகப் பேசிக் கொண்டுமிருப்பான்.

'சொல்லிக் கொள்ளாமல் கூட ஓடிப்போனானே அந்த ராஸ்கல்...' என்று இப்போது பற்களை கடிக்கின்ற நாகராஜன் சற்று முன்னால் தான் செய்த காரியத்துக்குக் கூட அவன்தான் பொறுப்பு என்று சுற்றி வளைத்துப் பழியை அவன் தலையில் சுமத்த முயல்கிறார்.

'அந்தப் பயல் ஒழுங்காக வந்து மீல்ஸ் ஸெர்வ் பண்ணி இருந்தால் இவள் இவ்வளவு நெருக்கமாக வந்திருக்கமாட்டாளே !'' என்று நினைத்தபோது கன்னையாவைப் பற்றிய நினைவுகள் அவருக்கு மிருந்தன. .

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள் இரவு எட்டு மணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பிய நாகராஜன், காரை ஷெட்டில் நிறுத்துவதற்காகத் திருப்பியபோது ஷெட்டின் ஒரு மூலையில், தாடியும் மீசையுமாய் ஒரு பரட்டைத் தலையன் எழுந்து நிற்பதைப் பார்த்து கார் விளக்கை அணைக்காமல் வெளியே தலைநீட்டி—

"யாரது, அங்கே?..." என்று மிரட்டுகிற தோரணையில் கேட்டார்.

அவன் அருகில் ஓடி வந்து—

"நான்தான் கன்னையா...என்னைத் தெரியலியா மாப்பிளே?" என்று ரகசியம் போல அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபோது, நாகராஜனுக்கு மனசை என்னவோ செய்தது.

"என்னடா இது கோலம்? வாவா" என்று அழைத்து வந்து வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குப் பரிச்சயம் செய்து வைத்து அங்கேயே தங்கி இருக்கச் சொன்னார் கொஞ்ச நாட்களில் அவரது குடும்பத்துக்கு அவன் மிகவும் தேவைப்பட்ட மனிதனாக மாறி இருந்தான்.

ஆரம்பத்தில் அவனை வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டதற்காக மற்ற உறவினர்கள் எல்லாம் நாகராஜனையும் அவன் குடும்பத்தினரையும் மிகவும் எச்சரிக்கை செய்தவாறிருந்தனர்.

ஆனால், நாகராஜன் அவற்றைப் பொருட்படுத்தவில்லை. மேலும் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வது தனது கடமையென்று அவர் நினைத்தார் எனினும் அந்தக் காரணங்களை அவர் யாரிடத்தும இதுவரை பகிரங்கப்படுத்திக் கொண்டதில்லை

அந்தப் பழைய பால்ய அனுபவங்களின் நினைவுகளை எப்போதாவது தனியாக இருக்கையில் அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டு மகிழ்வார் நாகராஜன்.

அந்தக் காலத்தில் இந்தக் கன்னையா ரொம்ப நல்ல பிள்ளையாக இருந்தான். ஒன்றுமே தெரியாத அவனை புகை பிடிக்கப் பழக்கியதும், மதுவருந்தச் செய்ததும்—அந்த மாதிரியான விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுத்தியதும் நாகராஜன்தான். அவற்றை அவர் மறக்கவில்லை அதன் பிறகு அவை யாவும் ஏதோ ஒரு பருவத்தின் கோளாறு என்று ஒதுக்கி—அல்லது உண்மையிலே ஒரு பருவத்தின் கோளாறுகளாக அவை இவரிடமிருந்து நீங்கிய பின இவரால் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட அந்தக் கன்னையன் அவற்றிலேயே வீழ்ந்து அழுந்தி மூழ்கிக் கொண்டிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட காலங்களில், நாகராஜன் குற்ற உணர்வினால உறுததப் பட்டிருக்கிறார்

நாகராஜனைப் பொறுத்தவரை—அந்தப் பழக்கங்கள் யாவும் மகா பாவங்கள் என்று கருதுகிற—ஒழுக்கக் கண்ணோட்டம் எதனாலும் அவனுக்காக அவர் வருந்தவில்லை. இந்தப் பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி ஒருவன் வாழக்கையின் சகல மரியாதைகளையும் இழப்பது பரிதாபகரமான வீழ்ச்சி என்பதனால் அவனிடம் அவர் அனுதாபம் கொண்டார்.

இப்போதும்கூட நாகராஜன் எப்போதாவது பார்ட்டிகளிலும் சில சமயங்களில் வீட்டிலேயே கூட மதுவருந்துவது உண்டு. அது யாருக்கும் தெரியாது. நாகராஜனும் புகை பிடிக்கிறார்; பெண்களை இச்சையோடு பார்க்கிறார். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு அர்த்தும் அளவும் இல்லாதபோதுதானே மனிதன் தலை குப்புற வீழ்ந்து விடுகிறான்?

அப்படி வீழ்ந்து விட்டவன் கன்னையா. அவன் அப்படி விழக் காரணம் ஏதோ ஒரு வகையில் தானே என்று நினைக்கையில் அவனைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிவார் நாகராஜன்.

பிறர் பார்வையிலும் சமூக அந்தஸ்திலும் அவன் வீழ்ந்துவிட்டவன் தான் என்றாலும்கூட அவனைத் தனது அந்தரங்கத்தில் சமமாகவே பாவித்தார் நாகராஜன். அவனும் அதே மாதிரி அந்த எல்லை மீறாது அவரோடு சமத்துவம் கொண்டான்.

எப்போதாவது தான் மதுவருந்தும்போது அவனையும் அழைத்து அவனுக்கும் கொடுப்பார் அவர் தனக்கு மகுடாபிஷேகம் நடந்த மாதிரி களி கொள்ளுவான் அவன். அப்போதும் கூட மிகவும் வெட்கத்தோடு கையில் தம்ளருடன் ஒரு மூலையில் போய்த் திரும்பி நின்றுகொண்டு மறைவாகக் குடிப்பான். "போதும் போதும்" என்று சொல்லித் தம்ளரை வைத்துவிட்டு ஓடி விடுவான்.

கேட்டால், "நமக்கு இந்தச் சரக்கெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. ரெண்டு ரூபா பணம் குடு மாப்பிளே, எதுக்கு இதெ வேஸ்ட் பண்றே?" என்று பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு போனால் இரவில் எந்நேரம் வந்து அவன் ஷெட்டில் படுத்துக் கொள்கிறான் என்று யாருக்கும் தெரியாது.

யாருக்கும் தெரியாமல் அந்தச் செலவுக்காக வாரத்தில் இரண்டொரு தடவை அவர் அவனுக்குப் பணமும் கொடுப்பார்.

அவன் சாப்பாடு பரிமாறிச் சாப்பிடுவது அவருக்கு எப்போதும் ரொம்பத் திருப்தியாக இருக்கும். வீட்டில் இருக்கும்போது கூடச் சில சமயங்களில் அவன்தான் அவருக்குப் பரிமாறுவான்.

நாகராஜனின் மனைவி ஸ்தூல சரீரி. அடிக்கடி அவளுக்கு உடம்புக்கு வந்து விடும் ஈஸிசேரிலிருந்து அவளை எழுந்துவரச் செய்வதைக் கூடியவரை தவிர்க்கவே விரும்புவார் அவர்.

சில சமயங்களில் டிரைவர் இல்லாதபோது கன்னையாவோடு தனியே காரில் செல்கையில் அவனோடு தமாஷாகச் சமத்துவமாய்ப் பழைய காலம் மாதிரிப் பேசி மகிழ்வார் நாகராஜன். அது மாதிரி சமயங்களில் அவனும் தன்னை மறந்து 'டா' போட்டுக்கூடப் பேசுவான். அது ரொம்ப இயல்பாக, சுருதிபிசகாமல் இருக்கும்.

"டேய், கன்னையா... நம்ப செக்ரட்டரி அம்மா எப்படி இருக்கா?" —புடவை கட்டாத அந்தச் சட்டைக்காரி எதிர்ப்படும் போது அவன் நாணிக்கோணி நிற்பதை அவர் பல தடவை கண்டிருக்கிறார். அதனால்தான் கேட்டார்.

அந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் முதலில் அவன் சிரிப்பான்.

"சொல்லு... உனக்கு என்ன தோணுது அவளைப் பார்த்தா?"

"எனக்கு என்ன தோணுது?..." மார்பில் முகவாய்படுகிற மாதிரித் தலை குனிந்து கொண்டான் கன்னையா. கொஞ்ச நேரம் கழித்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புடன் "நீ விட்டு வெச்சிருப்பியா மாப்பிள்ளே!...எனக்கு தெரியும்டா" என்று முழங்கையால் இடித்துக் கொண்டு கிளுகிளுத்துச் சிரித்தான்.

"சீ! சீ! அதெல்லாம் இல்லே. நீ முன்ன மாதிரியே என்னை நெனைச்சுக்கிட்டு இருக்கியா? வயசாச்சே!" என்பார் நாகராஜன்.

"அப்படீன்னா...அவளுக்கு உம்மேலே ஒரு கண்ணு இருக்குது அது தெரியுது" என்று கண்களைச் சிமிட்டி அவரைக் குஷிப் படுத்தினான் அவன்.

'அந்தப் பாவிதான் இந்த எண்ணத்துக்கு முதல் பொறி வைத்தவனோ?'

இவ்வளவும் அந்தரங்கமாய்ப் பேசுவானே தவிர, அவள் முன்னிலையில் இடுப்பில் கட்டிய துண்டை அவிழ்க்காமல், தலை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் அவருக்குச் சாப்பாடு பரிமாறுவான்! தட்டைப் பார்த்து எது வாய்க்கு ருசிக்கிறது என்று அறிந்து, கேட்குமுன் பரிமாறுவான்

அவன் பரிமாறுவதையும் அவருக்குப் பணிவிடை புரிவதையும் தெரஸா பார்த்திருக்கிறாள்

அதனால்தான், அவன் வராமல்—அன்று அந்த டிரைவரே அவருக்குப் பரிமாறத் தெரியாமல்...இவர் போட்ட சத்தத்தில் பயந்து, கையிலுள்ளதைக் கீழே போட்டு—இவர் ஒன்றுமே சாப்பிடாமல் 'எடுத்துக்கொண்டு போ' என்று கத்திவிட்டு, அன்று ஓட்டலிலிருந்து டிபன் வரவழைத்துச் சாப்பிட்டதையெல்லாம் கவனித்த தெரஸா, அடுத்த நாள் மத்தியானம் அவர் தானே பரிமாறிக் கொள்ள முனைகையில்—

"உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் நான் பரிமாறலாமா?" ...என்று விநயத்துடன் ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள்.

அப்போது நாகராஜனுக்குக் கன்னையா கூறியது நினைவு வந்தது: 'அவளுக்கு உம் மேலே ஒரு கண்ணு இருக்குது. அது எனக்குத் தெரியுது'

நான்கு வருஷமாகத் தன்னிடம் ஸ்டெனேவாகப் பணியாற்றும் தெரஸாவை அன்றுதான் அவர் அப்படி ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

"யூ லுக் நைஸ் டுடே!" என்று அவள் அழகை அவர் புகழ்ந்தார்.

"தாங்க்யூ" என்று அவள் நன்றி கூறினாள்.

அன்று அவளையும் தன்னோடு அமர்ந்து சாப்பிடச் சொன்னார் அவர்.

முதலில் தான் டிபன் பாக்ஸில் கொண்டு வந்திருக்கும் எளிய உணவை அவரோடு உட்கார்ந்து சாப்பிட, அவள் தயங்கினாள். ஆனால், அவர் மிகவும் வற்புறுத்தவே அவளும் அவர் எதிரே அமர்ந்து ஒரே மேஜையில் சாப்பிட்டாள்.

சாப்பிடும்போது அவள் கன்னையாவைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

"வேர் ஈஸ் தட் மேன்?"

"அந்த ராஸ்கல் ஐந்நூறு ரூபாய் பணத்தைத் திருடிக்கொண்டு, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிப் போய்விட்டான்" என்று ஆத்திரமாகக் கூறினார் நாகராஜன்.

"ஐநூறு ரூபாயா? பணத்தை அவ்வளவு அஜாக்கிரதையாக வேலைக்காரர்கள் கண்பட வைக்கலாமா?"

"அவன் வேலைக்காரன் அல்ல. அவன் என்னுடைய கஸின்!"

"ஓ! ஐ ஆம் ஸாரி!"

"பரவாயில்லை. திருட்டுப் பயலுக்கு வேலைக்காரன் பட்டமே கொஞ்சம் அதிகம்தான்..."

"புவர் மேன்!" என்று அவள் அவனுக்காக வருத்தப்படுவது அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "ஹி வாஸ் வெரிநைஸ்-அண்ட்-ஹெல்ப்ஃபுல்!..." என்று முனகிக் கொண்டாள்.

நாகராஜனும் பெருமூச்செறிந்தார்.

நாகராஜன் தனக்கு வந்திருந்த உணவு வகைகளை அவளோடு பகிர்ந்து கொண்டார். அவள், அவர் அன்போடு தருவதை நன்றியோடு ஏற்றுக் கொண்டாள். அவளும் கன்னையா மாதிரி மிகவும் பரிவோடும் ருசி அறிந்தும் அவருக்குப் பரிமாறினாள். மிகுந்த உரிமையோடு அவளது டிபன் பாக்ஸ் உணவையும் அவர் கேட்டு வாங்கிச் சாப்பிடுவார்.

ஆபீஸ் விஷயம் தவிர வேறெதுவும் பேசாத அவர்கள் இந்த 'லஞ்ச் அவரில்' பொது விஷயங்களையும், சொந்த விஷயங்களையும் பரிமாற்றம் கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

முன்பெல்லாம் அந்த 'ஏர்-கண்டிஷண்ட்' அறையில் அவருக்காக உள்ள ஈஸிசேரில் சாப்பிட்ட பிறகு சற்றுப் படுத்துக் கண்ணயர்வார். இந்தப் பத்து நாட்களாக ஈஸிசேரில் சாய்ந்து மேஜையருகே உட்கார்ந்திருக்கும் தெரஸாவுடன் ஏதாவது பேசிக்கொண்டே இருந்தார் நாகராஜன்.

அவள் தன்னைப் பற்றி எதையுமே மறைக்காமல், நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு பெரிய மனிதரின் பரிவுக்குக் காட்டுகிற நன்றியுணர்ச்சி போலும், இத்தகைய ஒரு கனவான் தன்பால் காட்டுகிற ஈடுபாட்டுக்குக் கொள்ளும் பெருமிதம் போலும் மனம் விட்டுப் பேசினாள். குழந்தை மாதிரி சிரித்தாள். தனது சிரிப்பாலும், பேச்சாலும் இவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுறுகிறார் என்பதால், இவரை மகிழ்ச்சியூட்டவே அவள் சிரித்தும் கலகலப்பாகப் பேசியும் ஒரு நல்ல உடனிருப்பாய்த் திகழ்ந்தாள். அவர் அவளது பேச்சை மாத்திரம் அல்லாது அவளையே முழுமையாய் ரசித்தார். அவளது சிரிப்பையும் பரிவையும், கலகலப்பையும் மோகனமான சாகஸமாகக் கருதி தன்னை ஒவ்வொரு நாளும் முழுமையாய் இழக்க முனைந்தார்.

சில தினங்களுக்கு முன் அவள் அடுத்த வாரம் வரப்போகும் தனது பிறந்த தினத்துக்கு வீட்டுக்கு வரவேண்டும் என்று அவரை அழைத்தாள். இந்த நான்கு ஆண்டுகளாக அவருக்கு ஒரு ஸ்வீட் தந்து ஆசிபெறுவதைத் தவிர, அவரை விருந்துக்கு அவள் அழைத்த தில்லை. அதற்குக் காரணம், இந்த நான்கு ஆண்டுகளாய் அவர் அவளுக்கு எஜமான் ஸ்தானத்தில இருக்கிற ஒருவராக இருந்து இப்போதுதானே ஒரு நல்ல நண்பராகவும் மாறியிருக்கிறார் என்கிற இயல்பான காரணத்தை விடுத்து இயல்பில்லாத ஏதோ ஒன்றைக கற்பித்துக் கொண்டார் நாகராஜன

"வில் இட் பி எ காக்டெயில் பார்ட்டி?"—என்று கண்களைச் சிமிட்டியவாறு அவர் கேட்டபோது—

"அஃப்கோர்ஸ்! என் தந்தை—தாய் இருவருமே பர்மிட் ஹோல்டர்கள்" என்று அவள் கூறினாள்.

"நீ ஏன் ஒரு பர்மிட் வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது?" என்றார் நாகராஜன்.

"நோ! நான் குடிப்பதில்லை" என்றாள் தெரஸா.

"உன் பிறந்த தினத்தன்று நான் உன்னைக் குடிக்க வைக்கப் போகிறேன் பார்!"—என்றார் நாகராஜன்.

அவள் சிரித்துக்கொண்டே, "அது மாதிரியான விசேஷ சந்தர்ப் பங்களில் 'ஃபார் தி கம்பெனி'ஸ் ஸேக்' கொஞ்சம் ருசி பார்க்கறது

உண்டு" என்று சொல்லித் தொடர்ந்து அவள் ஆங்கிலத்தில் எப்படி கிறிஸ்துமஸ்ஸின்போது அவளது தந்தை வீட்டிலிருக்கும் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் ஒயின் தருவார் என்று விளக்கினாள்.

தங்களது கலாச்சாரப்படி குடிப்பதும், ஆண்களும் பெண்களும் இணையாக நடனமாடுவதும் எவ்வளவு பரவச மிக்கது என்பதைத் தன்னை மறந்த லயத்துடன் அவள் அவருக்குச் சொன்னாள். அவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் அவள் தனது போன வருஷப் பிறந்த தின வைபவத்தின் நிகழ்ச்சிகளை நினைவில் கொண்டாள். அந்த நினைவில், அப்போது அவளது நம்பிக்கைக்கும் காதலுக்கும் பாத்திரமாய் இருந்து பின்னர் அவளிடமிருந்து விலகிப்போன ஒரு 'பாய்-ஃபிரண்'டைப் பற்றியும் அவரிடம் விவரித்தாள். அப்போது அவள் சற்று உணர்ச்சி வயமானாள் பிறகு தானே சமாளித்துக் கொண்டு, புன்னகை செய்தாள்.

இவையெல்லாவற்றையுமே நாகராஜன் வேறு ஒரு கோணத்திலிருந்து புரிந்து கொண்டார்.

அதன் விளைவுதான் சற்று நேரத்துக்கு முன் வழக்கம் போல் உல்லாசமாகச் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் அவள் மேஜையருகே அமர்ந்து தனது கைப்பையிலிருந்து சிறு கண்ணாடியை எடுத்து உதட்டுச் சாயத்தைச் சரி செய்து கொண்டிருக்கையில டவலில் கையைத் துடைத்துக்கொண்டே அவள் பின்னால் வந்து நின்ற நாகராஜன்...

சற்று முன்...

ரத்தமாய்ச் சிவந்த முகத்தில் சினை புரள, உதடுகள் தீப்பட்டவை போல சிவப்புச் சாயம் கலந்து துடிதுடிக்க, கண்களிலிருந்து கலங்கிச் சுரந்த கண்ணீருடன், "ப்ளீஸ்! லீவ் மீ! ஐ ரிக்ரட் ஃபார் எவரிதிங்..." என்று அவரிடமிருந்து திமிறி விலகி, உடல் முழுவதும நடுநடுங்க அவள் நின்ற தோற்றம்..

தெரஸாவின் அந்த முகமே அவர் நினைவில வந்து நிற்கிறது.

மணி இரண்டு.

மத்தியான இடை வேளைக்குக் கலைந்து போன ஆபீஸ் ஊழியர்களின் நடமாட்டமும், டைப்ரைட்டர்களின் இயக்கமும் மந்தமாக அந்த ஏர்-கண்டிஷண்ட் அறைக்குள் கேட்கிறது

நாகராஜன் ஒரு மணி நேரத்துக்குள் ஏழு எட்டு சிகரெட்டுகளை ஊதித் தீர்த்திருந்தார்.

தெரஸாவை அழைக்கின்ற 'காலிங் பெல்'லின் பொத்தானை அழுத்தினார்.

அடுத்த விநாடி தெரஸா அவர் எதிரே வந்து நின்ருள். நாகராஜனுல் தலை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர் தலை குனிந்தே இருந்தது.

"ஐ ஆம் ஸாரி—தெரஸா!"

அவள் என்ன பதில் கூறினுள் என்று அவருக்கு விளங்க வில்லை. 'அவள் இன்னும் அழுது கொண்டு அதே கோலத்தில்தான் நிற்கிருளோ? தனது ராஜிநாமாக் கடிதத்தை முகத்தில் விட்டெறியப் போகிருளோ?' என்ற குழப்பத்துடன் அவர் தலை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார்.

அவள் எப்போதும்போல் எதுவுமே நடக்காதது போன்று, சற்று முன் கர்ச்சிப்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டு ஓடியது தானல்லாதது போல் ஒரு புன்முறுவலும், கையில் ஷார்ட் ஹாண்ட் நோட்ஸ் எடுக்கும் ஒரு சிறு புத்தகமும் பென்சிலுமாய் வந்து நின்றிருந்தாள்.

இவள் ராஜிநாமாச் செய்யப்போவதில்லை என்று அவருக்குப் புரிந்தது. அவள் வந்து நின்ற கோலம் தனது டிக்டேஷனை எடுத்துக் கொள்ளக் காத்திருப்பது போல் தோன்றியது. அன்று பல வேலைகள் —பல கடிதங்கள் எழுத வேண்டிய வேலைகள் இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். எல்லாவற்றுக்கும் முதல் ஒரு கடிதம் டிக்டேட் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் திடீரென இந்த நிமிஷம்தான் அவருக்குத் தோன்றியது.

சில நேரங்களில் கடிதங்களை அவர் எழுந்து நடந்து கொண்டே டிக்டேட் செய்வார். அது போல அவர் எழுந்து தனது நாற்காலிக்குப் பின்னுல் தலையைக் குனிந்த வண்ணம் நடந்தார். பிறகு அவளைப் பார்த்து, "ப்ளீஸ்—ஸிட்டௌன்" என்றதும் தெரஸா அவரது மேஜைக்கு முன்னுல் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

"டியர் மிஸ் தெரஸா..." என்ற அவரது குரல் கேட்டு—

"எஸ், ஸார்" என்று நிமிர்ந்தாள் தெரஸா

"புட் டவுன்! திஸ் ஈஸ் எ லெட்டர்"—'இது கடிதம், எழுதிக் கொள்' என்று அவர் சொல்லவும் அவள் மௌனமாகத் தனது கடமையென எழுத ஆரம்பித்தாள். அவர் முகம் திரும்பி தன் முதுகு மட்டுமே அவளுக்குத் தெரிய நின்று கொண்டு ஆங்கிலத்தில் சொன்னுர்:

"மிஸ் தெரஸா...ஒரு மகளைப்போல் கருதி அன்பு காட்ட வேண்டிய உன்னிடம் முறை கேடாக நடந்து கொண்டதற்காக, நான் வெட்கப்படுகிறேன். என்னை மன்னித்து விடுவதும், அல்லது தண்டிப்பதும் உனது மனேபாவத்தைப் பொறுத்தது. நான் உன்

கணிப்பில் இருந்து, தரத்திலிருந்து, உயரத்திலிருந்து, ஒரு விநாடியில் வீழ்ச்சியுற்று விட்டேனே, இதுதான் எனக்குத் தண்டனை.

"தெரஸா... நான் ஏன் அப்படிச் செய்தேன் என்று எண்ணி எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

"இது, இப்படி நான் நடந்து கொள்வது இதுவே முதல் தடவை அல்ல. உன்னிடம் எனது பலவீனத்தை ஒளிவின்றி ஒப்புக்கொள்வதன் மூலம், அப்படி ஒப்புக் கொள்ளுகிற பக்குவம் இந்த நிமிஷம் எனக்கு ஏற்படுவதன மூலம் என்னைப் பிடித்திருந்த ஒரு வியாதி, ஒரு விகாரம் என்னிடமிருந்து விலகுகிறது என்ற நம்பிக்கையோடு இதனை உன்னிடம் சொல்லுகிறேன். நீ வயதில் எவ்வளவு இளையவளாக இருப்பினும், பெருந்தன்மை மிகுந்தவள்; கண்ணியமானவள் என்று நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். எனவேதான், பாவ மன்னிப்பு போல் உன்னிடம் 'கன்ஃபெஸ்' செய்து கொள்கிறேன்.

"உன்னிடம் நடந்து கொண்டது போல முறைகேடாக நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

"பிரயாணங்களிலும் தியேட்டரிலும் ஏற்படுகிற நெருக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நான் முறைகேடாக நடந்ததுண்டு. அபபோது, அவர்கள் ஏதோ ஒரு அச்சத்தாலும், அவமானத்துக்கு அஞ்சியும், நாகரிகம் கருதியும் அமைதியாய் இருப்பதை, நான் சம்மதம எனக் கருதி ஏமாந்திருக்கிறேன். பின்னர் அதற்காக வருந்தியதும் உண்டு. நான் இப்போதுதான் அறிகிறேன் இது ஒரு நோய். இதிலிருந்து உனது பெருந்தன்மையால் நான் குணமடைகிறேன். நீ இதை மறந்து ஒரு தந்தை உங்கள் மரபுபபடி ஒரு மகளை அன்பு காரணமாய் முத்தமிட்டதாகக் கொள்ள வேண்டுகிறேன். அல்லது இந்தக் குற்றத்துக்கு எனது இந்த வீழ்ச்சி மாத்திரம் போதாது எனின் நீ தருகிற எந்தத் தண்டனையையும் ஏறகச் சித்தமாயிருக்கிறேன்—" என்று கூறிச் சுமை இறக்கிய வழிப்போக்கன் மாதிரி ஆச்வாசத்துடன் அவளைப் பார்த்தார் நாகராஜன்.

தெரஸா கண்களைக் கர்ச்சிபபால் இரண்டு முறை ஒத்திக் கொண்டாள். அவளது மூக்கும் கன்னங்களும் கன்றிச் சிவந்திருந்தன.

"அதை டைப் செய்து கொண்டு வா" என்று அவளை அனுப்பிய பின் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு தனது இருக்கையில் அமர்ந்தார் நாகராஜன். தெரஸாவின் அறையில் டைப் ரைட்டரின் ஓசை படபடத்தது

தெரஸா டைப் செய்த காகிதங்களைக் கொணர்ந்து அவர் முன் மேஜை மீது வைத்துவிட்டு அவர் முகத்தையே பார்த்தவாறு

நின்றாள். அவர் கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்து கடிதத்தின் முதல் வரியை "மரியாதைக்குரிய நண்பரே!" என்னும் ஆங்கில வார்த்தைகளை உச்சரித்தவாறே அவளைப் பார்த்தார்.

அவள் பணிவுடன் தலை கவிழ்ந்தாள்.

அவர் தொடர்ந்து அதைப் படிக்கலானார்: "நீங்கள் என்னிடம் டிக்டேட் செய்து—டைப் செய்து கொண்டுவரப் பணித்த உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றாமல் வேறொரு கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து உங்களிடம் தருகிற எனது செயலை முதலில் மன்னிப்பீர்களாக. நீங்கள் மனம் திறந்து பேச ஒரு வாய்ப்பாகத்தான் அதை ஒரு கடிதமாக 'டிக்டேட்' செய்திருக்கிறீர்கள். என்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிற ஒரு கடிதத்தை என்னைக் கொண்டே எழுத வைத்தது உங்களுடைய வெள்ளை மனத்துக்கு மேலும் ஒரு சான்று. கடிதம் என்று சொல்லப்படுகிற உங்கள் மனம் திறந்த பேச்சில் மிகவும் சத்தான—என் எண்ணத்தை அப்படியே பிரதிபலித்த வாசகம்: 'ஒரு தந்தை உங்கள் மரபுப்படி ஒரு மகளை அன்பு காரணமாய்' என்று கூறினீர்களே அதுதான். நான் அப்படிக் கருதிச் சமாதான முற்ற பிறகு நீங்களும் அவ்விதம் சொன்னது எனக்கு அளவில்லா ஆனந்தம் தருகிறது. இது உங்கள் வீழ்ச்சியல்ல. இது ஒரு சறுக்கல். ."

இந்த இடத்தில் அந்த ஆங்கிலச் சொற்களை அவளைப் பாராட்டுகிற தோரணையில் "ஜஸ்ட் எ ஸ்லிப், நாட் எ ஃபால்!" என்று ஒரு முறை வாய் விட்டு உச்சரித்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்த பின் கடிதத்தைத் தொடர்ந்தார் நாகராஜன்.

"நீங்கள் கூறுகிற மாதிரி அது ஒரு வியாதி யெனில், அதற்குத் தண்டனை யல்ல, சிகிச்சையே தேவை. அப்படிப்பட்ட முறை கேடான நடத்தைகள் தவறுகள்தான்; ஆனால், குற்றங்கள் அல்ல. குற்றங்கள்தான் தண்டிக்கப்படுவன. தவறுகள் திருத்தப்படுவன; மன்னிக்கப்படுவன. நான் உண்மையான கிறிஸ்தவப் பெண். மன்னிக்கிறவர்களே மன்னிக்கவும் படுவார்கள். நான் உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்: இதனை மறந்து இதற்காக வருந்துவதை விடுங்கள்.

"நமது ஒப்பந்தப்படி நீங்கள் என் பிறந்த தின விருந்துக்கு வருகிறீர்கள். உங்கள் நலனுக்காக நான் குடிப்பேன்

"உங்கள் உண்மையுள்ள,—"

"தெரஸா! நீ எவ்வளவு உயர்வான ஆத்மா!"

இரவு எட்டு மணிக்கு வீடு திரும்பிய நாகராஜன் காரை ஷெட்டில் விடுவதற்காகத் திருப்பியபோது ஷெட்டின் ஒரு மூலையில், தாடியும் மீசையுமாய்ப் பரட்டைத் தலையுடன் உட்கார்ந்திருந்த கன்னையா எழுந்து நின்றான். சிறிது நேரம் விளக்கை அணைக்காமல் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். வெளிச்சத்தாலோ வெட்கத்தாலோ கூசிக் குறுகி முகத்தை மூடிக்கொண்டான் கன்னையா.

வராந்தாவில் நாகராஜனின் மகளும் மனைவியும் கன்னையாவை உள்ளே விடாமல் தடுப்பதற்காக துவாரபாலிகைகளாக நின்றிருந்தனர்.

"அவன் வந்தால் உள்ளே நுழைய விடாதீங்க" என்று நாகராஜன் தான் உத்திரவிட்டிருந்தார்.

நாகராஜன் காரிலிருந்து இறங்கியதும் கன்னையா அவருகே ஓடி வந்து அழுதான்.

"மாப்பிளே, என்னமோ தெரியாம செஞ்சுட்டேன். ஏன் செஞ்சேன்னு தெரியல்லே. அதைச் செஞ்ச அடுத்த நிமிஷத்திலேருந்து ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வருத்தப்பட்டேனே ஒழிய சந்தோஷமாவே இல்லே, மாப்பிளே அறிவு கெட்டவன் நான்" என்று நெற்றியில் அடித்துக்கொண்டு அவன் அழுதான்

நாகராஜன் மௌனமாக 'டை'யைத் தளர்த்திக் கொண்டு வராந்தாவில் கிடந்த பிரம்பு நாற்காலிகளில் ஒன்றில் அமர்ந்தார்

அவர் மகளும் மனைவியும் உள்ளே போயினர். கன்னையா வெளிச்சத்தில் வந்து அவர் எதிரே நின்றான்.

அவன் மௌனமாகத் தலைகுனிந்து நிற்பதைப் பார்க்க அவருக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது அவர் நினைத்தார் :

'இவன் வெறும் திருடன் என்றால், இப்போது ஏன் திரும்பி வர வேண்டும்? இந்த வீட்டில உழைக்கிற உழைப்பை எங்கே தந்தாலும் இவன் வயிற்றுக்குச் சோறு கிடைத்து விடுமே...எனவே, பிழைப்புக்காக இவன் திரும்பி வந்திருக்கிறான் என்று நினைப்பது பேதைமை. இதோ எதிரே நேற்றிலிருந்து பூக்க ஆரம்பித்திருக்கிறதே இந்த மல்லிகைச் செடி, இதைக் கொண்டு வந்து நட்டு, நீர் வார்த்த பாசம் இவனைத் திரும்பி வர இழுத்திருக்காதா ?...ஒவ்வொரு வேளை சாப்பிடும் போதும், நான் இவனை நினைக்கிற மாதிரியே இவனும் என்னை நினைத்திருக்கமாட்டானா? பின் ஏன் அப்படி அந்தப் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அதை எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான் ...?'

"ஏண்டா, என்னைக் கேட்டால், உனக்கு நான் பணம் தந்திருக்க மாட்டேனா? ஏன் திருடன் மாதிரி இப்படிச் செய்தே?"—வீட்டி லிருக்கும் மற்றவர்களின் திருப்திக்காகச் சற்று உரத்த குரலில் விசாரித்தார் அவர்.

"அதான் யோசிச்சு யோசிச்சுப் பார்க்கறேன். பணத்தை அந்த 'ஷெல்'பிலே பார்த்தப்போ...வேற யாருமே இல்லே. யாருமே இல்லாத இடத்தில் பணத்தைப் பார்த்தா எடுத்துக்கணும்கிற திருட்டுப் புத்தியிலே எடுத்துட்டேன். இது முதல் தடவையா?... எத்தனையோ தடவை இந்த மாதிரி, சீ!"—அவன் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான்.

இன்று மத்தியானம் இதே நிலையில் தான் இருந்ததை நாகராஜன் எண்ணிப் பார்த்தார்.

"அது ஒரு வியாதிடா" என்றார்.

"ஆமாம். வியாதிதான்" என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டான் கண்ணையா. "நீ என்ன தண்டனை குடுத்தாலும் ஏத்துக்கறேன் மாப்பிளே..." என்று கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு கண்ணீர் உகுத்தான்.

நாகராஜன் நிர்மலமாய்ச் சிரித்தார்.

"வியாதிக்கு சிகிச்சைதான் தேவை, தண்டனை இல்லே" என்று சொல்லும்போது அவருக்கே கண் கலங்கிற்று.

"உன் வியாதி நீங்கிப் போச்சு...மனப் பூர்வமா மன்னிக்கறது தான் இதுக்குச் சிகிச்சை. இந்தச் சிகிச்சையை உனக்கு யாருமே இதுவரை செய்ததில்லே. இனிமே சரியாயிடும். போ, உள்ளே! நீ செய்தது தப்புத்தான்—தண்டனை தரவேண்டிய குற்றமில்லே" என்று அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கூடத்தில் உட்கார்ந்திருந்த அவரது மகளும் மனைவியும் 'எவ்வளவு பெருந்தன்மை மிக்க மனிதர் இவர்' என்று நாகராஜனைப் பற்றி எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டனர்.

அவர்களுக்கு என்ன தெரியும்?

மன்னிக்கப்பட்டவர்களே மன்னிக்கிறார்கள் என்பது.

9. அக்ரஹாரத்துப் பூனை

எங்கள் ஊர் ரொம்ப அழகான ஊர். எங்கள் அக்ரஹாரத் தெரு ரொம்ப அழகானது. எங்கள் அக்ரஹாரத்து மனிதர்களும் ரொம்ப அழகானவர்கள். அழகு என்றால் நீங்கள் என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. என்னைப் பொறுத்த வரை ஒன்றின் நினைவே சுகமளிக்கிறது என்றால் அது ரொம்ப அழகாகத்தானிருக்க வேண்டும். முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அங்கே, அந்தத் தெருவில் ஓர் பழங்காலத்து வீட்டின் கர்ப்பக் கிருகம் மாதிரி இருளடைந்த அறையில் பிறந்து, அந்தத் தெருப் புழுதியிலே விளையாடி, அந்த மனிதர்களின் அன்புக்கும் ஆத்திரத்துக்கும் ஆளாகி வளர்ந்து, இப்போது பிரிந்து, இருபத்தைந்து வருஷங்களான பிறகும் அந்த நினைவுகள், அனுபவங்கள், நிகழ்ச்சிகள் யாவும் நினைப்பதற்கே சுகமாக இருக்கிறதென்றால், அவை யாவும் அழகான அனுபவங்களும், நினைவுகளும் தானே!

நான் பார்த்த ஊரும்—'இவை என்றுமே புதிதாக இருந்திருக்க முடியாது' என்ற உறுதியான எண்ணத்தை அளிக்கின்ற அளவுக்குப் பழசாகிப் போன அந்த அக்ரஹாரத்து வீடுகளும் 'இவர்கள் என்றைக்குமே புதுமையுற மாட்டார்கள்' என்கிற மாதிரி தோற்றமளிக்கும் அங்கு வாழ்ந்த மனிதர்களும் இப்போதும் அப்படியேதான் இருக்கிறார்கள் என்று என்னால் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. எனினும், அவர்கள் அப்படியே இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொள்வதிலே ஒரு அழகு இருக்கிறது; சுகம் இருக்கிறது.

நான் இப்போது ரொம்பவும் வளர்ந்து விட்டேன்; ரொம்பவும் விஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். என்னிடமிருந்த குறும்புத்தனங்கள் எவ்வளவோ நீங்கி விட்டன. ஆனாலும் கற்பனையாக இத்தனை மைல்களுக்கப்பாலிருந்து அந்த ஊரின் தெருவுக்குள் பிரவேசிக்கும் போது—கற்பனையால் தூரத்தை மட்டும்தான் கடக்க முடியுமா?—காலத்தையும் கடந்து நான் ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவனாகவே நுழைகிறேன்.

அந்தக் குளத்தங்கரை ஓரமாக நான் வரும்பொழுது, எனது பிரசன்னத்தைக் கொஞ்சம் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அந்தப் பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, குளக்கரைப் படியிலே

நான் சற்று உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். அங்கு சுகமாகக் காற்று வரும். குளத்திலே தண்ணீருக்கு மேல் ஓர் அடி உயரத்துக்கு மீன்கள் துள்ளிக் குதிக்கும்—கூழாங் கற்களைப் பொறுக்கிக் குளத்துக்குள் எறிந்தவாறு எவ்வளவு காலம் வேண்டுமானாலும் உட்கார்ந்திருக்கலாமே — எங்கெங்கே பரந்து என்ன வாரிக் கட்டிக் கொண்டோம்?—

வெங்கிட்டு, உத்தண்டம், சுந்தரம், தண்டபாணி எல்லாரும் பெண்கள் படித்துறைக்கும் ஆண்கள் படித்துறைக்குமிடையே உள்ள கட்டைச் சுவரின் மீது வரிசையாக வந்து நின்று, ஒவ்வொருவராக 'தொபுக்' 'தொபுக்' என்று குதித்த பின்னர், ஈரம் சொட்டச் சொட்ட ஒரு 'ரிப்பன்' கோவணத்தை இழுத்துச் செருகிக்கொண்டு மறுபடியும் சுவரின் மீது ஏறி வந்து வரிசை அமைக்கின்றனர்.

நான் எப்போதுமே தனி. என்னை அவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். நான் துஷ்டனும்.

நான் அந்தச் சிறுவர்களுடன் சேராமல் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்கும் பெரியவர்கள் என்னை உதாரணம் காட்டிப் பேசுவார்கள். நான் விஷமம் செய்யாமல் 'தேமே'னென்றிருக்கிறேனும். நான் அடக்கமான பதவிசான பையனும்...'சீ, பாவம்டா! அவனையும் சேத்துண்டு வெளையாடுங்களேன். போனா போறது; நீ வாடா அம்பி. அவா உன்னை சேத்துண்டு வெளையாடலேன்னா ஒண்ணும் கொறைஞ்சு போயிட மாட்டே... நீ வாடா, நான் உனக்குப் பட்சணம் தர்றேன்...காப்பிப் பொடி அரைக்கலாம் வரயா?...' என்றெல்லாம் என் மீது அன்பைச் சொரிகின்ற பெரியவர்களின் அரவணைப்பு எனக்கு மனசுக்கு இதமாக வெது வெது என்றிருக்கும். நான் அவர்களுக்குக் காப்பிப் பொடி அரைத்துக் கொடுக்கிறதிலிருந்து சில நேரங்களில் கால் அமுக்கி விடுவதுவரை எல்லாக் காரியங்களும் செய்வேன். என் அம்மா சொன்னால் மட்டும் கேட்க மாட்டேன் 'போ! போ!' என்று ஓடுவேன்.

எனக்குப் பத்து வயசாகறதுக்குள்ளேயே என் அம்மாவுக்கு ஐந்து கொழந்தைகள். தாயின் அன்போ அரவணைப்போ எனக்கு நினைவு கூட இல்லை.

என் அம்மா என்னைக் கூப்பிடற பேரே 'ஏ! கடன்காரா'தான். ஊருக்கு, தெருவுக்கு, மற்றவர்களுக்குப் பதவிசாகத் 'தேமே'னென்று தோற்றமளிக்கிற நான், வீட்டில் அவ்வளவு விஷமங்கள் செய்வேன்.

என்ன விஷமம்? ஏதாவது ஒரு குழந்தை ஓடி வரும்போது 'தேமே'னென்று உட்கார்ந்திருக்கும் நான் 'தேமே'னென்று

குறுக்கே காலை நீட்டுவேன்...கீழே விழுந்து 'ஓ' வென்று அழும் குழந்தைக்குச் சில சமயங்களில் மோவாயிலிருந்தோ பல்லிலிருந்தோ ரத்தம் ஒழுகும். நான் 'தேமே'னென்று உட்கார்ந்திருப்பேன். அந்தச் சனிகள் பேசத் தெரியாவிட்டாலும் அழுதுகொண்டே, கையை நீட்டிச் சாடை காட்டி, தான் விழுந்ததுக்கு நான்தான் காரணம் என்று எப்படியோ சொல்லிக் காட்டிக் கொடுத்து விடும்கள்!

"கடன்காரா! செய்யறதையும் செய்துட்டுப் பூனை மாதிரி உக்காந்திருக்கயா?" என்று அம்மா வந்து முதுகில் அறைவாள். அறைந்துவிட்டுக் "கையெல்லாம் எரியறது...எருமை மாடே!" என்று நொந்து கொண்டு விரட்டுவாள்.

"ஏண்டி அவனை அடிக்கறே! பாவம், அவன் 'தேமே'ன்னுதானே இருக்கான்" என்று யாராவது அடுத்த வீட்டு—எதிர் வீட்டு மாமி வந்து—அவள் வந்த பிறகு அழ ஆரம்பித்த என்னைச் சமாதானப் படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள். பட்சணம் கிடைத்த பிறகு நான் சமாதானம் அடைவேன். ஆனாலும் அங்கேயும் 'தேமே'னென்று இருந்துகொண்டே ஏதாவது செய்து விடுவேன். எப்படியோ பழியிலிருந்து மட்டும் தப்பித்துக் கொள்வேன்...காப்பிப் பொடி அரைக்கிற மிஷின்லே மண்ணைக் கொட்டி அரைக்கறது... திடீர்னு, "மாமி...இங்கே வந்து பாருங்கோ. யாரோ மிஷின்லே மண்ணைப் போட்டு அரைச்சிருக்கா"ன்னு கத்துவேன்.

"வேற யாரு? எங்காத்துக் கடன்காரனுத்தான் இருக்கும்" என்று அவர்கள் வீட்டுக் 'கடன்கார'னைத் தேடிப் பிடித்து நாலறை வாங்கி வைத்துப் பார்த்தால்தான் ஒரு சந்தோஷம்; ஒரு நிம்மதி.

என் அம்மா மட்டும் என் மேல் அனுதாபம் காட்டுகிற மாமிகளை எச்சரித்துக்கொண்டே இருப்பாள்: "அவனை நம்பாதீங்கோ... பார்த்தா 'மொசு மொசு'ன்னு பூனை மாதிரி இருந்துண்டு உடம்பெ வெஷம்...என்னமோ சொல்லுவாளே, பூனை செய்யறதெல்லாம் வெஷமம்...அடிச்சா பாவம்னு—அந்த மாதிரி..."

அதைக் கேட்டு "ஏண்டா, அப்படியா?" என்று அந்த மாமி என்னைப் பார்ப்பாள். நான் 'தேமே'னென்று அவளைப் பார்ப்பேன்...

"சீ, போடி! என்னத்துக்குக் கொழந்தையெ இப்படிக் கரிச்சுக் கொட்டறே! நீ வாடா..." என்கிற அந்த அணைப்பும் அன்பும் எவ்வளவு இதமாக, சுகமாக இருக்கும்! ஆனால் அந்த அனுதாபம் காட்டுகிற அவர்களுக்குக்கூட நான் உண்மையாக, வெள்ளையாக இல்லை என்பது எனக்கல்லவா தெரியும்!

சரி! நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்! அந்த அக்ரஹாரத்துப் பூனையைப் பத்தி சொல்ல வந்து—அக்ரஹாரத்து மனுஷாளைப் பத்தியும் என்னைப் பத்தியும்னா சொல்லிண்டு இருக்கேன்!—இருபத்தைந்து வருஷத்துக்கு முன்னே பத்து வயசு வரைக்கும் வாழ்ந்திருந்த ஒரு கிராமத்தையும் ஒரு அக்ரஹாரத்தையும் அதிலே வாழ்ந்த மனுஷாளையும் பத்தி இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கி வேணும்னாலும் என்னால் சொல்லிக்கொண்டே இருக்க முடியும். எனக்கு அலுக்காது, சலிக்காது. பார்க்கப் போனா, நான் சொல்லிக் கொண்டு, பேசிக்கொண்டு, எழுதிக் கொண்டு இருக்கிற எல்லாமே ஒரு ஊரை, ஒரு தெருவைச் சேர்ந்தவாளைப் பத்திதானே! மீனு, ருக்கு பட்டு, லலிதா, கௌரிப் பாட்டி, ஆனந்த சர்மா, வைத்தா, ராகவய்யர், கணபதி ஐயர், சங்கர சர்மா இவர்கள் எல்லோருக்குமே ஒருத்தரை ஒருத்தருக்குத் தெரியும். இவா அப்ப இருந்தது, இப்ப எப்பிடி இருப்பான்னு நான் இப்பக் கற்பனை பண்றது, இவர்களிலே சில பேர் எக்கச் சக்கமா பட்டணத்தின் 'மெர்க்குரி லைட்' வெளிச்சத்திலே என்னிடம் வந்து சிக்கிக் கொண்டது, காலத்தினுடைய அடிகளினாலே இவர்கள் வளைஞ்சு போனது, உடைஞ்சு போனது, அடிபடாமல் ஒதுங்கி ஓடிப்போனது, அடிபட்டும் 'ஒண்ணுமில்லே'யென்னு உடம்பைத் தொடச்சு விட்டுண்டது, எங்கேயோ பட்ட அடிக்கு, எங்கேயோ போய முட்டிண்டது, சமயத்திலே என்னண்டையே வந்து முட்டிக்கொண்டு குட்டு வாங்கிக் கொண்டது இதைப்பத்தியெல்லாம் எழுதறதிலே எனக்குச் சலிப்பே கிடையாது; அலுப்பே கிடையாது. எனக்கு அவா மேலே அப்படி ஒரு பிரேமை. அவா சம்பந்தப்பட்ட எல்லாமே எனக்கு ரொம்ப ஒஸத்தி!

ஆனால், அவர்களிலே சிலருக்கு இதுவே அலுத்துப் போச்சுப் போலே இருக்கு...ம்ஹும்! பயமா இருக்குப் போலே இருக்கு.. என்னமோ சங்கடப் பட்டுக்கறா, 'என்ன ஸார், அக்ரஹாரத்து மனுஷாளைப் பத்தியே எழுதிண்டு'ன்னு.

நான் என்ன பண்ணுவேன்? எனக்குத் தெரிஞ்சதைத்தானே எழுதுவேன். சரி இந்தத் தடவை ஒரு மாற்றத்துக்கு அந்த அக்ரஹாரத்து மனுஷாளை விட்டுட்டு எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு பூனையைப் பற்றி எழுதப்போறேன். பூனைகளுக்கு நிச்சயமாய் அலுப்போ சலிப்போ பயமோ சங்கடமோ வராது. பூனைகள் கதை படிக்கிறதோ, கதை திருடறதோ இல்லே. பூனைகளைப் பார்த்தா நம் கண்ணுக்குத் தான் 'ஆஷாடபூதி' மாதிரி இருக்குமே தவிர பாவம், அதுகளுக்கு அந்த மாதிரி குணமெல்லாம் நிச்சயம் கிடையாது.

எனக்குப் பூனைகளைக் கண்டால் கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்கிறது இல்லை. ஒரு அவெர்ஷன்! சாதாரணமா எனக்கு எந்தச் செல்லப் பிராணிகளையும் பிடிக்காது. அருவருப்பா இருக்கும் சிங்கம், புலி இதெல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கும்! அதெயெல்லாம் பார்த்ததில்லை யல்லவா? அதனாலே பிடிக்கும். பார்த்துப் பழகிட்டா, எதுவுமே பிடிக்காமல் போறது மனுஷ இயல்புதானே? அதுவும் பூனை, நாய், பெருச்சாளி இதையெல்லாம் யாருக்குத்தான் பிடிக்கும்? யாருக்குமே பெருச்சாளி பிடிக்காது'—அப்போவெல்லாம் எனக்கு பொழுது போக்கே கொலை பண்றதுதான்.

'தேமே'ன்னு உக்காந்துண்டு ஒரு கட்டெறும்பைப் பிடிச்சு ரெண்டு காலைக் கிள்ளிட்டு அது ஆடற நடனத்தை ரசிக்கிறது. ஒரு குச்சியாலே அதன் நடு முதுகிலே அழுத்திக் குத்தி, அதெ ரெண்டாக்கி, அந்த ரெண்டு துண்டும் எப்படித் துடிக்கிறதுன்னு ஆராயறது; பல்லியை அடிச்சு, வால் துடிக்கிறதெப் பாக்கறது. தும்பியெப் பிடிச்சு, வாலிலே நூல் கட்டி, சங்கீதம் பாட வைக்கிறது மரவட்டை, வளையல் பூச்சி, ஓணான் இதுக்கெல்லாம் அந்தக் காலத்திலே நான் ஒரு யமகிங்கரன்! எங்க தெருவிலே நுழையற எந்த நாயும் என்னைப் பார்த்துட்டா அதுக்கப்புறம் தைரியமா முன்னேறி வராது அப்படியே வாபஸ்தான்!

ஜெயா மாமி வீட்டுத் திண்ணையிலே நான் பாட்டுக்குத் 'தேமே'ன்னு உக்காந்திண்டிருக்கேன் பக்கத்துலே ஒரு குவியல் கருங்கல். நானே செலக்ட் பண்ணிப் பொறுக்கி சேர்த்து வச்சது அதோ' தூரத்திலே ஒரு நாய் வரது இதுக்கு முன்னேயே ஒரு தடவை அதை மூணு காலிலே ஓடவச்சிருக்கேன் உடனே நான் தூணிலே மறையறேன். அடிக்கிறவனுக்கே இவ்வளவு உஷார் உணர்ச்சி இருந்தா, அடிபடுகிற அதுக்கு இருக்காதா? இரண்டு காதையும் குத்திட்டு நிமிர்த்திண்டு சட்டுனு என்னைப் பார்த்துடுத்து! 'டேய' அடிப்பியா? நான் பாட்டுக்குப் போயிடறேண்டா' என்பது போல் ஒரு பார்வை நான உடனே அதைப் பாக்காத மாதிரி முகத்தைத் திருப்பிண்டுடறேன். அதுக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் அந்த எதிர் வீட்டு வரிசை ஓரமா இரண்டு பின்னங்காலுக்கும் நடுவிலே வாலை இடுக்கிண்டு என் மேலே வச்ச கண்ணை எடுக்காமலேயே நகர்ந்து வரது என் கையெல்லாம் பரபரக்கறது பல்லைக் கடிச்சுண்டு என்னை அடக்கிக்கிறேன் இதோ அது எனக்கு நேரே வந்துட்டது...சீ! அந்த வேகமெல்லாம் இப்ப வராது. நான் என்ன பண்ணினேன்னு யாருக்கும் தெரியாது. தெருவையே

கூட்டற மாதிரி கத்திண்டு என்ன ஓட்டம் ஓடறது அது ! தலையிலே குறி வச்சாத்தான் காலிலே படும். பட்டுடுத்து ! நான் 'தேமே'ன்னு உக்கார்ந்திருக்கேன்.

சத்தம் கேட்டு ஜெயா, மாமி உள்ளேருந்து வரா. 'சடக்'னு திண்ணையிலிருந்து கல்லையெல்லாம் கீழே தள்ளிடறேன்.

"ஏண்டா, நாயை யாரு அடிச்சது?"

"ஐயையோ, நான் இல்லே மாமி."

"சரி, யாரையாவது கூப்பிடு. வெந்நீர் உள்ளே ஒரு பெருச்சாளி வெளியே போக முடியாம நிக்கறது. யாரையாவது கூப்பிடுடா அம்பி."

அவ்வளவுதான் ஒரு விறகுக் கட்டையைத் தூக்கிண்டு நான் போறேன். மாமி கத்தறா. "வேண்டாண்டா, வேற யாரையாவது கூப்பிடு. அது உன் மேலே பாஞ்சுடும்."

வெந்நீர் உள் மூலையிலே அதைக் 'கார்னர்' பண்ணிட்டேன் நான். பெருச்சாளி தலையைத் தூக்கி என்னைப் பாத்து சீறிண்டு நிக்கறது. தலையைக் குறிபார்த்து 'நச்'னு ஒரு அடி. சனியன்! தன்னையே பிரதட்சிணம் பண்ணிக்கற மாதிரி சுத்திச் சுத்தி வெந்நீருள் பூரா ரத்தம் கக்கிச் செத்துடுத்து. ஜெயா மாமி பயந்துட்டாள். நானும் பயந்த மாதிரி "மாமி மாமி"ன்னு கத்தினேன். ஜெயா மாமி ஓடிவந்து என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சிண்டா. "நோக்கு இந்த வேலை வேண்டாம்னு சொன்னேனோன்னோ... கருமத்தைப் பார்க்காதே... வா. ராக்காயி வந்தால், கழுவிவிடச் சொல்லலாம்."

பயந்து நின்னுண்டிருக்கிற என்னை ஆதரவா ஜெயா மாமி அணைச்சுக்கிறாள். பெரியவா அணைச்சுண்டா என்ன சுகமா இருக்கு!

அந்தப் பெருச்சாளி என்னைப் பார்த்துச் சீறலைன்னா எனக்கு அவ்வளவு கோபம் வந்திருக்காது. அது மட்டும் என்னைப் பார்த்துச் சீறிட்டுத் தப்பிச்சும் போயிருந்தால் நான் அழுதிருப்பேன்.

கொலை செய்யறதைத் தவிர இன்னொரு பொழுது போக்கும் எனக்கு உண்டு. அது என்னன்னா, கொலை பண்றதையும், கூறு போட்டு விக்கறதையும் வேடிக்கை பார்க்கறது. அந்த அக்ரஹாரத்துக் கடைசிலே ஒரு திடல் உண்டு. அந்தத் திடல்லே இருக்கிறவாளெல்லாம் என்னமோ ஒரு பாஷை பேசுவா. ஆடு, மாடு, கோழி எல்லாம் வச்சிருப்பா. அங்கே ஒரு கடா மீசைக்காரன் இருப்பான். வெங்கிட்டு, சுந்தரம், உத்தண்டம் இவங்களுக்கெல்லாம் அவனைக் கண்டாலே 'டபிள்ஸ்'தான். எனக்கு அவனைக்

கண்டா பயமே கிடையாது. அவன் எப்போடா நம்ம தெரு வழியா வருவான்னு காத்துண்டே இருப்பேன். அவன் சாயங்காலம் நாலு மணிக்கு எங்க தெரு வழியா அந்தத் திடலுக்கு திரும்பிப் போவான். நான் அவனையே பாத்துண்டிருப்பேன். அவன் மீசை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். ஒரு துருப்பிடிச்ச கறுப்பு சைக்கிளிலே அவன் வருவான். அந்த சைக்கிளிலே அவனைப் பார்த்தா ஆடு மேலே ஒரு ஆள் உக்காந்து சவாரி பண்றாப்பலே இருக்கும். சைக்கிள் ஹாண்ட் பார்லே ஒரு காக்கி பை இருக்கும். அதுலெ ரத்தக்கறையா இருக்கும்; ஈ மொய்க்கும்; அது உள்ளே இருக்கற கத்தியோட பிடி மட்டும் தெரியும். நான் பெரியவனானப்புறம் அவனை மாதிரியே மீசை வச்சுண்டுடுவேன். இன்னும் பெரிய கத்தியா வெச்சுக்குவேன். யாரானும் சண்டைக்கு வந்தால், வெட்டிடுவேன். பெரியவனானால் நிச்சயமா மனுஷாளையும் வெட்டுவேன். என்னைக் கண்டு எல்லோரும் பயப்படணும். இல்லாட்டா, கத்தியாலெ வெட்டுவேன். —நான் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்? அக்ரஹாரத்துப் பூனையைப் பத்தியல்லவா சொல்ல வந்தேன்? பரவாயில்லே. பூனையைப் பத்தி சொல்ல இடம் வந்தாச்சு. சொல்லிடறேன்—

எங்க அக்ரஹாரத்திலே ஒரு பூனையும் உண்டு. ரொம்ப 'நொட்டோரியஸ்!' பூனென்னு, ஒரு சின்னப் புலி மாதிரி இருக்கும். உடம்பெல்லாம் வரி வரியா இருக்கும். இந்தச் சனியனுக்கு அக்ரஹாரத்துலே என்ன வச்சிருக்கோ? பூனை மாமிச பட்சிணிதானே! இது மாமிசம் கிடைக்கிற இடத்தையெல்லாம் விட்டுட்டு, இந்த அக்ரஹாரத்துலே இருக்கு. அதனாலே இந்த அக்ரஹாரத்துப் பூனை கம்பல்ஸரியா சைவப் பூனை ஆயிடுத்து. எனக்கும் அதுக்கும் ஓர் ஒத்துமை உண்டு. நானும் 'தேமே'ன்னு இருப்பேன். அதுவும் 'தேமே'ன்னு இருக்கும். நானும் விஷமம் பண்ணுவேன். அதுவும் விஷமம் பண்ணும். நானும் எல்லாராத்துலேயும் போய் விஷமம் பண்ணுவேன். அதுவும் எல்லார் ஆத்துலேயும் போய் விஷமம் பண்ணும்.

ஒருநாள் ஜெயா மாமி 'ஓ'ன்னு அலறிண்டு சபிச்சா: "இந்தக் கட்டேல போற பூனை ஒரு படி பாலையும் சாச்சுக் கொட்டிடுத்தே...! அந்தப் பெருச்சாளியை அடிச்ச மாதிரி இதை யாராவது அடிச்சுக் கொன்னுக் கூடத் தேவலே."

ஊஞ்சல்லே படுத்துண்டு விசிறிண்டிருந்த மாமா சொன்னார்: "வாயெ அலம்புடி...பாவம்! பாவம்! பூனையைக் கொல்றதுன்னு

நெனைச்சாலே மகாபாவம்!''—நான் 'தேமே'ன்னு நின்னுண்டு கேட்டுண்டிருந்தேன்.

பெருச்சாளியை அடிச்ச மாதிரி பூனையை அடிக்க முடியாதுன்னு எனக்குத் தெரியும். பெருச்சாளி சீறித்தே—ஆனா, பூனை பாஞ்சு கொதறிப்பிடும் கொதறி...பூனை மொதல்லே பயப்படும், கத்தும்; ஓடப் பார்க்கும்: ஒண்ணும் வழியில்லேன்னா ஸ்ட்ரெய்ட் அட்டாக் தான்!...எனக்கு ஞாபகம் இல்லாத வயசிலே ஒரு பூனை என் வயத்தைக் கீறின வடு இப்பவும் அரைஞாண் கட்டற எடத்துலே நீளமா இருக்கே...சின்னக் குழந்தையா தவழ்ந்துண்டு இருந்த பருவம்...பூனையைப் பிடிச்சுண்டு சர்க்கஸ் பண்ணி இருக்கேன். எக்குத் தப்பா கழுத்தெப் புடிச்சுட்டேனும்...சீறிக் கத்திண்டு அது என்னைப் பொறண்டறதாம். நான் 'ஓ'ன்னு அலறிண்டு அதன் கழுத்தை விடாம நெருக்கறேனும்...அம்மா இப்பவும் சொல்லுவா... அந்த வடு இப்பவும் அடி வயத்திலே இருக்கு.

அன்னிக்கி சாயங்காலம் எங்க வீட்டுத் தோட்டத்திலே அந்தப் பூனையை நான் பார்த்தேன் எங்க வீட்டுக்கும் அடுத்த வீட்டுக்கும் நடுவே வேலியோரமாப் போய்க்கொண்டிருந்தது அந்தப் பூனை போற போக்கிலே ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தது. நானும் பார்த்தேன். மொறைச்சுப் பார்த்தேன் உடனே அதுவும் கொஞ்சம உஷாராகி நன்னா திரும்பிண்டு என்னையே மொறைச்சுப் பார்த்தது. நான் அது மேலே பாய்கிற மாதிரி குதிச்சுப் பயம் காண்பிச்சேன். அது பயப்படலே. கொஞ்சம் தரையிலே பம்மி நிமிர்ந்தது; அவ்வளவுதான். 'இது என்ன பயப்படமாட்டேங்கறதே,'ன்னு எனக்குக் கோவம். ஆத்திரத்தோட நானும் மொறைக்கறேன் அலட்சியமா அதுவும் மொறைக்கிறது ..அது ஒரு மௌனமான சவால் மாதிரி இருந்தது. சிவப்பா வாயைத் தெறந்து என்னைப் பார்த்துண்டே... 'மியாவ்!'...ன்னு அது கத்தினப்போ—அது தன பாஷையிலே என்னை சவாலுக்கு அழைக்கிற மாதிரியே இருந்தது.

'அதெல்லாம் பெருச்சாளிக்கிட்டே வெச்சிக்கோ...நம்ம கையிலே நடக்காது.'

'இரு...இரு. ஒரு நாளைக்கு உன்னைப் பிடிச்சுக் கோணியிலே அடைச்சுத் துவைக்கிற கல்லிலே அடிச்சுக்...'

'மியாவ்—சும்மா பூச்சி காட்டாதே; முதல்லே என்னைப் பிடிக்க முடியுமா உன்னாலே'—சட்டுன்னு வேலியைத் தாண்டிடுத்து. அடுத்தாத்துத் தோட்டத்துலே நின்னுண்டு வேலி வழியா என்னைப் பார்த்து மொறைக்கிறது.

'எங்கே போயிடப் போறே? உன்னைப் பிடிக்கலேன்னு பேரை மாத்தி வெச்சிக்கோ'ன்னேன் நான்.

அதுக்குப் பதில் சொல்ற மாதிரி ஒரு சின்ன மியால்—'பார்ப் போமா?'ன்னு அதுக்கு அர்த்தம்.

'ம்...பார்க்கலாம்..'ன்னேன். அன்னிக்கு ராத்திரி பூரா நான் தூங்கலே. அந்தப் பூனையும் தூங்கலே. ராத்திரிப் பூரா குடுகுடுன்னு ஓட்டு மேலே ஓடறது. இன்னொரு பூனையையும் ஜோடி சேர்த்துண்டு ஒரு ராட்சஸக் குழந்தை அழற மாதிரி ரெண்டும் அலறிண்டு 'காச்சு மூச்சு'ன்னு கத்தி ஒண்ணு மேலே ஒண்ணு பாஞ்சு பிருண்டிண்டு... எங்க வீட்டு ஓட்டுக் கூரை மேலே ஒரே ஹதம். எங்கேயோ ஒரு ஓடு வேறே சரிஞ்சு 'பொத்'துனு தரையிலே விழறது. திண்ணை யிலே படுத்துண்டிருந்த தாத்தா, தடியை எடுத்துத் தரையிலே தட்டி 'சூசூ'ன்னு வெரட்டறார். ரெண்டும் ஒண்ணு பின்னாடி ஒண்ணு குதிச்சுத் தெருவிலே ஒருக்கா ஓடி ஜெயா மாமி ஆத்துக் கூரையிலே ஏறினதை நிலா வெளிச்சத்திலே நான் நன்னாப் பார்த்தேன்.

அடுத்த நாள் அதை வேட்டையாடறதுன்னு தீர்மானம் பண் ணிட்டேன். ஜெயா மாமி ஆத்து வெந்நீ உள்ளே ஒரு தட்டு நிறை யப் பாலை வெச்சேன். ஒரு கதவை மட்டும் திறந்து வெச்சிண்டேன். ஜன்னல் கதவை மூடிட்டேன். மத்தியானம் சாப்பிடக்கூட ஆத்துக்குப் போகாமே காத்துண்டிருந்தேன். கடைசிலே மத்தி யானம் மூணு மணிக்குப் 'பூனைப் பெரியவாள்' வந்தா. சொல்லி வச்ச மாதிரி வெந்நீர் உள்ளே போறா. நான் கிணற்றடியிலிருந்து இவ்வளவையும் பார்த்துண்டே இருக்கேன்...மெதுவா அடிமேலே அடி வச்சுப் பூனை மாதிரி போனேன். 'அவா' பின்னம் பக்கம் மட்டுந்தான் தெரியறது. ஒரு தட்டுப் பாலையும் புகுந்து விளாசிண் டிருக்கா. 'டப்'னு கதவை மூடிட்டேன். உள்ளே சிக்கிண்ட உடனே பாலை மறந்துட்டுக் கதவைப் பிராண்டறதே!

"மாமி, மாமி, ஓடி வாங்கோ ஓடி வாங்கோ, 'பெரியவா' இங்கே சிக்கிண்டா"ன்னு கத்தறேன். மாமி வந்து பாக்கறா...பூனை உள் ளேயே கத்திண்டிருக்கு.

"என்னடா, வெந்நீர் உள்ளே பூனையை வெச்சு மூடிட்டா நாம எப்படி உள்ளே போறது? நாம உள்ளே போறச்சே அது வெளியே போயிடாதோ!"

"இப்பத்தான் முதல் கட்டம் முடிஞ்சிருக்கு மாமி. அதிலேயே ஜெயம். நீங்க உள்ளே போங்கோ... கடைசி கட்டத்திலே கூப்பிடறேன்."

மாமி மனசிலே அந்தப் பெருச்சாளி வதம் ஞாபகம் வரது போல இருக்கு.

"அம்பி வேண்டாண்டா. அதை ஒண்ணும் பண்ணிடாதே. ஜன்மத்துக்கும் மகா பாவம், வேண்டாம்."

"நான் அதைக் கொல்லலே மாமி. கோணியிலே போட்டுக் கொண்டு போய் வெரட்டி விட்டுடறேன்..."

"ஆமா...வெரட்டிட்டு நீ திரும்பி வரதுக்குள்ளே அது இங்கே வந்து நிக்கும்."—ஜெயா மாமி பரிகாசம் செய்து விட்டுப் போனுள். நான் மனத்திற்குள்ளே நெனச்சுண்டேன்: அதைத் 'திரும்பி வராத ஊரு'க்கு அனுப்பிச்சுட்டுத் தானே வரப் போறேன்.

அக்ரஹாரத்திலே அன்னிக்கு நான்தான் ஹீரோ! விளையாடும் போது என்னைச் சேர்த்துக்காத பையன்களெல்லாம் அன்னிக்கு என் பின்னுடி வரான்கள். நான் பூனையைக் கோணியிலே கட்டிண்டு போறேன். 'ஹோ'ன்னு கத்திண்டு என் பின்னுடி பையன்களெல் லாம் வரா. எங்கம்மா வாசல்லே வந்து நின்னுண்டு திட்டறு:

"ஏ, கடன்காரா; கட்டேலே போறவனே...அழிஞ்சி போகாதே; பூனை பாவத்தைக் கொட்டிக்காதே ஒரு முடி விழுந்தாலும் எடைக்கு எடை தங்கம் தரணும்பா. உங்கப்பா வரட்டும்...சொல்லி உன்னைக் கொன்னு குழியை வெட்டி..."

அதை நான் காதிலேயே வாங்கிக்கலே. கோணியைத் தூக்கிண்டு தெருக் கோடியிலே இருக்கற மண்டபத்திலே போய் உக்காந்துட் டோம் எல்லோரும்.

"கோணியிலேருந்து பூனையை எடுத்து ஒரு கயித்திலே கட்டிப் பிடிச்சுண்டா, வேடிக்கை காட்டலாம்டா"ன்னு உத்தண்டம் யோசனை சொல்றுன். ஆனல், பூனைக்கு யார் கயிறு கட்டறது?

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேண்டாம். அந்தக் கடா மீசைக்காரன் இப்போ வருவான். அவன் கிட்டே குடுத்தாப் போறும். அப்படியே கோணியோட வச்சு ஒரு 'சதக்'...ஆட்டம் குளோஸ்!"

"அவன் கிட்டே நீதான் கேக்கணும்" என்று அவன் வருவதற்கு முன்னுடியே பயப்பட ஆரம்பிச்சுட்டான் சுந்தரம். இந்தப் பையன் களை வெச்சிண்டு இந்தக் காரியம் செய்யறது சரின்னு தோணலே; பயந்துடுவான்கள்.

"டேய்! நீங்கள்ளாம் ஆத்துக்குப் போங்கோ. அவன் வெட்ட றதைப் பாத்து பயப்படுவேள். அப்பறம் உங்கம்மா என்னை வைவா!" பையன்களையெல்லாம் வெரட்டறேன்.

" அன்னிக்கு அங்கே ஆட்டை நறுக்கினுனே... நீ காட்டினியே... நான் பயந்தேனு?...நான் இருக்கேன்டா."

" ஆனு. ஒண்ணு...இந்த விஷயத்தை யாரும் ஆத்துலே போய் சொல்லப்படாது. சத்தியம் பண்ணுங்கோ !"ன்னு கேட்டேன்.

"சத்தியமா சொல்ல மாட்டோம்."—எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு கோரஸ்.

கடாமீசைக்காரனை நாங்களெல்லாம் எதிர்பார்த்துண்டிருக்கோம்.

கடைசியிலே சாயங்காலம் நாலு மணிக்கு ஆட்டு மேலே உட்கார்ந்து ஆள் சவாரி பண்ற மாதிரி தெருக் கோடியிலே அவன் வரது தெரியறது. பையன்களெல்லாம் மண்டபத்துலே ஆளுக்கொரு தூண் பின்னுலே ஒளிஞ்சிண்டான்க. "நாங்கெல்லாம் இங்கேயே இருக்கோம். நீ போய் கேளுடா"ன்னு என்னைத் தள்ளி விட்டான்கள். எனக்கென்ன பயம்?

கடா மீசைக்காரன் கிட்டக்கே வந்துட்டான். நான் ஒரு குட் மார்னிங் வச்சேன். அவனும் எனக்கு ஒரு சலாம் போட்டானே!

அவன் என் பக்கத்திலே வந்து இரண்டு காலையும் தரையிலே ஊணிண்டு சைக்கிள்லேருந்து எழுந்திருக்காமலே நிக்கருன். அம்மாடி....அவன் எவ்வளவு உசரம்! நான் அவனை அண்ணாந்து பார்த்துச் சொல்றேன் :

" ஒரு சின்ன உதவி..."

" அதென்ன கோணியிலே?"—அவன் குரல் கிருஷ்ணலீலாவிலே வர்ற கம்சன் குரல் மாதிரி இருந்தது.

" பூனை...ரொம்ப லூட்டி அடிக்கிறது. அதுக்காக அதை கொன்னுடறதுக்காகப் பிடிச்சுண்டு வந்திருக்கேன்."

" நீயேவா புடிச்சே?"—நான் பெருமையா தலையை ஆட்டறேன். அவன் மண்டபத்திலே ஒளிஞ்சிண்டிருக்கிற பையன்களையெல்லாம் ஒரு தரம் பார்க்கருன். என்னையும் பார்க்கருன். நான் அந்தக் காக்கிப் பைக்குள்ளே இருக்கற கத்தியோட பிடியையே பார்க்கறேன்

" வெட்டறதுக்குக் கத்தி வேணுமா?"ன்னு அவன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்கருன்.

" ஊஹூம்... நீங்கதானே ஆடெல்லாம் வெட்டுவேள். அதனுலே நீங்களே இதை வெட்டணும்."

" ஓ!"ன்னு யோசிச்சிண்டே அந்தக் கத்தியை எடுக்கருன். பெரிய கத்தி! விளிம்பிலே கட்டை விரலை வெச்சு கூர் பார்த்துண்டே அவன் சொல்ருன் :

"பூனையை இதுவரைக்கும் நான் வெட்டினதே இல்லே... ஏன்னா, நாங்க பூனையைச் சாப்பிடறதுமில்லே... நான் வெட்டித் தரேன். நீங்க சாப்பிடுவீங்களா ?"

"உவ்வே!... வெட்டிக் குழியிலே புதைச்சுடலாம்."

"அப்பத்தான் பாவம் இல்லே. நான் எதுக்கு ஆட்டை வெட்டறேன் ? எல்லாரும் அதைத் தின்றாங்க. அவங்க சாப்பிட லேன்னா நான் வெட்டவும் மாட்டேன். நான் ஆடு வெட்டறப்ப நீ பார்த்திருக்கிறியா ?"

"ஓ, பார்த்திருக்கேனே. நீங்க ஏதோ மந்திரம் சொல்லி வெட்டு வீங்க அதே மந்திரத்தைச் சொல்லி இதையும் வெட்டுங்க அப்போ பாவமில்லே."

"மந்திரம் சொல்றது அதுக்கில்லே தம்பி. ஒரு தொளிலை ஆரம் பிக்கறப்ப ஆண்டவனைத் தொளுவறது இல்லையா ? அதுதான். வெட்டறது விளையாட்டு இல்லே தம்பி அதுதான் என் குடும்பத்துக் கெல்லாம் கஞ்சி ஊத்தற தொளில். அதுக்காவ உங்கிட்டே காசுகீசு கேக்கலே. நான் வெட்டறேன். யாராவது சாப்பிட்டா சரி. எதையும் வீணாக்கக் கூடாது. வீணாக்கினா அது கொலை; அது பாவம்! என்னா சொல்றே ?"

"இன்னிக்கு மட்டும் ஒரு தடவை விளையாட்டுக்காக இந்தப் பூனையை வெட்டுங்களேன்"

அவன் லேசாச் சிரிச்சு, என் மோவாயை நிமிர்த்தி, கையிலே ஏந்திண்டே சொன்னான்: (அவன் விரல் எல்லாம் பிசுபிசுன்னு இருந்தது.)

"வெளையாட்டுக்குக் கொலை பண்ணச் சொல்றியா, த்சு...த்சு ..! வெளையாட்டுக்கு வெட்ட ஆரம்பிச்சா, கத்தி பூனையோட நிக்காது தம்பி. நான் உன்னைக் கேக்கறேன் ? வெளையாட்டுக்கு உன்னை வெட்டினா என்ன ?..."

எனக்கு உடல் வெடவெடக்கிறது.

"ம்...அந்தப் பூனை விஷமம் பண்றதே ?"

"நீ வெஷமம் பண்றது இல்லியா ? பூனைன்னா வெஷமம் பண்ணும். வெஷமம் பண்ணாத்தான் பூனைன்னு பேரு அதே மாதிரி நீயும் வெஷமம் பண்ணுவே. சின்னப் பிள்ளைங்கன்னா வெஷமம் பண்ணும்தான். பூனையும் வெஷமம் பண்ணட்டுமே! வீட்டிலே அடுப்பங்கரையைப் பூட்டி வெக்கச் சொல்லு"ன்னு சொல்லிண்டே என் கையிலே இருந்த கோணியைப் பிரிச்சு உதறினான். ஒரே ஜம்ப்! திரும்பிப் பார்க்காமே ஓடிட்டுது பூனை. பையன்

களெல்லாம் சிரிச்சாங்க. கடா மீசைக்காரனும் சிரிச்சான். நானும் சிரிச்சேன் !

அன்னிக்கு ராத்திரியெல்லாம் நான் அழுதேன். பூனை தப்பிச்சுப் போயிடுத்தேன்னு இல்லே...நான் விளையாட்டா கொலை செஞ்ச வளையல்-பூச்சி, மரவட்டை, தும்பி, ஓணான், பெருச்சாளி, பாவம் ! அந்த நாய்...எல்லாத்தையும் நெனைச்சுண்டு அழுதேன்...

நான் இப்ப அந்த அக்ரஹாரத்திலே இல்லை. இப்பவும் அந்த அக்ரஹாரத்திலே அந்த மாதிரி ஒரு பூனை இருக்கும் ! இல்லையா ?

10. ஒரு பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டியில்

அது இரண்டாம் உலக மகா யுத்த காலம்! அப்போது யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது; முடியவில்லை. ஆனால் பட்டாளத்துக்குப் போயிருந்த அம்மாசி ஊர் திரும்பிவிட்டான். அவன் விருப்பத்துக்குப் புறம்பாக அவன் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்டான். அவன் ராணுவத்துக்கு இனிமேல் உபயோகப்படமாட்டானாம்.

அவன் இப்போது—ராணுவ வாழ்க்கை மென்று எறிந்த சக்கை.

அவனது வருகையை எதிர்பார்த்து வரவேற்கவோ, கொண்டாடவோ அவனுக்கு யாருமில்லை. அது அவனுக்குத் தெரியும் எனினும் வேறு வழியின்றி, தான் வெறுத்து உதறிவிட்டுப் போன அந்தத் தாழ்ந்த சேரிக்கே அவன் திரும்ப வேண்டி நேர்ந்தது.

அம்மாசி போரைக் கைப்பிடித்து, ராணுவத்தைப் புக்ககமாய்க் கொண்டிருந்தான்...

வேற்று நாடுகளில் விதேசி மனிதரிடையே திரிகின்ற அனுபவத்தை, அவனை ஜாதியறிந்து 'தள்ளி நில்' என்று விலக்கி வைக்காத விரிந்த உலகத்தோடு உறவாடும் ராணுவ வாழ்க்கையை அவன் நேசித்ததில் ஆச்சரியமில்லை.

தாழ்ந்து கிடந்த இந்திய சமுதாயத்தால் தாழ்த்தி வைக்கப்பட்ட தனது சமூக வாழ்க்கையின் சிறுமையை வெறுத்தே முதல் மகா யுத்த காலத்தில் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து பதினெட்டு வயதிலேயே கடல் கடந்து செல்லும் பேற்றினை அடைந்தவன அம்மாசி.

ஆயினும் அப்பொழுது ஒரு முறை சில காலம் கழித்து யுத்தம் நின்றபின் அதே வாழ்க்கைக்கு அவன் திருபபி அனுப்பப்பட்டான் உலகையே வலம் வந்து அவன் சேகரித்துக கொணர்ந்த அறிவும் அனுபவமும் அந்தச் சமூகத்தினரால் 'ஆ' வென்று வாய் பிளந்து கேட்டுத் திகைக்கும் மர்மக்கதைகளாகவும், 'பொய்'யென்று அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் உதட்டைப் பிதுக்கிக் கேலி செய்யும் மாய்மாலப் பேச்சுக்களாகவுமே அன்று கொள்ளப்பட்டன.

அவ்வாறு அவர்களோடு ஒட்டியும் ஒட்டாமல், பட்டும் படாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அம்மாசியை மீண்டுமொரு பொன்னுன

சந்தர்ப்பமாய் வந்து வலிய அழைத்தது இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம். நாற்பது வயதுக்கு மேல் மீண்டும் அவனுக்கு ராணுவ வாழ்க்கை கிட்டிய மகிழ்ச்சியில், தனது சேரிக்கு ஒரு சலாமடித்து விட்டு ராணுவ விறைப்போடு கம்பீரமாகப் புறப்பட்டு விட்டான் அம்மாசி.

யுத்த களத்தில் மார்போடு இறுக்கிப் பிடித்த யந்திரத் துப்பாக்கியைத் தாங்கி எதிரிகளோடு போராடிக் கொண்டிருக்கையில் எதிரிகளின் குண்டு வீச்சுக்கு அவன் இலக்கானான். சில மாதங்கள் ராணுவ ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தான். அதன் பிறகு அவன் ராணுவத்துக்கு உபயோகமற்றவனாகி விட்டதாக டாக்டர்கள் கூறினர்.

அவனால் இப்போது 'அட்டென்ஷ'னில் கூட நிற்க முடியாது. யந்திரத் துப்பாக்கியை இரு கரங்களிலும் தாங்கி அணைத்துப் பிடித்துச் சுடும்போது, எப்படி உடலும் கரமும் அதிர்ந்து நடுங்குமோ அது போல், எழுந்து நின்ற வெற்றுடம்பே நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது அவனுக்கு.

ராணுவ விறைப்போடு கம்பீரமாக ஊரை விட்டுப்போன அம்மாசிக்கு—தலையாட்டம் கண்டு உடல் நடுக்கம்கொண்டு கூனிக் குறுகித் திரும்பி வருகின்ற தன்னை, சலாமடித்து வரவேற்க யாரும் வரமாட்டார்கள் என்று தெரியும். இருப்பினும் அவன் வந்தான்.

அந்தக் குக்கிராமத்தின் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பாசஞ்சர் வண்டிகள் தான் நிற்கும். அதுவும் பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டிகள் மட்டுமே நிற்கும் ஆனால் சில சமயங்களில் பல காரணங்களின் நிமித்தம் அந்தப் பகல் நேரப் பாசஞ்சரை முந்திக்கொண்டு இரவு வந்து விடும்! அப்படிப்பட்ட விதி விலக்கான சமயங்களில் இரவிலும் அங்கே ரயில்கள் நிற்பதுண்டு.

அப்படி ஒரு விதிவிலக்கான சமயத்தில்-நேற்று இரவு-வடக்கே இருந்து வந்த அந்தப் பகல் நேரப் பாசஞ்சர் வண்டி இந்த ஒற்றைப் பிரயாணியான அம்மாசியை மட்டும் இறக்கிவிட்டபின் அந்த ரயில்வே ஸ்டேஷனில் கொஞ்சநஞ்சமிருந்த வெளிச்சத்தையும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு போய்விட்டது. உலகத்திலிருந்தே தனிமைப் பட்டு விட்ட ஒற்றை மனிதனாய் அவன் நான்கு புறமும் இருளில் சுற்றிப் பார்த்தவாறு நின்றிருந்தான்.

பிறகு தனக்கு முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஊரில் திரிவது போல் தோள்மீது தன் கான்வாஸ் பைச்சுமையுடன், தான் பிறந்த ஊருக்குள்ளேபோய் நான்கைந்து தெருக்களை அர்த்தமற்றுச் சுற்றிப் பார்த்தான். அப்புறம் ஊருக்கு வெளியே வந்து பல்லாண்டுகளாய்

ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் தனது சேரியை தூரத்திலிருந்தே பார்த்தான். மனமில்லாமல் தானே சேரியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருப்பதைத் திடீரென உணர்ந்து ஒரு நிமிஷம் நின்றான். வாய்க்கால் மதகு என்ற சேரியின் எல்லைக்கு வந்து விட்டோம் என்று தெரிந்தபோது—மேலே நடந்து சென்று சேரிக்குள் போய் யாரைப் பார்த்து, யாரோடு உற வாடுவது? என்றெல்லாம் யோசிப்பதற்காக மதகுக் கட்டையின்மீது சுமையை இறக்கி வைத்து விட்டுச் சற்று உட்கார்ந்தான்.

அவன் காலடியில் வாய்க்கால் நீர் சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந் தது. அவன் தலைக்குமேலே சிள் வண்டுகளின் நச்சரிப்ப ரீங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது. சாலையின் இரு மருங்கிலும் இருளில் நின்றிருந்த கரிய மரங்களின் நிழல் உருவங்களின் மேலெல்லாம் 'மினுக்கட்டாம் பூச்சிகள்' மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. தூரத்தில் சேரியும் சிறு வெளிச்சமும், குடிசை வீடுகளின்மீது புகையும தெரிந்தன. குழந்தை களின் அழுகுரலும் ஒரு கிழவியின் ஒப்பாரிச் சத்தமும் லேசாகக் கேட்டது

அம்மாசிக்குத் திடீரெனத் தன் தாயின் நினைவு வந்தது.

இதே மதகுக் கட்டையின்மீது எத்தனை முறை அவன் உட்கார்ந் திருக்கிறான்! சலசலத்தோடும் இந்த வாய்க்கால் தண்ணீரில் அவன் தாய் புல்லுக்கட்டைப் போட்டு அலசிக் கொண்டிருந்தபோதெல்லாம் வெறும் கோவணத்துடன் சின்னஞ்சிறு பையனாய்க் கையிலொரு கரும்புத் துண்டுடன் நின்று கொண்டிருந்த நாளெல்லாம் அவனுக்கு இப்போது நினைவு வந்தது. அவன் தாய்க்கு அன்றிருந்த ஆசை யெல்லாம் தன் மகன் வளர்ந்து ஒரு கண்ணாலம கட்டிக்கொண்டு நாலு பேரைப் போலப் பயிர்த்தொழில் செய்தோ, மாடு மேய்த்தோ வாழ வேண்டுமென்பதுதான. அந்த ஆசைகளையெல்லாம் கேலி செய்து பழித்து விட்டுத்தான் அவன் முதல் மகாயுத்த காலததில பட்டாளத்துக்குப் போனான். அவன் ராணுவத்தில் இருந்த காலத் தில் அவள் செத்துப்போன சங்கதியைத் திரும்பி வந்தபோதுதான அவன் அறிந்தான். அவளுக்காக அவன் அழக்கூட இல்லை...

அம்மாசிக்கு மரணம் என்பது ரொம்ப அற்பமான விஷயம் அவன சாவுகளின் கோரங்களோடு நெருங்கி உறவாடியவன் இப்போது அவனுக்கு தாங்கொணாக் கொடுமையாக இருந்தது, உயிர் வாழ் பவன் உபயோகமற்று வெறும் 'உயிர் சுமக்கும்' காரியந்தான்.

'சண்டையில், தான் செத்துப் போயிருந்தால் எவ்வளவு சௌகரிய மாய் இருந்திருக்கும்!' என்று இப்போது கற்பனை செய்து பார்த்தான் அவன். அவனுக்கு இப்போது யார் இருக்கிறார்கள்? அவன் யாருக்

காக வாழ்வது? அவன் மடியில் இப்போது சில நூறு ரூபாய்கள் இருக்கின்றன. அதை வைத்துக்கொண்டு என்னதான் செய்வது...?

ஐம்பது வயதுக்குள்ளாக அடைந்துவிட்ட முதுமையையும் இந்த நிராதரவான திக்கற்ற வெறுமையையும் அனுபவிப்பதைவிட மரணம் சுகமான கற்பனையாய் இருந்தது அவனுக்கு.

அப்போது 'கிரீச் கிரீச்' என்று சக்கரத்தில் அச்சாணி உரசிக் கொள்ளும் சங்கீதமும் 'கடக் கடக்' என்று மேடு பள்ளங்களில் இறங்கி ஏறும் தாளகதியும் ஒலிக்க, தூரத்தில் ஒரு கட்டை வண்டி சேரியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

வண்டி நெருங்கி வரும்போது அதிலிருந்து ஒரு பெண்ணின் குரல் "தே! சும்மாகெட.. அதோ ஆரு யாரோ குந்திக்கினு கிருங்க" என்று தன்னைக் குறித்து எச்சரிக்க ரகசியக் குரலிலிருந்து ஏதோ வாலிப சேஷ்டை என்று யூகித்துக் கொண்ட அம்மாசி தனது பிரசன்னத்தை ஒரு செருமலின் மூலம் உணர்த்தினான்.

"யாருய்யா அது மதகு மேலே?" என்று வண்டிக்காரன் குரல் கொடுத்தான்.

"அசலூரு...மடுவங்கரைக்குப் போறேன" என்று பதில் குரல் காட்டினான் அம்மாசி.

வண்டி அவனைக் கடந்து சற்று தூரம் சென்றதும் வண்டிச் சப்தத் தையும் மீறி அந்தப் பெண் பிள்ளையின் கலகலத்த சிரிப்பொலி அம்மாசியின் காதில் வந்து ஒலித்தது. அவர்கள் பேசிய தோரணையி லிருந்து இருவருமே கொஞ்சம் காதல் போதையில் மட்டுமல்லாமல் சிறிதே கள்ளின் போதையிலும் இருக்கிறார்கள் என்று அறிந்த அம்மாசி, "ம்...வயசு!" என்று முனகிக்கொண்டான்.

'நான் வினைக எதையெதையோ நாடி, இந்த வாழ்க்கையையும் வெறுத்து ஓடி என்ன பயன் கண்டு விட்டேன்?' என்று அவன் மனத்தில் ஓர் இழை ஓடிற்று இப்போது.

சற்றுமுன் வண்டியில் அவனைக் கடந்துபோன இளமையின் கலகலப்பு, கடந்துபோன தனது இறந்தகாலமே தனனைப் பார்த்துச் சிரிப்பதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு

"ஆ!, வயசு, அதெல்லாந்தான் பூடிச்சே! எனக்குந் தான் இருந்திருக்கு... பதினெட்டு வயசும் இருபது வயசும், முப்பதும் நாபபதும்...ம, அப்போ அதை கெவுனிக்காம நானு...ஓடினேன்... அத்தோட பெருமை அப்போ தெரியல்லே...ஓடினேன்...மனுசங்க என்னுதான் சாதின்னும் மதமின்னும் ஒதுக்கி வெச்சாலும் கடவுள் கருணையோட எல்லாருக்கும் சமமா குடுத்திருக்கிற வயசையும்

வாலிபத்தையும் எட்டி உதைச்சுட்டு என்னு வேகமா ஓடினேண்டா நானு! ஓடிக்கினு இருக்கும் போதே அது என்கிட்டே இருந்து ஓடிக்கினு இருந்திச்சின்னு அப்ப தெரிஞ்சுதா? நானு ஓடறதுக்கே அந்த வயசு திமிருதானே காரணமா இருந்திச்சு! ஓடிஓடி ஓய்ந்தப்புறம் இப்ப தெரியுது...ஆ! பூட்டுதேன்னு...என்ன லாபம்?'' என்று தன்னுள் அவலமாய் அழுது முனகிக்கொண்டான் அம்மாசி.

—ஆம்; இழந்த ஒன்று—'இருக்கிறது' என்ற நினைப்பிலேயே இழக்கும்போது, 'இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்' என்று தெரியாத அளவுக்கு இழப்பைத் தாங்கிக்கொள்ளும் சக்தியாகவும் இருந்து, முற்றாக இழந்துவிட்டபின், 'இழந்து விட்டோமே' என்ற நினைப்பிலேயே அந்த இழந்த ஒன்று—அது எதுவாக இருந்தாலும் எத்தனை மகத்தானதாக மாறிவிடுகிறது! ஒன்று மகத்தானது என்பதற்கான இலக்கணமே அதுதான்...

அம்மாசி இரவு வெகு நேரம்வரை சேரியில நுழைய மனமில்லாமல் மதகுக் கட்டையின் மீதே உட்கார்ந்திருந்தான். இன்னும் சேரியிலிருந்து மனிதக் குரல்களும், நாய்களின் ஓலமும் தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

சேரியைச் சேர்ந்த முண்டாசு கட்டிய ஒருவன் வாயில் சுருட்டின் நெருப்புக் கனிய, காற்றையே நாற்றப்படுத்தும் புகையுடன் இருண்ட வழியில் பயத்தை விரட்ட உரத்த குரலில் பாடிக்கொண்டே வந்தான். மதகின் மீதுள்ள உருவத்தைக் கண்டதும் ''யாரு... அது?'' என்று திகிலடித்த குரலில் கேட்டவாறு, பாட்டு நின்றது போலவே, தானும் திடீரென நின்றான்

''ஆளுதான, பயப்படாதே!'' என்று எழுந்து நின்று பூமியில் தன் பூட்ஸ் காலைத் தேய்த்து ஓசை காட்டினான் அம்மாசி.

முண்டாசு கட்டிய ஆள் அம்மாசியை அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்கு நெருங்கி வந்து, ''யாரது?'' என்று வினவியவாறே பார்த்தான். அந்த நிமிஷம் திடீரென அம்மாசிக்குத் தன் ஒன்று விட்ட தங்கச்சி காசாம்பூவின் நினைவு வந்தது. உடனே அவள் கணவன் சடையாண்டியின் பேரைச் சொல்லி அவர்களைத் தேடி வெளியூரிலிருந்து வந்திருப்பதாக அறிவித்துக் கொண்டான்.

''சடையாண்டிக்கி...ரயில்லே போர்ட்டர் வேலை கெடைச்சது; அவன் பட்டணத்துக்குப் பூட்டானே...பொஞ்சாதியையும் கூட்டிக்கினு...தெரியாதா உனக்கு?'' என்று முண்டாசுக்காரன் கூறியதும், அம்மாசிக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாய் இருந்தது. அவன்

காசாம்பூவையோ அவள் கணவனையோ எதிர்பார்த்து வரவில்லை. இருப்பினும் சேரிக்குள் புகாமல் திரும்புவதற்கு அதுவே போதுமான காரணமாயிருந்தது அவனுக்கு. "பட்டணத்திலே எங்கே இருக்காங்கன்னு தெரியுமா?" என்று விசாரித்தான்.

"எம்பூர் டேசன்லேதான் போட்டர் வேலை செய்யருனும் சடையாண்டி; போனு பாக்கலாம்" என்று கூறிவிட்டு முண்டாசுக்காரன் சேரியை நோக்கி நடந்தான்.

அம்மாசி அவன் முதுகுக்குப் பின்னால் நின்று அந்தச் சேரியை வெகு நேரம் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தனது கான்வாஸ் பையைத் தூக்கித் தோள்மீது வைத்துக் கொண்டு ரயில்வே ஸ்டேஷனை நோக்கித் திரும்பி நடந்தான்.

அன்பு காட்டவும் அரவணைத்துக் கொள்ளவும் யாருமில்லாத தனியனான தனக்கு உள்ள ஒரே பிடிப்பு அந்த ஒன்றுவிட்ட தங்கையும், அவள் புருஷனும், அவள் குழந்தைகளும்தான் என்ற தீர்மானம் அவன் மனத்தில் உருவான அந்த நிமிஷமே அவன் நடையில் ஒரு தெம்பு பிறந்தது!

மறுநாள் காலை, பொழுது விடிந்து வெகு நேரம் கழித்துச் சில மணி நேரங்கள் தாமதமாக—பகல் நேரத்திலேயே வந்து சேர்ந்தது அந்தப் பாசஞ்சர் வண்டி.

வண்டியில் ஏறி நின்ற அம்மாசி தனது கிராமத்தை, தூரத்தில் தெரியும் சேரியை, வாய்க்கால் மதகைக் கண்கள் பளபளக்க வெறித்துப் பார்த்தான்.

அவனது சேரியைச் சேர்ந்த கோவணாண்டிச் சிறுவர்களும், மேல் சட்டையில்லாமல் இடையில் அழுக்குப் பாவாடை தரித்த கறுப்புச் சிறுமிகளும் அந்தக் கிராமத்தின் விளைபொருள்களான நுங்கு, வெற்றிலை, வெள்ளரிப்பிஞ்சு முதலியவற்றை விலை கூறி விற்றவாறு ரயிலின் அருகே ஓடித் திரிவதை ஒரு புன்னகையுடன் பார்த்தவாறிருந்த அம்மாசி, எதையாவது அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டும் என்று சற்று நேரம் கழித்தே ஆசை கொண்டான்.

வெள்ளரிப் பிஞ்சு விற்ற ஒரு சிறுமியை, சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டுச் சில்லறையை எடுத்தவாறே அவன் கூவி அழைத்த நேரத்தில் ரயிலும் கூவி நகர ஆரம்பித்தது. உடனே அவன் அந்தச் சிறுவர் சிறுமியரை நோக்கிச் சில்லறையை வாரி வீசினான்.

அவர்கள் ஆர்வத்தோடு அவற்றைச் சேகரித்துக் கொண்டு தலை நிமிர்ந்தபோது வண்டி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாசி குழந்தையைப்போல் குதூகலத்தில் வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

அவர்கள் இந்தப் பட்டாளத்துக்காரனுக்குப் பதில் புன்னகையுடன் சலாம் வைத்தவாறு வரிசையாக நின்றனர்.

பிறந்த மண்ணுக்கே விடை கூறிக்கொள்வது போல், நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் தலைக்கு நேரே கரம் உயர்த்திச் சலாமிட்டான் அம்மாசி அவன் கண்ணிமைகளில் கண்ணீர் சிதறிப் பரந்திருந்தது...

வண்டியில கூட்டமில்லை அம்மாசியின் தலைக்குமேல் சாமான் வைக்கும் இடத்தில் காலில் மேஜோடும் இடுப்பில் வேட்டியின் மேல பச்சை நிற சிங்கப்பூர் பெல்ட்டும் அணிந்த ஒரு பட்டிக்காட்டு மைனர் பீடி புகைத்தவாறு படுத்திருந்தான்.

அவனுக்கு எதிரில ஒரு தாய் தனது தூங்குகின்ற பெண் குழந்தையை மடியில கிடத்தித் தானும் சாய்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்

அம்மாசி அவளை வெறித்துப் பார்த்தான் அவளது தோற்றத்திலிருந்து அவள் ஓர் இளம் பிராமண விதவை என்று தெரிந்தது. நாட்பட்ட க்ஷயரோகத்தால அரிக்கப்பட்டு வெறும் அஸ்திக் கூடே உயிர் தரித்து அயர்ந்தது போல் தோற்றம் அவளது தொண்டைக் குழியில் பிராணன் துடித்துக் கொண்டிருந்ததும் தெரிந்தது

பட்ட மரத்திற படர்ந்த பசுங்கொடியில் ஒற்றை மலர் பூத்தது போன்று அவள் மடியில் படுத்திருந்த அந்த அழகிய பெண் குழந்தை உறக்கத்தில் முகத்தைச் சுருக்கிப் பின மலர்ந்து சிரித்தது.

ரயிலின் மெதுவான ஓட்டத்தின்போது ஏறிய டிக்கட் பரிசோதகர் வாசற்படியிலேயே சற்று நின்று சிகரெட்டைப் புகைதெறிந்து விட்டுச் சாவதானமாய் வந்து அம்மாசியின் அருகில் அமர்ந்தார் சற்றுநேரம் ஏதோ யோசனையோடு அமர்ந்திருந்த டிக்கட் பரிசோதகர், பக்கத்து ஸ்டேஷனை வண்டி நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து, அம்மாசியின் தலைக்குமேல் படுத்திருந்த பட்டிக்காட்டு மைனரை நோக்கி டிக்கட்டுக்காகக் கை நீட்டினார் அம்மாசியும் தனது கோட்டுப் பைக்குள் கிடந்த டிக்கட்டைத் துழாவி எடுத்தான்.

அவற்றை வாங்கிப் பின்புறம கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்த பின், உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிராமண விதவையை எழுப்புவதற்காகக் கையிலிருந்த பென்சிலால் பலகையில தட்டினார் டிக்கட் பரிசோதகர்.

அந்தத் தாய் உள்ளூற மனத்தாலும் உடலாலும் என்னென்ன விதமான துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாளோ?... உயிரின் பசையற்ற தனது வரண்ட விழிகளை அவள் ஒரு முறை

திறந்து பார்த்தாள். பிறகு அப்படியே கிறங்கிப்போய் விழிகள் மூடிக்கொண்டன. உள்ளூற வருத்தும் உபாதை பொறுக்க முடியா தவள் போன்று வெளிறிய உதடுகளைக் கடித்துப் புருவங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு 'தெய்வமே' என்று சிணுங்கினாள் அவள்.

"அம்மா...இந்தாங்க. டிக்கட்டு கேக்கறாரு பாருங்க" என்று கனிவோடு அவளை எழுப்பினான் அம்மாசி.

நிமிர்ந்து உட்கார முடியாமல் அப்படியே விழித்துப் பார்த்த அவள் "டிக்கட்டா?..." என்று ஈனசுரத்தில் முனகினாள்.

"டிக்கட் இலலியா?—வர்ர ஸ்டேஷன்லே எறங்கிடும்மா..." என்று நிர்த்தாட்சண்யமாய்ச் சொல்லிவிட்டு வேறு புறம் திரும்பி வெளியே எட்டிப் பார்த்தார் டிக்கட் பரிசோதகர்.

அம்மாசி அவளது பரிதாபத்தை ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு கூர்ந்து பார்த்தவாறிருந்தான். அடுத்த ஸ்டேஷன் நெருங்கிக் கொண் டிருந்தது. அவள் மிகவும் பிரயாசைபபட்டு எழுந்திருக்க முயன்ற போது மடியில் படுத்திருந்த இரண்டு வயதுக் குழந்தை உட்கார்ந்து கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு பசியினாலும், தூக்கம் கலைந்த எரிச்சலி னாலும் அழுதது..

"எவ்வளவு தூரம்மா போகணும் நீங்க?" என்று அம்மாசி அவளை விசாரித்தான்.

"பட்டணத்துக்குப் போகணும் ஐயா!" எனறு அவலமாய்ப் பெருமூச்செறிந்தாள அந்தத் தாய்

"ஸார்...பட்டணத்துக்கு ஒரு டிக்கட் போட்டுக் குடுங்க...நான் பணம் தர்ரேன்..." எனறவாறு தனது கோட்டுப் பையிலிருந்து உபபிக கனத்த தோல் பர்ஸை எடுத்தான் அம்மாசி

டிக்கட் பரிசோதகர் அவனை ஒரு விநாடி பார்த்து அவனது பெருந் தன்மையைப் பாராட்டுவதுபோல் புன்னகை பூத்து விட்டு, நின்ற நிலையிலே ஒரு காலைத் தூக்கிப பெஞ்சின மீது வைத்து முழங்காலின் மீது நோட்டுப புத்தகத்தைத் தாங்கி ரசீதை எழுதினார்

அந்த விதவைப் பெண் அம்மாசியைப் பார்த்து, "உங்க குழந்தை குட்டியெல்லாம் தீர்க்காயுசா இருக்கணும், ஐயா" என்று நன்றி யுடன் குச்சுக் குச்சாய் இருந்த விரலகளோடு கும்பிட்டாள் தூக்கம் கலைந்து அழுத குழந்தை மீண்டும் தாயின் மடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டது.

அந்த வாழ்த்துக்களைக் கேட்டு ஒரு விநாடி யோசித்துத் தலை குனிந்து உள்ளூறச் சிரித்துக்கொண்டான் அம்மாசி.

டிக்கட் பரிசோதகர் ஒருபுறம் கீழே இறங்கியதும் மறுபுறத்தில் டிக்கட் இல்லாத ஒரு கிழட்டுப் பிச்சைக்காரனும் அவனது மனைவியும் ஏறி உள்ளே வந்தனர்.

அந்தப் பிச்சைக்காரத் தம்பதிகள்—பெஞ்சுகளில் இடமிருந்தும்—கையில் டிக்கட் இல்லாததால் பிரயாணம் செய்யவே உரிமையற்றவர்களான தாங்கள் பெஞ்சின்மீது உட்காரக் கூடாது என்ற உணர்வோடு—ஒரு மூலையில் முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர். அந்தப் பிச்சைக்காரன் தன் கையிலிருந்த கம்பைக் கீழே ஓர் ஓரமாகக் கிடத்திவிட்டு மடியிலிருந்த வேர்க்கடலையை எடுத்து மனைவிக்குப் பாதி பகிர்ந்து கொடுத்தான். இருவரும் அதைக் கொறிக்க ஆரம்பித்தனர்.

ரயில் அந்தச் சிறிய ஸ்டேஷனிலிருந்து புறப்பட்டு நீண்ட கூக் குரலை முழக்கிக்கொண்டு வேகமாய் ஓடிற்று

ஒரு பெரிய ஜங்ஷனில் இந்தப் பாசஞ்சர் வண்டி அதிக நேரம் நின்றிருந்தது...

பிரக்ஞை இல்லாதவளாய் மயங்கிக் கிடந்த தாயின் மடியில் படுத்திருந்த குழந்தை விழிப்புற்று மலரத் திறந்த விழிகளோடு வெளியே பார்த்தாள். பிஸ்கட்டுகள் நிறைந்த தட்டுடன் ஜன்னல் அருகே நின்றிருந்தவனைப் பார்த்ததும், தாயின் கன்னத்தை நிண்டி நிண்டி "அப்பிச்சிம்மா... அப்பிச்சி" என்று வெளியே கையைக் காட்டி குழந்தை அழுதாள்

குழந்தைக்கு ஏதாவது வாங்கித் தரலாம் என்று எண்ணிய அம்மாசி, தனது பிறப்பையும் அவர்கள் குலத்தையும் எண்ணித் தயங்கியவாறே குழந்தையைப் பார்த்துப் புன்னகை காட்டினான். குழந்தை அவன் முகத்தைப் பார்த்தவாறு, "ம்... அப்பிச்சீ" என்று உரத்த குரலில் அழுதது.

அப்போது நினைவு திரும்பிய தாய் கண் விழித்தாள்.

"அம்மா... கொளந்தை அளுவுதுங்க; ஏதாவது வாங்கித் தரட்டுங்களா?" என்று விநயமாகவும் அன்புடனும் கேட்டான் அம்மாசி அவள் கலங்கிய கண்களோடு பார்வையிலேயே தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தாள்.

அம்மாசி வண்டியிலிருந்து இறங்கி பிளாட்பாரத்திலிருந்த ஸ்டாலுக்குச் சென்றான். ஒரு 'பன்'னும் ஒரு கப் பாலும் வாங்கினான். அதை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பும் போது திடீரென என்னவோ நினைத்துக் கொண்டவன் போல், இன்னொரு கப் பாலும் இன்னொரு 'பன்'னும் கேட்டான். காகிதத்தில் சுற்றிய இரண்டு 'பன்'களையும்

கோட்டுப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு, நடுங்குகின்ற கைகளில் இரண்டு வட்டாக்களை ஏந்தியவாறு அவன் ரயில் பெட்டியை நோக்கி நடந்து வந்தான்.

பார்க்கிறவர்களுக்கு 'இந்தத் தள்ளாத உடம்போடு இவன் ஏன் இவ்வளவு சிரமப்படுகிருன்?' என்று தோன்றலாம். ஆ! அவனுக் கல்லவா தெரியும், பிறருக்காகப்படும் சிரமத்தின் சுகம்!

வண்டிக்குள் வந்து பெஞ்சின்மீது பால் நிறைந்த தம்ளர்கள் கவிழ்ந்துள்ள வட்டாக்களை வைத்துவிட்டுக் குழந்தையிடம் ஒரு 'பன்'னை எடுத்துப புன்னகையுடன் நீட்டினான். குழந்தை ஆர்வத் துடன் தாவி வாங்கி இரண்டு கைகளிலும் வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு 'பன்'னைக் கடித்தாள்.

அப்போது கண்களைத் திறந்த அந்தத் தாய் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் தயக்கத்தோடு அவளிடம் ஒரு 'பன்'னை நீட்டினான். அவள் 'வேண்டாம்' என்று தலையை அசைத்தாள்.

"இந்தப் பாலையாவது குடிங்க அம்மா...ரொம்பக் களைப்பா இருக் கீங்களே?..." என்று வட்டாவிலிருந்த தம்ளரை எடுத்துப் பாலை மெதுவாக ஆற்றி அவளிடம் கொடுத்தான்.

அவளும் நடுங்குகின்ற கைகளால் அதை வாங்கித் தணியாத தாகம் கொண்டவள் போல் ஒரே மூச்சில் 'மடக் மடக்'கென அதைக் குடித்தாள். அவள் குடிக்கக் குடிக்க வட்டாவிலிருந்த பாலைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தம்ளரில் வார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அம்மாசி அவள் அடங்காத பசியும், தணியாத தாகமும், தீராத சோர்வும் கொண்டிருக்கிருள் என்று உணர்ந்த அம்மாசி, குழந்தைக் காக வாங்கி வந்த பாலையும் அவளுக்கே ஆற்றிக் கொடுத்தான் அவள் அதில் பாதியைக் குடித்தபின், "போதும" என்று கூறி விட்டுக் களைப்பு மேலிட்டவளாய்ச் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

குழந்தை. தன் தாயைத் தொந்தரவு செய்யாமல் இருக்கும் பொருட்டு அவளைத் தூக்கித் தன் அருகே உட்கார வைத்துக் கொண்டு 'பன்'னைப் பிய்த்துப் பாலில் நனைத்து ஊட்டினான் அம்மாசி. குழந்தை ரொமப சொந்தத்தோடு அவன் மடியில் ஏறி உட்கார்ந்து சாப்பிட்டாள். பிறகு குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு பால் தம்ளர் களைக் கொண்டு கொடுத்தபின், ஸ்டாலிலேயே ஒரு கப் பால் வாங்கிக் குழந்தைக்குப் புகட்டினான். தானும் ஒரு கப் டீ வாங்கிக் குடித் தான். குழந்தை அவனோடு வெகு நாள் பழகியிருந்தவள் போல் சிரித்து விளையாடினாள். அவன் குழந்தைக்கு ஒரு விளையாட்டுப்

பொம்மையும் வாங்கினான். அழுத்தினால் 'கிறீச் கிறீச்' சென்று கத்தும் அந்த வாத்துப் பொம்மையை வைத்துக்கொண்டு குழந்தை அமர்க்களமாய்ச் சிரித்தாள்...அம்மாசியும் உலகையே மறந்து குழந்தையின் விளையாட்டோடு ஒன்றிக் கலந்திருந்தபோது வண்டி புறப்படுவதற்கான மணி அடித்தது. குழந்தையோடு வேகமாய் ஓடி வண்டியில் ஏறினான் அம்மாசி அவனுக்கு வாலிபம் திரும்பியது போல் உற்சாகம் மிகுந்திருந்தது இப்போது

வெகு நேரமாய் அந்த ஜங்ஷனில் நின்றிருந்த பாசஞ்சர் வண்டி நிதானமாக நகர்ந்து புறப்பட்டது.

பசி நீங்கிய தெம்பிலும், விளையாட்டுப் பொம்மை கிடைத்த குதூகலத்திலும் அந்த முகமறியாத புதிய மனிதனின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்தும், அவன் மோவாயைப் பிடித்திழுத்தும் சிரித்து விளையாடும் தன் குழந்தையைப் பார்த்து அந்தத் தாய் புன்னகை புரிந்து கொண்டாள்.

அதைக் கவனித்த அம்மாசி அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்தான்: "பட்டணத்திலே எங்கேம்மா போறீங்க?"

அவள் அதற்குப் பதில் சொல்லுமுன் அவலமாய்ப் பெருமூச்செறிந்தாள். பிறகு மெலிந்த விரல்களால் நெற்றியில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டே பலஹீனமான குரலில் சொன்னாள்:

"பட்டணத்திலே தெரிஞ்சவா இருக்கா.. என் சிநேகிதி ஒருத்தி... எப்பவோ ஒரு தடவை ஊருக்கு வந்தப்ப 'நுங்கம்பாக்கத்திலே இருக்கோம்'னு சொன்னா; அட்ரஸும் சரியாத் தெரியலே...அவ்வளவு பெரிய ஊர்லே போயி எங்கே தேடறதுன்னு நெனச்சுண்டு இருந்தேன்...ஆனா, இபப...போய்ச் சேரவே மாட்டேன்னு தோண்றதே!" என்று சொலலும்போது அவளுக்கே தொண்டை அடைத்துக் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

"ஏம்மா அப்படி சொல்றீங்க?..நீங்க எங்கே போகணுமோ அங்கே கொண்டுபோயி நான் சேக்கறேன்" என்று தைரியம் தந்தான் அம்மாசி.

அவனது நல்ல தன்மைகளை மனத்துள் பாராட்டியவாறே அந்தத் தாயின் மனம், தான் நிராதரவாய்த் தவிக்க விட்டு விடப்போகும் குழந்தையைப் பார்த்துக் குழைந்தது.

அவள் திடீரென்று அவனிடம் பேசினாள்: "ஐயா! நீங்க யாரோ? தெய்வந்தான் உங்களை அனுப்பியிருக்கு... இந்த நிமிஷம் எனக்கு ஆதரவு, சொந்தக்காரன், உடன் பொறந்த சகோதரன் எல்லாம் நீங்கதான்..."

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு அம்மாசி மெய் சிலிர்த்தான்.

அப்போது தாயின் நினைவே இல்லாத குழந்தை அந்த வாத்துப் பொம்மையை அவன் காதருகே அழுத்தி ஓசைப் படுத்தினாள். அவன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு, சப்தம் பொறுக்காதவன்போல் காதைப் பொத்திக் கொள்வதைக் கண்டு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்து மகிழ்ந்தாள். குழந்தையோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்த அம்மாசியை அந்தத் தாயின் பார்வை தீர்க்கமாய் அளந்தது.

அம்மாசி, அவள் தன்னிடம் என்னவோ சொல்லி ஆறுதல் பெறவோ, எதையோ கேட்டு உதவி பெறவோ எண்ணித் தவிக்கிறாள் என்று உணர்ந்து அதைத் தர அந்த உதவியைச் செய்யச் சித்தமானவன் போன்று அவள் முகத்தையே கனிவுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் குழந்தையோ அவனிடம் இதுவரை யாருமே காட்டாத பாசத்துடன் அவன் மடிமீது ஏறிச் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்து அவன் இருதயத்தையே தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று குழந்தையின் தாய் மீண்டும் அவனிடம் பேசினாள்: "ஐயா! எனக்கு யாருமே...ஒத்தருமே நாதியில்லே..." என்று அவள் விம்மி விம்மி அழுதாள். சற்று நேரம் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்து அழுதபின், முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு, அழுததால் கம்மிப் போன குரலில் கூறினாள்:

'போன வருஷம் அவ—பொறந்த ஒரு வருஷத்துக்குள்ளே-பெத்தவரை எடுத்துத் தின்னுட்டா" என்று அவள் அங்கலாய்த்தபோது, அம்மாசி குழந்தையை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான்: "ஏம்மா, கொளந்தையைத் திட்டறீங்க?" என்று அவன் கேட்டபோது அவளும் முகத்தைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு முனகினாள்: "பாவம், அந்தச் சிசு என்ன பண்ணும்? அவருக்கும் சாகிற உடம்புதான்...கலியாணத்தப்பவே அவருக்கு வயசு அம்பதுக்கு மேலே... எங்கப்பா ஏழை! வரதட்சிணைக்கு வழியில்லாம மூணுந்தாரமா கட்டி வெச்சார்...அடுத்த வருஷம் எங்கப்பாவும் போய்ட்டார். இவ அப்பா தங்கமாத்தான் என்னெ வெச்சிண்டிருந்தார்...தெய்வத்துக்கே பொறுக்கலே..கண்ணவிஞ்ச தெய்வம்!" என்று அவள் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு திட்டினாள்.

அவள் மூக்கைச் சிந்திக் கொண்டு பேசினாள்: "இவ அப்பாவுக்கு ஓட்டல்லே வேலை. அவருக்கு க்ஷயரோகம் வந்துடுத்து. அப்புறம் வேலைக்கு யாரும் வச்சுக்க மாட்டேன்னுட்டா—நாலு கொழந்தெங்க பெத்தேன். ஒண்ணொண்ணு வளத்து வளத்து வாரிக் குடுத்துட்

டேன். கடைசிலே இவ! இவளும் இல்லேன்னு எங்கேயோ ஆறோ கொளமோ பாத்து விழுந்து பிராணனே விட்டுடுவேன்...தாங்க முடியலே ஐயா, இந்த நோயோட இம்செ. தாங்க முடியலே! இனிமே பொழைக்கறதாவது! கொஞ்சம் கொஞ்சமா வதைபட்டு சாகறதெ விட ஒரேயடியா போயிடலாம்னு, இந்தக் கொழந்தெ நேக்கு ஒரு கழுத்தறுப்பு! அவராலே எனக்குக் கெடச்ச சம்பத்தெப் பார்த்தீங்களா? இந்தக் கழுத்தறுப்பும் இந்தப் பிராணவஸ்தையும் தான்!''— கோபத்தாலும் விரக்தியாலும் அவள் உடம்பில் ஒரு படபடப்புக் கண்டது. பேச முடியாமல் மூச்சிரைக்க வெறித்துப் பார்த்தவாறு மௌனமானாள் அவள்.

அந்தப் பாசஞ்சர் வண்டி ஏகமாய் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடிய போதிலும் அந்தப் பெட்டிக்குள் ஓர் அமைதியே நிலவுவது போல் தோன்றியது. அவள் மெல்ல மெல்லக் கண் மூடினாள் வண்டியின் ஆட்டத்திற்கேற்ப, கண்களை மூடிச் சாய்ந்திருந்த அவளது சிரம் இடமும் வலமும் கொள கொளத்து ஆடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்ற அம்மாசி, 'அவள் செத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ' என்று ஒரு விநாடி திடுக்கிட்டான்.

நல்லவேளை; அவள் தன் உடலிலோ மனத்திலோ விளைந்த வேதனையைத் தாங்க மாட்டாமல் உதட்டைக் கடித்தவாறு முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டே கண் திறந்தாள், ஒரு கைத்த சிரிப்புடன்.

''பொண் ஜென்மம் எடுக்கவே படாது. அப்படிப் பொண்ணாப் பொறந்தாலும் ஏழையாய்ப் பொறக்கப் படாது'' என்று சொல்லி விட்டு, எதையோ யோசித்துத் தான் சொன்னதை மறுப்பதுபோல் தலையை ஆட்டிக் கொண்டாள்: ''ஏழையாப் பொறந்தாத்தான் என்ன? நீங்க என்ன ஜாதியோ, என்ன குலமோ? உங்களவாள்லே, ஏழையாய் பொறந்த பொண்களும் ஏதோ அவாளுக்கேத்த மாதிரி சந்தோஷமா வாழல்லியா, என்ன? பொண்ணாப் பொறந்தாலும் ஏழையாப் பொறந்தாலும் எங்க ஜாதியிலே பொறக்கப்படாது ஐயா; அதெவிடச் சேரியிலே பொறந்துடலாம்..'' என்று அவள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோது அம்மாசியின் நினைவில் நேற்று கட்டை வண்டியில், இருளில் சென்ற சேரிப் பெண்ணின் எக்காளச் சிரிப்பு எதிரொலித்தது.

''என்ன பாவம் பண்ணினேனோ பொண்ணாப் பொறந்து ஒரு பொண்ணையும் பெத்து வெச்சிருக்கேன்! இது என்னென்ன படப் போறதோ?'' என்று கண் கலங்க அவள் பெருமூச்செறிந்தபோது,

அம்மாசி தன் மடியில் கிடந்த குழந்தையின் மிருதுவான கேசத்தை வருடியவாறு கூறினான் :

"ம்... நீங்க வாழ்ந்த காலம் மாதிரியே இந்தப் பொண்ணு வாழப் போற காலமும் இருந்துடுமா என்ன?"

"காலத்தெ சொன்னாப் போறுமா ஐயா, மனுஷா பண்ற அக்ர மத்துக்கு! நான் கிராமத்துலே பொறந்தவ டவுனுக்கு வந்தப்பறம் ஜாதியும் ஆசாரமும் அர்த்தமில்லாததுன்னு நன்னா மனசுக்குத் தெரியறது. யார் தைரியமா விடறா, சொல்லுங்கோ? நீங்க யார்—எவர்னு தெரியாம—'ஐயோ பாவம், ஒருத்தி மயங்கிக் கிடக்கிறா ளே'ன்னு பால வாங்கிண்டு வந்து தந்தேள்... நானும் சாப்பிட்டேன். இதையே நாலு மனுஷா மத்தியிலே என்னாலே செய்ய முடியுமோ? செய்வேனா? 'நகந்துக்கோ, நகந்துக்கோ'ன்னுதான் சீலம் கொழிச் சிருப்பேன். என்ன காரணம்? என்ன காரணம்னு எனக்கே புரியாத—'நாலு மனுஷா என்ன சொல்லுவாளோ?'ங்கற காரணம்தான். இந்த 'நாலு மனுஷா பயம்' தான் எல்லார் கிட்டேயும் இருக்கு. வேற என்ன 'காரணம் மண்ணு' இருக்கு! இந்த மாதிரி நிராதரவான நெலையிலே இருந்தா அந்த நாலு மனுஷாள்லே மூணு மனுஷா இப்படித்தான் நடந்துப்பா; இல்லேன்னா—ஜாதியையும் ஆசாரத் தையும்—ஏதாவது ஒரு காரணத்தோட எல்லாரும மனப்பூர்வமா... நெஜத்துக்கு ஏத்துண்டிருந்தா, அது எப்பவோ மாறிப்போயிருக்கும. ஒவ்வொருத்தரும அதெப் பொய்யா, ஒரு ஒப்புக்குப் போலியா ஏத்துண்டிருக்கிறதனாலேதான் அது இன்னும் வாழ்ந்துண்டு என்னெப் போலெ ஏழைகளோட கழுத்தை அறுக்கறது!"

சற்று நேரத்துக்கு முன் அருந்திய பாலினால் விளைந்த தெம்பும், மாலை நேரக் குளிர்ந்த காற்றும் தொடர்ந்து சில நிமிஷங்கள் அவளுக்குப் பேசச் சக்தி அளித்தன ஆனால் பேசிய பிறகு அவளுக்கு மூச்சுத் திணறியது இவ்வளவு நேரப் பேச்சுக்குப் பிறகும் அவள் அவனிடம் என்ன சொல்ல நினைத்துப் பேச ஆரம்பித் தாளோ அதை அவனிடம் சொல்லவில்லையே என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. மிகவும் அவசரத்தோடு அவள் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்

"இவ்வளவு பேசறயே—நீயாவது அந்த ஜாதிக் கட்டை மீறி ஏதாவது செய்திருக்கிறதுதானேன்னு நீங்க கேக்கலாம். ஆமா, இதுவரைக்கும் நான் செய்யலே—செய்யற மாதிரி என்னெ வளர்க் கலே... ஆனா, நான் செய்யப் போறேன்... ஆமா, எனக்குக் கெடச்ச தண்டனை என் மகளுக்காவது கெடைக்காமெ இருக்கணு

மோல்லியோ ? நான் செய்யத்தான் போறேன்" என்று பலமான தீர்மானத்தோடு யார்மீதோ பழி தீர்த்துக் கொள்வதுபோல் உதட்டைக் கடித்தவாறு தலையாட்டிக் கொண்டாள்.

இதற்கிடையே ரயில் பல சிறிய ஸ்டேஷன்களில் நின்று நின்று கடகடத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவள் திடீரென்று நெஞ்சை அழுத்திக்கொண்டு ஓங்கரித்து வாந்தியெடுத்தாள். இரண்டு மணி நேரததுககு முன் குடித்த பால் முழுவதும் ஜீரணமாகாமல் வெளி வந்தது மடியிலிருந்த குழந்தையை பெஞ்சின மீது உட்கார வைத்து விட்டு அம்மாசி எழுந்து நின்று அவள் தலையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். மூலையில் உட்கார்நதிருந்த பிச்சைக்காரக் கிழவி எழுந்தோடி வந்தாள் அவள் கையிலிருந்த தகரக் குவளையைப் பார்த்ததும் தண்ணீர் கொணடு வரச் சொன்னான் அம்மாசி கிழவி பாத்ரூமிலிருந்து அதில் தண்ணீர் கொணர்ந்து அவள் முகத்தைத் துடைத்து விட்டு இரண்டு மிடறு தண்ணீர் புகட்ட முயன்றான் தண்ணீர் கடை வாயில் வழிந்தது தண்ணீரோடு ஒரு கோடு ரத்தம் கடைவாயிலும் நாசித் துவாரத்திலிருந்தும் வழிந்தது

"ஐயோ ரத்தம் வருதே!" என்று கிழவி அலறினள் அம்மாசி தனது மேல் கோட்டால் ரத்தத்தைத் துடைத்து அந்தப் பெஞ்சின மீது அவளை மெல்லச் சாயத்துப படுக்க வைத்தான அவளுக்குக் கையும் காலும் சிலலிட்டிருந்தது. முதுகில் மட்டும சூடு இருந்ததை அவளைப் பெஞசின்மீது கிடத்தும்போது உணர்ந்தான அம்மாசி அவளைப படுக்க வைதத பின குழந்தையைத் தூக்கி அவள் அருகில் உட்கார வைத்தான். குழந்தை தாயின் மார்பில முகத்தைச சாய்த்துக் கொண்டு அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்

குழந்தையின தாய் அம்மாசியின பக்கம் கை நீட்டினாள் பெஞ்சின் அருகே முழந்தாளிட்டு உட்கார்ந்திருந்த அம்மாசியின கையை இறுகப் பிடித்துக கொண்டு ரகசியம் பேசுவது போனற குரலில் அவள் சொனனாள்: "நீங்க யாராயிருந்தாலும எனக்குத் தெய்வம் மாதிரி! அடுத்த ஸ்டேஷனிலே இநத உடமபெ எறக்கி செய்ய வேண்டியதெ செஞ்சுடுங்கோ...செய்வேளா ?" என்று கேட்ட போது, எவ்வளவோ மரணங்களைச் சந்திததிருந்த அம்மாசியும் கூடக கண்ணீரை அடக்க முடியாமல் முகத்தை மூடிக் கொண்டான்.

"உதவின்னு கேக்காமலே செய்யற மனுஷன் நீங்க...நான் ரொம்ப நாழியா...சொல்ல நினைச்சிருந்ததைச் சொல்லிடறேன்...இவளை...

என் குழந்தையை...''—அவள் கண்களில் நிறைந்த கண்ணீர் காதோரமாய் வடிந்தது—'' உங்க குழந்தையா வளர்க்கணும்... அவள் நன்னு வாழ்ந்துடுவா என்கிற நம்பிக்கை வந்துடுத்து...என் குழந்தையை உங்க குழந்தைகள்லே ஒருத்தியா...வளர்ப்பீங்களா, ஐயா...?'' என்று மலர்ந்த முகத்தோடு அவன் கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு கேட்டாள் அந்தத் தாய்.

அவன் அவளைக் கும்பிட்டான்.

அவள் பிடி அவன் மணிக்கட்டின்மேல் இறுகி இருந்தது...

ஒரு திறமையற்ற நடிகை உயிர் விடுகின்ற காட்சியில் நடிப்பது போல முகத்திலுள்ள புன்முறுவல மறையும் முன் அவள் கண்களை மூடிக்கொண்டாள் மெல்லமெல்ல அவளது வாய் திறந்தபோதும், உதட்டின்மீது ஒரு ஈ வந்து அமர்ந்த போதும் தான், அவள் உயிர் வாழ்க்கை சம்பூர்ணமெய்தி விட்டது என்பதை அறிந்த அம்மாசி எழுந்து தலைகுனிந்து நின்றான்...

ஏதோ ஒரு சின்ன ஸ்டேஷனில் வண்டி நின்றதும், பிச்சைக்காரக் கிழவி ஓலமிட்டதைத் தொடர்ந்து அந்தப் பெட்டியைக் கும்பல் சூழ்ந்தது கும்பலை விலக்கிக்கொண்டு ஒரு ரயில்வே அதிகாரி உள்ளே நுழைந்தார்.

மூன்றாம நாள் மத்தியானம் அந்தச் சின்னஞ் சிறு ரயில்வே ஸ்டேஷனில தெற்கே இருந்து வரும் பகல நேரப் பாசஞ்சர் வண்டிக்காகக் கையில குழநதையுடன் காத்திருநதான் அம்மாசி.

தன தாய்க்குச் செய்யத் தவறிய ஈமக் கடன்களை யெல்லாம் நேற்று ஒரு தாய்க்குச் செய்துவிட்டு, வாழ்க்கையில தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பொக்கிஷம் போல் அந்தக் குழந்தையை இரவெல்லாம் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு அந்த ரயில்வே ஸ்டேஷனில் காத்திருந்தான் அம்மாசி.

இன்று சரியான நேரத்திலேயே அந்தப் பாசஞ்சர் வண்டி வந்து சேர்ந்தது தலையும் உடம்பும் ஆட்டம் கண்டு விட்ட அம்மாசி, குழந்தையோடு தனது பைச் சுமையையும் ஒன்றாய் எடுத்துச் செல்ல முடியாமல் முதலில் குழந்தையை ஜன்னல் வழியாக ஒரு அம்மாளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

வண்டியில் இருந்தவர்கள் எல்லாரும் குழந்தையையும் கிழவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தனர். 'இந்தக் கிழவனுக்கு இவ்வளவு அழகான குழந்தை என்ன உறவு' என்று நினைத்தார்களோ?

"பொண்ணு...மகளா, பேத்தியா?" என்று விசாரித்தாள் சன்னல் வழியாகக் குழந்தையை வாங்கிய அந்த அம்மாள்.

பின்னேயே பொருத அம்மாசி ஒன்றும் யோசிக்காமல் உடனே "பேத்தி!" என்று பதில் சொன்ணுன்.

குழந்தையின் கன்னத்தில் செல்லமாய்த் தட்டியவாறே மீண்டும் அந்த அம்மாள் "என்ன பேரு?" என்று வினவிஞள்.

அந்த நேரத்தில் ரயில் 'கூ' வென்று கூவிச் சிரித்தது. 'குழந்தையின் தாயிடம் பெயரைக் கேட்க மறந்து விட்டோமே' என்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான் அம்மாசி. ரயிலின் கூவல் நின்ற அதே விநாடியில், தான் கண்டுபிடித்த பெயரைப் பிரகடனம் செய்தான் அம்மாசி: "பாப்பாத்தி!"

"பாப்பாத்தி! பொருத்தமான பேருதான்!" என்று சிலாகித்தாள் அந்த அம்மாள்.

பொருத்தமோ, இல்லேயோ... இனிமேல் அது ஒரு பெயர்தான்!

11. ஒரு வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது

வேப்ப மரத்தடியில் நிற்கும் பசுவின் பின்னங் கால்களைக் கட்டி விட்டு மடியைக் கழுவுவதற்காகப் பக்கத்திலிருந்த தண்ணீர்ச் செம்பை எடுக்கத் திரும்பிய சுப்புக் கோனார்தான் முதலில் அவனைப் பார்த்தான். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கோனாருக்கு அவனை அடையாளம் தெரிந்துவிட்டது. அதே சமயம் அவன் மார்புக்குள் 'திக்' கென்று என்னமோ உடைந்து ஒரு பயமும் உண்டாயிற்று. அடையாளம் தெரிந்ததனால் தனக்கு அந்த பயம் உண்டாயிற்று அல்லது அவனைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே தன்னைக் கவ்விக் கொண்ட அந்தப் பயத்தினால்தான் அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடிந்ததா என்று நிச்சயிக்க முடியாத நிலையில் அவனை அடையாளம் கண்டதும் அச்சம் கொண்டதும் சுப்புக் கோனாருக்கு ஒரே சமயத்தில் நிகழ்ந்தன.

அது பனிக்காலம்தான். இன்னும் பனி மூட்டம் விலகாத மார்கழி மாதக் காலை நேரம்தான். அதற்காக உடம்பு திடீரென்று இப்படி உதறுமா என்ன? பாதத்தின் விரல்களை மட்டும் பூமியில் ஊன்றி, குத்திட்டு அமர்ந்திருந்த கோனாரின் இடது முழங்கால் ஏகமாய் நடுங்கிற்று. எழுந்து நின்றுகொண்டான். உடம்பு நடுங்கினாலும் தலையில் கட்டியிருக்கும் 'மப்ள'ருக்குள்ளே திடீரென வேர்க்கிறதே! முண்டாசை அவிழ்த்துத் தலையை நன்றாகச் சொறிந்து விட்டுக் கொண்டான் கோனார்.

காலனி காம்பவுண்டின் இரும்பாலான கதவுகளை ஓசையிடத் திறந்து பெரிய ஆகிருதியாய் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த அவன், தன்னையே குறி வைத்து முன்னேறி வருவது போலிருந்தது கோனாருக்கு.

அவன் கால் செருப்பு ரொம்ப அதிகமாகக் கிறீச்சிட்டது. அவன் கறுப்பு நிறத்தில் கட்டம் போட்ட லுங்கி அணிந்திருந்தான். உள்ளே போட்டிருக்கும் பனியனும், இடுப்பிலணிந்த நான்கு விரற்கடை அகலமுள்ள தோல் பெல்ட்டும், அந்த பெல்ட்டிலே தொங்குகின்ற அடர்ந்த சாவிக் கொத்தின் வளையத்தை இணைத்து இடுப்பில் செருகி இருக்கும் பெரிய பேனாக்கத்தியும் தெரிய அணிந்த மஸ்லின் ஜிப்பா; அதைப் பார்க்கும்போது சாவிக் கொத்திலே இணைந்த ஒரு பேனாக்

கத்தி மாதிரித் தோன்றாமல் கத்தியின் பிடியிலே ஒரு சாவிக் கொத்தை இணைத்திருப்பது போல் தோன்றும் அளவுக்கு அந்தக் கத்தி பெரிதாக இருந்தது.

அவன் சுப்புக் கோனாரைச் சாதாரணமாகத்தான் பார்த்தான். தான் வருகிற வழியில் எதிரில் வருகிற எவரையும் பார்ப்பது போல் தான் பார்த்தான். போதாதா கோனாருக்கு? ஓடவும் முடியாமல், நிற்கவும் முடியாமல், பால் கறக்கவும் முடியாமல், பசுவின் காலை அவிழ்க்கவும் முடியாமல் தன்னைக் கடந்து செல்லும் அவனது முதுகைப் பார்த்தவாறு உறைந்து போய் நின்றிருக்கும் கோனாரைப் பார்த்து வேப்ப மரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த அந்தக் கன்றுக்குட்டிக்கு என்ன மகிழ்ச்சியோ? ஒரு துள்ளுத் துள்ளிக் கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு பசுவின் மடியில் வந்து முட்டியதைக் கூட அவன் பார்க்கவில்லை.

வழக்கம் போல் படுக்கையிலிருந்து எழுந்ததும் பசுவின் முகத்தில் விழிப்பதற்காக ஜன்னல் கதவைத் திறந்த முதல் வீட்டுக் குடித்தனக் காரரான குஞ்சுமணி இந்த மஸ்லின் ஜிப்பாக்காரனின்—காக்கை கூடு கட்டிய மாதிரி உள்ள கிராப்பையும், கிருதாவையும் பார்த்து முகம் சுளித்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டார். கண்ணை மூடிக் கொண்ட பிறகுதான் மூடிய கண்களுக்குள்ளே அவனை அவருக்கு அடையாளம் தெரிந்தது. மறுபடியும் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். அவனேதான்!

அவனைத் துரத்திக் கொண்டு யாராவது ஓடி வருகிறார்களா? என்று பார்ப்பதற்காகக் குஞ்சுமணி வெளியில் ஓடி வந்தார்.

அப்போது அவன் அவரையும் கடந்து மேலே போய்க் கொண்டிருந்தான். வெளியில் வந்து பார்த்த குஞ்சுமணி, பசுவின் காலைக் கட்டிப்போட்டு விட்டுத் தன் கால்களையும் பயத்தால் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டு நின்றிருக்கும் சுப்புக் கோனாரைப் பார்த்தார். கோனாருக்குப் பின்னால் காம்பவுண்டு 'கேட்'டுக்கு வெளியே நின்றிருந்த அந்த ஜட்கா வண்டியிலிருந்துதான் இவன் இறங்கி வருகிறானா? என்று குஞ்சுமணியால் தீர்மானிக்க முடியவில்லை.

ஏனெனில்—தெருவோடு போகிற வண்டி தானாகவே அதன் போக்கில் நின்றிருக்கலாமென்று தோன்றுகிற விதமாக அந்த ஜட்கா வண்டியின் குதிரை, பின்னங்கால்களை முழங்கால் வளையப் பூமியில் ஊன்றி விறைத்துக் கொண்டு புழுதி மண்ணில் நுரை கிளம்பச் சிறு நீர் கழித்த பின், கழுத்துச் சலங்கை அசைய அப்போதுதான் நகர

ஆரம்பித்திருந்தது. காலையில் தனக்கு வரிசையாகக் காணக் கிடைக்கின்ற 'தரிசன'ங்களை எண்ணிக் காறித் துப்பினார் குஞ்சுமணி. துப்பிய பிறகுதான் 'அவன் திரும்பிப் பார்த்துவிடுவானோ' என்று அவர் பயந்தார் அந்தப் பயத்தினால், தான் துப்பியது அவனைப் பார்த்து இல்லை என்று அவனுக்கு உணர்த்துவதற்காக "தூ! தூ! வாயிலே கொசு பூந்துட்டுது" என்று இரண்டு தடவை பொய்யாகத் துப்பினார் குஞ்சுமணி.

அவன் அந்தக் காலனியின் உள்ளே நுழைந்து இரண்டு பக்கமும் வரிசையாய் அமைந்த அந்தக் குடியிருப்பு வீடுகளை ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காமல், அவற்றின் உள்ளே மனிதர்கள் தான் வாழுகிறார்களா என்று அறியக்கூட சிரத்தையற்றவனாய், தனது இந்த வருகையைக் கண்டபின் இங்கே உள்ள அத்தனை பேருமே ஆச்சரியமும், அச்சமும், கவலையும், கலக்கமும் கொள்வார்கள் என்று தெரிந்தும், அவர்களின் அந்த உணர்ச்சிகளைத் தான் பொருட்படுத்தவில்லை என்று காட்டிக் கொள்ளுகிற ஓர் அகந்தைமாதிரி, 'இங்கே இருக்கும் எவனையும் போல் எனக்கும் இங்கு நடமாட உரிமை உண்டு' என்பதைத் தனது இந்தப் பிரசன்னத்தின் மூலம் ஒரு மௌனப் பிரகடனம் செய்கின்ற தோரணையில், பின்னங் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு, பின்புறம் கோத்த உள்ளங்கைகளைக் கோழிவால் மாதிரி ஆட்டிக் கொண்டு, 'சரக் சரக்' என்று நிதானமாய், மெதுவாய், யோசனையில் குனிந்த தலையோடு மேலே நடந்துகொண்டிருந்தான்.

அந்த அகந்தையையும், அவனது மௌனமான இந்தப் பிரகடனத்தையும்தான் குஞ்சுமணியால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை ஆனால், தாங்கிக் கொள்ளாமல் வேறென்ன செய்வது? ஏற்கனவே ஒரு பக்கம் பயத்தால் படபடத்துக் கொண்டிருக்கும் அவர் மனத்துள், அவனது இந்த நடையைப் பார்த்ததும் கோபமும் துடிதுடிக்க ஆரம்பித்தது. ஆனால், அறிவு நிதானமாக வேலை செய்தது அவருக்கு.

"இவன் எதற்கு இங்கு வந்திருப்பான்! இவன் நடையைப் பார்த்தால் திருடுவதற்கு வந்தவன் மாதிரி இல்லை. எதையோ கணக்குத் தீர்க்க வந்து அதற்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிற நிதானம இவன் நடையிலே இருக்கிறதே...ஆள் அப்போ இருந்ததை விட இப்போ இன்னும் கொஞ்சம் சதை போட்டிருக்கான். அப்போ மட்டும் என்ன...சுவரேறிக் குதிச்ச வேகத்திலே கீழே விழுந்து, முழங்காலை ஒடிச்சுக்காமல் இருந்திருந்தான்னா அத்தனை பேரையும் அப்படியே அள்ளித் தூக்கித் தூர எறிஞ்சுட்டு ஓடிப் போயிருப்பான்

...அன்னிக்கு முழங்கால்லேருந்து கொட்டின ரத்தத்தையும், பட்டிருந்த அடியையும் பார்த்தப்போ, இவனுக்கு இன்னமே காலே விளங்காதுன்னு தோணித்து எனக்கு. இப்போ என்னடான்னு நடை போட்டுக் காட்டறுன், நடை! அது சரி! இப்போ இவன் எதுக்கு இங்கே வந்திருக்கான்?...என்ன பண்ணிருப் போவான்?... இவன் வந்திருக்கறது நலலதுக்கிலலேன்னு தோணறதே. இன்னிக்கு யார் மொகத்திலே முழிச்சேனே? சித்தமின்னே இவன் மொகத்திலே தான் முழிச்சேனே?...' என்ற கலவரமான சிந்தனையோடு சுப்புக் கோனுரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார், குஞ்சுமணி. அந்தப் பார்வை யில சுப்புக் கோனுரின் உடமபையும், அந்த 'அவனு'டைய உடமபையும் ஒப்பிட்டு அளந்தார்.

'கோனுருக்கு நல்ல உடம்புதான...தயிர், பால், வெண்ணெய், நெய்யில் வளர்ந்த உடமபாச்சே! சரிதான்! ஆனுல், அடி தாங் குமோ? அவனுக்கு அன்னிக்கு முழங்காலிலே அடி படாமல இருந் திருந்தா, இந்த சுபபுக் கோனுர், கீழே விழுந்திருந்த அவன் முதுகிலே அணைக்கயத்தாலே வீறு வீறுன்னு வீறி இருபபானு! அந்தக் கயறே ரததத்திலே நனைஞ்சு போயிடுத்தே! ..அடிபட்டு ரத்தம் கொட்டற அந்த முழங்காலிலே ஒண்ணு வச்சான. அவ்வளவுதான்! பயல் மூர்ச்சை ஆயிட்டான். அதுக்கப்புறம பொணம் மாதிரினு அவனை இழுத்துண்டு வந்து, வேபபமரத்தோட தூக்கி வச்சுக் கட்டினு... அபபுறம் அவன் முழிச்சுப் பார்த்தப்போன்னு உயிர் இருக்கறது தெரிஞ்சது...'தண்ணி தண்ணி'ன்னு மொனகினுன். நான்தான் பால குவளையிலே தண்ணி கொண்டு போய்க் குடுத்தேன். குடுத்த பாவி அத்தோட சும்மா இருக்கப் படாதோ! "திருட்டுப் பயலே! உனக்குப பரிதாபப் பட்டா பாவமாச்சே!"ன்னு பால் குவளையா லேயே கன்னததிலே ஓங்கி இடிசசேன்...தண்ணி குடிச்ச வாயிலே ருந்து கொடகொடனனு ரத்தம கொட்டிடுத்து... அவன் கண்ணைத் திறந்து கறுப்பு முழியைச் சொருகிண்டு என்னைப் பார்த்தான. அதுக்கு அர்த்தம் இப்போன்னு புரியறது...

"எலே பாப்பான், இருடா வந்து பாத்துக்கறேன்'ங்கற மாதிரி அன்னிக்கே தோணித்து. இப்போ வந்திருக்கான்...நான் தண்ணி குடுத்தேனே...அதை மறநதிருப்பானு என்ன? எனக்கென்ன— மதசுவா மாதிரி 'ஒருத்தன் வகையா மாட்டிண்டானே, கெடைச்சது சான்ஸ்'னு போட்டு அடிக்கற ஆசையா? 'இப்படித் திருடிட்டு, ஓடிவந்து, இவா கையிலே மாட்டிண்டு, அடி வாங்கி, தண்ணி தண்ணின்னு தவிக்கறயே...நோக்கென்னடா தலையெழுத்து?'ன்னு

அடிச்சேன். இல்லேங்கல்லே... அடிச்சேன்... அவனுக்கு அடிச்சது மட்டும்தான் ஞாபகம் இருக்கும். இப்போ திருப்பி அடிக்கத்தான் அவன் வந்திருக்கான். எனக்கு நன்றாத் தெரியறது. அவன் நடையே சொல்றதே! நன்று, ஆறு மாசம் ஜெயில் சாப்பாட்லே உடம்பைத் தேத்திண்டு வந்திருக்கான். வஞ்சம் தீக்கறதுக்குத்தான் வந்திருக்கான்...பாவம்! இந்தச் சுப்புக் கோனாரைப் பார்க்கறச்சேதான் பாவமா இருக்கு...அப்படியே சிலை மாதிரி நின்னுட்டானே? இவன் கணக்குத்தான் அதிகம். என்னமா அடிச்சான்! அடிக்கறச்சே மட்டும் நன்று இருந்ததோ?...இப்போ திருப்பித் தரப் போறான்... நேக்கும்தான்...என் கணக்கு ஒரு அடிதான...ஆனால், அதை நான் தாங்கணுமே!...இந்தக் காலனிலே இருக்கிறவாள் எல்லாருமே ஆளுக்கு ஒரு தர்ம அடி போட்டா.. அப்படி இவன் என்ன மகா சூரன்? எல்லாரையுமா இவன் அடிச்சுடுவான்?' என்ற எண்ணத்தோடு மறுபடியும் சுப்புக்கோனாரின் உடம்பை அளந்து பார்த்தார் குஞ்சுமணி அவன் உடம்போடு தன் உடம்பையும்—ஏதோ இலங்கைக்குப் பாலம் போடும்போது அணில் செய்த உதவி மாதிரி தன் பலத்தையும் கூட்டி அதன் பிறகு தானும் சுப்புக் கோனாரும் சேர்ந்து போடுகிற கூச்சலில வந்து சேருவார்கள் என்று நம்புகிற கூட்டத்தின் பலத்தையும் சேர்த்துப் பெருக்கிக் கொண்ட தைரியத்தோடு குஞ்சுமணி பலமாக ஒரு முறை—இருமினார்! அவர் என்னமோ அவனை மிரட்டுகிற தோரணையில் கனைத்து ஒரு குரல் கொடுக்கத்தான் நினைத்தார். அப்படியெல்லாம் கனைத்துப் பழக்கமில்லாத காரணத்தினாலோ, அலலது நாள முழுவதும் அந்த நடராஜா விலாஸில சரக்கு மாஸ்டராக அடுப்படிப் புகையில், கடலை எண்ணெயில் உருட்டிப் போட்ட புளி உருண்டை தீய்கிற கமறலில் இருமி இருமி நாள் கழிக்கிற பழக்கத்தினாலோ கனைப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு அவரால் இருமத்தான் முடிந்தது.

அவன், அவரையோ, அவர் இருமலையோ கொஞ்சம்கூட லட்சியம் செய்யாமல் பூட்டிக் கிடக்கும் அந்த வீட்டு வாசற்படிகளில் ஏறினான்.

'நல்ல இடம்தான் பார்த்திருக்கான். திண்ணையிலே உக்காந்துக்கப் போறான். பக்கத்திலே இருக்கிற குழாயடிக்கு எப்படிப் பொம்மனாட்டிகள் வந்து தண்ணி பிடிப்பா?... இதோ! இன்னும் சித்த நாழியிலே எங்க அம்மா ரெண்டு குடத்தையும் கொண்டு வந்து திண்ணையிலே வச்சுட்டு, ''குஞ்சுமணிக் கண்ணா! என் கண்ணோல்லியோ? ரெண்டே ரெண்டு குடம் தண்ணி கொண்டு வந்து

குடுத்துடுடா ''ன்னு கெஞ்சப் போறுள். பாவம். அவனுக்கு உக்காந்த இடத்திலே சமைச்சுப் போடத்தான் முடியும். தண்ணிக் குடம் தூக்க முடியுமா என்ன? ரெண்டு குடத்தையும் எடுத்துண்டு நான் குழாயடிக்குப் போகப் போறேன். அப்படியே அலாக்கா என்னைத் திண்ணைமேலே தூக்கி...சொல்லிடணும்... ''ஒரு அடி தாம்பா தாங்க முடியும். அதோட விட்டுடணும்... அவ்வளவுதான் என் கணக்கு ''ன்னு சொல்லிடணும். நியாயப்படி பார்த்தா அவன் முதல்லே சுப்புக் கோனுரைத்தானே அடிக்கணும்? இந்தக் கோனுருக்கு அவனை அடையாளம் தெரியலியோ?...'

''ஏய், சுப்பு! பாத்துண்டு நிக்கறியே...ஆனா உனக்கு அடையாளம் தெரியலையா?'' என்று குரலைத் தாழத்திச் சுப்புக் கோனுரை விசாரித்தார், குஞ்சுமணி:

''அடையாளம் எனக்குத் தெரியுது சாமி. என்னையும் அவனுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமோன்னுதான் யோசிக்கிறேன்'' என்று முணுமுணுத்தான் சுப்புக் கோனுர்.

அந்த நேரம், கையில் பால் செம்புடன் வெளியில் வந்த குஞ்சுமணியின் தாயார் சீதம்மாள், சுப்புக் கோனுர் பாலைக் கறக்காமல் தன் பிள்ளையாண்டானுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தாள். அதுவும் அவன் ரகசியமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அதைத் தானும் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வத்துடன், காதை மறைத்திருந்த முக்காட்டை எடுத்துச் செவி மடலில் செருகிக்கொண்டு வேப்பமரத்தடிக்கு வந்தாள்.

சாதாரணமாகக் குஞ்சுமணி யாருடனும் பேசமாட்டார் காலையில் எழுந்தவுடன் ஜன்னல வழியாகப் பசுவைத் தரிசனம் செய்துவிட்டுத் திண்ணையில வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வெற்றிலை சீவல் போட ஆரம்பிப்பார். சீதம்மாள் பால் வாங்கிக் கொண்டு போய், காப்பி கலந்து, அவரைக் கூப்பிடுவதற்கு முன் இரண்டு தடவையாவது வெற்றிலை போட்டு முடித்திருப்பார் குஞ்சுமணி. காப்பி குடித்த பிறகு இன்னொரு முறை போடுவார். வெற்றிலை, சீவல், புகையிலை அடைத்த வாயுடன் இரண்டு குடங்களையும் தூக்கிக் கொண்டு குழாயடிக்கு வருவார். அவர் அதிகமாகப் பேசுகின்ற பாஷையே 'உம்', 'ம்ஹூம்' என்ற ஹூங்காரங்களும் கையசைப்பும்தான். அப்படிப் பட்ட குஞ்சுமணி காலையில் எழுந்து வெற்றிலை கூடப் போடாமல் இந்தக் கோனுரிடம் போய் ஏதோ பேசுகிருர் என்ருல், அது ஏதோ மிக அவசியமான, சுவாரசியமான விஷயமாய்த்தான் இருக்க வேண்டும் என்று ஊகித்த சீதம்மாள், மோப்பம் பிடிக்கிற மாதிரி

முகத்தை வைத்துக் கொண்டு நாலு புறமும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு வேப்பமரத்தடிக்கு வந்தாள். அவ்விதம் அவள் பார்க்கும்போது அந்தப் பூட்டிக் கிடக்கும் வீட்டின் முன்னால் நின்றிருக்கும் அவன், இவர்கள் மூவரையும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"இங்கேதான் பார்க்கறான்...அம்மா, நீ ஏன் அங்கே பார்க்கறே?" என்று பல்லைக் கடித்தார் குஞ்சுமணி.

"யார்ரா அவன்? பூட்டிக் கிடக்கற வீட்டண்ட என்ன வேலை? கேள்வி முறை கிடையாதா? யாரு நீ?" என்று அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் குரலை உயர்த்திச் சத்தமிட்டவாறே பால் செம்புடன் கையை நீட்டி நீட்டிக் கேட்டுக்கொண்டு, அவனை நோக்கி நடந்த சீதம்மாளின் கையைப் பிடித்து இழுத்து நிறுத்தினார் குஞ்சுமணி.

"அவன் யாரு தெரியுமோ? முன்னே ஒரு நாள் காலையிலே எங்கேயோ திருடிட்டு, அவா துரத்தறச்சே ஓடி வந்து நம்ப காம்பவுண்டுச் சுவரிலே ஏறிக் குதிச்சுக் காலை ஒடிச்சுண்டு, இந்தக் கோனார் கையிலே மாட்டிண்டு அடிபட்டானே..."

"சொல்லு..."

"பத்து மணிக்குப் போலீஸ்காரன் வரவரைக்கும் வேப்ப மரத்திலே கட்டி வச்சு, போறவா வரவா எல்லாரும் ஆளுக்கொரு தர்ம அடி போட்டாளே..."

"ஆமா.."

"நான் கூடப் பால் குவளையாலே கன்னத்திலே ஓங்கி இடிச்சேனே......அவன்தான்—அந்தத் திருடன்தான் வந்திருக்கான் ...திருடறதுக்கு இல்லே. எல்லாருக்கும் திருப்பிக் குடுக்கறத்துக்கு..."

"குடுப்பான்...குடுப்பான். மத்தவா கை பூப்பறிச்சுண்டிருக்குமாக்கும்... திருடனைக் கட்டி வச்சு அடிக்காம கையைப் பிடிச்சு முத்தம் குடுப்பாளாக்கும்...? என்ன கோனாரே! இந்த அக்கிரமத்தைப் பாத்துண்டு நிக்கறீரே? மரியாதையா காம்பவுண்டை விட்டு வெளியே போகச் சொல்லும். வேற எங்கேயாவது சத்திரம் சாவடி பாத்துண்டு போகச் சொல்லும்...' இல்லேன்னா போலீஸைக் கூப்பிடுவேன்'னு சொல்லும்" என்று அந்தக் காலனியையே கூட்டுகிற மாதிரி 'ஓ'வென்று கத்தினாள் சீதம்மாள்.

அவளுடைய கூக்குரல் கிளம்புவதற்கு முன்னாலேயே அந்தக் காலனியில் ஓரிருவர் பால் வாங்குவதற்காகவும், குழாயடியில் முந்திக் கொள்வதற்காகப் பாத்திரம் வைக்கவும் அங்கொருவர், இங்கொருவராய்த் தென்படலாயினர்.

இப்போது சீதம்மாளின் குரல் கேட்ட பிறகு, எல்லாருமே அந்தப் பூட்டி இருக்கும் வீட்டுத் திண்ணையின் மேல் வந்து உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த அவனைப் பார்த்தனர்; பார்த்ததும் அடையாளமும் கண்டனர். சுப்புக் கோனார் மாதிரியும், குஞ்சுமணி மாதிரியும் அவனது பிரசன்னத்தைக் கண்டு அவர்களும் அஞ்சினர்.

கூட்டம் சேர்ந்த பிறகு கோனாருக்குக் கொஞ்சம் தைரியம் வந்தது. 'என்ன இவன்?...பெரிய இவன்!...திருட்டுப் பயல்தானே? அன்னிக்கு வாங்கின அடி மறந்திருக்கும். என்ன உத்தேசத்தோட வந்திருப்பான்னுதான் யோசிச்சேன்...'

மப்ளரை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்ட கோனார், பலமாக ஒரு கனைப்புக் கனைத்தான்.

'ம்...' என்று குஞ்சுமணி அந்தக் கனைப்பை மனசுக்குள் சிலாகித்துக் கொண்டார்.

கோனார், தைரியமாக, கொஞ்சம் மிரட்டுகிற தோரணையுடனேயே அவன் உட்கார்ந்திருந்த அந்தத் திண்ணையை நோக்கி நடந்தான் அவனுக்குத் துணையாக—ஏதாவது நடந்தால் விலக்கி விடவோ, அல்லது கூச்சலிடவோ ஒரு ஆள் வேண்டாமா? அதற்காக—குஞ்சுமணியும் கோனாரின் பின்னால் கம்பீரமாக நடந்து சென்றார்.

"எலே!...உன்னை யாருன்னு இங்கே எல்லாருக்கும் தெரியும்... இடம் தெரியாம வந்துட்டேபோல இருக்கு. வேறே ஏதாவது தகராறு வரதுக்கு முன்னாடி இந்தக் காம்பவுண்டை விட்டு வெளியே போயிடு" என்று கோனார் சொல்லும் போது—

"ஆமாம்பா......தகராறு பண்ணாம போயிடு......நோக்கு இடமா கிடைக்காது?" என்று குஞ்சுமணியும் குரல் கொடுத்தார்.

அவன் மௌனமாக ஜிப்பா பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு பீடியை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். பின்னர் சாவதானமாய் இடுப்பை எக்கி பெல்ட்டோடு தைத்திருந்த பையைத் திறந்து. நான்காய் மடித்து வைத்திருந்த ஒரு காகிதத்தைக் கோனாரிடம் கொடுத்துவிட்டு, அதிலிருந்து ஒரு சாவியைத் தேடி எடுத்து, அந்தப் பூட்டிய வீட்டின் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனான்.

கோனார் அந்தக் காகிதத்தைக் குஞ்சுமணியிடம் கொடுத்தான் குஞ்சுமணி அதை வாங்கிப் பார்த்ததும் வாயைப் பிளந்தார்.

"என்னய்யா கோனாரே...முதலியார் கிட்டே இரண்டு மாச அட்வான்ஸ் ஐம்பது ரூபாய் கட்டி, ரசீது வாங்கிண்டு வந்திருக்கானய்யா..." என்று ஏக்கத்தோடு பெருமூச்சுவிட்டார்.

"தன்னு இருக்கே, நாயம்! சம்சாரிகள் இருக்கற எடத்துலே திருட்டுப்பயலைக் கொண்டு வந்து குடி வெக்கறதாவது? இந்த முதலியாருக்கென்ன புத்தி கெட்டா போயிடுத்து? ஏண்டா குஞ்சுமணி! நானும் இந்த வீடு காலியான பதினைஞ்சு நாளா சொல்லிண்டு இருக்கேனோன்னோ? நம்ப சுப்புணி பிள்ளை பட்டம்பி இங்கே ஏதோ 'கோப்பரேட்டி' பரீட்சை எழுத வரப் போறேன்னு கடிதாசி எழுதினப்பவே சொன்னேனே... "அந்த முதலியார் மூஞ்சியிலே அம்பது ரூபாக் காசை 'அடுமாசி'யா விட்டெறிஞ்சுட்டு இந்த இடத்தைப் பிடிடா"ன்னு சொன்னேனோன்னோ?...நேக்கு அப்பவே பயம்தான்...வயசுப் பொண்கள் இருக்கற எடத்துலே எவனாவது கண்ட காவாலிப் பயல் வந்துடப்படாதேன்னு...பாரேன் ...அவனும் அவன் தலையும்...கட்டால போறவன்...பீடி வேறே பிடிச்சுண்டு.. என்ன கிரகசாரமோ?" என்று முடிவற்று முழங்கிக் கொண்டிருந்த சீதம்மாளை வாயைப் பொத்தி அடக்குவதா, கழுத்தை நெரித்து அடக்குவதா? என்று புரியாத படபடப்பில் பல்லைக் கடித்து கொண்டு அவள் முகத்துக்கு நேரே இரண்டு கையையும் நீட்டி—

"அவன் காதுலே விழப் போறது வாயை மூடு...அவன் கையால எனக்கு அடி வாங்கி வெக்கறதுன்னு கங்கணம் கட்டிண்டு நிக்கறயா? எவனும் எங்கேயும் வந்துட்டுப் போறான். நமக்கென்ன?" என்று கூறிச் சீதம்மாளின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தார் குஞ்சுமணி.

"நேக்கு என்னடா பயம்? நோக்கு பயமா இருந்தா, நீ ஆத்துக்குள்ளே இரு...புருஷாள்ளாம் வெளிலே போயிடுவேள்; நாங்க பொம்மனாட்டிகள்ளு வயத்துலே நெருப்பைக் கட்டிண்டு இங்கே இருக்கணும்...இப்பவே குழாயடியிலிருந்த தவலையைக் காணோம்...கொடியிலே உலர்த்தியிருந்த துணியைக் காணோம்... போறாக்குறைக்குத் திருடனையே கொண்டு வந்து குடி வச்சாச்சு... காதுலே மூக்கிலே ரெண்டு திருகாணி போட்டுண்டிருக்கற கொழந்தைகளை எப்படித் தைரியமா வெளிலே அனுப்பறது? ஓய்... கோனாரே, பேசாம போய் போலீசுலே ஒரு 'கம்ப்ளேண்டு' குடும். இதே எடத்துலே இவனைப் பிடிச்சுக் குடுத்திருக்கோம்" என்று வழி நெடுக, வாயைப் பொத்துகிற மகனின் கையைத் தள்ளித் தள்ளிப் புலம்பியவாறு வீட்டுக்குள் சென்ற சீதம்மாள், உள்ளே இருந்தும் உரத்த குரலில் அந்தத் தெருவுக்கே அபாய அறிவிப்புக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்

இதற்கிடையில், சுப்புக் கோனார், வேப்ப மரத்தடியில் கட்டியிருந்த பசுவின் மடியில் பாலை ஊட்டிக் கொண்டிருந்த கன்றுக் குட்டியைப் பார்த்துவிட்டுக் கோபமாக வைது கொண்டு ஓடி வந்தான்.! பசுவின் மடியில் கொஞ்சங்கூட மிச்சம் வைக்காமல், உறிஞ்சிவிட்ட எக்களிப்பில், வாயெல்லாம் பால் நுரை வழியத் துள்ளிக்கொண்டிருந்தது கன்றுக்குட்டி. பசு, கோனாரைக் கள்ளத்தனமாகப் பார்த்தது. ஆத்திரமடைந்த கோனார் பசுவின் காலைக் கட்டியிருந்த அணைக் கயிற்றை அவிழ்த்துச் 'சுரீர்' என்று ஒன்று வைத்தான். அடுத்த இரண்டு அடி கன்றுக் குட்டிக்கு. பசுவும் கன்றும் ஒன்றை ஒன்று துரத்திக் கொண்டு காம்பவுண்டு கேட்டைத் தாண்டி ஓடின.

கையில் பால் செம்புடன் வெளியில் வந்த சீதம்மாளைப் பார்த்துச் சுப்புக் கோனார் கத்தினான்: ''பாலுமில்லை ஒண்ணுமில்லை, போங்கம்மா......கன்னுக்குட்டி ஊட்டிப்பிடுத்து...இந்தத் திருட்டுப் பய முகத்திலே முழிச்சதுதான்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே இதுதான் சந்தர்ப்பமென்று அவனும் அங்கிருந்து நழுவினான்.

திண்ணையில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை சீவல் போட்டுக் கொண்டிருந்த குஞ்சுமணி, ''மத்தியானத்துக்கு கொஞ்சம் சீக்கிரமா வந்துடு'' என்று குரல் கொடுத்தார். 'அதற்குள்ளே இங்கு என்னென்ன நடக்கப் போகிறதோ?' என்று எண்ணிப் பயந்தார்.

சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தக் காலனி முழுவதும், ஆறு மாதத்துக்கு முன் ஒரு நாள் விடியற்காலையில், எங்கோ திருடிவிட்டு, தப்பி ஓடிவந்து, சுவரேறிக் குதித்து, இங்கே சிக்குண்டு, எல்லோரிடமும் தர்ம அடி வாங்கி, போலீசில் ஒப்படைக்கப்பட்டு, ஆறு மாதம் சிறைத் தண்டனையும் பெற்ற ஒரு பழைய கேடி, இங்குள்ள, இத்தனை நாள் காலியாக இருந்த, இதற்கு முன் ஒரு கல்லூரி மாணவன் தங்கிப்படித்துக் கொண்டிருந்த அந்தக் கடைசிப் போர்ஷனில் குடி வந்திருக்கிறான் என்கிற செய்தி பரவிற்று.

திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த குஞ்சுமணி, வெற்றிலையை மென்று கொண்டே, அந்தத் திருடனைப் பற்றிய பயங்கரக் கற்பனைகளை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலனியிலே திரிகின்ற ஒவ்வொரு மனிதரையும் அவர் அவனோடு சம்பந்தப்படுத்திப் பார்த்தார். ஆமாம். அவர்கள் எல்லோருக்குமே அவனுடன் ஏதோ ஒரு விதத்தில் சம்பந்தம் இருந்திருக்கிறது. பால் குவளையால் அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி இடித்ததன் மூலம் அவனோடு குறைந்த பட்ச சம்பந்தம் கொண்டவர் தான் மட்டுமே என்பதில் அவருக்கு கொஞ்சம் ஆறுதல் இருந்தது. மற்றவர்களெல்லாம் அவனை எவ்வளவு ஆசை தீர,

ஆத்திரம் தீர அடித்தனர் என்பதை அவர் தனது மனக் கண்ணால் கண்டு, அந்த அடிகள் எல்லாம் அவர்களுக்கு வட்டியும் முதலுமாகத் திரும்பக் கிடைக்கப் போவதைக் கற்பனை செய்து அவர்களுக்காகப் பயந்து கொண்டிருந்தார்.

'அந்தப் பதினேழாம் நம்பர் வீட்டிலே குடி இருக்கானே, போஸ்டாபீஸ்லே வேலை செய்யற நாயுடு—சைக்கிளிலே வந்தவன்—சைக்கிளிலே உக்காந்தபடியே, ஒரு காலைத் தரையில் ஊணிண்டு எட்டி வயத்துலே உதைச்சானே ... அப்படியே எருமை முக்காரமிடற மாதிரி அஞ்சு நிமிஷம் மூச்சு அடைச்சு, வாயைப் பிளந்துண்டு அவன் கத்தினப்போ, இதோட பிழைக்க மாட்டான்னு நெனைச்சேன்.. இப்போ திரும்பி வந்திருக்கான்! அவனை இவன் சும்மாவா விடுவான்? இவன் வெறும் திருடனா மட்டுமா இருப்பான்? பெரிய கொலைகாரனாகவும் இருப்பான் போல இருக்கே...' என்ற அவரது எண்ணத்தை ஊர்ஜிதம் செய்வது மாதிரி, அவன் அந்தக் கடைசி வீட்டிலிருந்து கையில் கத்தியுடன் இறங்கி வந்தான். இப்போது மேலே அந்த மஸ்லின் ஜிப்பா கூட இல்லை. முண்டா பனியனுக்கு மேலே கழுத்து வரைக்கும் மார்பு ரோமம் 'பிலுபிலு'வென வளர்ந்திருக்கிறது. தோளும் கழுத்தும் காண்டா மிருகம் மாதிரி மதர்த்திருக்கின்றன.

'ஐயையோ...கத்தியை வேற எடுத்துண்டு வரானே...நான் வெறும் பால் குவளையாலேதானே இடிச்சேன் ... இங்கேதான் வரான்!' என்று எண்ணிய குஞ்சுமணி, திண்ணையிலிருந்து இறங்கி, ஏதோ காரியமாகப் போகிறவர் மாதிரி உள்ளே சென்று 'படா' ரென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டார். அவர் மனம் அத்துடன் நிதானமடையவில்லை அறைக்குள் ஓடி ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தார்.

அவன் வேப்ப மரத்துக்கு எதிரே வந்து நின்றிருந்தான். வேப்ப மரம் குஞ்சுமணியின் வீட்டுக்கு எதிரே இருந்தது. எனவே, அவன் குஞ்சுமணி வீட்டின் எதிரிலும் நின்றிருந்தான்.

'ஏண்டாப்பா...எவன் எவனோ போட்டு மாட்டை அடிக்கிற மாதிரி உன்னை அடிச்சான். அவனையெல்லாம் விட்டுட்டு என்னையே சுத்திச் சுத்தி வரயே?...இந்த அம்மா கடன்காரி வேற உன் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பி விட்டுட்டா...நேக்குப் புரியறது... மனுஷனுக்கு ரோஷம்னு வந்துட்டா பழிக்குப்பழி தீத்துக்காம அடங்காது. அதுவும் உன்னை மாதிரி மனுஷனுக்கு ஒண்ணுக்கு ஒன்பதாத் தீத்துக்கத் தோணும். நான் வேணும்னு இப்பவே ஓடிப் போயி, அந்தக்

கோனார்கிட்டே பால் குவளையை வாங்கிண்டு வந்து உன் கையிலே குடுக்கறேன். வேணுமானா அதே மாதிரி என் கன்னத்திலே 'லேசா' ஒரு இடி இடிச்சுடு. அத்தோட விடு. என்னத்துக்குக் கையிலே கத்தியையும் கபடாவையும் தூக்கிண்டு அலையறே?' என்று மான சீகமாக அவனிடம் கெஞ்சினார் குஞ்சுமணி.

அந்தச் சமயம் பார்த்து, போஸ்ட் ஆபீசில் வேலை செய்கிற அந்தப் பதினேழாம் நம்பர் வீட்டுக்காரன், சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வாசலில் இறங்குவதையும் பார்த்தார். 'அடப் போறுத காலமே' ஆத்துக்குள்ளே போயிடுடா. உன் காலை வெட்டப் போறான்!' என்று கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது குஞ்சுமணிக்கு.

'எந்த வீட்டுக்கு எவன் குடித்தனம் வந்தால் எனக்கென்ன?' என்கிற மாதிரி அசட்டையாய் சைக்கிளில் ஏறிய பதினேழாம் நம்பர் வீட்டுக்காரன், வேப்ப மரத்தடியில் கையில் கத்தியோடு நிற்கும் இவனைப் பார்த்ததும் பெடலைப் பின்புறமாகச் சுழற்றினான்—சைக் கிளின் வேகத்தை மட்டுப் படுத்தினான்; குஞ்சுமணியின் கண்கள் அவன் கைகளில இருந்த கத்தியையே வெறித்தன. அவன் அந்தக் கத்தியில் எதையோ அழுத்த, 'படக்'கென்று அரை அடி நீளத் திற்கு 'பளபள'வென்று அதில் மடிந்திருந்த எஃகுக் கத்தி வெளி யில் வந்து மினுமினுத்து நடக்கப்போகிற கொலையைப் பார்க்க வேண்டாமென்று கண்களை மூடிக்கொண்டார் குஞ்சுமணி அந்தப் பதினேழாம் நம்பர் வீட்டுக்காரன் சைக்கிளைத் திருப்பி ஒரு அரை வட்டம் அடித்து வீட்டுக்கே திரும்பினான்.

குஞ்சுமணி மெள்ளக் கண்களைத் திறந்து, பதினேழாம் நம்பர் வீட்டுக்கார நாயுடு, சைக்கிளோடு வீட்டுக்குள் போவதைக் கண் டார்: 'நல்ல வேளை' தப்பிச்சே. ஆத்தை விட்டு வெளிலே வராதே...பலி போட்டுடுவான், பலி!'

அவன் வேப்ப மரத்தடியில் நின்று கைகளால் ஒரு கிளையை இழுத்து வளைத்து ஒரு குச்சியை வெட்டினான் பின்னர் அதிலிருக் கும் இலையைக் கழித்து, குச்சியை நறுக்கி, கடைவாயில் மென்று, பல் துலக்கிக் கொண்டே திரும்பி நடந்தான். அவன் பார்வையிலிருந்து மறைந்ததும், குஞ்சுமணி தெருக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்து வெற்றிலை போடத் தொடங்கினார்

அவனும் தன் வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டு வெகு நேரம் பல் துலக்கினான். அவன் வேப்ப மரத்தடியில் நின்றிருந்த சமயம், சில பெண்கள் அவசர அவசரமாக அந்தக் கடைசி வீட் டருகே இருந்த குழாயில் தண்ணீர் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

அவன் மறுபடியும் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டதும் குழா யடியில் தண்ணீர் நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருக்கும் குடத்தை எடுக் கக்கூட யாரும் வராததைக் கண்டு அவனே எழுந்து உள்ளே போனான்.

அங்குள்ள அத்தனை குடித்தனக்காரர்களும் தண்ணீர் பிடித்துக் கொண்டு குழாயடியைக் காலி செய்கிற வரைக்கும் அவன் வெளியே தலை காட்டவே இல்லை.

அந்த நேரத்தில்தான் குஞ்சுமணி ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று எல்லோரையும் பேட்டி கண்டார். அவர்கள் எல்லோருமே, சிலர் தன்னைப்போலவும், சிலர் தன்னைவிட அதிகமாகவும், மற்றும் சிலர் கொஞ்சம் அசட்டுத் தனமான தைரியத்தோடும் பயந்து கொண் டிருப்பதைக் கண்டார். ஒவ்வொருவரையும், "வீட்டில் பெண்டு பிள்ளைகளைத் தனியே விட்டு விட்டு வெளியில் போக வேண்டாம்" என்று கேட்டுக் கொண்டார் குஞ்சுமணி

"ஆமாம் ஆமாம்" என்று அவர் கூறியதை அவர்கள் ஆமோ தித்தார்கள். சிலர் தங்களுக்கு ஆபீசில் லீவு கிடைக்காது என்ற கொடுமைக்காக மேலதிகாரிகளை வைதுவிட்டு, போகும்போது வீட்டுக்குள் பாதுகாப்பாக இருக்கும்படி வீட்டிலுள்ளவர்களிடம் சொல்லிவிட்டுப் பயந்து கொண்டே ஆபீசுக்குப் போனார்கள்

அப்படிப் போனவர்களில் ஒருவரான தாசில்தார் ஆபீஸ் தலைமைக் குமாஸ்தா தெய்வசகாயம் பிள்ளை, தமது நண்பரொருவர் உள்ளூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ரைட்டராக இருப்பது ஞாபகம் வரவே, ஆபீசுக்குப் போகிற வழியில் ஒரு புகாரும் கொடுத்து விட்டுப் போனார்.

காலை பதினோரு மணி வரை அவன் வெளியிலே வரவலலை குழாயடி காலியாகி மற்றவர்களுக்கு அங்கு வேலை இல்லை என்று நிச்சயமாகத் தெரிந்த பிறகு, அவன் குளிப்பதற்காக வெளியிலே வந்தான்.

வீட்டைப் பூட்டாமலேயே திறந்து போட்டு விட்டு, அந்தக் காலனி காம்பவுண்டுச் சுவரோரமாக உள்ள பெட்டிக் கடைக்குப் போய்த் துணி சோப்பும், ஒரு கட்டு பீடியும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான்.

இடுப்பில் துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு, லுங்கி, பனியன், ஜிப்பா எல்லாவற்றையும் குழாயடி முழுதும் சோப்பு நுரை பரப்பித் துவைத் தான். துவைத்த துணிகளை வேப்பமரக் கிளைகளில் கட்டிக் காயப் போட்டான்.

காலனியில் ஆளரவமே இல்லை. எல்லோரும் அவரவர் வீடுகளுக்குள்ளே அடைந்து கிடந்தனர். துணிகளைக் காயப் போட்டுவிட்டு வந்த அவன், குழாயடியில் அமர்ந்து 'தபதப'வென விழும் தண்ணீரில் நெடுநேரம் குளித்தான்.

திடீரென்று,

"மாமா...உங்க பனியன் மண்ணிலே விழுந்துடுத்து..." என்ற மழலைக் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கையில், நாலு வயதுப் பெண் குழந்தை யொன்று அரையில் ஜட்டியோடு மண்ணில் கிடந்த அவனது பனியனைக் கையிலே ஏந்திக் கொண்டு நின்றிருந்தது.

அப்போதுதான் அவன் பயந்தான்.

தன்னோடு இவ்வளவு நெருக்கமாக உறவாடும் இந்தக் குழந்தையை யாராவது பார்த்து விட்டார்களோ? என்று சுற்று முற்றும் திருடன் மாதிரிப் பார்த்தான்.

"நீதான் இங்கே திருட வந்திருக்கிற புது மாமாவா? ..உன்னைப் பாக்கக் கூடாதுன்னு அம்மா அறையிலே போட்டு மூடி வச்சிருந்தா... அம்மா கூடத்துலே படுத்துத் தூங்கிண்டிருக்கறச்சே நான் மெதுவா வந்துட்டேன். எனக்கு மிட்டாய் வாங்கித் தரயா? திருடிண்டு வந்துடு ..அந்தப் பொட்டிக் கடையிலே நெறைய இருக்கு ."

அவன் சிரித்தான் அந்தக் குழந்தையின் கன்னத்தைத் தொட்ட பொழுது அவனுக்கு அழுகை வந்தது. அவசர அவசரமாக உடம்பைத் துடைத்துக் கொண்டு இடுப்பில் கட்டிய துண்டோடு பெட்டிக் கடைக்குப் புறப்பட்டான.

அவன் போகும்போது அவனது இடுப்புத் துண்டைப் பிடித்து இழுத்து ரகசியமாகச் சொலலிற்று, குழந்தை: "அம்மா பாத்தா அடிப்பா.. சுருக்கபோய் அவனுக்குத் தெரியாம மிட்டாயை எடுத்துண்டு ஓடி வந்துடு! நான உங்காத்திலே ஒளிஞ்சிண்டிருக்கேன்..."

அவனும் ஒரு குழந்தை மாதிரியே தலையை ஆட்டிவிட்டுக் கடைக்கு ஓடினான்.

ஒரு நொடியிலே ஓடிப் போய், கை கொள்ளாமல சாக்லெட்டை மடியில் கட்டிக்கொண்டு அவன் வந்தான்.

திருடன் என்கிற தனது ரகசியத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஒரு துணை கிடைத்துவிட்ட சந்தோஷம் போலும் அவனுக்கு! 'இது உன் வீடு' என்ற உரிமையை இந்தச் சமூகமே அந்தக் குழந்தை உருவில் வந்து தந்துவிட்ட ஒரு குதூகலம் அவனுக்கு

அந்த மகிழ்ச்சியில ஓடி வந்த அவன், வீட்டுக்குள் குழந்தையைக் காணுமல் ஒரு நிமிஷம் திகைத்தான். 'யாராவது வந்து அடித்து

இழுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்களோ?' என்ற நினைப்பில் அவன் நெஞ்சு துணுக்குற்றது.

"பாப்பா...பாப்பா..." என்று ஏக்கத்தோடு இரண்டு முறை அழைத்தான்.

'உஸ்' என்று உதட்டின் மீது ஆள்காட்டி விரலைப் பதித்து ஓசை எழுப்பியவாறு கதவுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து, காத்துக் கொண்டிருந்த குழந்தை வெளியே வந்தது.

"இங்கேதான் இருக்கேன்...வேற யாரோ வந்துட்டாளாக்கும்னு நினைச்சு பயந்துட்டேன், உக்காச்சிக்கோ" என்று அவனை இழுத்து உட்கார வைத்துத் தானும் உட்கார்ந்து கொண்டது குழந்தை.

குழந்தையின் கை நிறைய வழிந்து, தரை யெல்லாம் சிதறும்படி அவன் சாக்லெட்டை நிரப்பினான்.

"எல்லாம் எனக்கே எனக்கா?"

"ம்......"

இரண்டு மூன்று சாக்லெட்டுகளை ஒரே சமயத்தில் பிரித்து வாயில் திணித்துக் கொண்ட குழந்தையின் உதடுகளில் இனிப்பின் சாறு வழிந்தது.

"இந்தா! உனக்கும் ஒண்ணு" என்று ரொம்ப தாராளமாக ஒரு சாக்லெட்டை அவனுக்கும் தந்தபோது—

"ராஜி......ராஜி" என்ற குரல் கேட்டதும் குழந்தை உஷாராக எழுந்து நின்று கொண்டது.

"அம்மா தேடறா..." என்று அவனிடம் சொல்லி விட்டு "அம்மா! இங்கேதான் இருக்கேன்" என்று உரத்துக் கூவினாள் குழந்தை.

"எங்கேடி இருக்கே?"

"இங்கேதான்...திருட வந்திருக்காளே புது மாமா! அவாத்திலே இருக்கேன்."

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது சாக்லெட்டை அள்ளிக் குழந்தை கையிலே கொடுத்து, "அம்மா அடிப்பாங்க இப்போ போயிட்டு அப்புறமா வா" என்று கூறினான் அவன்.

"பிட்டாயெ எடுத்துண்டு போறதான் அடிபபா...இதோ! மாடத்திலே எல்லாத்தையும் எடுத்து வச்சுடு. நான் அப்புறமா வந்து எடுத்துக்கறேன். வேற யாருக்கும் குடுக்காதே. ரமேஷுக்குக் கூட .."

குழந்தை போன சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் வேப்ப மரத்தில் கட்டி உலரப் போட்டிருந்த துணிகளை எடுத்து உடுத்திக் கொண்டு அவன் சாப்பிடுவதற்காக வெளியே போனான்.

மத்தியானம் இரண்டு மணிக்கு சாப்பிட்டுவிட்டு வந்த அவன் வாசற்கதவை விரியத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு தலைமாட்டில் சாவிக்கொத்து, கத்தி, பிடிக்கட்டு, பணம் நிறைந்த தோல் வார்ப் பெல்ட்டு முதலியவற்றை வைத்து விட்டுச் சற்று நேரம் படுத்து உறங்கினான்.

நான்கு மணி சுமாருக்கு யாரோ தன்னை ஒரு குச்சியினால் தட்டி எழுப்புவதை உணர்ந்து, சிவந்த விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தான். எதிரே போலீஸ்காரன் நிற்பதைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று வணங்கினான்.

குழாயடிக்கு நேரே குஞ்சு மணி, கோனார், சீதம்மாள் ஆகியவர்கள் தலைமையில் ஒரு கூட்டமே நின்று கொண்டிருந்தது

போலீஸ்காரரை வணங்கிய பின் தன்னுடைய பெல்ட்டின் பர்ஸி லிருந்து அந்த ரசீதை எடுத்து நீட்டினான் அவன்.

"தெரியும்டா... பொல்லாத ரசீது.. ஐம்பது ரூபாக் காசைக் கொடுத்து அட்வான்ஸ் கட்டினால் போதுமா? உடனே யோக்கியனா யிடுவயா, நீ? மரியாதையா இன்னைக்கே இந்த இடத்தைக் காலி பண்ணணும். என்ன? நாளைக்கும் நீ இங்கே இருக்கறதா சேதி வந்ததோ, தொலைச்சுப்பிடுவேன், தொலைச்சு...என்னைககிடா நீ ரிலீஸானே?" என்று மிரட்டினான் போலீஸ்காரன்.

"முந்தா நாளுங்க, எஜமான்" என்று கையைக் கட்டிக்கொண்டு, பணிவாகப் பதில் சொன்ன அவனது கண்கள் கலங்கி இருநதன.

அப்போது தெரு வழியே வண்டியில் போய்க் கொண்டிருந்த அந்தக் காலனியின் சொந்தக்காரர் சோமசுந்தரம் முதலியார், இங்கு கூடி இருக்கும் கூட்டத்தைப் பார்த்து, வண்டியை நிறுத்தச் சொன்னார்.

முதலியாரைக் கண்டதும் குஞ்சுமணி ஓடோடி வந்தார்.

"உங்களுக்கே நன்னா இருக்கா? நாலு குடித்தனம் இருக்கற எடத்துலே ஊரறிஞ்ச திருடனைக் கொண்டு வந்து குடி வைக்கலாமா?"

'வாக்கிங் ஸ்டிக்'கைத் தரையில் ஊன்றி, எங்கோ பார்த்தவாறு மீசையைத் தடவிக் கொண்டு நின்றார் முதலியார்.

"அட அசடே! அவனைப் பத்தி அவருக்கென்னடா தெரியும்? திருடன்னு தெரிஞ்சிருந்தா வீடு குடுப்பாரா? அதான் போலீஸ்காரன வந்து இப்பவே காலி பணணணும்னு சொலலிட்டானே. அதோட விடு...அவர் கிட்டே என்னத்துக்கு புகார் பண்ணிண்டிருக்கே?" என்று குஞ்சுமணியைச் சீதம்மாள் அடக்கினாள்.

முதலியாருக்குக் கண்கள் சிவந்தன. அந்தக் கடைசி வீட்டை நோக்கி அவர் வேகமாய் நடந்தார். அவர் வருவதைக் கண்ட போலீஸ்காரன் வாசற்படியிலேயே அவரை எதிர் கொண்டழைத்து சலாம் செய்தான்.

"இங்கே உனக்கு என்ன வேலை?" என்று போலீஸ்காரனைப் பார்த்து உறுமினர் முதலியார்.

"இவன் ஒரு கேடி, ஸார். ஸ்டேஷனுக்கு வந்து புகார் கொடுத்திருந்தாங்க. அதனுலே காலி பண்ணும்படியா சொல்லிட்டுப் போறேன்."

முதலியார் அவனையும் போலீஸ்காரனையும் மற்றவர்களையும் ஒரு முறை பார்த்தார்.

"என்னுடைய 'டெனன்டை' காலி பண்ணச் சொல்றதுக்கு நீ யார்? மொதல்லே 'யூ கெட் அவுட்'!"

முதலியாரின் கோபத்தைக் கண்டதும் போலீஸ்காரன் நடு நடுங்கிப் போனுன்.

"எஸ், ஸார்" என்று இன்னொரு முறை சலாம் வைத்தான்.

"அதிகாரம் இருக்குன்னு அதைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யக் கூடாது. திருடினப்போ ஜெயிலுக்குப் போனுன்; அப்புறம் ஏன் வெளியிலே விட்டாங்க? திருடாதப்போ அவன் எங்கே போறது? அவன் திருடினு அப்போ வந்து பிடிச்சிக்கிட்டுப் போ" என்று கூறிப் போலீஸ்காரனை முதலியார் வெளியே அனுப்பி வைத்தார்.

"ஓய், குஞ்சுமணி! இங்கே வாரும். உம்ம மாதிரிதான் இவனும் எனக்கு ஒரு குடித்தனக்காரன். எனக்கு வேண்டியது வாடகை. அதை நீர் திருடிக் குடுக்கறீரா, சூதாடிக் குடுக்கறீராங்கறதைப் பத்தி எனக்கு அக்கறை இல்லே. அதே மாதிரிதான் அவனைப் பத்தியும் எனக்குக் கவலை இல்லே; நீர் ஜெயிலுக்குப் போன ஒரு திருடனைக் கண்டு பயப்படறீர்; நான் ஜெயிலுக்குப் போகாத பல திருடன்களைப் பாத்துக்கிட்டிருக்கேன். அவன் இங்கேதான் இருப்பான். சும்மாக் கெடந்து அலட்டிக்காதீர்" என்று குஞ்சுமணியிடம் சொல்லி விட்டுக் கோனுரின் பக்கம் திரும்பினுர்.

"என்ன கோனுரே...நீயும்கூட சேர்ந்துகிட்டு யோக்கியன் மாதிரிப் பேசிறியா?..நாலு வருஷத்துக்கு முன்னே பால்லே தண்ணி கலந்ததுக்கு நீ பைன் கட்டின ஆளுதானே?..." என்று கேட்டபோது கோனுர் தலையைச் சொறிந்தான்.

கடைசியாகத் தனது புதுக் குடித்தனக்காரனிடத்தில் முதலியார் சொன்னுர்:

"இந்தாப்பா...உன் கிட்டே நான் கை நீட்டி ரெண்டு மாச அட்வான்ஸ் வாங்கி இருக்கேன். கை எழுத்துப் போட்டு ரசீது கொடுத்திருக்கேன். யாராவது வந்து உன்னை மிரட்டினு எங்கிட்டே சொல்லு. நான் பாத்துக்கறேன்..." என்று கூறிவிட்டு வண்டியை நோக்கி நடந்தார் முதலியார்.

அன்று நள்ளிரவு வரை அவன் அங்கேயே இருந்தான். அவன் எப்போது வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே போனுன் என்று எவருக்கும் தெரியாது.

காலையில் பால் கறக்க வந்த கோனுர் அவன் உள்ளே இருக்கிருன் என்ற பயத்துடனேயே பால் கறந்தான்.

குஞ்சுமணி, இன்றைக்கும் அந்தத் திருட்டுப் பயலின் முகத்தில் விழித்துவிடக் கூடாதே என்ற அச்சத்தோடு ஜன்னலைத் திறந்து பசுவைத் தரிசனம் செய்தார்.

குழாயடிக்குத் தண்ணீர் பிடிக்க வந்த பெண்கள் மட்டும், அந்த வீடு பூட்டிக் கிடப்பதைக் கண்டு தைரியமாக, அவனைப் பற்றியும் முதலியாரைப் பற்றியும் விமரிசனம் செய்து பேசிக் கொண்டார்கள். சீதம்மாளின் குரலே அதில் மிகவும் எடுப்பாகக் கேட்டது.

அந்த வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது என்பதை அறிந்த கோனுரும், குஞ்சுமணியும், நேற்று இரவு அடித்த கொள்ளையோடு அவன் திரும்பி வரும் கோலத்தைப் பார்க்கக் காத்திருந்தார்கள்.

மத்தியானமாயிற்று; மாலையாயிற்று. மறுநாளும் ஆயிற்று...

இரண்டு நாட்களாக அவன் வராததைக் கண்டு, கோனுரும் குஞ்சுமணியும், அவன் திருடப்போன இடத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடுமென்று மிகுந்த சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்த நான்கு வயதுக் குழந்தை மட்டும் ஒருநாள் மத்தியானம் அந்தப் பூட்டி இருக்கும் வீட்டுத் திண்ணைமீது ஏறி, திறந்திருக்கும் ஜன்னல் வழியே உள்ளே பார்த்தது.

மாடம் நிறைய இருந்த சாக்லெட்டுகளைக் கலங்குகிற கண்களோடு பார்த்தது.

"ஏ, மிட்டாய் மாமா! நீ வரவே மாட்டியா?" என்று கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு தனிமையில் அழுதது குழந்தை.

12. சிலுவை

டிரங்க் ரோடில் பேரிரைச்சலோடு அந்தப் பஸ் போய்க் கொண்டிருந்தது. தனக்கு நேர் எதிரில் மூன்று வரிசைகளுக்கு அப்பால் நான்காவது வரிசையில் சன்னலோரமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த வாலிபனின் பக்கம் தன் பார்வை திரும்பக் கூடாது என்ற சித்த உறுதியுடன், ஓடுகின்ற பஸ்ஸின் சன்னல் வழியாக, சாலையோரக் காட்சிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளம் கன்னிகா ஸ்திரீயின் பார்வையில் அந்தக் காட்சி பட்டது.

தலையில் புல்லுக் கட்டு; இடுப்பிலிருக்கும் கைக்குழந்தை அந்த விவசாயப் பெண்ணின் திறந்த மார்பில் முகம் புதைத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. தாயிடம் பால் குடித்துக்கொண்டே தூங்கிப்போயிருக்கும் சாய்ந்து வீசும் மாலைவெயில் கண்ணில படாதவாறு ஒரு கையால் குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கையை நெற்றிக்கு நேரே பிடித்து, சாலையில் ஓடிவரும் பஸ்ஸைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளை பஸ் கடந்த பின்தான் இந்தக் கன்னிகா ஸ்திரீ பார்க்க முடிந்தது. அந்த இரண்டு கன்னிகா ஸ்திரீகளுமே பஸ் போகிற பக்கம் அல்லாமல் பின் புறம் நோக்கி உட்கார்ந்திருந்தனர்.

அந்த விவசாயப் பெண், குழந்தையோடு நின்றிருந்த அந்தக் காட்சி, இந்த இளம் கன்னிகா ஸ்திரீக்கு என்ன சுகத்தைத் தந்ததோ—முகத்தில் ஒரு புதிய ஒளி வீச, சன்னலுக்கு வெளியே கொஞ்சம் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள். நீலநிறத் தலையணி வஸ்திரம் கன்னத்தில் படபடத்தது; தன்னை இவள் பார்ப்பதை அறிந்த விவசாயப் பெண் புன்னகை பூத்தாள். இவளும் பதிலுக்குத் தலை அசைத்தாள்...

'கருவிலாக் கருத்தரித்துக்
கன்னித் தாயாகி
உருவிலானை மனித உருவினில்
உலகுக் களித்த......'

அவள் உதடுகள் முணுமுணுத்தன. மனசில், அந்த விவசாயப் பெண்ணின் தோற்றம், தங்கள் மடத்து வாயிலில் கையில் தெய்வ

குமாரனை அரவணைத்து நிற்கும் புனிதமேரிச் சிலைபோல் பதிந்தது பார்வையில் அந்த விவசாயப் பெண்ணின் உருவம் மறைய மறைய, பார்வை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பஸ்ஸின் போக்கில் திரும்பி மீண்டும் நான்காவது வரிசையில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த வாலிபனின் முகத்தில் வந்து நின்றது.

அவன் அவளையே—அந்தக் கன்னிகா ஸ்திரீயின் வட்ட வடிவமாய், நீலமும் கறுப்பும் கலந்த அங்கிக்கு வெளியே தெரியும் முகத்தை மட்டுமே—பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளுக்கு உடம்பு சிலிர்த்தது. கண்கள் படபடத்தன. சடக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள்.

''ஏன்? அவன் அழகாகத்தானே இருக்கிறான்! அழகு இருந்தால்? ...அதுதான் பாபம். பாபத்தின் விளைவு—பாப மூட்டைதான்! மனித உரு உலகில் பிறப்பதே—பிறவியே—பாவத்தின் பலன்தானே? விலக்கப்பட்ட கனியை விரும்பித் தின்னுமலிருந்தால்... ஆதாம் ஏவாளின் சந்ததி ஏது? ஆதாமும் ஏவாளும் பிதாவால் புனிதமாகப் படைக்கப் பட்டனர்.

''ஆனால் அவர்கள்? விலக்கப்பட்ட கனியை உண்டதன் பலனாய்ப் பாபிகளானார்கள். அவர்களது பாபத்தின் விளைவாய், இந்த மனிதர்கள் அனைவரும்—நானும், என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே ...யாரோ பெற்றெடுத்து எங்கோ எறிந்துவிட்டுப்போன மூன்று நாள் வயதான அநாதைச் சிசுவான என்னை எடுத்து மடத்தில் சேர்த்து வளர்த்துத் தன்னைப்போல் ஒரு கிறிஸ்துவ கன்னிகா ஸ்திரீயாக்கிய என் தாய் இன்விலடாவும், சற்று நேரத்துக்கு முன்பார்த்த அந்தக் கிராமத்து ஏழைத் தாயும், அவள் கையிலிருந்த சிசுவும், அதோ என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றானே அந்த இளைஞன்—அவனும், பிறந்திருக்கிறார்கள். பாவிகள்... மனிதர்கள் பாவிகள்! விலக்கப்பட்ட விஷக்கனியில் புழுத்த புழுக்கள்! விஷப் புழுக்கள்! விரியன் பாம்புகள்!...

பஸ் கடகடத்து ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

அவள் கண்கள் மறுபடியும் பஸ்ஸிற்குள் திரும்பும்போது அந்த வாலிபன் மீது விழுந்து, உடனே விலகி மறுபுறம் திரும்பியபோது அவள் எதிரே அமர்ந்திருந்த ஒரு பெண்ணின் மடியில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு வயதுக் குழந்தையொன்று தன் அழகிய சிரிப்பால் அவள் நெஞ்சைக் குழைத்தது.

அவள் குழந்தையைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். குழந்தை அவளை நோக்கித் தாவியது தாயின் மடியைவிட்டு இறங்கி அவள் பக்கத்தி

லிருந்த கிழவி இன்விலடாவின் முழந்தாளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிழவியின் முகத்தைப் பார்த்தது. கிழவி இன்விலடா தன் கழுத்தி லிருந்து தொங்கும் மணிமாலையில் கோர்த்திருந்த சிறிய சிலுவை உருவத்தில் லயித்திருந்தாள்.

அவள் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட பழக்கத்தையே கைக்கொண் டவள் என்று பஸ்ஸில் ஏறியது முதல் அவளைக் கவனித்துக் கொண் டிருந்தவர்களுக்குத் தெரியும். கிட்டத் தட்ட இரண்டு மணி நேரமாய் அவள் அந்தச் சிலுவை உருவத்தில் குனிந்த பார்வையை மாற்றாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த வெள்ளிச் சிலுவையில் ஏசு உருவம் இருந்தது.

கிழவி குழந்தையின் மோவாயை நிமிர்த்திப் புன்முறுவலித்துக் கொஞ்சினாள். குழந்தை அவள் கையிலிருந்த சிலுவையைப் பிடித் திழுத்தது. சிலுவையைக் குழந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு, "ஸ்தோத்திரம் சொல், ஆண்டவனே!...ஸ்தோத்திரம் சொல்லு..." என்று இரண்டு கைகளையும் இணைத்துக் கும்பிடக் கற்றுக் கொடுத் தாள்.

குழந்தை கும்பிட்டவாறு இளம் கன்னிகா ஸ்திரீயின் பக்கம் திரும்பி, கன்னங்கள் குழியச் சிரித்துக் கொண்டு தாவியது. அவள் குழந்தையைத் தூக்கி மார்புறத் தழுவிக் கொண்டாள். நெஞ்சில் என்னவோ சுரந்து பெருகி மூச்சை அடைப்பது போலிருந்தது. கண் கள் பனித்து அவளது இமைகளில் ஈரம் பாய்ந்தது.

கிழவி இன்விலடா மீண்டும் சிலுவை உருவத்தில் ஆழ்ந்தாள்.

"காதரின்! மணி என்ன?"—சிலுவையைப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டாள் இன்விலடா. அந்தக் குழந்தையின் ஸ்பாஞ்சு போன்ற கன்னத்தில் தன் கன்னத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அந்த இன்பத் தில் தன்னையே மறந்திருந்த அவள் காதுகளில் கிழவியின் குரல் விழ வில்லை.

"காதரின்! காதரின்!...தூங்குறியா? . குழந்தையைப் போட் டுட்டுப்போறே?...மணி என்ன?"

"ஆமா!...மணி, அஞ்சு" என்று கிழவியிடம் சொல்லி விட்டுக் குழந்தையை மடியைவிட்டுக் கீழே இறக்கி, "ஸ்தோத்திரம் சொல்லு, ஆண்டவனே!..." என்று கொஞ்சினாள் காதரீன். குழந்தை கும்பிட்டது. அவளும் கும்பிட்டாள். அவள் பார்வை மீண்டும் எப்படியோ எதிர்த்த நாலாவது வரிசையில் சன்னலோரத்தில் உட் கார்ந்திருக்கும் அந்த வாலிபன் மீது விழுந்தது...

இந்தத் தடவை, அவள் பார்வையை மாற்ருமல் அமைதியான விழிகள் அவனை நோக்கி நிலைத்திருக்க அவனில் லயித்துவிட்டாளா என்ன ?

அவனுக்கு இருபது வயசிருக்கும். நல்ல சிவப்பு நிறமும், உடல் வலிவும், கம்பீரமும் சாந்தமும் கூடிய தோற்றம். சன்னலோரத்தில் பஸ் போகும் திக்குநோக்கி அமர்ந்திருந்ததால் அவனது வெள்ளை ஷர்ட்டின் காலரோடு, அந்த நீல நிற சில்க் டையும் படபடத்துக் கழுத்தில் சுற்றியது ; கிராப் சிகை கலைந்து நெற்றியில் சுருண்ட கேசம் புரண்டது. அவள் தன்னையே பார்ப்பது கண்டு அவன் உதடுகள் லேசாக இடைவெளி காட்டின. அப்பொழுது அவனது தூய வெண் பற்களின் வசீகரம் அவளையும் பதிலுக்குப் புன்முறுவல் காட்டப் பணித்தது.

காதரீன் சிரித்தபொழுது தேவமகள் போலிருந்தாள். ' உயிர்களிட மெல்லாம் கருணை காட்டவேண்டும் மனிதர்களை யெல்லாம் நேசிக்க வேண்டும் ' என்ற பண்பினுல் ஏற்பட்ட தெய்வீகக் களை அவள் முகத்தில் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது.

' அவன்—அந்த மனிதன்—என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பான் ' என்று நினைத்தாள் காதரீன். ' ஓ !...அது என்ன பார்வை...'-- காதரீனின் முகம் சிவந்து உதடுகள் துடித்தன. அவளுக்கு அழுகை வந்தது. உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள். அவனும் கீழுதட்டை லேசாகக் கடித்துக்கொண்டான். காதரீனின் இமைகளின் ஓரத்தில் உருண்டு வந்த இரண்டு முத்துக்கள் யாருக்கும் தெரியாமல் அவளது தலையணியில் படிந்தன. அவன் மட்டும் அதைப் பார்த்துக் கொண் டிருந்தான்.

' அவன் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பான் ? இவள் ஏன் இப்படி ஆனுள் என்று நினைப்பானே ? உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தனது கடமையை நிறைவேற்ற முடியாது தவிக்கும் பேதை என்று நினைப்பானே ? பாபத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காம லிருக்கும் வல்லமையில்லாத கோழை என்று நினைப்பானே ?'— அவள் சட்டென்று முகத்தைத் திருப்பிக் கிழவி இன்விலடாவைப் பார்த்தாள். அவள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் நினைவே அற்றவள் போல் கையிலிருந்த சிலுவையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் லேசான புன்னகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. சில சமயங்களில் பிரார்த்திப்பது போல் உதடுகள் அசைந்து முனகிக் கொண்டிருந்தன.

காதரீனின் மனம் தன்னையும் தன் தாய் இன்விலடாவையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது :

'ஓ !...அவர்கள் எங்கே ! நான் எங்கே !...'

இந்தப் பதினெட்டு வயசிற்குள் தான் எத்தனை தடவை பாவ மன்னிப்புக்காகப் புனிதத் தந்தையிடம் மண்டியிட்டது உண்டு என்று எண்ணிப் பார்த்தாள் காதரீன்.

"அம்மா ?..."

"என்ன காதரீன்..."—சிலுவையில் முகம் குனிந்து கொண்டிருந்த இன்விலடா சுருக்கம் விழுந்த முகத்தை நிமிர்த்திக் காதரீனைப் பார்த்தாள்.

"அம்மா ! நீங்கள் 'கன்பெஷன்' செய்துகொண்டதுண்டோ ?..."

"உம் ; உண்டு மகளே ! நாமெல்லாம் பாவிகள்தானே ? ஆனால் நமது பாவங்களை மனம் திறந்து கர்த்தரிடம் கூறிவிட்டால் நாம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறோம். நமது பாவங்களையெல்லாம் கர்த்தர் சுமக்கிறார். அதனால்தானே நாம் இரவில் படுக்கச் செல்லுமுன் நமது அன்றாடப் பாவங்களைக் கடவுளிடம் ஒப்புவிக்கிறோம் ? அதன் மூலம் நமது ஆத்மா பரிசுத்தப்படுகிறது. அதற்குமேலும் நம் இதயத்தை நமது பாவங்கள் உறுத்திக் கொண்டிருப்பதால்தான் நாம் புனிதத் தந்தையிடம், அவர் செவிகொடுக்கும்போது நமது பாவங்களைக் கூறி மன்னிப்புப் பெறுகிறோம். நமது தந்தை நமக்காகக் கர்த்தரை ஜபிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட பாவங்களை நானும் செய்தது உண்டு..." என்று கிழவி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

காதரீனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 'இன்விலடாவும் ஒரு பிராயத்தில் தன்னைப்போல் இருந்திருக்கிறார்களோ ?' என்று வியந்தாள்.

"காதரீன் !...அப்போ எனக்கு உன் வயசு இருக்கும் ; நான் ஒரு கனவு கண்டேன்—எனக்குக் கல்யாணம் நடப்பதுபோல் ஒரு கனவு. என்ன பாவகரமான கனவு ! விழித்துக்கொண்டு இரவெல்லாம் அழுதேன். கனவு காணும்போது அந்தக் கல்யாணத்தில் நான் குதூகலமாக இருப்பதுபோல் இருந்தது. அதை நினைத்தே அழுதேன். ஒரு கன்னிகா ஸ்திரீ அப்படிக் கனவு காணலாமா ? மறுநாள் அந்தப் பாவத்திற்காகப் புனிதத் தந்தையிடம் மன்னிப்புப் பெற்றேன். அன்று பூராவும் தண்ணீர் குடிக்காமல் விரதம் இருந்து கடவுளை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தேன்."

கிழவி குரலைத் தாழ்த்திக் காதரீனிடத்தில் மெதுவாகப் பேசினாள் : "அப்புறம் ஒரு பெண்ணை வகுப்பில் அடித்து விட்டேன்...

கன்னத்தில் ஸ்கேலால் அடித்து, சிவப்புத் தழும்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அன்று பூராவும் அதை நினைத்து நினைத்து வருந்தினேன்? அதற்காகவும் ' கன்பெஷன் ' செய்து கொண்டேன். இந்தமாதிரி ஐந்தாறு தடவை. ''

' இவ்வளவுதானு? இவர்கள் செய்த பாவமெல்லாம் இவ்வளவு தானு? நம்பக்கூட முடியவில்லையே! ' என்று தவித்தாள் காதரீன்.

' ஒருவேளை எதையும் மறைக்கிருர்களோ?' என்ற சந்தேகம் கூட வந்தது. காதரீனின் சந்தேகத்துக்குப் பதில் சொல்வதுபோல் இன்விலடா கூறினுள் :

'' பாவத்தை மறைப்பதுதான் சைத்தானின் வேலை. பாவத்தை மனம் திறந்து கடவுளிடம் ஒப்புவிப்போம். கடவுளிடமிருந்து எதையும் நாம் மறைக்க முடியாது. ''

'' ஆமாம்; கடவுளிடமிருந்து நாம் எதையுமே மறைக்க முடியாது... '' என்று காதரீனும் தலையாட்டினுள். பிறகு தன் கைப் பையிலிருந்து ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துப் பிரித்துக்கொண்டு படிக்க ஆரம்பித்தாள் காதரீன். அவள் பார்வை ஒருமுறை சன்னல் பக்கம், நாலாவது வரிசையில்...

அவன அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்...

' ஓ! அது என்ன பார்வை! '—அவள் புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தாள் :

' ஒரு ஸ்திரியை இச்சையோடு பார்க்கிற எவனும் தன் இருதயத்தில அவளுடன் விபசாரஞ் செய்தவனுகிருன். உன் வலது கண் உனக்கு இடறல் உண்டாக்கினுல், அதைப் பிடுங்கி எறிந்து போடு; உன் சரீரம் முழுவதும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவதைப் பார்க்கிலும் உன் அவயவங்களில் ஒன்று கெட்டுப்போவது உனக்கு நலமாயிருக்கும்—'

காதரினுல் அதற்குமேல் படிக்க முடியவில்லை.—கண்களை மூடிக் கொண்டாள். புத்தகம் திறந்திருந்தது; கண்கள் மூடி இருந்தன...

' இதென்ன, பாப எண்ணங்கள்?' என்று மனம் புலம்பியது. இவன் ஏன் இன்னும் இறங்காமல உட்கார்ந்திருக்கின்ருன்? சாத்தானின் மறு உருவா? என்னைச் சோதிக்கிருனு? இவனைப்பற்றி எனக்கென்ன கவலை?...ஓ!...பிதாவே!'...

அவள் திடீரென்று உடலில் சிலுவைக் குறியிட்டுக் கொண்டு மனசிற்குள்ளாக ஜபிக்க ஆரம்பித்தாள் : ' பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே!.. எங்களைச் சோதனைக்குட்படப் பண்ணுமல் தீமையினின்றும் எங்களை இரட்சித்துக்கொள்ளும்... ஆமென்... '

ஆனாலும் என்ன? அவள் விழிகளைத் திறந்தபோது அவனையே அவளது பார்வை சந்தித்தது.

'மனிதன் பாபத்திலிருந்து தப்பவேமுடியாதா? ஆதாமுக்காகக் கடவுள் படைத்த சுவர்க்க நந்தவனமாகிய ஏதேன் தோட்டத்தில் சர்ப்பமும் விலக்கப்பட்ட விருட்சமும் எப்படி உண்டாயின? கடவுள் மனிதனையும் படைத்து, பாபத்தையும் ஏன் படைத்தார்?...பாபத்தில் இன்பமிருப்பது வெறும் பிரமையா? இன்பமே பாபமா?—உலகத்தில் கோடிக்கணக்கான மக்கள் நரகத்துக்குத்தான் போவார்களா? நான் மட்டும் ஏன் பாபங்களுக்காகப் பயப்படுகிறேன்? இதோ, இந்த அழகான வாலிபன் தன் உயிரையே கண்களில் தேக்கி என்னைப் பார்க்கிறானே!...மனிதர்கள் எல்லாம், பெண்கள் எல்லாம் உருவத்தில என்னைப்போல் தானே இருக்கிறார்கள்?...'

காதரின் தனக்கு நேரே இரண்டாவது வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்த அந்த இளந்தம்பதிகளைப் பார்த்தாள். அவள் கர்ப்பிணி. மயக்கத்தினாலோ, ஆசையினாலோ கண்களை மூடிக்கொண்டு கணவனின் தோள்மீது சாய்ந்திருந்தாள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தபோது காதரினின் உள்மனத்தில் சைத்தானின் குரல் போல் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது

'அவளுக்கும் எனக்கும் பேதம் இந்த உடையில்தானே? இந்தக் கோலத்தைப் பிய்த்தெறிந்துவிட்டு ஓடிப்போய் அந்த இளைஞனின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டால்?...'

'ஐயோ; பிதாவே' நான் அடுக்கடுக்காகப் பாபங்களைச் சிந்திக்கின்றேனே' என்னை ரட்சியும்...'

பஸ் நின்றது. பஸ் ஸ்டாண்டில ஒரே கூட்டம் அந்த இரைச்சலில் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருக்கும் தம்பதியின் பேச்சுக் குரலும் சங்கமித்தது. எலலோரும் இறங்கும வரை கிழவி இன்விடாவும் காதரினும் காத்திருநதார்கள். கடைசியாக இருவரும் கீழிறங்கினர்.

ஜட்கா வண்டிக்காரன் ஒருவன ஓடிவந்தான

"மடத்துக்குத்தானே அம்மா? வாங்க வாங்க" என்று வண்டிக்கருகே அழைத்துக்கொண்டு போனான

அப்பொழுது, மாலை மயங்கும் அந்தப் பொன்னொளியில் நீல நிற சூட்டும், வெள்ளை ஷர்ட்டும், நீல டையுமாகக கையில் ஒரு ஸூட் கேஸுடன் அவன்—அந்த இளைஞன், அழகன—சாத்தானின் தூதுவன் போன்று நின்றிருந்தான்.

காதரினுக்குக் காதோரம் குறுகுறுத்தது; புன்முறுவல் காட்டினாள். அவனும் சிரித்தான். அவர்களை நெருங்கி வந்து முதலில்

இன்விலடாவை நோக்கி, "ஸ்தோத்திரம் மதர்" என்று கை கூப்பினான்.

"ஸ்தோத்திரம் ஆண்டவனே!" என்று கிழவி கைகூப்பினாள்.

"ஸ்தோத்திரம்..." என்று காதரினை அவன் பார்க்கும் போது பதிலுக்கு வணங்கிய காதரினின் கைகள் நடுங்கின.

"ஸ்தோத்திரம்..." என்று கூறும்போது குரல் கம்மி அடைத்தது. கண்கள் நீரைப் பெருக்கின.

இவர்கள் இருவரும் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்ததும் அவன் தலைக்கு மேல் கைகளை உயர்த்தி ஆட்டிய வண்ணம் விடையளித்தான்; அவளும் மனம் திறந்து சிரித்தவாறு கைகளை ஆட்டினாள்... வண்டி விரைந்தது; அவன் உருவம் மறைந்தது. அவள் கைகள் துவண்டு விழுந்தன; நெஞ்சு விம்மியது.

"காதரின்! யாரது? எனக்குத் தெரியவில்லையே" என்றாள் இன்விலடா.

"ஹ்ஹோ..." என்று கைகளை நெரித்தவாறு ஒரு பொய்ச் சிரிப்புடன் காதரின் சொன்னாள்:

"அம்மா! முதலில் எனக்கும்கூடத் தெரியவில்லை. என் கிளாஸில் படிக்கிறாளே இஸபெல்—அவளோட அண்ணன்..."

"ஓ..."

'பிதாவே! என்னை ரட்சியும். எவ்வளவு பாபங்கள்! எவ்வளவு பாபங்கள்!...' என்று மனசில் முனகிக்கொண்டாலும் காதரினின் கண்கள் அவன் புன்னகை பூத்த முகத்தோடு கைகளை ஆட்டி விடை பெற்றுக்கொண்ட அந்தக் காட்சியையே கண்டு களித்துக் கொண்டிருந்தன...

'அவர் யாரோ? மறுபடியும் அவரைக் காணும் அந்தப் பாக்கியம் ...பாக்கியமா?...இல்லாவிட்டால் அந்தப் பாபம்—மறுபடியும் எனக்குக் கிட்டுமா?' என்று மனம் ஏங்கியது...

பாபம் செய்யக்கூடத் தனக்கு நியாயமில்லையே என்று நினைத்த பொழுது கண்கள் கலங்கின; தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டு அழுகை பீறிட்டது. அவள் அழ முடியுமா? அழக்கூட அவளுக்கேது நியாயம்?...

தலையணி காற்றில் பறந்து முகத்தில் விழுந்தது வசதியாய்ப் போயிற்று. அந்த நீலத் துணிக்குள் அவள் உடலும் மனமும் முகமும் பதைபதைத்து அழ, வண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கிழவி இன்விலடா கையிலிருக்கும் சிறிய சிலுவையில் ஆழ்ந்து மனசிற்குள் கர்த்தரை ஜபித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

2

அன்று இரவெல்லாம் காதரின் உறக்கமில்லாமல் படுக்கையில் கிடந்து தனது பாபங்களுக்காகக் கடவுளிடம் மன்ருடிக் கொண்டிருந்தாள்.

சில நேரங்களில் அந்த இளைஞனின் முகத்தை, புன்னகையை எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தாள்.

பிறகு அயர்ந்து உறங்கிப்போன பின் ஒரு கனவு கண்டாள்.

கனவில் ..

...ஒரு பெரிய சிலுவை, கிழவி இன்விலடா அதைத் தூக்கித் தோள்மீது சுமந்துகொண்டு நடக்கிருள். வெகு தூரம் நடந்தபின் இன்விலடாவின் உருவம் மாதாகோயில் மாதிரி மிகப் பெரிய ஆகிருதியாகிறது; தோள்மீது சுமந்து வந்த பிரம்மாண்டமான சிலுவை அவள் உள்ளங்கையில் இருக்கிறது. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே மெல்லிய புன்னகையோடு கர்த்தரை ஜபித்துக் கொண்டிருக்கிருள் இன்விலடா...

மாதாகோயில் மணி முழங்குகிறது. வானத்திலிருந்து புனித ஒளி பாய்ந்து வந்து இன்விலடாவின் மேனியைத் தழுவுகிறது...

மாதாகோயில் மணி முழங்கிக்கொண்டிருக்கிறது...

இன்னொரு பெரிய சிலுவை அதைச் சுமப்பதற்காகக் காதரின் வருகிருள். குனிந்து புரட்டுகிருள். சிலுவையை அசைக்கக்கூட அவளால் முடியவில்லை,...திணறுகிருள்...அவள் முதுகில் சவுக்காலடிப்பது போல் வேதனை...சிலுவையைப் புரட்ட முடியவில்லை...

அப்பொழுது தூரத்தில் ஒரு குரல் கேட்கிறது:

''காதரின் !.. என் அன்பே !...காதரின் !...''

திரும்பிப் பார்க்கிருள்; அந்த இளைஞன் ஓடி வருகிருன். காதரினும் சிலுவையை விட்டுவிட்டு அவனை நோக்கித் தாவி ஓடுகிருள். அவனது விரித்த கரங்களின் நடுவே வீழ்ந்து அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக்கொண்டு அழுகிருள். அவன் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தி அவளது உதடுகளில் முத்தமிடுகிருன்...

ஆ! அந்த முத்தம்!...

'இது பாபமா?...நான் பாபியாகவே இருக்க விரும்புகிறேன்...?' என்று அவனை இறுகத் தழுவிக் கொள்ளும்போது...

மாதாகோயில் மணி முழங்குகிறது...

விழிப்பு; கண்ணீர்; குற்றம் புரிந்த உணர்ச்சி!...

தலை குனிந்துகொண்டு எல்லோருடனும் சேர்ந்து முழந்தாளிட்டுக் கர்த்தரை ஜபிக்கும்போது...

ஐயோ! பாவம்...மனமாரக் கண்ணீர் வடிக்க முடிந்தது.

நெஞ்சில் கனக்கும் பாவச் சுமை கண்களின் வழியாகக் கண்ணீராய்க் கரைந்து வந்துவிடுமா?...

3

அன்று புனிதத் தந்தையிடம் பாப மன்னிப்புக்காகச் சென்றாள் காதரின்.

தூய அங்கி தரித்து, கண்களில் கருணையொளி தவழ, குழந்தை போல் புன்னகை காட்டி அழைக்கும் அவரது முகத்தைப் பார்த்து அருகில் நெருங்குவதற்குக் கூசிக் கூசிச் சென்றாள் காதரின்.

"Father!"

"மகளே!..."—அவர் அவளுக்குச் செவி சாய்த்தார்.

"நான் மகாபாபி!...பெரிய பாபம் செய்துவிட்டேன்!... நான் பாபி!..."

"பாபிகளைத்தான் கடவுள் ரட்சிப்பார் மகளே!...இயேசு 'நீதிமான்களை அல்ல—பாபிகளையே மனம் திரும்புவதற்காக அழைக்க வந்தேன்' என்றார்—என்று நீ படித்ததில்லையா?...உன் பாபங்களை உன் வாயாலேயே கூறி வருந்தினால் இரட்சிப்பு ஆயத்த மாயிருக்கிறது மகளே!..."

காதரின் அவர் காதுகளில் குனிந்து உடல் பதைக்க, கண்கள் கலங்கிக் கலங்கிக் கண்ணீர் பெருகக் கூறினாள். வார்த்தைகள் குழைந்தன; பாதிரியார் திகைத்தார்.

அவள், "father...நான் செய்த மகாபாபம், மன்னிக்க முடியாத பாபம்!...ஓ!...கன்னிகாஸ்திரீயாக நான் மாறிய பாபம்...ஓ! .."—அவள் விக்கி விக்கி அழுதாள். தன்னையே சிலுவையில் அறைந்ததுபோல் துடித்தாள்.

13. நான் என்ன செய்யட்டும் சொல்லுங்கோ

நாற்பது வருஷம் ஆச்சு...இந்தாத்துக்கு மாட்டுப்பொண்ணு வந்து ...கை நெறைய ஒரு கூடைச் சொப்பை வச்சுண்டு...அப்பா தூக்கிண்டு வந்து விட்டாளே...அப்போ அம்மா—அவர்தான் எங்க மாமியார் இருந்தார் ... மாமியாருக்கு மாமியாரா, அம்மாவுக்கு அம்மாவா...பெத்த தாய்க்கு மகளாயிருந்தது அஞ்சு வருஷ காலந்தானே !...மிச்ச காலத்துக்கும் மாமியாருக்கு மாட்டுப்பொண்தானே ...கூடத்துலே என்னை இறக்கி விட்டுட்டு மேல் துண்டாலே முகத்தை மூடிண்டு அப்பா என்னத்துக்கு அழுதார்னு இப்பவும் நேக்குப் புரியலே...இதோ இந்த முற்றத்துலே—அப்பவே அடத்துக்குக் குறைச்சலிலலே—அந்தச் செங்கல் தரையிலேதான் பம்பரம் விட்டாகணும்னு நாக்கைத் துருத்திக் கடிச்சுண்டு சொடுக்கிச் சொடுக்கிப் பம்பரம் விட்டுண்டு நிக்கருரே, இவர் நேக்கு 'ஆத்துக்காரர்'னு புரியறதுக்கே ரொம்ப நாளாச்சே...அதுக்காக 'நறுக நறுக்'ன்னு வந்து தலையிலே குட்டறதோ ?...'போடா'ன்னு ஒரு நாள் நன்னு வெசுட்டேன்...சமையலுள்ளே காரியமா இருந்த அவர், ஓடி வந்தார்; "ஐயையோ ... என்னடீது ? அவன் ... இவன்னு ... அவனை ?" "அவன் மட்டும் என்னைக் குட்டலாமோ ?"...அம்மாவுக்கு ஒரு பக்கம் சிரிப்பா வரது...என்னைக் கட்டி அணைச்சுண்டு எங்க உறவைப்பத்தி விளக்கிச் சொல்ருர்...ஆனால், எல்லாம் புரியும் காலம் வரச்சதானே புரியறது...நெனைச்சுப் பார்த்தா, எல்லாமே ஆச்சரியமா இருக்கு.. இவர் கிட்டே நேக்கு எப்படி இத்தனை பயம் வந்தது ! பயம்னு, அது சந்தோஷமான பயம...மரியாதையான பயம், பயம்கறதுகூடச் சரியிலலே...அது ஒரு பக்தின்னு தோணறது ...எப்படியோ வந்துடுத்தே...! ம் !... நாற்பது வருஷத்துக்கு மேலே ஆச்சு...

'இந்த மனுஷனைக் கட்டிண்டு நான் என்னத்தைக் கண்டேன். ஒரு அது உண்டா, ஒரு இது உண்டா?'ன்னு குளத்தங்கரைலேருந்து கோயில் பிராகாரம் வரைக்கும் அலுத்துண்டு அழுதுண்டு சில பேர்

அழிச்சாட்டியம் பண்ணிண்டு திரியருளே, அவாளெல்லாம் என்ன ஜன்மங்களோ அம்மா!

நேக்கு ஒரு குறையும் இல்லே...ஆமாம்...எந்தக் கோயிலிலே வந்து வேணுலும் நின்னு, ஈரத் துணியைக் கட்டிண்டு சொல்லுவேன்— எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லே...பாக்கறவா சொல்லுவா...நேக்கு குழந்தை இல்லேங்கறதைப் பெரிய குறையாச் சொல்லுவா...சொல்ரு ...நானே கேட்டிருக்கேன் எதுக்கு... பொய் சொல்லுவானேன்?... நேக்கும் அப்படி ஒரு குறை கொஞ்ச நாள் இருந்திருக்கு. அது எவ்வளவு அஞ்ஞானம்னு அப்பறமாத்தான் புரிஞ்சது...நேக்கே சொந்தமா ஒண்ணும் புரிஞ்சுடலே...அவர் புரிய வச்சார். அவராலே தான் அது முடியும். பேச ஆரம்பிச்சார்னு எங்கேருந்துதான் அந்தச் சூத்திரங்களெல்லாம் கையைக் கட்டிண்டு வந்து நிக்குமோ! சாஸ்திரங்களிலேருந்தும் வேதங்களிலேருந்தும் நிருபணங்கள் எடுத்துக் காட்டி...எப்பேர்ப்பட்ட சந்தேகங்களாலும் சரி, என்ன மாதிரியான அஞ்ஞானக் கவலேகளானுலும் சரி, அவரோட பேச்சினுலேயே அடிச்சு ஓட்டற சாமர்த்தியம்...அப்படி ஒரு வாக்கு பலம்...அப்படி ஒரு ஞானம...! அது அவருக்கு மட்டுந்தான் வரும். .ஏதோ, எங்க ஆத்துக்காரர்ங்கறத்துக்காக ஒரேயடியாப் புகழ்ந்துடறேன்னு நெனைச்சுக்காதேங்கோ...அவரைப் புகழற அளவுக்கு நேக்கு ஞானம் போருது. அப்பேர்ப்பட்ட வித்துவானுக்குச் சரியான நிரட்சரகுக்ஷி வந்து சகதர்மிணியா வாச்சிருக்கேன் பாருங்கோ. இதைப்பத்தி நானே ஒரு தடவை அவர் கிட்டே சொன்னேன். பெரிய பிரசங்கமே பண்ணிட்டார். அவருக்கு நான் சகதர்மிணியா இருக்கறது எவ்வளவு பாந்தம்கிறதைப் பத்தி, அவருக்கு அதுலே எவ்வளவு சந்தோஷம்ங்கிறதைப் பத்தி, அவர் என்கிட்டே சொன்னதெல்லாம் நான் எப்படிச் சொல்றது? அவருக்குச் சகதர்மிணியாக இருக்கறதுக்கு நேக்குத் தகுதி இருக்குங்கறது வாஸ்தவமாகவே இருக்கட்டுமே! அதனுலே அவரைப் புகழற தகுதி நேக்கு வந்துடுத்துன்னு அர்த்தமாயிடுமோ?

மகா வித்வான் ஸ்ரீமான்...னு சொன்னு இந்த ராஜதானி பூராத் தெரியும். இவரோட பிரக்கியாதி சென்னைப் பட்டணம் என்ன, காசி வரைக்கும் பரவி இருந்தது...

இவர்ட்டே படிச்சவாள், இந்தாத்துலே நேக்குக் கூடமாட வேலே செஞ்சவாள் எத்தனை பேர் கலெக்டராகவும் பெரிய பெரிய உத்தியோகத்திலேயும் இருக்கா தெரியுமோ?

நாமே பெத்து, நாமே வளத்து, நாயும் பூனையுமா நின்னுண்டிருந்தா தானு?

இதோ, இப்பவும் சங்கர மடத்துத் திண்ணையிலே, எதிரே வரிசையாக் குழந்தைகளை உட்காத்தி வச்சுண்டு அவர் வித்தியாப்பியாசம் பண்ணி வச்சுண்டிருக்கார் ... அவர் குரல் மட்டும் தனியா, ஒத்தையா, கனமா, நாபிலேருந்து கிளம்பி ஒலிக்கறதைக் கேக்கறச்சே, உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்கறது. அப்பறம் இந்த வாண்டுப் 'படை'களெல்லாம் கூடச் சேர்ந்துண்டு முழங்கறதே...அந்தக் குழந்தைகள் அத்தனை சிரத்தையோட, பக்தியோட மெல்லிசுக் குரலிலே அவர் மாதிரியே சொல்லணும்னு பிரயாசைப்பட்டு, அந்தக் கனம் இல்லாம அந்த ஸ்தாயியை மட்டும் எட்டறதுக்கு வயத்தை எக்கிண்டு, மார்மேலே கையையும் கட்டிண்டு, உச்சாடனம் பண்றளே...அது வந்து காதிலே விழறச்சே, வயத்தை என்னமோ செய்யறதே. அது பெத்தவளுக்கு மட்டுந்தான் வருமோ?

அவர்தான் சொல்வார்..."குழந்தையைப் பெத்துக்கறது ஒண்ணும் பெரிய காரியமில்லை; அதுக்கு வயத்தை அடைச்சு வளத்துடறதும் ஒண்ணும் பெரிய காரியமில்லை அறிவையும் ஒழுக்கத்தையும் தந்து அவனை ஞானஸ்தனாக்கறதுதான் பெரிய காரியம். நாமெல்லாம் சாதாரணக் குழந்தைகளைப் பெத்தவள்ங்கற பெயரைவிட இந்த மாதிரி ஞானஸ்தர்களை உற்பத்தி பண்ணினவாள்ங்கற பேருதான் சிரேஷ்டமானது..." இன்னும் என்னென்னமோ சொல்லுவார். நேக்கு எங்கே அதெல்லாம் திருப்பிச் சொல்ல வரது?...ஆனு, அது எவ்வளவு சத்தியம்னு மனசுக்குப் புரியறது

இவர்ட்டே படிச்சுட்டு இப்போ பட்டணத்துலே ஏதோ காலேஜிலே ஸம்ஸ்கிருத புரபசரா இருக்கானே சீமாச்சு...இப்போ பண்டித ஸ்ரீனிவாஸ ஸாஸ்திரிகள்னு பேராம்...கேக்கறச்சே என்னமா மனசுக்குக் குளிர்ச்சியா இருக்கு!...பெத்தாத்தான் வருமோ?...பெத்தவள் இங்கேதான் இருக்காள்..தன் பிள்ளை தன்னைச் சரியாகக் கவனிக்கலேன்னு காலத்துக்கும் சபிச்சிண்டு...

ஒன்னொண்ணும் அவர் சொல்றச்சே, என்னமோ சமத்காரமா தர்க்கம் பண்ணிச் சாதிக்கற மாதிரித் தோணும். திடீர்னு, 'அன்னிக்கே அவர் எவ்வளவு சரியாச் சொன்னர்!'னு நெனச்சு நெனச்சு ஆச்சர்யப் படற மாதிரி ஒன்னொண்ணும் நடக்கும்.

அன்னிக்குக் கோயிலுக்குப் போயிட்டு வரச்சே சீமாச்சுவோட அம்மா, ஒரு நாழி நிறுத்தி வச்சு, அந்தச் சீமாச்சு இவாளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமே, மாமியார் வீடே கதின்னு போய்ட்டதை

யும், அவனை வளக்கறதுக்கும் படிக்க வைக்கறதுக்கும் அவள் பட்ட கஷ்டத்தை யெல்லாம் கொஞ்சங்கூட நன்றியில்லாமல் அவன் மறந்துட்டதையும் சொல்லிப் புலம்பிண்டு, அழுதுண்டு, அவனைச் சபிச்சாளே—அப்போ நேக்குத் தோணித்து...இப்படிப் பெக்கவும் வேண்டாம், இப்படிச் சபிக்கவும் வேண்டாம்னு...ஏதோ அவள் மனசு சமாதானத்துக்காக நானும் தலையைத் தலையை ஆட்டிண்டிருந்தேனே ஒழிய, நேக்குப் புரிஞ்சது: இந்தக் கிழவி பொறுமையாலே கிடந்து எரிஞ்சுண்டிருக்காள்னு...கிழவிக்கு இங்கே ஒரு குறைச்சலும் இல்லே...நன்னா சௌக்கியமாத்தான் இருக்காள்... இருந்தாலும் தான் பெத்த பிள்ளையினாலெ மத்தவா இன்னும் சுகப் பட்டுடுவாளோங்கற ஆத்திரம, கிழவி மனசை அலக்கழிக்கிறது... 'பாத்யதை கொண்டாடறவாளாலே எப்படிப் பாசம் கொண்டாட முடியறதே இல்லே'ன்னு—

எல்லாம் இவர் சொல்லித்தான் நேக்கும புரியறது...இல்லேன்னா இந்தக் கிழவியோட சேந்துண்டு நானும சீமாச்சுவை ஒரு பாட்டம் பாடிட்டுத்தானே வந்திருப்பேன்

இவர் எல்லாத்தையும் எப்படித்தான் கரரா, தீர்க்கமா அலசி அலசிப் பாத்துடறுரோ ! தனக்கு அதனாலே நஷ்டமா—லாபமான்னு கூட யோசிக்க மாட்டார். எத்தனை பேர் அதை ஒத்துக்கரு, எத்தனை பேர் ஒத்துக்கலேங்கறதெபபத்தியும் கவலைப்பட மாட்டார். அவரோட சாஸ்திரத்துக்கு, தர்க்கத்துக்கு ஒத்து வராத ஒரு காரியத்தை லோகமே அவர் மேலே திணிச்சாலும, 'தூ'னு தள்ளி எறிஞ்சுடுவார்...அப்படி அதைத தூர எறிஞ்சது எவ்வளவு நியாயம்னு, லோகத்தையே இழுத்து வச்சுண்டு வாதம் பண்ணவும் தயாரா இருப்பார். நானும் இத்தனை காலமா பாத்துண்டிருக்கேனே... ஒத்தராவது, 'அதென்னமோ, நீங்க சொல்றது சரியில்லே ஸ்வாமி'னு சொல்லிண்டு போனதில்லே அப்படிச் சொல்லிண்டு வருவா.

அவாளோடெல்லாம் திண்ணையிலெ உக்காந்து இவர் பேசிண்டிருக்கறச்சே, நான் அவர் முதுகுக்குப் பின்னாலே அறையிலே உட்கார்ந்து கேட்டுண்டிருப்பேன். அவர் பேசறதிலே ரொம்ப விஷயங்கள் எனக்குப் புரியறதே இல்லே அவர் என்னமா இங்கிலீஷ் பேசறுர் ! நேக்குத் தெரிஞ்சு இருபது வயசுக்கு மேலே இவர் இங்கிலீஷ் படிச்சார். ஒத்தருக்கு ஸம்ஸ்கிருத பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துண்டு—அவருக்கு இவரைவிட வயசு கொஞ்சம் அதிகமாகவே இருக்கும்—அவர் கிட்டே இவர் இங்கிலீஷ் கத்துண்டார்.

இங்கேருந்து கும்பகோணத்துக்குப் போயிப் போயி என்னென்னமோ பரிட்சை யெல்லாம் எழுதினார்.

இப்போ, இவர் எழுதின புஸ்தகங்களை அங்கெல்லாம் படிக்கற வாளுக்குப் பாடமா வெச்சிருக்காளாம்.

பத்து வருஷத்துக்கு முன்னே காசியிலெ ஏதோ மகாநாடுனு இவர் போறச்சே, நானும் கூடப் போனேன். இவருக்கு என்னென்னமோ பட்டம் எல்லாம் குடுத்தா... நேக்கு ரொம்பப் பெருமையா இருந்தது. நான் வெள்ளிக்குடத்து நிறைய கங்கா தீர்த்தம் எடுத்துண்டு வந்து, ஊர்லே இருக்கிறவாளுக்கெல்லாம் குடுத்தேன். நேக்கென்ன குறைச்சல்?

அப்போதான் காசிலேருந்து திரும்பி வரச்சே சென்னைப் பட்டணத்துலே சீமாச்சு ஆத்திலே தங்கினோம். பட்டணத்துப் பெரிய ரயிலடிக்கு, சீமாச்சு மோட்டார் காரோட வந்திருந்தான். ரயிலடியிலேயே எங்களை நிறுத்தி வச்சு சாஷ்டாங்கமா நமஸ்காரம் பண்ணினான். சமுத்திரக்கரையை எல்லாம் சுத்திக் காட்டினான். சென்னைப் பட்டணத்துலெ மோட்டார் கார் இல்லாமெ ஒன்றும் முடியாதாம்! அப்பவும் முன்னே மாதிரியே இவர் கிட்டே வந்து கையைக் கட்டிண்டு நின்னுண்டு ஏதேதோ சந்தேகமெல்லாம் கேட்டுண்டான். ஆனால் அவன் காலேஜுக்குப் போறச்சே அவனைப் பாக்கறதுக்கு நேக்கே பயமாயிருந்தது. துரை மாதிரி என்னென்னதையோ மாட்டிண்டிருக்கான். இவர் என்னடான்னு அதைப் பார்த்துட்டு 'ஓ'ன்னு சிரிக்கிறார்.

அதுக்கு அப்புறந்தான் ஒரு நாள் இந்தாத்துக்கு முன்னாடி பெரிய கார் வந்து நின்னது. யார் யாரோ பெரிய மனுஷாள் — சீமாச்சு பரப்பா இருக்காளே அந்தக் காலேஜைச் சேர்ந்தவாளாம் — எல்லாம் வந்து, இந்தாத்துத் திண்ணையிலேதான் உட்கார்ந்துண்டா... சீமாச்சு மட்டும் சொந்தமா அந்தக் காரை ஓட்டிண்டு வந்துட்டான். நான் அவன்கிட்டே "அடிக்கடி ஒரு நடை வந்து தாயாரைப் பார்த்துட்டுப் போகப்படாதோ?"ன்னு கேட்டேன்... "எனக்கெங்கே முடியறது... எனமேறுட வந்து நின்னு கூப்பிட்டாலும் வரமாட்டேங்கறேளே"ன்னு சொல்லி வருத்தப்பட்டுண்டான். அப்புறமா அவன் வந்திருக்கிற காரியத்தைச் சொன்னான்:

அவன் வேலை பாக்கற காலேஜிலே இவரை ஏதோ பெரிய உத்தியோகத்துலே வச்சுக்கறதுக்குத் தவம் கெடக்கறாளாம். ஆனால், இவரைக் கேக்கறதுக்குப் பயப்படறாளாம். 'நான் கேட்டு அவரைச் சம்மதிக்க வெக்கறேன்'னு தைரியம் குடுத்து இவன்

அழைச்சிண்டு வந்திருக்காளும்... இன்னும் என்னென்னமோ சொன்னுன்...நேக்குக்கூட ரொம்ப ஆசையாத்தான் இருந்தது.

இவர் வந்ததும், எல்லாரும் திண்ணையிலே உக்காந்துண்டு பேசிளு, பேசிளு, அப்பிடிப் பேசிளு. நான் அறைக்குள்ளே உக்காந்து கேட்டுண்டே இருந்தேன். நேக்கு அவர் பேசினது ஒண்ணும் புரியலே. ஆனல், ஒண்ணு புரிஞ்சது...அவா ஜம்பம் இவர்கிட்டே சாயலேன்னு...

கடைசிலே, அன்னிக்கு அவாள்ளாம் போனப்பறம் நானே கேட்டுட்டேன் :

"உங்களுக்கு இந்த உத்தியோகத்தெ ஒத்துண்டா என்ன? அங்கே படிக்கிறவாளும் மாணவர்கள்தானே? அங்கே சொல்லிக் கொடுத்தாலும் இதே பாடம்தானே?...உங்களுக்கு என்ன இப்படி ஒரு பிடிவாதம்? பாவம்! சீமாச்சு ரொம்ப ஆசை ஆசையா நம்பிக்கையோட வந்தான்!"—நான் சொன்னதெக் கேட்டு அவர் சிரிச்சார்.

இவருக்கு இது ஒண்ணு, உடம்போடயே பொறந்தது அந்தச் சிரிப்பு. அதுவும் இந்தச் சிரிப்பு இருக்கே என்கிட்டே மாத்திரம்தான்.

சிரிச்சுண்டே சொன்னுர் :

"சீமாச்சு கட்டிண்டு திரியருனே அந்த மாதிரி என்னே வேஷம் கட்டிப் பாக்கணும்னு நோக்கு ஆசையா இருக்காக்கும்...வித்தியாப் பியாசம் பண்ணி வெக்கறதுக்கு கூலி வாங்கப்படாதுங்கறது உனக்குத் தெரியாதா? ஆசிரியனுக்குக் கூலி கொடுத்துட்டப்பறம் மாணுக்கனுக்கு அவர்கிட்டே என்ன மரியாதை இருக்கும்; எப்படி மரியாதை இருக்கும்? இவன்தான் கூலி வாங்கறவன் ஆயிடருனே... 'கூலி பத்தாது'ன்னு கொடி பிடிச்சிண்டு கோஷம போட்டுண்டு—என்னெக் கொடி பிடிக்கவும் கோஷம் போடவும் கூப்பிட மாட்டான்ளுலும்—அந்தக் கும்பலுக்குத் 'தலைவரா வாங்கோ'ம்பா...எனக்கு இதெல்லாம் ஆகற காரியமா? நீயே சொல்லு"ன்னுர்.

நான் என்னத்தைச் சொல்றது?...பேசாம அவர் பேசிண்டிருந்ததெ வாயை மூடிண்டு கேட்டுண்டு இருந்தேன்.

இவர் உடம்பிலே ஒரு சட்டையெப் போட்டுண்டு நிக்கற மாதிரி நெனச்சுப் பாக்கறப்பவே நேக்குச் சிரிப்புச் சிரிப்பா வரது? அந்த நெனைப்பே ஒரு பாந்தமில்லாம இருக்கே...நானும் அவரோட சிரிச்சுட்டு, அந்த விஷயத்தை அதோட விட்டுட்டேன்.

அவரைப் பத்தி இவ்வளவு தெரிஞ்சிருந்தும் நான் போயி அவரைக் கேட்டதை நெனச்சுத்தான் வெட்கப்பட்டேன். ஆனலும் இந்த

நாற்பது வருஷத்தில் நான் அசடாவேதான் இருக்கேன். .புதுசு புதுசா ஏதாவது அசட்டுத்தனம் பண்ணவேண்டியது, அவர் சிரிக்க வேண்டியது—இப்படியே ஒரு ஜன்மமாயிட்டேன்.

ஒரு பத்து நாளைக்கி முன்னே பாருங்கோ...இப்படித்தான்—இவர்ட்டே படிக்கிற பையன் ஒருத்தன்...ஏதோ ஒரு சீட்டை எடுத்துண்டு வந்து, "மாமி மாமி...இது கெவர்மண்ட் நடத்தற" பரிசுச் சீட்டோ, அதிர்ஷ்டச் சீட்டோ...என்னமோ சொல்லி "ஒரு ருபாதான் வாங்கிக்கோங்கோ...கெடைக்கறதே கஷ்டம... உங்களுக்காகச் சேத்து நான் வாங்கிண்டு வந்தேன்"னு தந்தான். . நானும் அதெப்பத்தி ஒண்ணும் பிரமாதமா நெனச்சுக்காமெ, ஏதோ கொழந்தை நம்மை நெனச்சுண்டு அக்கறையோட வாங்கிண்டு வந்திருக்கான்னு ஒரு ருபாயைக் கொடுத்து வாங்கிட்டேன்

அந்தக் கொழநதெ அதெப்பத்தி பெரிய பிரசங்கமே பண்ணினான் ...எத்தனையோ பேர் அதிலே பிரைஸ் வந்து லட்சாதிபதியா ஆயிட்டாளாம்...ஏழைகளுகளுக்குத்தான் அதுவும் விழறதாம்.. இன்னும் என்னென்னவோ சொன்னான் நான் சும்மா ஒரு வெளையாட்டுக்குத் தான் வாங்கினேன்

ஆனைக்க அன்னிக்கி சாயந்திரமே இவர் திண்ணையிலே உக்காந்துண்டு ஒரு அஞ்சாறு பேர் கிட்டே இந்தப் பரிசுச் சீட்டைக் கிழிச்சுக் கட்டிண்டிருந்தாரே பார்க்கலாம்!

அறையிலே உக்காந்து கேட்டுண்டு இருக்கறப்ப—என்னை அப்படியே செவுள்லே 'பளார் பளார்'னு பிடிச்சுண்டு அறையற மாதிரி இருந்தது

அதுவும் அன்னிக்கி அவர் பேசறச்சே, அது சாதாரணமா எப்பவுமே பண்ணுவாரே அந்த மாதிரி நிதானமா, வாதம் மாதிரி இல்லே இந்த லோகத்தையே சபிக்கப் பொறப்பட்டுட்டவர் மாதிரி ஆவேசமா கத்தினார்.

என்னத்துக்கு இவருக்கு இதிலே இவ்வளவு கோபம்னு நேக்குப் புரியவே இல்லே.

"இந்த தேசத்திலே இது நடக்கலாமாங்காணும்?...சூதாடி, சூதாடட்டும் சோரம் போறவா, சோரம் போகட்டும்...ராஜரீகம் பண்றவா, லோக பரிபாலனம் பண்றவா இதைச் செய்யலாமாங் காணும்?...கலி முத்தி, நாம அழியப் போறோம்கறதுக்கு இதாங்காணும் அத்தாட்சி நெறி தவறும ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணின தருமன் எப்படி அழிஞ்சான்? ..யோசிச்சுப் பாரும்...தருமனே சூதினாலேதானே அழிஞ்சான் ..சூதிலே ஜெயிச்சவனும் வாழறதில்லே, தோத்தவனும்

வாழறதில்லேங்கற சத்யத்தைத்தானே ஐயா, மஹாபாரதம் பேசறது? ...சூதாட்டத்துக்கும் ஒரு தர்மம் இருக்கு, கேளு...சம அந்தஸ்திலே இருக்கறவாதான் சூது ஆடலாம்...அதுவே பாவம்தான்—அந்தப் பாவத்துக்கும் ஓர் அத்து வெச்சிருக்கா...ராஜரீகம் பண்றவா, ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யறவா பாமர மக்களா எல்லாம் இப்படி மாயாஜாலம் பண்ணி சூது ஆடறுளே, இது அடுக்குமா? போச்சு...எல்லாம் போச்சு. இனிமே இந்த ஜன சமூகத்திலே எந்த வியவஸ்தையும் இருக்காது...ஓய்?...வறுமையினுலே அழியறதைவிட சூதினுலேதான் ஜன சமூகமே அழிஞ்சு போயிடும். திருவள்ளுவருக்குத் தெருத் தெருவா சிலை வெச்சு பிரதிஷ்டை பண்ணினுப் போறுமா...அவர் சூதுன்னு பொருட்பால்லே ஓர் அதிகாரமே எழுதி வெச்சிருக்காரே...''ன்னு அந்தப் பத்துப் பாட்டையும் எடுத்தெடுத்துச் சொன்னுர். அர்த்தம் சொன்னுர்...மகாபாரதத்திலேருந்து ஸ்லோகங்கள் பாடினுர். ''உருப்பட மாட்டேள்...உருப்பட மாட்டேள்''னு தலையிலே அடிச்சுண்டார்...

எனக்கு வயத்திலே புளி கரைக்க ஆரம்பிச்சுடுத்து...ஏண்டா, இந்தச் சனியனை ஒரு ரூபா குடுத்து வாங்கினேம்னு இருந்தது... ஆனுலும் என்னத்துக்கு இவர் இதுக்காகப் போயி இவ்வளவு ஆவேசம் காட்டறுர்னும் புரியலை. இவர் சட்டை போட்டுக்கறதில்லே; லோகமே அதுக்காக இவர் மாதிரி 'சட்டையில்லாம, குடுமியும் வெச்சுண்டு, பஞ்சாங்கம் பாத்து க்ஷவரம் பண்ணிண்டு இருக்கணும்னு சொல்லுவாரோ?'ன்னு நான் பண்ணின காரியத்துக்கு வசதியா மனசுக்குள்ளே எதிர்வாதம் பண்ணிண்டேன்.

அந்தச் சீட்டை வாங்கி வச்சுண்டதனுலே இப்ப என்ன கெட்டுப் போயிட்டுதுன்னு சமாதானப்பட்டுண்டாலும், திடீர்னு, நம்ம போறுத வேளை! ஒரு நூறு ரூபா விழுந்து வெக்கறதுன்னு வெச்சுக்கோங்கோ ...ஊரு பூரா இதுன்னு ஒரே அக்கப்போராயிடும்!...

அதுவும இவர் இந்த மாதிரிப் பேசிண்டு இருக்கறச்சே...நான் வாங்கி அது பரசியமா ஆயிடுத்துன்னு, இவரோட நாணயத்தைன்னு, எல்லாரும் சந்தேகப்படுவான்னு நேக்கு மனசை கொழப்பிண்டே இருந்தது...

அந்தக் கொழந்தை—அவன்தான் சீட்டுக் குடுத்தவன்— சொல்லித்து: பத்திரிகைக்காரா எல்லாம் போட்டோ பிடிக்கற வனையும் அழைச்சுண்டு எந்தப் பட்டிக்காடா இருந்தாலும் தேடிண்டு வந்துடறுளாம்...சென்னைப் பட்டணத்திலே இதுக்காகப் பெரிய

திருவிழா நடத்தி, ரொம்பப் பெரிய பெரிய மனுஷாள் கையாலேதான் இதெத் தருவாளாம்... அட கஷ்ட காலமே!...

சரி, என்னமோ வாங்கிட்டேன்... இதெல்லாம் என்ன வீண் கற்பனைன்னு அவர்ட்டே இது விஷயமா நான ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசிக்கலே...

வேணும்னே, அன்னிக்கி அவருக்கு சாதம் போடறச்சே நானே பேச்சைக் கிளப்பினேன்...

''என்ன அது? என்னமோ பிரைஸ் சீட்டாம்...ஒரு ரூபா குடுத்து வாங்கினவாளுக்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் கெடைக்கறதாம்—கெவர்மெண்டாரே நடத்தறதனாலே பொய், மோசடி ஒண்ணும் கெடையாதாம். நாணயமா நடக்கறதாம். பக்கத்தாத்துப் பொண்ணு பத்து ரூபாய்க்கு ஒரேயடியா வாங்கி இருக்காளாம். அது என்ன அது?...''ன்னு கேட்டு வெச்சேன்.

''அது நம்மாத்து அடுக்களை வரைக்கும் வந்தாச்சா? அது ராஜாங்கம் நடத்தற சூதாட்டம்—அவ்வளவுதான். வாந்தி பேதி மாதிரி ஜனங்களை வெரட்டி வெரட்டிப் பிடிக்கறது இது. வாந்தி பேதி, வைசூரி வராம தடுக்கற காரியத்தைச் செய்யற கெவர்மெண்டார் தான் இதையும் செய்யறா அதனாலே அவாளுக்குப் பணம் கெடைக்கறதாம். ஏழைகள் லட்சாதிபதியாறாளாம்...எப்படியும் போகட்டும். நீயும் நானும் லட்சாதிபதியாகலேன்னு அழறோம்? நமக்கென்ன அதைப்பத்தி?''னார்.

''ஒரு லட்சத்தைக் கொண்டு வந்து உங்களண்ட கொடுத்தா, வேண்டாம்னு சொல்லிடுவேளா?''ன்னேன்.

இவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரிச்சார் எனக்கு அவமானமா இருந்தது...உடம்பு கூசித்து.

'நாற்பது வருஷம் என்னோட வாழ்ந்த உனக்கா, இப்படி ஒரு சந்தேகம் வந்தது'ன்னு கேக்கற மாதிரி இருந்தது அந்தச் சிரிப்பு... நான் தலையைக் குனிஞ்சிண்டேன்.

''நீங்க வேண்டாம்னு சொல்லுவேள்; அது எனக்குத் தெரியும். ஏன் அப்படிச் சொல்லணும்னு கேக்கறேன்?...உங்க கொள்ளுப் பாட்டனாருக்கு மானியமா கெடச்ச இந்த வீட்டுக்கு, அந்த மேற்கு மூலையிலே மூணுவருஷமா சுவத்திலே விரிசல் கண்டு, மழை பேயறச்சே ஒரே தெப்பமா ஆறதே—அதெ சரி பண்றதுக்கு வழி இல்லாம இருக்கோமே—நமக்கும் பணம் அவசியமாத்தானே இருக்கு ...எதுக்கு அதிர்ஷ்ட லட்சுமியை அலட்சியம் பண்ணணும்னு யோசிக்கிறேன், அது தப்பா?'' ன்னு கேட்டேன்.

"ஓ! நீ பேசறதெப் பாத்தா உனக்கு அந்தச் சீட்டு வாங்க ஒரு ஆசை; அப்படித்தானே?"ன்னு கேட்டார்.

நான் பேசாம இருந்தேன்.

"அசடே...அசடே...ஆசைதான் மானத்துக்குச் சத்ரு. அதிலே பரிசு வராதுங்கறதனுலே நான் அது தப்புன்னு சொல்லலே. வந்தாலும் அது அதர்மமா வந்த, பல பேரை வயிறெரிய வச்சு சம்பாதிக்கிற பணம்னு சொல்றேன். தரும வழியிலே சம்பாதிக்காம வர செல்வம், பாப மூட்டைன்னு...நீ சொன்னயே எங்க கொள்ளுப் பாட்டனுரைப் பத்தி...அவாள்ளாம் உஞ்சவிருத்தி பண்ணித்தான் மகா மேதைகளா இருந்தா...நேக்கு நன்னு ஞாபகமிருக்கு...அப்பா, இதே சங்கர மடத்திலே பகலெல்லாம் வித்தியாப்பியாசம் பண்ணி வைப்பார்... சாயங்காலம் காலக்ஷேபம் பண்ணுவார். காலையிலே உஞ்சவிருத்திக்குப் போவார்...மறுவேளைக்கு மீதி இல்லாம சேருகிற அளவுதான் அந்தப் பாத்திரம் இருக்கும். ஸ்லோகத்தெச் சொல்விண்டு அவர் நடு வீதியிலேதான் நடப்பார்...வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து அந்தாத்துக் கொழந்தை கையினுலே ஒரு பிடி அரிசி அளவா எடுத்துண்டு நடு வீதியிலே வந்து அவருக்குப் பிக்ஷை தருவா...எதுக்குத் தெரியுமா கொழந்தையின் கையை அளவா வெச்சா?...பெரியவா கை அளவானு நாலு வீட்டோட பாத்திரம் நெறைஞ்சு போயிடும்... மத்தவா வீட்டிலே வெச்சுண்டு, காத்திருப்பாளே, அந்தப் பிக்ஷையைத்தடுத்த பாவம், அதிகமா போட்டவாளுக்கு வந்துடாதோ?—அதுக்காகத்தான். அந்த மாதிரிப் பாத்திரம் நெறைஞ்சப்பறமும் யாராவது கொண்டு வந்தா, அதெ வாங்க மாட்டார்...பிக்ஷை போட வந்தவா தலையிலே ரெண்டு அட்சதையை இவர் பாத்திரத்திலேருந்து போட்டு ஆசீர்வாதம் பண்ணிட்டு வருவார்...அந்த வம்சத்திலே வந்த புண்ணியம்தான் இந்த ஞானம் பிடிச்சிருக்கு. இதைவிட அதிர்ஷ்டம் என்னன்னு எனக்குத் தெரியலே...இந்த நிம்மதியை, இந்த மனஸ் ஆரோக்கியத்தை எத்தனை லட்சம் தரும்?...சூதாட்டத்துலே, பணத்தாலே லட்சாதிபதிகளை இந்த அரசாங்கம் உருவாக்கலாம். ஒரு ஞானஸ்தனை, ஒரு சதுர்வேத பண்டிதனை உருவாக்கச் சொல்லேன், பார்க்கலாம்"னு அன்னிக்குப் பூரா, போய் வந்து போய் வந்து என்னண்டே பேசிண்டிருந்தார்.

இதெல்லாம் நடந்து பத்து நாளைக்கு மேலே ஆயிடுத்து...அந்தச் சீட்டுச் சமாசாரத்தையே நான் மறந்துட்டேன்...

நேத்து அந்தக் கொழந்தை—சீட்டு கொண்டு வந்து குடுத்தானே ஒரு பேப்பரை எடுத்துண்டு வந்து "பரிசு கெடைச்சவா நம்ப

ரெல்லாம் வந்திருக்கு. .உங்கசீட்டைக்கொண்டு வாங்கோ; பார்க்க லாம்''னு உற்சாகமாகக் கத்திண்டு ஓடி வந்தான். நல்ல வேளை! அந்தச் சமயம் அவர் ஆத்துலே இல்லே...

எனக்கு வயத்தை என்னமோ பண்ணித்து.

'ஈசுவரா, என்னைக் காட்டிக் குடுத்துடாதே'ன்னு வேண்டிண் டப்ப, ஒரு யுத்தி தோணித்து :

"அதெ எங்கே வெச்சேனு? காணும்டா அப்பா"ன்னு அவ னண்ட பொய் சொல்லிட்டேன்... அதிலே ஏதாவது நம்பர் வந்து தொலைஞ்சிருந்தா, ஊரே வந்து இங்கே கூடிடாதோ?

அந்தக் கொழந்தைக்கு அப்பிடியே மொகம் வாடிப் போயிடுத்து.

கோவிச்சுக்கற மாதிரி பாத்துட்டு, அந்தப் பேப்பரையும் போட் டுட்டுப் போயிட்டான்.

அவன் போனப்பறம் நானே அந்தப் பேப்பரை எடுத்துண்டு அறைக்குள்ளே போயி, தனியா வெச்சிண்டு பார்த்தேன்.

நேக்குப் படிக்கத் தெரியாதுன்னுலும் எண்கள் தெரியும். அந்த எண்களுக்கு முன்னுலே ஏதோ எழுத்துப் போட்டிருக்கு—அது என்னன்னு தெரியலே. ஆனு, அதே மாதிரி இந்தச் சீட்டிலே இருக் கான்னு தேடிப் பார்த்தேன்...

தெய்வமே! எடுத்தவுடனே மொதல் மொதல்லே அதே மாதிரி ரெண்டு எழுத்து. .அப்பறம் அதே மாதிரி மூனு...ஏழு, சுன்னம்... ஒண்ணு...ஒண்ணு...ஆறு!. .

அப்பிடின்னு, ஒரு லட்ச ரூபாய் எனக்கே அதிர்ஷ்டம் அடிச் சிருக்கா?...ஐயையோ...இப்ப நான் என்ன செய்வேன்?...

மத்தியானம் அவர் வந்தப்ப, சீட்டைக் கொண்டுபோயி அவர் காலடியிலே வெச்சு 'என்னை மன்னிச்டுங்கோ'ன்னு அழுதேன்.

"நான் வெளையாட்டா அந்தக் கொழந்தை வற்புறுத்தினுனேன்னு வாங்கிட்டேன். இதெப்பத்தி நீங்க இவ்வளவு கோவமா இருக் கேள்னு அப்பறம்தான் தெரிஞ்சது...'நமக்கு எங்கே விழப் போற து?'ன்னு அசட்டையா இருந்துட்டேன்...பிரைஸ் விழப்படாதுன்னு ஸ்வாமியை வேண்டிண்டேன்...இப்போ இப்படி ஆயிடுத்தே... மன்னிச்சு இதையும் என்னையும் ஏத்துண்டே ஆகணும்னு" அழுதேன்.

அவர் அதே மாதிரி சிரிச்சார். சிரிச்சுண்டே என்னெத் தூக்கி நிறுத்தினுர். முகத்திலே அந்தச் சிரிப்பு மாருமலே சொன்னுர் :

"அடியே?...நீ இப்ப லட்சாதிபதியாயிட்டே...சபாஷ்!...இது நான் சம்பந்தப்படாம நீயே தேடிண்ட சம்பத்து! என்னத்துக்கு

என் காலண்ட கொண்டு வந்து வச்சு இந்தப் பாவத்தை தன் தலையிலே கட்டப்பாக்கறே!...நேக்கு லட்சம் வேண்டாம்னு சொன்னது வெளையாட்டுக்கு இல்லே. நெஜமாவே நேக்கு வேண்டாம். நேக்கு இருக்கற கவலையெல்லாம் முன்னே மாதிரி—ஒரு இருபது வருஷத்துக்கு முந்தி இருந்த மாதிரி இல்லாம...இப்ப வரவர வேதாப்பியாசம் பண்றவா கொறைஞ்சுண்டு வராளேங்கறதுதான். இன்னும் ஒரு பத்துப் பிள்ளைகள் இதுக்குக் கெடைச்சாப்போறும்.. பணத்தாலே அவா வரப்படாது...பணத்துக்காகவும் வரப்படாது... இது உனக்குப் புரியாது. சரி, இது உன்னோட பிரச்னை. நான் எப்பவுமே உஞ்சவிருத்தி பிராமணன்தான். என் தோப்பன், பாட்டன்—எல்லாரும் வந்த வழி அதுதான். ஒரு லட்சாதிபதிக்குப் புருஷனா இருக்கற அந்தஸ்து, கௌரவம் எதுவும் எனக்குக் கெடையாது..."ன்னு பேசிண்டே போறாரே அவர்!

"ஏன் இப்படியெல்லாம் பிரிச்சுப் பிரிச்சுப் பேசறேள்?...இப்ப நான் இதுக்கு என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்கோ...நான் செய்ய றேன்...நான் இப்படி ஆகும்னு எதிர்பார்க்காதது நடந்துடுத்து... இனிமே நான் என்ன செய்யணும்?"னு அவரைத் திரும்பத் திரும்ப நான் கேக்கறேன்...

கொஞ்சம்கூட மனசிலே பசை இல்லாம என்னைப் பார்த்து அவர் சிரிக்கறார்.

கடைசிலே அவருக்குப் பாடசாலைக்குப் போக நேரமாயிடுத்தாம் ...போகும்போது அதே மாதிரி சிரிச்சுண்டே சொல்லிட்டுப் போனார்:

"இந்த அதிர்ஷ்டச் சீட்டைப் பயன்படுத்திக்கறதுன்னு முடிவு பண்ணினா அது உன் இஷ்டம். நேராப் போயி படம் புடிச்சுண்டு பத்திரிகையிலே போட்டோ போட்டுண்டு 'ஜம்'னு நீ வாழலாம்... நான் இன்னார் சகதர்மிணின்னு சொல்லிக்கப் படாது...ம், உன் திருப்திக்கு அந்தப் பொய்யைச் சொல்லிண்டு காலம் தள்ளிக்கோ. இல்லேன்னா 'இந்த மாயை வலையிலே நான் மாட்டிக்கலே; எனக்கு இது வேண்டாம்'னு அந்தத் தரித்திரச் சீட்டைக் கிழிச்சு எறி. ஆமாம் கிழிச்சு எறிஞ்சுடு. வேறே யார் கிட்டேயாவது குடுத்து அதுக்கு வட்டி வாங்கிண்டாலும் ஒண்ணுதான். நன்றியை வாங் கிண்டாலும் ஒண்ணுதான். சூது மனசுக்கு அதெல்லாம் தோணும். அதுக்கெல்லாம் பலியாகாம, எந்த விதத்திலயும் அந்தச்சூதுக்கு ஆட் படாமே அதைக் கிழிச்சு எறிஞ்சுடு. இரண்டும் உன்னோட இஷ்டம். அது பாவமா, பாக்கியமான்னு முடிவு பண்ண வேண்டியது நீ; எனக்கு நாழியாறது!"ன்னு சொல்லிட்டுப் போயிண்டே இருக்காரே!

இதுக்கு நான் என்ன செய்யலாம், சொல்லுங்கோ ?

தெய்வமே ! ஒரு லட்சம் ! இந்த ஒரு லட்சத்தை, அதிர்ஷ்ட லட்சுமியை நிர்த்தாட்சண்யமா கிழிச்சு எறியறதா ? அவர் கையிலே குடுத்தா, கிழிச்சு எறிஞ்சுடுவார். அவர் மாதிரி ஞானிகளுக்கு அது சுலபம்.

நம்பளை மாதிரி அஞ்ஞானிகளுக்கு அது ஆகற காரியமா, சொல்லுங்கோ ?

எத்தனை லட்சத்தையும்விட இவர் உசந்தவர்தான். நான் இல்லேங்கலே. அந்த லட்சத்தை கால்தூசா மதிக்கிறாரே, இந்த மகா புருஷர் உஞ்சவிருத்தி பண்ணினார்னு இவருக்கு ஒரு குறையும் வந்துடாது. இப்பேர்ப்பட்டவரோட சம்சாரம் பண்ணினு, அந்த உஞ்சவிருத்தி வாழ்க்கையிலேயும் நேக்குப் பெருமை உண்டு!

பணம் பெரிசா ; ஞானம் பெரிசா?ங்கறதெல்லாம் நேக்குத் தெரியாது. ஆனால், பணம்—அது எவ்வளவு அதிகம்னாலும் எப்படி நிலையில்லையோ அதே மாதிரி மனுஷாளும் எவ்வளவு பெரிய ஞானியாயிருந்தாலும் வாழ்க்கை சாசுவதமில்லையே !

இப்படி நினைக்கறதோ சொல்றதோ மகாபாவம். ஆனால் இந்தக் காலத்திலே எப்பேர்ப்பட்ட பதிவிரதையும் உடன்கட்டை ஏறிடறதில்லையே ! இவருக்கு அப்புறம் ஒருவேளை நான் இருக்க வேண்டி வந்ததுன்னு... சிவ ! சிவா !...

உஞ்சவிருத்தி பண்றதிலே எனக்கென்ன பெருமை ? எல்லாரும் 'பிச்சைக்காரி'ன்னுன்னு சொல்லுவா ? 'கட்டினவளைப் பிச்சைக்காரியா விட்டுட்டான்!'னு இந்த மகா ஞானியைப் பத்தியும் பேசுவா.

அவர் கிழிச்சு எறியலாம். நான் அதைச் செய்யலாமா ? ஆனால், அவர் அபபடிச் சொல்லிட்டுப் போய்ட்டார்.

நான் கையிலே *சீட்டை* வச்சுண்டு நிக்கறேன். கனக்கறது, இதுக்கு நான் என்ன செய்யட்டும்—சொல்லுங்கோ ?

14. புதுச் செருப்புக் கடிக்கும்

அவள் முகத்தில் அறைகிற மாதிரி கதவைத் தன் முதுகுக்குப் பின்னால் அறைந்து மூடிவிட்டு வெளியில் வந்து நின்றான் நந்தகோபால். கதவை மூடுகிறவரை எங்கு போக வேண்டும் என்றோ, எங்காவது போக வேண்டுமா என்றோவெல்லாம் அவன் நினைக்கவே இல்லை. அவள்மீது கொண்ட கோபமும், தன்னை அவமதிக்கிற மாதிரி—தனது உணர்ச்சிகளை அசட்டை செய்து விட்டுச் சுவரோரமாகத் திரும்பிக் கொண்டு தூங்குகிற அவளுக்குத் துணையாக விழித்துக் கொண்டிருக்கிற—'ஏன், படுக்கவில்லையா?' என்று அவள் கேட்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடக்கிற—அவமானம் தாங்கமாட்டாமல்தான் அவன் வெளியில் வந்து கோபமாகக் கதவை அறைந்து மூடினான்.

அவள் நிஜமாகவே தூங்கியிருந்தால் இந்தச் சத்தத்தில் விழித்திருக்கவேண்டும். 'இந்தச் சத்தத்தில் பக்கத்துப் போர்ஷன்காரர்கள் யாரேனும் விழித்துக் கொண்டுவிட்டார்களோ?' என்று தனது செய்கைக்காக அவன் அவமானத்தோடு அச்சம் கொண்டு இருள் அடர்ந்த அந்த முற்றத்தில் மூடியிருக்கும் எதிர்போர்ஷன் கதவுகளைப் பார்த்தான். உள்ளே விடிவிளக்கு எரிவது கதவுக்கு மேலுள்ள 'வெண்டிலேட்டர்' வழியாய்த் தெரிந்தது. 'டேபிள் ஃபான்' சுற்றுகிற சத்தம் 'கும்' மென்று ஒலித்தது. 'மணி பதினொன்று இருக்கும்' கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். இருட்டில் தெரியவில்லை. 'எங்காவது போய்விட்டு விடிந்த பிறகு வந்தால் என்ன?' என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. 'எப்படிக் கதவை திறந்து போட்டு விட்டுத் தனிமையில் இவளை விட்டுப் போவது?' என்ற தயக்கமும் ஏற்பட்டது. அவள் வேண்டுமென்றே அடமாகப் படுத்துக் கொண்டு அழும்பு செய்கிறாள் என்று மனத்துக்குப் புரிந்தது.

அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. தன் மீதே ஒரு பரிதாப உணர்ச்சி தோன்றியது. இதெல்லாம் தனக்கு வீண் தலைவிதி தானே என்று மனம் புழுங்கிற்று. தானுண்டு, தன் வேலையும் சம்பாத்தியமும் உண்டு என்று சுதந்திரமாகத் திரிகிற வாழ்க்கையின் சந்தோஷத்தை அல்லது வெறுமையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தவனை, அப்படியே வாழ்ந்து விடுவது எனத் தீர்மானித்

திருந்தவனை இந்தக்கல்யாணம், பெண்டாட்டி குடும்பம் என்றெல்லாம் இதில் ஏதேதோ பெரிய சுகம் இருப்பதாகவும், மனுஷ வாழ்க்கையின் அர்த்தமே அதில் அடங்கி இருப்பதாகவும் கற்பித்துக் கொள்கிற பைத்தியக்காரத் தனத்தில் சிக்க வைத்த அந்தச் சைத்தானின் தூண்டுதலை எண்ணிப் பார்த்த பெருமூச்சுடன், வீட்டிற்குள்ளும் போகாமல் வெளியேயும் போகாமல் வாசற்படியில் அமர்ந்து ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு இருளும் நட்சத்திரமும் கவிந்த வானத்தைப் பார்த்தான்.

'அந்தச் சைத்தான்' என்ற முனகலில் அவனுக்குக் கிரிஜாவின் நினைவு வந்தது. 'அவள் எவ்வளவு இனியவள், இங்கிதம் தெரிந்தவள்—சைத்தானைக் கட்டிக் கொண்டு வந்து வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு அவளைப் போய்ச் சைத்தான் என்று நினைக்கிறேனே'—என்று அந்த நினைவைக் கடிந்து கொண்டான் நந்தகோபால். ஆனாலும் தான் கல்யாணம் செய்து கொண்டு குடும்பம் நடத்தக் காரணமாக இருந்தவள் அந்தக் கிரிஜாதான் என்பதால் தனக்கு அவள் மீது வருகிற இந்தக் கோபத்துக்கு நியாயம் இருப்பதாக நினைத்தான் அவன்.

இப்போது, இந்த நேரத்தில் 'அவளைப் போய் பார்த்தால் என்ன?' என்ற எண்ணம் வந்தது அவனுக்கு அவளை எப்போது வேண்டுமானாலும் போய்ப் பார்க்கலாம் இந்த ஆறுமாத காலமாக—கல்யாணமாகி ஒவ்வொரு நாளும் இவளோடு மனஸ்தாபம் கொண்டு 'ஏன் இப்படி ஒரு வம்பில் மாட்டிக் கொண்டோம்' என்று மனம் சலிக்கிற போதெல்லாம் அவன் கிரிஜாவை நினைத்துக் கொள்ளுவது உண்டு; என்றாலும் அங்கே போகலாம என்ற எண்ணம் இப்போது தான் தோன்றியது

தான் இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு முன்பு எப்படி யெல்லாம் இருந்த போதிலும், இப்போது இவளை இங்கு தனியே விட்டுவிட்டு, அங்கே போவது இவளுக்குச் செய்கிற துரோக மில்லையா?—என்று நினைத்துப் பார்த்தான் இவள் என்னதான் சண்டைக்காரியாக இருந்தாலும் இவள்மீது தனக்கு எவ்வளவுதான் கோபம் இருந்த போதிலும் தன் மீதுள்ள வெறுப்பினால், அதற்கு ஆறுதலாக இருக்கும் பொருட்டு இவள் அந்த மாதிரி ஏதாவது செய்தால் அதைத் தன்னால் தாங்க முடியுமா?—என்றும் எண்ணி அந்த எண்ணத்தையே தாங்க முடியாமல் நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டான்

கடிகாரத்தின் ஒற்றை மணியோசை கேட்டது. மணி இன்னும் ஒன்ருகி இருக்காது. மூடியிருந்த கதவை லேசாகத் திறந்து கைக் கடிகாரத்தை உள்ளே இருந்து வீசும் வெளிச்சத்தின் ஒரு கீற்றில் பார்த்தான். இவனது வாட்ச்சில் மணி பதினொன்றரை ஆகவில்லை. அடித்தது பதினொன்றரைதான் என்று தீர்மானம் கொண்டு கதவின் இடைவெளி வழியாக அவளைப் பார்த்தான். அவள் அசையாமல், புரண்டு படுக்காமல் முன் இருந்த நிலையிலேயே முதுகைத் திருப்பிக் கொண்டு படுத்திருந்தாள். இவனுக்குக் கோபம் வந்தது. எழுந்து போய் முதுகிலே இரண்டு அறையோ, ஓர் உதையோ கொடுக்கலாமா என்று ஆங்காரம் வந்தது 'சீ' என்று தன்னையே அப்போது அருவருத்துக் கொண்டான் அவன்.

அப்படிப்பட்ட குரூரமான ஆபாசமான சம்பவங்களை அவன் சிறு வயதில் அடிக்கடி சந்தித்திருக்கிருன்... திடீரென நள்ளிரவில் அவனுடைய தாயின தீனமான அலறல் கேட்கும். விழித்தெழுந்து உடலும் உயிரும் நடுங்க இவன் நின்றிருப்பான் இவனுடைய தந்தை, வெறி பிடித்தாற்போல ஆவேசம் கொண்டு இவனுடைய தாயை முகத்திலும் உடலிலும், காலாலும் கையாலும் பாய்ந்து பாய்நது தாக்க, அவள் "ஐயோ பாவி.. சண்டாளா..." என்று அழுது கொண்டே ஆக்ரோஷமாகத் திட்டுவாள். இவள் திட்டத் திட்ட அவர் அடிப்பார்...

அந்த நாட்கள் மிக குரூரமானவை. மறுநாள் ஒன்றுமே நடவாத மாதிரி அவர்கள் இருவரும் நடந்து கொள்ளுவதும்—அவள் அவருக்குப் பணிவிடை புரிவதும், அவர் அவளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்து விவகாரங்கள் பேசுவதும்—இவனுக்கு மிக ஆபாசமாக இருக்கும். இதெல்லாம் என்னவென்றே புரியாத அருவருப்பைத் தரும்.

பதினைந்து வயது வரைக்கும் இந்த வாழ்க்கையை அனுபவித் திருக்கிருன் அவன். அவர்களது சண்டையை விடவும் அந்தப் பெற்ருேரின் சமாதானங்கள் அவன மனசை மிகவும் அசிங்கப்படுத்தி யிருக்கின்றன. அவன் தகப்பனுரை மனமார வெறுத்திருக்கிருன் 'குடும்ப வாழ்க்கையும் தாம்பத்தியம் என்பதும் மிகவும் அருவருப பானவை' என்ற எண்ணம் இளம் வயதிலேயே அவனுக்கு ஏற்பட இந்த அனுபவங்கள் காரணமாயின போலும்!

இப்போது அவன் தகப்பனுர் இல்லை. அவனுடைய விதவைத் தாய் வயோதிக காலத்தில் கிராமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிருள். தான் சாகுமுன் இவனுக்குக் கல்யாணம் செய்து பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற தன் ஆசையை இவனிடம் தெரிவிக்கும்

போதெல்லாம் அவளது வாழ்க்கையைச் சுட்டிக் காட்டித் தாயைப் பரிகாசம் செய்வான். அவளுக்கு அப்போது வருத்தமாகவும் கோப மாகவும் கூட இருக்கும்; என்றாலும் விட்டுக் கொடுக்காமல், "நான் வாழ்ந்ததற்கு என்ன குறை?" என்று பெருமை பேசுவாள். கடைசியில் "கலியாணம் பண்ணிக்க முடியாது" என்று அவள் முகத்தில் அடித்துப் பேசிவிட்டு வந்துவிடுவான் நந்தகோபால்.

பட்டணத்தில் உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டு தனி வாழ்க் கைக்குப் பழகி, இப்படியே முப்பது வயது கடத்திவிட்ட இவனுக்குக் கல்யாண ஆசையையும் குடும்பத்தைப் பற்றிய சுப கற்பனைகளையும் வளர்த்து அதற்குத் தயாராக்கியது கிரிஜாவின் உறவுதான். கிரிஜாவுக்கு முன்னால் அவனுக்கு அது மாதிரியான உறவு வேறு எந்தப் பெண்ணோடும் ஏற்பட்டிருந்ததில்லை. அவளுக்கு இவன் மிகவும் புதியவனாக இருந்தான். ஆனால் அவள் அப்படியல்ல என்று இவனுக்கு மாத்திரமல்லாமல் வேறு பலருக்கும் பிரசித்தமாகி இருந்தது. அவளும் அதையெல்லாம் மறைக்கக் கூடிய நிலையில் இல்லை; எனினும் இவனோடு இருந்த நாட்களில் அவள் மிகவும் உண்மை யாகவும் அன்பாகவும், 'ஒரு பெண்ணின் உடனிருப்பும் உறவும் ஓர் ஆணுக்கு எவ்வளவு இன்பமானது, வசதியானது' என்பதை உணர்த்துகின்ற முறையிலும் வாழ்ந்தாள். அந்த இரண்டு மாத காலம் மிக மேன்மையான இல்லறம் என்று இந்த நிமிஷம்—இவனை அவமதித்தும் புறக்கணித்தும் வாசற்படிக்கு வெளியே இந்த நள்ளிரவில் நிறுத்தி வைத்துவிட்டு இறுமாப்போடு படுத்துக் கொண் டிருக்கிறாளே, அவள்மீது பற்றிக்கொண்டு வருகிற கோபத்தில்— நினைத்துப் பெருமூச்சுடன் கண்ணீருமாய்ப் பரிதாபமாக மறுபடியும் உள்ளே திரும்பிப் பார்த்தான் நந்தகோபால்.

நிச்சயம் அவள் எழுந்திருக்கவோ சமாதானமுறவோ போவதில்லை. இந்த ஆறு மாத அனுபவத்தில் இந்தமாதிரி நிகழ்ச்சிகள் அவனுக்குப் பழக்கமாகிப் போனதால இதன் தொடக்கமும் இதன் போக்கும் இதன் முடிவும் அவனுக்கு ஒவ்வொரு தடவையும் முன் கூட்டியே தெரிகின்றன என்றாலும் இதனைத் தவிர்க்கத்தான் முடியவில்லை. பிறகு யோசித்துப் பார்க்கையில் இவனது அறிவு பூர்வமான எந்த நியாயத்துக்கும் இந்தச் சச்சரவுகள் ஒத்து வருவதில்லை. நாளுக்கு நாள் இந்த வாழ்க்கை அவமானகரமானதாகவும் துன்பம் மிகுவ தாகவும் மாறிக்கொண்டே இருப்பதை எப்படித் தாங்குவது என்றும் புரியவில்லை.

உள்ளே மங்கிய விளக்கொளியும், கொடிகளில் கிடக்கும் துணிகளும், நிழலில் தெரிகிற சமையலறையினுள் பாத்திரங்களின் பளபளப்பில் அவை இறைந்து கிடக்கிற கோலமும் மிகச் சோகமாய் அவனுக்குத் தெரிந்தன.

ஒரே அறையும் அதைத் தொடர்ந்து கதவில்லாத ஒரு சுவரால் பிரிகிற சிறு சமையல்கட்டும் அதனுள்ளேயே அடங்கிய தொட்டி முற்றமாகிய பாத்ரூமும் உள்ள அந்தப் போர்ஷனுக்கு நாற்பத்தைந்து ரூபாய் வாடகை. குடும்பச் செலவுக்கென்று மாதம் நூற்றைம்பது ரூபாய் ஆகிறது ; நந்தகோபாலுக்குச் சம்பளம் கிட்டத்தட்ட முந்நூறு ரூபாய். மனமொத்து வாழ்ந்தால் இந்த நெருக்கடி ஒரு துன்பமல்ல. ஆறேழுபேர் சேர்ந்து ஆளுக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்து எல்லா வசதிகளோடும் வாழ்ந்த அந்த 'மெஸ்' வாழ்க்கைக்கு இப்போது மனசு ஏங்க ஆரம்பிப்பதன் பரிதாபத்தை நினைத்து இவன் மனம் கசந்தான்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் எழுந்தான். கிரிஜாவைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு இரவை அவளுடன் கழிப்பது மனதுக்கு ஆறுதல் தரும் என்று தோன்றியது. 'வேறு எதற்காகவும இல்லை' என்ற நினைப்பில் இதைப் பற்றிய உறுத்தலை உதறி 'அவளோடு பேசிக் கொண்டிருப்பது எனக்கு நிம்மதியைத் தரும்' என்கிற சமாதானத்தோடு புறப்பட்டான். உள்ளே போய்ச் சட்டையை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். நைட்லாம்ப் எரிந்து கொண்டிருந்த மங்கிய வெளிச்சத்துடன நாற்பது வோல்ட் விளக்கையும் போட்டவுடன் வெளிச்சம் கண்ணைக் கூசிற்று,

"ஏய்!..." என்று அவளை மெல்லத் தட்டினான். அவள் அசையவில்லை.

"இப்ப உன்னைக் கொஞ்சறதுக்கு எழுப்பலே. நான் வெளியே போறேன். கதவைத் தாப்பாப் போட்டுக்க" என்று அவள் புஜத்தைக் கொஞ்சம் அழுத்தி வலிக்கிற மாதிரிப் பிடித்து முரட்டுத்தனமாகத் திருப்பினான்.

அவள் எழுந்து உட்கார்ந்து இவனை வெறுப்புடன் முகம் சுளித்த எரிச்சலுடன் பார்த்தாள்.

இவ்வளவு நேரம் எழுந்திருக்காதவள், தான் போகின்றே என்றதும் கதவைத் தாழிடத் தயாராய் எழுந்து உட்கார்ந்திருப்பது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது

'இந்த நேரத்தில் எங்கே போகிறீர்கள் ?' என்று கேட்பது தானே நியாயம்? ஆனால் அவள் கேட்கவில்லை. 'போறதானால் தொலைய

வேண்டியதுதானே...நான் நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொள்ளுவேன்' என்கிற மாதிரி அவள், அவன் சட்டையை மாட்டிக்கொண்டு நிற்பதைப் பொருட்படுத்தாமல் எழுந்து எரிச்சலுடன் கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவன் கட்டிலுக்கடியில் குனிந்து செருப்பைத் தேடினான். கட்டிலின் விளிம்பில் தொங்கிக கொண்டிருக்கிற அவளது சேலையின் நிழலோ காலின் நிழலோ மறைத்தது. தான் கட்டிலுக்கு அடியில் குனிந்து செருப்பைத் தேடும்போது அவள் இப்படி மறைத்துக் கொண்டு—தான் மறைக்கிற விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாது என்றும் அவனுக்குத் தெரிந்தது—கட்டிலின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற காரியம் ஒரு அவமரியாதை என்று அவனுக்குத் தோன்றியது அந்தக் கோபத்துடன் அவன் செருப்பைத்தேடி எடுத்துக்கொண்டு நிமிரும் போது கட்டிலின் விளிம்பில் தலையை இடித்துக் கொண்டான். கண்ணில் தண்ணீர் வருகிற மாதிரி வலித்தது. அவள் கொஞ்சம்கூடப் பதட்டம் காட்டாதிருந்தாள். 'இதே மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவளுக்கு இப்படித் தலையில் ஓர் இடியோ, விரலில் ஒரு காயமோ ஏற்பட்டால் தன்னால் பதட்டமுறாமலிருக்க முடியாதே?' என்று எண்ணிய நினைப்பில் அவன் தன்னிரக்கத்தோடு முகம் திருப்பிக் காலில் செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

திறந்த கதவை மூடாமல் நிதானமாக அவன் முற்றத்தில் நடந்து தாழ்வாரத்தில் தூணோரமாக நிறுத்தியிருந்த சைக்கிளின் லாக்கைத் திறக்கையில் இருட்டில் நிற்கிற தன்னை அவள் பார்க்க முடியாது என்பதால்—அவள் வெளியே தலை நீட்டிப் பார்க்கிறாளா என்று கவனித்தான். அவன் மனம் சோர்வு கொள்ளத் தக்க வண்ணம் அவள் கதவைப் பட்டென்று மூடித் தாழிட்டுக் கொண்டாள். அவள் வெளியே தலை நீட்டிப் பார்க்காதது மிகவும் வருத்தம் தந்தது, இவனுக்கு அறைக்குள் எரிந்த நாற்பது வோல்ட் வெளிச்சம் அணைந்து நைட்லாம்ப்பின் வெளிச்சம் 'வென்ட்டிலேட்டர்' வழியே தெரிந்தது.

நந்தகோபால் சைக்கிளைத் தள்ளிக்கொண்டு நடந்தான். வாசற் புறத்தில் முறைவாசல் செய்கிற கிழவி தன் படுக்கையில் உட்கார்ந்து இருமிக் கொண்டிருந்தவள் அவன் வெளியில் சென்றதும், "திரும்பி எப்போ வருவே, அப்பா?" என்று கேட்டு, இவன் "இல்லை" என்று சொன்ன பிறகு கதவைத் தாழிட்டாள். வெளியில் வந்து நின்று ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டபோது தெரு விளக்குகள் திடீரென அணைந்தன டைனமோ வெளிச்சம் பளீரென்று வழி காட்ட அவன் சைக்கிளில் ஏறி மிதித்தான்.

கிரிஜாவின் வீடு மேற்கு மாம்பலத்தில் குண்டும் குழியும் சாக்கடையும் எருமை மாடும் நிறைந்த ஒரு தெருவில் இருக்கிறது. தெருப்புறம் மாடிப் படியுள்ள ஒரு வீட்டின் மேல் போர்ஷனில் அவள் சுதந்திரமாக வாழ்கிருள். அவளுக்குத் தாய் இருக்கிருள். அவள் எங்கோ ஒரு பணக்காரர் வீட்டில் ஆயாவாக வேலை செய்கிருள். எப்போதாவது வந்து மகளைப் பார்த்துவிட்டு அசைவச் சாப்பாடு சாப்பிட்டுவிட்டுப் போவாள். அவள் வேலை செய்கிற வீட்டில் அது கிடைக்காதாம். கிரிஜாவுக்கு இருபத்தைந்து வயதான தம்பி ஒருவன் உண்டு. அவனுக்கு ஏதோ ஒரு சினிமாக் கம்பெனியில் வேலை. அவனும் எப்போதாவதுதான் வருவான். அவள் பத்தாவது வரை படித்திருக்கிருள். நிரந்தரமாக இல்லாவிட்டாலும் டெம்ப்ரரியாகவே அவள் ஒவ்வோரிடமாக வேலை செய்து கொண்டிருக்கிருள் முப்பது வயதாகிறது. இப்படியொரு நிராதரவான, நிலையற்ற வாழ்க்கையிலும் அவள் நிறைவோடும் மலர்ச்சியோடும் இருக்கிருள்

நந்தகோபால் வேலை செய்கிற காஸ்மெடிக்ஸ் கம்பெனியார் எக்ஸிபிஷனில் ஒரு ஸ்டால் போட்டிருந்தார்கள். அங்கு இவள் வேலை செய்து கொண்டிருந்த போதுதான போன வருஷம் டிசம்பரில் அவளை இவன் சந்திக்க நேர்ந்தது அவளைப் பார்த்தவுடன் அவளை இதற்கு முன்பு எங்கோ பார்த்த மாதிரியானதொரு இணக்கம் அவன் முகத்தில் இவனுக்குத் தோன்றியது. இந்த ஸ்டாலில் விற்பனைப் பணிப் பெண்ணுக வேலை செய்வதற்காகக் கொண்ட முகபாவமோ அது என்றுதான் முதலில் அவன் நினைத்தான். பிறகு தான் தெரிந்தது : அவன் டெஸ்பாட்சிங் கிளர்க்காக வேலை செய்யும் அந்த காஸ்மெடிக்ஸ் கம்பெனியில் நாள்தோறும் பார்சல பார்சல்களாக அனுப்பப்படுகிற அந்தப் பவுடர் டின்களின மேல் இருக்கின்ற உருவமே அவளுடையதுதான் என்று. இரண்டு மாத காலம் மாலை நேரத்தில் மட்டும் 'பார்ட்டைம'மாக இவனும் எக்ஸிபிஷனிலே வேலை செய்த காலத்தில் அவளுடன் ஏற்பட்ட நட்பின்போது அவளைப் பற்றி அவன் தெரிந்து கொண்டான் ஒரு கௌரவமான நிரந்தர உத்தியோகத்துக்காக அவள் ஒவ்வொருவரிடம் சிபாரிசு வேண்டியபோது இவன் அவளுக்காகப் பரிதாபப் பட்டான். ஆனாலும் அவளுக்கு உதவும் காரியம் தனது சக்திக்கு மீறியது என்று அவளைப் பற்றிய கவலையிலிருந்து ஒதுங்கியே நின்ருன்.

அவள் எல்லோருடனும் கலகலவென்று பேசுவாள். இவனை அவள்தான் முதலில் டீ சாப்பிட அழைத்தாள். இவனோடு பேச்சுக் கொடுத்தாள். இரவு பதிஞெரு மணிக்கு வீடு திரும்பும்போது சில

நாட்களில் அந்த ஸேல்ஸ் மானேஜர், தான் காரில் போகும் வழியில் அவளை இறக்கி விடுவதாகக் கூறி அழைத்துச் செல்வார். அவரைப் பற்றி ஆபீசில் ஒரு மாதிரி பேசிக் கொள்வார்கள். அவருடன் அவள் போவது இவனுக்கு என்னமோ மாதிரி இருக்கும். ஒரு நாள் அது போல் மானேஜர் தன்னுடன் அவளை அழைத்தபோது அவள் நந்த கோபாலைக் காட்டி " மிஸ்டர் நந்தகோபால், எங்க வீட்டுக்குப்போற வழியிலேதான் சார் இருக்காரு. நாங்க பேசிக்கிட்டே போயிடுவோம், சார்...என்னுங்கோ மிஸ்டர் ?" என்று இவனைப் பார்த்துச் சிரித்த போது இவனும் சம்மதித்தான்.

அவள் பேசுவது இவனுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கும். 'என்னுங்கோ, சரீங்கோ...ஆமாங்கோ...' என்று அவள் கொஞ்சம் நீட்டி. நீட்டிப் பேசுவாள். அவள் வீட்டில் பேசுகிற பாஷை தெலுங்கு என்று பின்னால் தெரிந்தது இவனுக்கு. படித்ததெல்லாம் தமிழ்தான். தெலுங்கு என்றால் 'மெட்ராஸ் தமிழ்' மாதிரி 'மெட்ராஸ் தெலுங்காம்.'

— ' அவள் எப்படி சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவாள் ' என்று நினைத்துக் கொண்டு சைக்கிளை வேகமாய் மிதித்தான் நந்தகோபால

அவள் நிஜமாகவே சந்தோஷமாக இருக்கிறாள் என்று அவளோடு பழகிய பிறகுதான் இவன் தெரிந்து கொண்டான். எக்ஸிபிஷன் ஸ்டால் வேலை முடிந்த பிறகு டெலிபோன் சுத்தம் செய்து அதில் சென்ட் போடுகிற ஒரு கம்பெனியில் வேலைக்கமர்ந்து டெலிபோன் இருக்கிற வீடுகளிலும் கம்பெனிகளிலும் ஏறி இறங்கி வருகையில் ஒரு நாள் தெருவில் அவளை இவன் பார்த்தான். இப்படி ஏதாவதொரு கௌரவமான உத்தியோகம் செய்து அவள் சம்பாதித்தாள் ; வயது முப்பது ஆவதால் இதற்கிடையில் நம்பிக்கை, அல்லது தேவை காரணமாக சில ஆண்களோடு அவளுக்கு உறவு நேர்ந்திருக்கிறது என்றாலும் அதை ஒரு பிழைப்பாகக் கொள்ளும் இழிமனம் அவளுக்கு இல்லை என்று இவன் அறிந்தான்.

எப்போதாவது இவன் அவளைத் தேடிக்கொண்டு போவான். இருவரும் பேசிக்கொண்டு இருப்பார்கள். இவனுக்கு அவள் காபி மட்டும் தருவாள். அவள் சினிமாப் பத்திரிகைகள் எல்லாம் வாங்குவாள் கையில் காசு இருக்கும்போதெல்லாம் சினிமாவுக்குப் போவாள். நேரம் இருக்கும்போதெல்லாம் சினிமாக்களைப் பற்றியும் சினிமா சம்பந்தப்பட்டவர்களைப் பற்றியும் ரொம்பத் தெரிந்தவள் மாதிரி சுவாரஸ்யமாக அரட்டை அடிப்பாள். சினிமா கம்பெனியில் வேலை செய்கிற அவளுடைய தம்பி ' நீ என்ன வேணும்னாலும் செய்... ஆனா சினிமாவிலே சான்ஸ் குடுக்கறேன்னு எவனாவது சொன்னா—

அத்தெ நம்பிக்கினு மட்டும் போயிடாதே...நான் அங்கே இருக்கறது ணுலே என் மானத்தெக் காப்பாத்தறதுக்கோசரம் அந்தப் பக்கம் வரரதே' என்று எப்போதோ சொல்லி வைத்திருந்ததைத் தான் உறுதியாகக் கடைப்பிடிப்பதை இவனிடம் அவள் ஒருமுறை கூறினுள்.

—அவளோடு இவன் இரண்டு மாதம் வாழ்ந்திருக்கிருன். அதை நினைக்கையில் இப்போதும் மனசுக்கு சுகமாக இருக்கிறது.

'அருமையாக நேர்ந்த அந்த வாழ்க்கையை விடுத்து வேறு வாழ்க் கைக்கு ஆசைப்பட்ட குற்றத்துக்கான தண்டனைதானே—இப்போது தான் அனுபவிக்கிற வேதனைகளும் அவமானங்களும்' என்று எண்ணியவாறே அவன் சைக்கிளை மிதித்தான். இன்னும் ஒரு மைலாவது இருக்கும்.

தொடர்ந்து ஒரு வேலையும் கிடைக்காமல் இருந்த ஒரு சந்தர்ப் பத்தில் நந்தகோபால் வேலை செய்யும் இடத்துக்கு இவனைத் தேடி வந்தாள் கிரிஜா. ஆபீஸ் முடிகிற நேரமானதால் இவனைக் கொஞ்ச நேரம் காத்திருக்கச் செய்த பின் இவனுடனே அவனும் வெளியில் வந்தான். இருவரும் ஓட்டலுக்குப் போயினர் அவள் மிகவும் களைத்திருந்தாள். இவன் இரண்டு காபிதான் சொல்ல இருந்தான். அதை எப்படியோ புரிந்து கொண்டு அவள் சொன்னுள்: "எனக்கு வெறும் காபி மட்டும் போதாதுங்கோ...எதனுச்சும் சாப்பிடணுங்கோ..."

அவள் மனசின் வெண்மை இவனைக் கனிய வைத்தது. அன்று அவளை மிகுந்த அன்போடு இவன் உபசரித்தான். பகல் முழுதும் அவள் சாப்பிடாதிருந்தாள் என்றும் இப்போது அவள் வேலை இல்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறுள் என்றும் தெரிந்தபோது அவளுக்காக மனம் வருந்தினுன். அவள் அவனிடம் ஏதாவது வேலைக்குச் சிபாரிசு செய்யச் சொன்னுள். நம்பிக்கை இல்லாமலே அவன் அவளுக்கு வாக்குறுதி தந்தான். மாலையில் அவளுடன் அவனும் அவள் வீடு வரை சென்ருன். போகிற வழியில் அவளுடன் தானும் சென்று சமையலுக்கான பொருள்களைக் கூட இருந்து வாங்கி அதற்கு இவன் பணம் கொடுத்தான். அன்றிரவு இவனை அவள் தன்னுடன் வீட்டில் சாப்பிடச் சொன்ருள்

அவள் சமையல் செய்கிற அழகைப் பக்கத்திலிருந்து அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இரவு அங்கு அவன் சாப்பிட்டான். அவனுக்குத் தன் தாயின பரிவும் அவள் கைச் சமையலின் ருசியும் நினைவுக்கு வந்தது அவள் தன் சமையல் அவன் ருசிக்கு

ஏற்கிறதா என்று மிகவும் பக்தி சிரத்தையுடன் வினவி வினவிப் பரிமாறினுள்

அன்றிரவு இவன் அங்கே தங்க நேர்ந்தது. அந்த இரவில்தான் அவள் தன்னைப் பற்றியும் தன் தாய், தம்பி, வாழ்க்கை நிலைமைகளைப் பற்றி யெல்லாம் இவனோடு மனம் விட்டுப் பேசினுள். திடீரென்று தோன்றிய ஒரு யோசனையை அவனிடம் அவள் வெளியிட்டாள். அவள் சொன்னுள்; "நீங்க மெஸ்ஸுக்குக் குடுக்கிற பணத்தை இங்கே கொடுத்தால் உங்களுக்கும் சமைச்சுப் போட்டு நானும் சாப்பிடுவேன்...என்னுங்கோ — உங்களுக்கு சௌகரியப் படுமாங்கோ?..."

அவன் வெகு நேரம் யோசித்த பிறகு சம்மதித்தான். இதுவரை அவர்களிடையே வெறும் நட்பாக இருந்த உறவு அன்று அவனுக் கொரு புதிய அனுபவமாயிற்று அது வாழ்க்கையிலேயே அவனுக்குப் புதிது அதே மாதிரி ஒரு புதிய மனிதனைச் சந்திப்பது அவளுக்கும் முதலும் புதிதுமான அனுபவம்

'தான் எதனுலோ வெறுத்தும் பயந்தும் ஒதுக்கி வந்த குடும்ப வாழ்க்கை என்பது, ஒரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து வாழ்தல் என்பது எவ்வளவு சுகமான, சுவையான, அர்த்தமுள்ள அனுபவம்' என்பதை அவன் கண்டு மயங்கினுன்.

அந்த வீடும் அந்த வாழ்க்கையும் மிக மிக எளிமையானது மாடியின் மீது கூரை போட்ட ஒரே அறையில்தான் சமையல், படுக்கை எல்லாம் குளிப்பதற்குக் கீழே வரவேண்டும். குண்டும் குழியுமான தரையில் பாய் விரித்துப படுக்கவேண்டும். அவளுடைய அம்மாவோ தம்பியோ—அவர்கள் பகலில்தான் வருவார்கள்— அப்போது அங்கே இருக்க நேர்ந்தால் இப்போதுதான் வந்ததுபோல் நடிக்கவேண்டும. இதெல்லாம அவனுககு மிகவும் பிடித்திருந்தது

தான் கல்யாணமே வேண்டாம் என்று பயந்திருந்த காரணங்களை அவளிடம் சொன்னபோது அவள் சிரித்தாள: "உங்க நைனு, அம்மாவைக் கொடுமைப் படுத்திருன்னு பயந்துகினு இருந் தீங்கோ? ஒரு பொண்ணுக்கு இந்த பயம் வந்தா நாயம்... ஆம்பளைக்கு இதிலே என்னுங்கோ பயம? அவரை மாதிரி நீங்க உங்க பெணசாதியே அடிக்காம இருந்தா சரியாப்பூடுது..."

அவன் அவளிடம் கல்யாணத்தைப் பற்றியும், ஊரிலிருந்து அம்மா எழுதுகிற கடிதங்களைப் பற்றியும் பேசினுன். இருவரும் ஒன்ருக வாழ்ந்து கொண்டு—தான் இன்னொருத்தியைக் கல்யாணம் செய்து கொள்கிற விஷயமாக அவன் அவளிடம் பேசுவதும், அதற்கு உடன்

பாடாக அவளும் அவனை வற்புறுத்துவதும் முரண்பாடான விஷய மாகவோ பொருத்தமற்றதாகவோ இருவருக்குமே தோன்றவில்லை. தனித் தனியாக இருக்கிற நேரத்தில் மனசின் ஆழத்தில் ரகசியமாக அந்த முரண்பாடு தோன்றியதன் காரணமாகவே அவர்கள் அது குறித்து மிகச் சாதாரணமாகவும் அதிகமாகவும் பேசினார்கள்போலும்!

கடைசியில் ஒரு நாள் நந்தகோபால் தன் தாய் வற்புறுத்திச் சொல்கிற தனது சொந்தத்துப் பெண்ணும் பத்தாவது படித்தவளும் மிகச் செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டவளும், இதற்கு முன்னால் இவனே பார்த்து 'அழகி'தான் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவளுமான வத்ஸலாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதம் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதிய பின் அந்தச் செய்தியை கிரிஜாவிடமும் கூறினான்.

அவள் மனத்தினுள் அவளே உணராத வண்ணம் ரகசியமான ஏமாற்றமும் வருத்தமும் அடைந்தாலும் மனம் நிறைந்த சந்தோஷத் துடனும் சிரிப்புடனும் அவனைப் பாராட்டினாள். 'புதுமாப்பிள்ளை புதுமாப்பிள்ளை' என்று பரிகாசம் செய்தாள். என்னென்னவோ புத்திமதிகள் கூறினாள். அவனைவிட அனுபவமும் முதிர்ச்சியும் உடையவள் என்பதால் அவனுக்கு நிறையவும் கற்றுத் தந்தாள். அதற்காக அவன் அவளிடம் மிகுந்த நன்றி பாராட்டினான் பெண் என்றாலே பயந்தும் வெறுத்தும் ஓடிய தன்னைக் கல்யாணத்துக்கும் குடும்ப வாழ்க்கைக்கும் தயார்ப்படுத்திய பொறுப்பு அவளுடையது தான என்று அவன் நம்பியது மாத்திரமல்லாமல் அவளிடமே அதைத் தெரிவித்தான். அப்போதெல்லாம் என்னவென்று விளங்காத ஓர் உணர்ச்சியுடன் வாய்க்குள் அவள் சிரித்துக் கொள்வாள்.

அவளோடு சேர்ந்து இவன் இருந்த அந்த இரண்டு மாத காலத்தில், பக்கத்திலுள்ள ஒரு நர்சரி பள்ளியில் 'அன்-ட்ரெயின்ட்' டீச்சராக, ஒரு டெம்பரரி வேலையும் அவள் சம்பாதித்துக் கொண் டிருந்தாள். மாலை நேரங்களில் தையல் கிளாசுக்குப் போனாள். ஏற்கெனவே அவளுக்கு டெய்லரிங் கொஞ்சம் தெரியுமாம்.

அவனுடைய கல்யாணத்துக்குத் தேதி குறிக்கும் வரை அவன் அவளோடுதான் இருந்தான். பின்னர் அவளேதான் கூறினாள்: "நான் சொல்றேன்னு தப்பா நெனைச்சுக்காதீங்கோ. இன்னம் ஒரு மாசம்தான் இருக்குது கல்யாணத்துக்கு... நீங்க உங்க மெஸ்ஸுக்கே போயிடுங்கோ... உடம்பெ நல்லாப் பாத்துக்குங்கோ... நல்லாச் சாப்பிடுங்கோ... கல்யாணத்துக்கு அப்பாலே ஒரு ஃபிரண்டு மாதிரி வந்து பாருங்கோ. எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கும்."

—அப்போது அவள் கண் கலங்கியதை எண்ணி இப்போதும் மனம் பொருமிய நந்தகோபால் அவள் வீட்டு வாசலில் சைக்கிளை நிறுத்திப் பூட்டி விட்டு மாடியை அண்ணாந்து பார்த்தான். மாடி மீதுள்ள கூரையின் சிறிய ஓட்டைகளினூடே உள்ளே விளக்கு எரிவது தெரிந்தது. தீக்குச்சியைக் கிழித்து வாட்சில் மணி பார்த்தான்—பன்னிரண்டு.

திடீரென்று தன்னைப் பார்க்கும் அவளுடைய ஆச்சரியத்தை எண்ணிக் கொண்டு, அவளைப் பார்க்கப் போகிற ஆவலில் நெஞ்சு படபடக்க அவன் படியேறினான்.

மேல் படியிலிருந்து அவன் தலை தெரியும்போது காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் தையல் மிஷின் அருகே ஸ்டூலில் உட்கார்ந்து, எதையோ ஊசியால் பிரித்துக் கொண்டிருந்த கிரிஜா "யாரது?" என்ற அதட்டல் குரலுடன் எழுந்தாள்.

"நான்தான்" என்று இவன் பேரைச் சொல்லுவதற்கு முன் அவள் சந்தோஷம் தாங்க முடியாமல் "ஹை! நீங்களா? வாங்கோ" என்று வரவேற்றாள். அவனைத் தழுவிக் கொள்ளப் பர பரத்த கைகளின் விரல்களைத் திருகித் திருகி நெட்டி முறித்துக் கொண்டே, "என்ன இந்த நேரத்திலே?... உக்காருங்கோ...சாப்பாடெல்லாம் ஆச்சா?" என்று பலவாறு கேட்டுக்கொண்டே பாயை எடுத்து விரித்து உட்காரச் சொன்னாள்.

"திடீர்னு உன்னைப் பார்க்கணும்னு தோணிச்சு...வந்தேன்" என்றான். அவள் கலவரமடைந்தாள். அது அவனுக்குத் தெரியாத வண்ணம் சமாளித்துச் சிரித்தாள். "தாகத்துக்குச் சாப்பிடுங்கோ" என்று தம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்துக் கொடுத்தாள்

இருவருக்குமே திகைப்பும் படபடப்பும் அடங்கச் சற்று நேரம் பிடித்தது. அவன் அந்தப் புதிய தையல் மிஷினைப் பார்த்து அதைப் பற்றி விசாரித்தான். அவள் தான் டெய்லரிங் பாஸ் பண்ணியதையும் 'இன்ஸ்டால்மெண்'டில் இதை வாங்கி இருப்பதையும் இதில் நிறையச் சம்பாதிப்பதையும், இந்த மாதம் மூணு பவுனில் ஒரு செயின் வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டதையும காட்டி—"ஸ்கூல் வேலையை விட்டுடலீங்கோ" என்று கூறித் தனது நல்ல நிலைமையை விளக்கி அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தினாள். அவன் மனசுக்கு அவள் கூறியவை மிகவும் இதமாக இருந்தன. அவன் ரொம்ப மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

"நீங்க எப்படி இருக்கிறீங்கோ?...உங்க 'வய்ப்' நல்லா இருக்காங்களாங்கோ?" என்று குதூகலமாய் அவள் விசாரித்த

போது அவன் பெருமூச்சுடன் அவளைப் பார்த்து வருத்தமாகச் சிரித்தான்.

அவள் தையல் மிஷின் மீது குவிந்து கிடந்த தைத்த-தைக்க வேண்டிய, வெட்டிய-வெட்ட வேண்டிய புதுத்துணிகளையெல்லாம எடுத்துப் பிரித்து ஒவ்வொன்ருக ஒரு பெட்டியினுள் மடித்து வைத்து இவனேடு பேசிக் கொண்டிருப்பதற்காக வேலைகளை 'ஏறக்' கட்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் ஏதோ வருத்தத்தில் இருக்கிருன் என்று அவளுக்குப் புரிந்தது அதற்காகத்தான் அவன் சந்தோஷப்படத் தக்க விஷயங்களை முந்திக்கொண்டு அவள் சொன்னுள். இதனை அவள் புத்திசாலித்தனத்தால் செய்யவில்லை; நல்லியல்பால் செய்தாள். எனவே இப்போது அவன் வருத்தம் அறிவுக்குப் புரிய, தானும் வருந்தினுள்

அவன் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு நெஞ்சு நிறையப் புகையிழுத்துக் கூரையை நோக்கி நீளமாக ஊதிவிட்டான். சிகரெட்டின் சாம்பலை மிகக் கவனமாக விரலிடுக்கில் உருட்டித் தட்டிக்கொண்டே அவள் முகத்தைப் பாராமல் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் சொன்னுன்: "நான உனக்குச் செஞ்ச பாவத்துக்கு இப்ப அனுபவிக்கிறேன் நான் உன்னையே கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டிருக்கலாம். ஓ! இப்ப என்ன பண்றது?" என்று புலமபிக் கொண்டிருந்தவனின் அருகே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள் கிரிஜா.

கல்யாணம் முடிந்து தன்னேடு புறப்பட்டபோது அவள் ஆரமபித்த அழுகையை இன்னும் நிறுத்தவில்லை என்றும், அவளுக்குத் தன்னேடு வாழ்வதில் சந்தோஷமில்லை என்றும், தன்னை அவள் அவமதிப்பதையும், இன்று கூடத் அவள் தலையில் அடித்துக் கொண்டதையும்—அவன் வாய் ஓயாமல் வத்ஸலாவைப் பற்றிப் பேசிப் பேசித் துயரத்தை அதிகப்படுத்திக்கொண்டே இந்தான்

தையல் மிஷினுக்குப் பக்கத்திலிருந்து எண்ணெய் போடுகிற 'ஆயில்கேனை' எடுத்துக் கால் பெருவிரலுக்கும் அடுத்த விரலுக்கும் இடையேயுள்ள புண்ணுக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டே அவன் புலம்புவதை யெல்லாம் மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் கிரிஜா.

"பாவங்கோ—அது அறியா பொண்ணுதானேங்கோ?" என்று அவள் சொன்னதைக் கேட்டு அவன் ஒன்றும் புரியாமல் தலை நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

"உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கினதுனலேயே உங்களுக்குச் சமமா ஆயிடுவாங்களாங்கோ அவுங்க?...அப்பா அம்மாவுக்கு

ரொம்பச் செல்லப் பொண்ணுன்னு நீங்கதானேங்கோ சொல்லி யிருக்கீங்கோ? எல்லாரையும் விட்டுட்டு வேற ஒரு ஊரிலே தனியா உங்களோட வந்து வாழறப்ப அந்தக் கொழந்தை மனசு எப்படிங்கோ இருக்கும்? அதெப் புரிஞ்சு நீங்கதான்—அட்ஜஸ்ட் பண்ணி நடக்கணும். நீங்க 'டிரெய்ன்ட்' இல்லீங்களா? ஒரு ஆம்பளெங் கறதே அவுங்களுக்குப் புதுசு இல்லீங்களா? பயமா இருக்கும்ங்கோ; அருவருப்பாக் கூட இருக்கும்ங்கோ.. நான் உங்ககிட்ட அப்படி யெல்லாம் இருந்தேன்னு அதுக்குக் காரணம் என்னங்கோ? நான் 'எக்ஸ்பீரியன்ஸ்ட்' இல்லீங்களா?...யாருங்கோ 'வயஃபா' இருக்கிறதுக்கு 'டிரெயின்ட் ஹாண்ட்' கேக்கருங்கோ? இப்ப சொல்றிங்களே—என்னையே கல்யாணம் பண்ணி இருக்கலாம்னு— அப்ப ஏங்கோ அது தோணலே? நான் ஏற்கெனவே 'டிரெய்ன்ட்'ங்கற 'டிஸ்குவாலிஃபிகேஷன்' தாங்கோ அதுக்குக் காரணம்' அதனாலே உங்க வய்ஃபை விட நீங்க அனுபவஸ்தர்ங் கிறதை நெனப்பிலே வெச்சிக்கணும் அவுங்க கொழந்தைன்னு புரிஞ்சுக்கணும் நான் உங்க கிட்டே இருந்த மாதிரி நீங்க அவுங்க கிட்டே இருக்கணும். அப்படித்தான போகப் போக எல்லாம் சரியாப் போயிடுங்கோ." என்று அவள் எல்லாவற்றையும் லேசாக்கிவிட்டதை நினைத்து அவன் ஆச்சரியப்பட்டான. 'இவ ளிடம் வரவேண்டுமென்று தான் நினைத்தது எவ்வளவு சரியானது' என்று எண்ணினான்

அவள் இவ்வளவு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் நிறுத்தியிருந்த —கால் விரலிடுக்கில எண்ணெய்விடுகிற—காரியத்தில் மறுபடியும் முனைந்தாள்.

"என்ன காலிலே?" என்று அவள் அருகே நகர்ந்து குனிந்து பார்த்தான் அவன்

"போன வாரம் புதுசா செருப்பு வாங்கினேன். கடிச்சிடுச்சுங்கோ ..மிஷின் தைக்கறதிலே விரல் அசையறதனாலே சீக்கிரம் ஆற மாட்டேங்குது" என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவள், அவன் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து ஒரு சிரிப்புடன் சொன்னாள்: "பார்த்தீங் களாங்கோ.. செருப்புக்கூடப் புதுசா இருந்தா கடிக்குதுங்கோ... அதுக்காகப் பழஞ் செருப்பை யாராவது வாங்குவாங்களாங்கோ?"

அவள் சிரித்துக் கொண்டுதான் சொன்னாள் அவன் அவள் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுது விட்டான்.

15. நிக்கி

செம்படவக் குப்பம் இரண்டு நாளாக மழை வேறு. ஒரே சகதி; ஈரம்

ஒரு தாழ்ந்த குடிசையின் பின்புறம். இரண்டு குடிசைகளின் நடுவேயுள்ள இடைவெளியில் அவ்விரு கூரைகளின் ஓலைகளும் அந்த இடத்தில் சேர்ந்து ஒரு கூரையாகி, ஒரு சிறு திட்டில் ஈரம் படாமல் காய்ந்த மிருதுவான புழுதி மண்ணைக் குவித்து நடுவில் குழி பரத்தியது போன்ற இடத்தில இரண்டு நாட்கள் வரை ஐந்து நாய்க் குட்டிகளைப் பிரசவித்த ஒரு குப்பத்து நாய் மடியைத் தரையில் தேய்த்துக்கொண்டு தாய்மைப் பெருமிதத்துடன் 'பாரா'க் கொடுத்துத் தன் குட்டிகளைப் பாதுகாவல் செய்தவாறு கிடந்தும திரிந்தும் அலைந்து கொண்டிருந்தது. காலையிலிருந்து காணோம்!

இனிமேல அந்த நாய் வராது என்ற செய்தியைக குப்பத்துச் சிறுவன் ஒருவன் எல்லாருக்கும அறிவித்தான் :

"ஐஸவுஸாண்டே பஸ்லே அடிபட்டு அந்த நாய் கூய கூயாப் பூட்ச்சி."

இந்த அறிவிப்புக்குப் பிறகு குப்பத்துச் சிறுவர்கள தைரியமாக இந்தக் குட்டிகளைத் தேடி வந்தனர் ஆளுக்கு ஒரு குட்டியை எடுத்துக்கொண்ட பின் கடைசியாக ஒன்றை மட்டும எல்லாரும் நிராதரவாக விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அதன் நிறம் கறுப்பு இரண்டு காதுகளிலும் வாலிலும் மட்டும் வெள்ளைத் திட்டுக்கள்.

"சீ! அது பொட்டெடா!" என்று அதனை அவர்கள ஜாதிப் பிரஷ்டம் செய்ததுபோல் விட்டுச் சென்றனர்.

அந்தப் பெட்டை நாய்க்குட்டி ஒரு புழுமாதிரி—நாளெல்லாம் சிணுங்கியவாறு புழுதியிலும் சகதியிலும் நெளிந்து ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. கண்ணைத் திறந்து முதல் முறையாக உலகைப் பார்த்தது. பசியால் சிணுங்கிச் சிணுங்கி அழுதது. 'தான் கவனிக்க யாருமில்லாத அநாதை நாய்' என்று புரிந்து கொண்டு விட்டது மாதிரி, நடக்கக்கூடப் பயிலாத அந்த நாய்குட்டி கால்களைத் தரையில் இழுத்து இழுத்து நடை பழகியபோதே தனது ஜீவித யாத்திரையை மேற்கொண்டது.

அந்தத் தாழ்ந்த இரண்டு குடிசைகளின் நடுவே இருந்து வெளியே வந்து ஈரமும் சகதியுமான குப்பத்துத் தெருவில் அது புரண்டு நடந்த காட்சியைச் சிறுவர்கள் கூடி ரசித்தனர்.

அது தனக்கு ஓர் எஜமானனை அவர்கள் மத்தியில் யாசிப்பது மாதிரி அவலமாக அழுதது. அவர்களும் அதற்குப் பரிதாபப்பட்டனர். ஒரு குடிசையின் திண்ணையில் அதற்குப் புகலிடம் தந்து கஞ்சித் தண்ணீர், சோறு, டீ என்று படிப்படியாகத் தங்களின் தரித்திரத்தை அதற்கும் அறிமுகம் காட்டினர்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு சிறுவர்களுக்கு இந்த நாய் விளையாட்டுச் சலித்துப் போயிற்று. அந்தக் குடிசைக்குச் சொந்தக்காரி இந்த நாயைக் கண்டு, அதன்மீது பூசிக்கிடக்கும் சேறும் சகதியும் அதற்கே சொந்தம் போன்றும், அது அந்தத் திண்ணையின் மூலையை அசுத்தப்படுத்துகிறது என்றும் கோபித்து, விளக்குமாற்றால் குப்பையைக்கூட்ட வந்தவள் நாயையும் சேர்த்துக் கூட்டித் திண்ணையிலிருந்து தெருவுக்குத் தள்ளிளுள். அது கத்தி அலறியவாறு தலைகீழாகப் புரண்டு திண்ணையிலிருந்து தெருவில் வீசி விழுந்தது

விழுந்த வேகத்தில் வசமாக அடிபட்டது. நாய்க்குட்டி பெருங்குரலில் அழுதவாறு புரண்டு எழுந்து ஒரு காலை மட்டும் நொண்டி நொண்டி இழுத்தவாறு தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

கொஞ்ச தூரம் நடந்ததும் கத்துவதை நிறுத்திக்கொண்டு, விதியை நொந்துகொண்டு போவது மாதிரி மௌனமாய்க்—காலை இழுத்துக் கொள்ளாமல் கொஞ்சம் சரியாகவே நடக்க ஆரம்பித்தது. பயந்து பயந்து குடிசைகளின் மண்சுவரை ஆதாரமாகக் கொண்டு நடந்து குப்பத்தின் எல்லைக்கும் மெயின் ரோட்டுக்கும் குறுக்கே உள்ள நாற்றச் சாக்கடைப் பாலத்தருகே வந்து விட்டது அதற்கு மேல் திசை புரியாமல் அரை நாள் யோசனையில் அங்கேயே கிடந்து உறங்கி விழித்துக் கத்திக் கத்திக் குரல் தேய்ந்த பிறகு தைரியமாகப் பாலத்தைக்கடந்து மெயின் ரோட்டுக்கு வந்தது.

பெரிய கட்டிடங்கள் நிறைந்த வீதி. ராட்சஸத்தனமாய்ப் பஸ்களும் லாரிகளும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஜன சந்தடி மிகுந்திருக்கிறது. அந்தச் சின்னப் பெட்டை நாய் தைரியமாக வீதியின் குறுக்கே நடந்தது. இவ்வளவு பெரிய பிரபஞ்சத்தில் மனிதன் என்ன என்ன சாகசங்களை எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு நடத்தி காட்டுகிறன்! இந்த நாய் இந்தத் தெருவில் நடக்கக்கூடக் கூடாதா என்ன? நடந்தது.

ஒரு மாடி பஸ் வந்தது. அந்த டிரைவர் நல்ல மனுஷன். இந்தச் சிறிய நாய்க்காக அந்தப் பெரிய பஸ்ஸையே சில விநாடி நிறுத்தினான். அது குறுக்கே நடந்து போன பிறகு, 'எவ்வளவு சின்ன நாய்! அடிகிடிபட்டுச் சாகப் போகுது. நமக்கு ஏன அந்தப் பாவம்!' என்று அதற்காக 'விசனப்' கொண்டவன் மாதிரி அதைப் பார்த்துக்கொண்டே அந்தப் பெரிய பஸ்ஸைத் திருப்பினான்.

நாய் ரோட்டைக் கடந்துவிட்டது. பிறகு எங்கே போவது? எங்காவது போக வேண்டியதுதானே? போயிற்று.

மெயின் ரோட்டைக் கடந்து—குப்பம் மாதிரி இல்லாத, ஆனால் குப்பத்துத் தெரு போன்றதேயான ஒரு குறுகிய தெருவில் நடக்கையில் அதன் எதிரே ஓர் இலை வந்து விழுந்தது. இலை விழுந்ததும் அதற்காகப் பாய்ந்தோடுவதற்கான அநுபவமோ அறிவோ அதற்கு இன்னும் வராததனால் 'பொத்' தென்ற சத்தத்துக்குப் பயந்து பின்னால் பதுங்கியதோ, பிழைத்ததோ!

ஒரு பெரிய நாய் அந்த இலையை நோக்கி நாலுகால் பாய்ச்சலில் வந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் குட்டிக்கு அது தன் இனத்தைச் சேர்ந்தது என்று புரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அது பெரியதாகவும் மூர்க்கமாகவும் இருந்ததனால் இது பதுங்கிக்கொண்டு அதை அச்சத்தோடு பார்த்தது. அந்த இலையில் இருப்பது சாப்பிடத் தகுந்தது என்பதைச் சுவரோரமாகப் பதுங்கிக்கொண்டு பார்த்ததனால் இந்தக் குட்டி புரிந்துகொண்டது.

ஆனாலும் இந்தக் குட்டிக்குப் பசி வந்தபோது எதிரே இலை விழுந்தும், இலை விழுந்தபோதெல்லாம் போட்டிக்கு மூர்க்கமாக மோதிச் சாடிக்கொண்டு பெரிய நாய்கள் வந்ததனால், இலையில் இருப்பதைச் சாப்பிடலாம் என்ற அறிவு வந்தும் அதை அநுபவமாக்கிக் கொள்ள வாய்ப்பு வரவில்லை.

ஆனால் பசி மட்டும் வந்துகொண்டேயிருந்தது.

மழையிலும் குளிரிலும் முனகி அழுதவாறு தெரு ஓரங்களில் ஓடும் சாக்கடை அருகே போட்டிக்கு யாரும் இல்லாததனால் பொறுக்கித் தின்று உழன்றுகொண்டே அந்தக் குறுகிய தெருவில் சில நாட்கள் இந்த நாய் வாழ்ந்தது

பின் ஒரு நாள் வெயிலடித்தபோது உடம்பின் ஈரம் காய்ந்து, அழுகலையும் கழிவையும் தின்று உடம்பில் ஏறிய பலத்தால் கொஞ்சம் தெம்பும் வளர்ச்சியும் பெற்றிருந்த இந்தக் குட்டி அந்தக் குறுகிய தெருவிலிருந்து வேறொரு பெரிய தெருவுக்குத் தனது யாத்திரையைத் தொடங்கிற்று.

அந்த நாளை இந்த நாய்க்கு ஒரு சோபன தினம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

அழுது அடம் பிடித்த ஒரு குழந்தையை அதன் தாய் மல்லுக்கட்டி எங்கேயோ தூக்கிக்கொண்டு போகிறாள். குழந்தை பிடிவாதமாய் அவள் பிடியில் அடங்காமல் திமிறித் திமிறித் தாயின் இடுப்பிலிருந்து நழுவி நழுவி வழிகிறது.

ஒரு கையில் சிலேட்டும் பையும் வைத்துக்கொண்டு அந்தத் தாய் அந்தக் குழந்தையை ஒரு கையால் சமாளிக்க முடியாமல் வைது அடிக்கிறாள். அடம் பிடித்த குழந்தை அலறி அழுகிறது. அழுகிற குழந்தையை அவள் சமாதானம் செய்து கொஞ்சுகின்ற வேளையில் இந்தக் குட்டி நாய் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தது. இந்த நாயை வேடிக்கை காட்டி அந்தக் குழந்தையைத் தாய் சமாதானப் படுத்தினாள்

இப்போது அந்தக் குழந்தை இந்த நாய் வேண்டுமென்று அடம் பிடித்தது.

அந்த மனித நேசத்தைப் புரிந்துகொண்ட இந்த அநாதை நாய் குழைந்து வாலை ஆட்டிற்று.

நல்ல வேளை. மழையில் நனைந்தும் வெயிலில் உலர்ந்தும் இது சுத்தமாக இருந்தது. நேற்றுவரை இது தின்ற அழுகலும் கழிவும் மனிதர்களுடையதுதானே!

நாய்க்குட்டியை எடுத்து முத்தம் கொடுத்துக் குழந்தையிடம் கொஞ்சி அதன் கையில் கொடுத்தாள் தாய்.

இந்த நாய் ஜன்ம சாபல்யம் அடைந்தது

சில காலம் அந்த வீட்டின் திண்ணைத் தூணில் சணல் கயிற்றால் கட்டப்பட்டுக் குழந்தையின் காட்சிப் பொருளாகவும் விளையாட்டுச் சாமானாகவும் அது வளர்ந்தது. அதற்கு அந்தக் குழந்தை தன் மழலையில் ‘ பப்பி ’ என்றோ ‘ நிக்கி ’ என்றோ பேரிட்டது.

இப்போது பார்வைக்குப் பெரிய நாய் மாதிரி உருவம் கொண்டிருந்த அந்தப் பெட்டை நாய் நிக்கி, ஒரு நாள் அந்த வீட்டு எஜமானி வெளியில் போனபோது நன்றியுணர்ச்சியுடன் அவளைத் தொடர்ந்து ஓடிற்று. அவள், ‘ வீட்டுக்குப் போ! ’ என்று எத்தனையோ முறை விரட்டியும் குழந்தை மாதிரி போக்குக் காட்டியும் ஒளிந்து ஒளிந்தும் அவளைத் தொடர்ந்து வாலை ஆட்டித் துள்ளி துள்ளி ஓடிற்று. அப்படி அவள் தன்னை விரட்டுவதும் அவள் விரட்டியவுடன் சில அடிகள் ஓடிப் பின்பு திரும்பிப் பார்த்து, அவளைத் தொடர்ந்து ஓடிப் பிடிப்பதும் நிக்கிக்கு ஆனந்தமான விளையாட்டாக இருந்தது. அந்த

அம்மாளுக்கு வேலை இல்லையா என்ன? கடைசியில் வீட்டுக்குப் போய்விடும் என்ற நம்பிக்கையோடு அவள் பஸ்ஸில் ஏறிப் போய் விட்டாள்.

கொஞ்ச தூரம் பஸ்ஸைத் தொடர்ந்து நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஓடிற்று நிக்கி. அந்த நெடிய சாலையில், பிடிக்க முடியாத, எட்ட முடியாத வேகத்தோடு விலகி விலகி எஜமானியோடு வெகு தூரத்தில் போய்—கடைசியில் அந்தத் திருப்பத்தில் பார்வைக்கும் மறைந்துவிட்டது பஸ். ஏதோ ஒரு குருட்டு நம்பிக்கையில் பஸ் மறைந்த பிறகும் அந்தத் திருப்பம் வரைக்கும் ஓடிற்று நிக்கி.

பஸ்ஸைக் காணோம்! வேறு வேறு பஸ்களும் கார்களும் மனிதர்களுமாகப் பெரும் சந்தடி நிறைந்திருந்தது அந்த வீதியில். வீட்டுக்குத் திரும்ப மனம் கொண்டு நிக்கி வந்த வழியே ஓடி வரலாயிற்று. வரும் வழியில் ஒரு சிறிய சந்து.

அங்கேயிருந்து மசால்வடை வாசனை எண்ணெய்க் கமறலுடன் வீசிற்று. நிக்கி சற்று நின்று காதுகளை உயர்த்தி, வேர்வையின் ஈரம் துளித்த நாசி விரிய வாடை பிடித்தது. மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு துள்ளலில் சந்துக்குள் நுழைந்தது.

ஒரு கிழவி மரத்தடியில் அடுப்பைச் சுற்றிலும் தகர அடைப்பு வைத்து வடை சுட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள். பக்கத்திலுள்ள குப்பை மேட்டில் ஏறிப் படுத்துக்கொண்டு மிதந்த சுவாரசியத்துடன் வடை வாசனையை வாயில் நீரொழுக அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தது நிக்கி. எப்போதாவது ஒரு வடையில் கொஞ்சம் பிய்த்துத் தன்னிடம் எறிய மாட்டாளா என்ற கற்பனையோடு அவளையே தன் எஜமானியாகப் பாவித்து வாலாட்டிற்று.

ஏதோ ஒரு சமயம் அவளும் ஒரு சிறு துண்டு வடையை நிக்கியிடம் வீசி எறிந்தாள். சந்தோஷம் தாங்கவில்லை நிக்கிக்கு. ஒரு சுற்றுச் சுற்றிப் பரவச நடனம் ஆடிற்று. அந்த வடைத் துண்டைத் தின்னாமல் தரையில் போட்டு, இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்து அதன் அழகை ரசிப்பது மாதிரி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குள் யாரோ அந்த வடைத் துண்டை அபகரிக்க வந்துவிட்ட அவசரத்தோடு, அந்தக் கற்பனை எதிரியிடம் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடி வந்து தன்னுடைய பொருளை ஸ்வீகரிக்கும் அவசரத்தோடு அதைக் கவ்வியது. மறுபடியும் போட்டியில் ஜயித்த ஆனந்தத்தில் வாயில் கவ்விய அந்த வடைத் துண்டைக் கீழே போட்டுச் சுற்றிச் சுற்றிப் பரவச நடனமாடிச் சுழன்றது.

திடீரென மழை பெய்தது. கிழவி அடுப்பையும் பிற சாமான்களையும் அவசர அவசரமாகத் தூக்கிக்கொண்டு பக்கத்திலிருந்த வீட்டின் திண்ணைக்காக ஓடினாள். நிக்கியும் மழைக்காக அந்தத் திண்ணையோரத்தில் ஒதுங்கி நின்றது. நல்ல மழை சடசடத்துப் பெய்து சற்று நேரத்தில் ஓய்ந்தது. மழை நின்றபின் தெருவில் ஜனங்கள் நடமாடினார்கள். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து பிள்ளைகள் திரும்பின.

நிக்கிக்குத் தன் எஜமானியும் தனக்குப் பேரிட்ட அந்தப் பாப்பாவும் நினைவுக்கு வந்தனர். பாப்பாவின் நினைவு வந்ததும் அதற்கு ஒரு விநாடிகூட அங்கே கால் தரிக்கவில்லை. பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடிற்று. பாதைகள் பல திசைகளில் பிரிந்தன. வந்த வழி எதுவென்று அதற்குப் புரியவில்லை. எந்தத் திசையில் பாப்பாவின் வீடு இருக்கிறதென்று பிடிபடவில்லை. நாலு திசையும் ஓடிற்று. எஜமானியின் பின்னால் ஓடிவந்த போது அந்த அவசரத்திலும் பல இடங்களில் உட்கார்ந்து திரும்பி வருவதற்கு வழி தெரியும் பொருட்டுச் சிறுநீர் கழித்திருந்தது நிக்கி. சற்றுமுன் பெய்த நல்ல மழையில் தெருவெல்லாம் சுத்தமாகியிருந்தது.

நிக்கி நம்பிக்கை இழக்காமல் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பொழுதும் இருட்டிப் போயிற்று. தெரு விளக்குகளெல்லாம் எரிய ஆரம்பித்தன. நிக்கிக்குப் பயம் பிறந்தது. தன் எஜமானியையோ பாப்பாவையோ பார்க்கவே முடியாதோ என்ற ஏக்கத்தில் அது வானத்தைப் பார்த்து அழுதது. இரவெல்லாம் அழுது அழுது ஏதோ ஒரு தெருவில் எங்கோ ஒரு மூலையில் படுத்து உறங்கி விழித்து, அடுத்த நாள் காலை மறுபடி நிக்கி அனாதையாயிற்று!

தெருவில் போகிறவர்களையெல்லாம் தன் எஜமானியோ என்று நினைத்து நினைத்து ஓடி அவர்களால் விரட்டியடிக்கப்பட்டுப் பரிதாபமாகத் திரும்பியது நிக்கி.

இப்போதெல்லாம் தெருவில் எச்சிலிலை விழுகிறபோது பெரிய நாய்களுக்குப் பயப்படாமல் பாய்ந்து அவற்றோடு சண்டையிட்டுத் தன் பங்கை எடுத்துக் கொள்ளுகிற அளவுக்கு நிக்கி வளர்ந்திருந்ததனால் அதன் வயிற்றுப் பிரச்னை ஒருவாறு தீர்ந்துவிடுகிறது.

ஆனாலும் வாழ்க்கையின் பிரச்னை வயிறு மட்டுமா? அதற்கு மனிதநேசம் பசிக்கு உணவுமாதிரி ஓர் அவசியத் தேவையாயிற்று. அந்தப் பாப்பாவையும் எஜமானியையும் எண்ணி எண்ணி எல்லா இரவுகளிலும் தனிமையில் 'ஓ'வென்று அழுதது நிக்கி.

ரோட்டில் சங்கிலியால் பிணித்துக் கையில் ஒய்யாரமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கும் எஜமானர்களின் பின்னால் ஓடுகிற சிங்கார நாய்களையும், சங்கிலியால் பிணைப்புண்டும் மதர்ப்போடு எஜமானர்களையே இழுத்துக்கொண்டு முன்னால் செல்கின்ற கம்பீர நாய்களையும், கார்களில் எஜமானர்களோடு சமதையாக வீற்றிருந்து வெளியே தலைநீட்டிப் பார்க்கிற செல்ல நாய்களையும் பொருமையோடும் கவலையோடும் பார்த்து அழுதது நிக்கி.

சில சமயங்களில் அந்த நாய்கள் நிக்கி தங்களைப் பார்ப்பதைக் கண்டு, பற்கள் வெளித் தெரிய உறுமியவாறு பாய வரும். அப்போதெல்லாம் அந்த எஜமானர்கள் நிக்கியைத்தான் கல்லெடுத்து அடிப்பது மாதிரி பாவனை காட்டி விரட்டுவார்கள்.

அப்போதெல்லாம் தொலைவில் வந்து திரும்பிப் பார்த்து ஒரு முறை குரைத்தபின் ஓடிப்போகும் நிக்கி.

ஒரு நாள் மத்தியானம். பங்களாக்கள் நிறைந்த ஒரு தெரு. ஜன சந்தடியே இல்லை. நல்ல வெயில். பகலெல்லாம் ஓடி ஓடி, ஊரெல்லாம் பொறுக்கித் தின்று வயிறு புடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது நிக்கிக்கு. எங்காவது சுகமான இடம் தேடி, ஒரு நிழலில் படுத்துக் கிடக்கும் உத்தேசத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

யாரோ தன்னைக் கூப்பிடுவது மாதிரி குரலோ சிணுங்கலோ கேட்டது. ஓடிக்கொண்டிருந்த நிக்கி நின்று திரும்பிக் காதுகளை உயர்த்திப் பார்த்தது.

ஒரு பங்களாவின் பூட்டிய கேட்டுக்குப் பின்னால் ஒரு நாய் முன்னங்கால்களைத் தூக்கி இரும்பாலான அந்தக் கேட்டின் மீது வைத்து எம்பி நின்று கொண்டு நிக்கியை அழைத்தது.

அதன் உடம்புதான் என்ன வெள்ளை! சடை சடையாய் வெள்ளி மாதிரி சுருள் முடி வழிகின்றது. அது நின்ற நிலையில் ஆண் நாய் என்று தெரிகிறது. நிக்கி சற்று நின்றது. கம்பியைப் பிறாண்டிச் சிணுங்கிச் சிணுங்கி அது தன்னை அழைக்கும் தவிப்பை ரசித்துப் பார்த்தது. நிக்கியைப் பார்த்துக் குரைக்காமல், கூப்பிடுகிற முதல் நாயே இதுதான்.

நிக்கி லேசாக வாலை ஆட்டிற்று. நிக்கியின் சம்மதம் தெரிந்த அந்த ஜாதி நாய் முன்னிலும் மும்முரமாகக் கதவுகளைப் பிறாண்டித் தாவியது. தரைக்கும் கேட்டுக்கும் இடையே உள்ள சந்தில் நுழைந்து வெளியில் வர முயன்றது! ம்! நடக்கவில்லை! அந்தச்

சந்தில் நுழைய முடியாத அளவு அது பருமனுக இருந்தது. ஜாதி நாய் பரிதாபமாகக் கெஞ்சியது.

நிக்கிக்கும் அதன் அருகில் போக வேண்டும் போலிருந்தது. அந்த ஜாதி நாய், தான் மனித நேசத்துக்காகத் தவிக்கிற மாதிரி, இன்னொரு நாயின் நேசத்துக்காகத் தவிப்பதை நிக்கி புரிந்து கொண்டது அது தனக்காகத் தவிக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு மகிழ்ந்தது. அதுவும் இவ்வளவு பெரிய இடத்து உயர்ந்த ஜாதி நாயின் நேசம் கிடைக்கும்போது ஓர் ஆதரவுமின்றித் தெரு நாயாக அலையும் நிக்கியால் எப்படி இந்தக் காதல் மிகுந்த அழைப்பை மீறிப் போக முடியும்?

போயிற்று. கேட்டுக்கு கீழே இருந்த இடைவெளி வழியாக அந்த ஜாதி நாய்தான் போக முடியவில்லை எனினும் இந்தத் தெருநாய் நுழைந்து உள்ளே வர முடியும் என்று கணக்கிட்டு வைத்ததுபோல் அந்த ஜாதி நாய் நிக்கியை ' இதன் வழியாக வா ' என்று கூறுவது போல் நிக்கியின் முன்னங் கால்களில் ஒன்றைப் பிடித்து இழுத்தது.

நிக்கி பங்களாக் காம்பவுண்டுக்குள் ஓடிப்போய் விட்டது. இரண்டும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் ஒன்றின் மீது ஒன்று தாவிப் புரண்டு கவ்வி விளையாடின நிக்கி அதன் பிடிகளிலிருந்து விலகித் திமிறி ஓடி ஓடி ஆனந்த நடனம் ஆடியது இதனுடைய ஆட்டத்தைச் சற்று விலகி இருந்து அநுபவித்த ஜாதிநாய் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து, திடீரென்று நிக்கியின் மீது தாவியது அவ்வளவுதான்! அந்தப் பிடியிலிருந்து அசைய முடியாமல் கட்டுண்டு கண்கிறங்கியது நிக்கி

பங்களா வீட்டினுள்ளிருந்து நாயைக் காணுமே என்று கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேவந்த வீட்டு எஜமானி, "ஏ...சீ! சர்தார்... சர்தார்!" என்று இரண்டு தடவை கூப்பிட்டாள் அதற்குள் இந்தப் பிணைப்பு பிரிக்க முடியாததாகப் போகவே, தன்னை யாராவது கவனித்தார்களா என்று சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு உள்ளே போய்க் கதவை மூடிக்கொண்டாள் எஜமானி

இப்போதெல்லாம் நிக்கி எங்கே போனாலும் எல்லாருமே விரட்டுகிருர்கள். எந்த வீட்டின் அருகேயும் யாரும் அதனை நெருங்க விடமாட்டேனென்கிருர்களே?

எங்கேயாவது இந்தத் தெரு நாய் குட்டிபோட்டு வைத்துவிடுமோ, என்ற அச்சத்தினலேயே அவர்கள் விரட்டுகிருர்கள் என்று நிக்கிக்குப் புரியவே இல்லை. விரட்டுவதும் ஓடுவதும் அதற்குப்

புதிதா என்ன? ஆனாலும் இப்போதெல்லாம் ஓடுவது சிரமமாக இருக்கிறதே, இந்த அனுபவந்தான் அதற்குப் புதிதாக இருந்தது.

சுத்தமான திண்ணைகளிலும் காம்பவுண்டுகளிலும் இந்த அசுத்தம் பிடித்த நாய்க்கு இடம் தர மறுத்து விரட்டிய பின், கடைசியில் ஒரு நாள் இரவில் மிகுந்த வேதனையோடும் விரக்தியோடும் அசுத்தம் பிடித்த ஒரு சேரிக்குள் நுழைந்தது நிக்கி.

அது பிறந்ததே, அந்த மாதிரி இன்னொரு குப்பம். ஈரம், சகதி. ஒரு குடிசையின் பின்னால் உள்ள மூலையில் சுகமான புழுதி மண்ணில் ஐந்து அழகிய நாய்க்குட்டிகளைப் பிரசவித்தது நிக்கி.

எல்லாரும் வந்து அந்தக் குட்டிகளின் அழகைப் புகழ்ந்தார்கள். ஏதோ ஜாதிநாயின் கலப்பு என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். சில நாட்களில் அவை அனைத்தும் நிக்கியிடமிருந்து பறிபோயின.

வாழ்வும் தாழ்வும், பெருமையும் வீழ்ச்சியும், மகிழ்ச்சியும் துயரமும் நாயின் வாழ்க்கையிலும் மாறி மாறித்தான் வரும் போலும்!

காரில் போகிற, சங்கிலியால் பிணித்துக் கையில் இழுத்துக் கொண்டு போகிற ஜாதிநாய்களைப் பார்த்து இப்போது நிக்கி ஓடுகிறது. ஒருவேளை தனது குட்டியை அது தேடுகிறதோ? நிக்கி பெற்றதாகவே இருந்தாலும் அவை நிக்கியின் ஜாதியாகிவிடுமா, என்ன?

அதோ, பங்களா நாயையோ அல்லது இன்னுமொரு குப்பத்து நாயையோ தேடித் தெருநாயாக நிக்கி அலைந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்கு இப்போது ஒரு நாயின் தேவையை நாடுகிற ஸீஸன், தேவை என்று வந்துவிட்டால் ஜாதியையா பார்க்கத் தோன்றும்?

Printed at Taj Press, A-35/4 Mayapuri I, New Delhi 110064